

СЮЗАН ДЕНЪРД ВЕРОВЕЩИЦА

Част 1 от „Вещерия“

Превод от английски: Александър Маринов, 2016

chitanka.info

На нишкосестра ми Сара.

ЕДНО

Всичко се беше объркало ужасно.

Набързо скроените планове на Сафия фон Хастрел за обира се проваляха стремглаво един след друг.

Първо, черната карета с лъскавия златист флаг *не* беше целта, която Сафи и Изьолт дебнеха. Още по-лошо, че проклетото возило бе съпровождано от осем реда градски стражари, присвили клепачи под напора на обедното слънце.

Второ, Сафи и Изьолт не разполагаха с абсолютно никакъв път за бягство. Единственият начин да стигнат до град Веняса от голата варовикова скала, на която се бяха покачили, беше прашният път под тях. Сивата скална грамада се извисяваше над пътя, а той на свой ред се извисяваше над необятното тюркоазено море. И нищо друго. Седемдесет стъпки отвесна скала, блъскана от мощни вълни и още по-мощни ветрове.

И трето — което беше същинският ритник в бъбреците, — в мига, в който стражарите стъпеха върху заровения капан на момичетата и гърнетата с барут отдолу избухнеха... Ами, след това нямаше начин да не претършуват всяка педя от скалата.

— Адски двери, Из! — Сафи затвори с щракване далекогледа. — По четирима стражари на всеки ред. Осем по четири прави...

Тя сбърчи лице. *Петнайсет, шестнайсет, седемнайсет...*

— Трийсет и две — рече Изьолт невъзмутимо.

— Трийсет и двама трижди проклети стражари с трийсет и два трижди проклети арбалета.

Изьолт просто кимна и плавно свали качулката на кафявата си пелерина. Слънцето огря лицето ѝ. Двете бяха пълната противоположност — Сафи беше с житноруси кичури, а Изьолт с черна като среднощен мрак коса; Сафи имаше тен, кожата на Изьолт беше луннобяла; Сафи беше синеока, Изьолт имаше лешникови очи.

... които сега се плъзнаха към Сафи, след което Изьолт грабна далекогледа.

— Не ми се ще да казвам „Нали ти казах“...

— Тогава недей.

— ... но — продължи тя — всичко, което ти обясни той снощи, беше лъжа. Беше очевидно, че той *не* се интересува от някаква си съвсем обикновена игра на карти. — Тя вдигна два пръста, скрити си в ръкавицата. — Както и че *няма* да напусне града тази сутрин по северния път. А и се обзалагам — вдигна се и трети пръст, — че дори името му не беше Кейдън.

Кейдън. Ако... не, *когато* Сафи откриеше шлифования измамник, щеше да натроши всички кокалчета на съвършеното му хитро лице.

Сафи простена и блъсна глава в скалата. Беше загубила всичките си пари срещу него. Не никакви пари... *всичките*.

Миналата нощ далеч не беше първата, в която Сафи залагаше всички спестявания, направени от нея — и от Изьолт, — на игра на карти. Тя обаче никога не губеше, тъй като „не можеш измами веровещица“, както гласеше поговорката.

Освен това печалбата от *един-единствен* кръг в играта на таро с най-висок залог във Веняса би позволила на Сафи и Изьолт да си купят свое собствено местенце. Край с живота на тавана за Изьолт, край със задушната квартира в дома на гилдмайстора за Сафи.

Да, но по прищявка на Съдбата Изьолт не може да се присъедини към Сафи по време на играта — родословието ѝ беше попречило да влезе в превзетата странноприемница, в която се беше състояла тя. А без нишкосестра си до себе си Сафи имаше склонността да... *греша*.

Особено около мъже с изразена челюст и лъжлив език, които я засипваха с комплименти, а те някак убягваха на веровещерската ѝ природа. Всъщност не беше доловила и една лъжовна костичка в тялото на шлифования измамник, когато беше прибрала печалбата си от банката. Нито когато той беше мушнал ръка в нейната и я беше повел в топлата нощ... Или когато се беше привел, за да залепи на бузата ѝ благоприлична, но все пак *подлудяващо* омайна целувка.

„Никога повече няма да играя комар — закле се тя, потропвайки с пета по варовика. — И никога вече няма да флиртувам?“

— Ако ще бягаме — гласът на Изьолт прекъсна мислите ѝ, — то по-добре да го направим, преди стражарите да стигнат до капана.

— Не думай.

Сафи стрелна с гневен поглед нишкосестра си, която наблюдаваше през далекогледа приближаващите се стражари. Вятърът се закачаше с тъмната коса на Изьолт и гонеше непокорните кичури, изплъзнали се от плитката ѝ. В далечината една чайка поде досадното си „скрий, скр-р-скрий, скр-скрий!“

Сафи ненавиждаше чайките. Непрекъснато цвъкаха по главата ѝ.

— Още стражари — пророни Изьолт.

Вълните почти погълнаха думите ѝ, но тя добави по-силно:

— Още дващсет стражари се задават от север.

За половин миг дъхът на Сафи секна. Дори двете с Изьолт да се справеха с трийсет и двамата, придружаващи каретата, останалите дващсет щяха да ги спипат, преди да успеят да се измъкнат.

Тя изпълни жадно дробове с въздух. Всички ругатни, които беше научила през живота си, се търкулнаха по езика ѝ.

— Можем да избираме между две неща — прекъсна я Изьолт и се върна до нея. — Или да се предадем...

— Само през разложения труп на баба ми — изсъска Сафи.

— ... или да се опитаме да стигнем до стражарите, преди да задействат капана. След това трябва просто да си пробием път с преструвки.

Сафи я измери с очи. Както обикновено, лицето на нишкосестра ѝ беше непроницаемо. Безизразно. Тревогата ѝ си личеше единствено в дългия нос — той помръдваше на всеки няколко секунди.

— А след като се измъкнем — добави Изьолт, наметна обратно качулката и скри лице в сянка, — ще следваме обичайния план. Хайде, бързо.

Тази подкана беше ненужна — Сафи *очевидно* щеше да побърза, — но тя съдържа хапливата си забележка. Все пак Изьолт за пореден път щеше да спаси кожата им.

Освен това, ако ѝ се наложеше да чуе още веднъж „Нали ти казах...“, щеше да удуши нишкосестра си и да захвърли трупа ѝ на раците отшелници.

Стъпалата на Изьолт докоснаха песъчливия път. Сафи се спусна пъргаво до нея, около ботушите ѝ се надигна облаче прах и внезапно... я озари прозрение.

— Чакай, Из.

Тя трескаво свали пелерината и отрязва качулката с няколко бързи „хряс-кръц-хряс“ с кинжала си.

— Пола и кърпа на главата! Престорени на селянки, няма да сме толкова заплашителни.

Изьолт присви очи. После се тръшна на земята.

— Така обаче лицата ни ще се виждат по-добре. Натъркай се колкото можеш с прах.

Тя се зае да натрива лицето си, придавайки му кално кафеникав оттенък. Сафи пък уви качулката около главата си, а пелерината пристегна около кръста. После затъкна кафявия плат под колана и се постара да прикрие ножниците под него. Накрая и тя омаза бузи с прах и пръст.

Не беше минала и минута, а двете момичета бяха готови. Сафи измери бързо Изьолт с преценяващ поглед... маскировката беше сполучлива. *Достатъчно* сполучлива. Нишкосестра ѝ изглеждаше като селянка, която отчаяно се нуждае от баня.

Следвана плътно от Изьолт, тя заобиколи пъргаво варовика, задържала дъха си... После издиша рязко, без да забавя крачка. Стражарите все още бяха на трийсет крачки от заровените гърнета.

Сафи помаха непохватно на един мустакат стражар от първия ред. Той вдигна ръка и останалите се заковаха на място. После един по един арбалетите им се насочиха към момичетата.

Тя се престори, че не забелязва, и щом стигна до купчинката сиви камъчета, които отбелязваха капана, я разчисти с лек подскок. Зад нея Изьолт стори същото — едва забележим скок.

В този миг мустакатият — очевидно той беше предводителят — вдигна и своя арбалет.

— Стой!

Сафи се подчини и остави краката си да спрат, но междувременно се постара да се приближи колкото може повече.

— *Онга?* — произнесе тя аритовската дума за „да“.

В края на краищата щом щяха да се преструват на селянки, можеше поне да бъдат селянки *имигрантки*.

— Говорите ли далмотски? — попита предводителят и погледна Сафи, а после — и Изьолт.

Която спря тромаво до Сафия.

— Говорим. Мъ-ъ-ълко.

Това като нищо щеше да се окаже най-несполучливият опит за имитация на аритовски акцент, който Сафи бе чувала да излиза от устните на Изьолт.

— Ние... имаме проблем? — Сафи вдигна ръце с всепризнатия жест за подчинение. — Просто сме тръгнали към град Веняса.

Изьолт се закашля драматично и на Сафи ѝ се дощя да я удуши. Нищо чудно, че Из винаги беше джебчийката, а тя се занимаваше с отвличането на вниманието. Нишкосестра ѝ беше пълен *провал* като актриса.

— Търсим градски лечител — побърза да каже Сафи, преди Изьолт да изтърси още някоя потресаваща кашлица. — В случай че е пипнала чумата. Майка ни умря от нея, нали се сещате, а как само кашляше в последните си дни, мале-е-е. Всичко беше в кръв...

— Чума? — прекъсна я стражарят.

— Ами, да — кимна му Сафи многозначително. — Сестра ми е тежко болна.

От гърдите на Изьолт се изтръгна нова кашлица, но тази беше толкова убедителна, че Сафи направо потръпна... след което изкуцука до нея.

— Ох, трябва ти лечител. Хайде, хайде. Нека ти помогна, сестричке.

Стражарят явно забрави за момичетата и изрева заповедите си:

— Върни се в строй! Ходом марш!

Чакълът захрущя под звучните им крачки. Момичетата се затътриха по пътя си. Стражарите бяха сбърчили носове — явно никой не държеше да пипне „чумата“ на Изьолт.

Сафи я повлече покрай черната карета, но внезапно вратата се отвори широко. Разплут стар мъж, облечен в червено, се провеси навън. Сбръчканата му кожа потрепери на вятъра.

Това беше ръководителят на Златната гилдия, мъж на име Йотилуци, когото Сафи беше виждала отдалеч — при това не другаде, а на събитието миналата нощ.

Старият гилдмайстор обаче очевидно не я разпозна и след като ги огледа набързо, оповести с писклив глас:

— Едуан! Разкарай тези чуждоземни отрепки от мен!

Покрай задното колело на каретата се плъзна облечен в бяло силует. Пелерината му се вееше на вятъра и макар че лицето му

оставаше скрито под качулката, ремъкът на ножницата за кама през гърдите, както и мечът на кръста му се виждаха ясно.

Беше карауенски монах — наемник, обучен да убива още в детството си.

Сафи замръзна и несъзнателно отдръпна ръка от Изьолт, а тя се плъзна безмълвно зад нея. Стражарите щяха да стигнат до капана на момичетата всеки миг, затова двете застанаха в готовност: *Начало. Край.*

— Аритовки — изрече монахът.

Гласът му беше дрезгав, но не от старост, а от малко ползване.

— От кое село?

Той направи една-единствена крачка към Сафи.

Тя едва успя да потисне порива да отстъпи плахо назад. Веровещерската ѝ природа внезапно кипна тревожно — стържещо чувство, сякаш някой сваляше кожата от врата ѝ.

Магията ѝ не закипя поради думите му. Причината беше излъчването му. Монахът беше млад, но нещо *не* беше наред. В него имаше нещо твърде безскрупулно, твърде опасно, на което никога не би се доверила. Той свали качулка и разкри бледо лице и късо подстригана, кестенява коса. После подуши въздуха около главата на Сафи, а около зениците му се завихриха червени тонове.

Стомахът на Сафи се превърна в камък.

Кръвовещ.

Монахът беше кръвовещ, да го вземат мътните. Създание от митовете, същество, което можеше да подуши кръвта на човек — да подуши вещерската му същност — и да го преследва през цели континенти. Запомнеше ли миризмата на Сафи или на Изьолт, двете щяха много, *ама много* да...

Буф-буф-буф!

Барутът затрещя в гърнетата. Стражарите бяха задействали капана.

Сафи не загуби нито миг... както и монахът. Мечът му изскочи от ножницата със свистене; тя вдигна кинжала си. После подхвана острието му и го отблъсна встрани.

Той се окопоти и се хвърли към нея. Сафи отскочи назад. Прасците ѝ опряха в Изьолт, но нишкосестра ѝ коленичи с изящно движение, а Сафи се претърколи странично по гърба ѝ.

Начало. Край. Така се биеха те. Така живееха.

След кълбото Сафи изправи тяло и извади меча си. В същия миг Изьолт с подрънкване изкара на показ лунните си сърпове. Далеч зад тях трясците продължаваха. Дочуха се викове, а конете започнаха да хвърлят къчове и зацвилиха.

Изьолт се завъртя към гърдите на монаха. Той се метна назад и скочи върху колелото на каретата. Сафи очакваше, че това ще го забави, но той просто се хвърли отгоре ѝ.

Беше добър. Най-добрият боец, срещу когото се беше изправяла.

Те двете обаче бяха по-добри от него.

Сафи се измъкна от обсега му в мига, щом Изьолт се изтъркаля на пътя му. Сърповете ѝ оформиха въртящ се кръг от стомана, който посече ръцете, гърдите и корема му... а след това тя се отдръпна — същинско торнадо.

Което чакаше Сафи. Само че стана свидетел на нещо, което не би могло да бъде истина: раните по тялото на монаха до една зарастваха пред очите ѝ.

Вече нямаше съмнение — монахът беше трижди проклет кръвовещ, изпълзъл от най-мрачните ѝ кошмари. Затова тя направи единственото смислено нещо: запрати кинжала си право към гърдите му.

Острието прониза ребрата му и заседна дълбоко в сърцето. Монахът залитна напред, падна на колене... и впи червените си очи в тези на Сафи. Оголи зъби. Изръмжа и изтръгна ножа от гърдите си. Раната избълва кръв...

... а после започна да заздравява.

Сафи обаче нямаше време за нов удар. Стражарите се връщаха. Гилдмайсторът закрепва от вътрешността на каретата, а конете се втурнаха напред в луд галоп.

Изьолт се стрелна пред Сафи, завъртя бясно сърповете си и отби две стрели в полет. После каретата за миг се изпречи между момичетата и стражарите. Виждаше ги единствено кръвовещият. Той посегна към ножовете си, но беше твърде бавен. Магическото лечение беше изцедило силите му.

Въпреки това обаче той се усмихваше — да, усмихваше се, — сякаш знаеше нещо, неизвестно за Сафи. Сякаш можеше и щеше да я издири и да я накара да си плати.

— Хайде! — Изьолт я дръпна за ръката и я повлече на бегот към скалата.

Поне това беше част от плана. Поне това бяха упражнявали толкова често, че можеха да го направят и със затворени очи.

Първите стрели от арбалетите заваляха по пътя зад тях. Момичетата достигнаха до един камък на височината на кръста им отстрани на пътя, откъм морето.

Прибраха оръжията в ножниците. После с два скока Сафи се прехвърли през камъка, Изьолт също. От другата страна скалата се спущаше отвесно към разбиващите се с грохот разпенени вълни.

Двете въжета, вързани за набит дълбоко в земята кол, ги очакваха. Далеч по-бързо и трескаво от предварителния план за бягство Сафи грабна своето въже, пхна стъпало в примката в края, сграбчи възела на нивото на главата...

... и скочи.

ДВЕ

Вятърът зафуча покрай ушите на Сафи, нахлу в носа ѝ. Полетя напред... и надолу към разпенените вълни... от висока седемдесет стъпки скала...

... докато въжето не се опъна. Рязкото дръпване разтърси тялото ѝ, въжето се вряза в стисналите го длани, а тя се понесе към покритата с морски жълъди скала пред себе си.

Това щеше да боли.

Мощният сблъсък я накара да прехапе език. Болка прониза цялото ѝ тяло. Варовикът поряза мишците, лицето и краката ѝ. Тя разпери ръце, за да се хване за скалата, когато... Изьолт се заби в камъните до нея.

— Пламък — простена Сафи.

Грохотът на морските вълни погълна думата, с която се задействаше омагьосаното въже, но тя все пак упражни действието си. Проблесна бял пламък, който се стрелна нагоре по-бързо от погледа, и въжетата лумнаха...

... и се разпаднаха. Фината пепел се разнесе по вятъра.

Няколко прашинки се посипаха по кърпите и раменете на момичетата.

— *Стрели!* — кресна Изьолт.

Тя едва успя да се прилепи към скалата, когато край тях засвистяха стрели. Някои рикошираха о скалите, други изчезнаха под вълните.

Една продупчи полата на Сафи. Тя обаче успя да впие пръстите на краката си в пукнатините, намери захват за ръцете и се измъкна встрани. Разтреперана, напъна мускули и двете с Изьолт накрая се прикриха зад една малка козирка. И *накрая* успяха да си поемат дъх, докато стрелите се сипеха зад тях, без да могат да им навредят.

Скалата беше мокра, жълъдите — остри, а те бяха във вода до глезените. Връхлитаха ги порив след порив солени пръски. Накрая стрелите престанаха да ваят.

— Идват ли? — просъска Сафи на Изьолт.

Тя поклати глава.

— Все още са горе. Усещам очакването в нишките им.

Сафи премигна — в очите ѝ беше влязла сол.

— Ще ни се наложи да плуваме, нали? — Тя потърка лице в рамото си. И това не помогна. — Ще успееш ли да стигнеш до фара?

И двете бяха отлични плувкини — във вълни, способни да омаломощят и делфин обаче, уменията им бяха безполезни.

— Нямаме избор — отсече Изьолт.

Решителният поглед, с който я стрелна, вдъхна нови сили в жилите ѝ.

— Може да хвърлим полите вляво. Докато стражарите стрелят по тях, ние ще скочим вдясно.

Сафи кимна, изкриви лице и се преви, за да си свали полата. Щом и двете съблякоха кафявите поли, Изьолт изви ръка назад и попита:

— Готови?

— Готови — прошепна Сафи.

Полата ѝ излетя изпод козирката, следвана от тази на Изьолт.

А после двете момичета се оттласнаха от скалата и потънаха сред вълните.

Докато изхлузваше пропитите с морска вода туника, ботуши, панталон, а накрая — и долни дрехи, Изьолт дет Мидензи осъзна, че всичко я боли. С всеки слой плат, който сваляше, тя разкриваше по десет нови прореза от варовика и морските жълъди, а при всяка следваща вълна усещаше още десет.

Древният, порутен фар беше удобно скривалище, но нямаше измъкване, преди да дойде отливът. За момента водата беше доста над гърдите на Изьолт. Надеждата им беше, че подобна дълбочина — както и могъщите вълни между фара и мочурливия бряг — ще откажат кръвоветец от преследването.

Вътре във фара беше тясно — напомняше стаята на Изьолт на тавана над кафенето на Матю. Слънчевите лъчи пробиваха през покритите с водорасли прозорци, а вятърът тъпчеше морска пяна през сводестата врата.

— Съжалявам — рече Сафи глухо изпод мократа туника, която се опитваше да свали.

Щом успя, тя захвърли дрехата на перваза на един от прозорците. Изпечената на слънцето й кожа беше необичайно бледа под луничките.

Изьолт събра собствените си разхвърляни дрехи.

— Няма нужда от извинения. В края на краищата аз самата ти казах за играта на карти.

— Да, вярно — отвърна Сафи разтреперано.

После заподскача на един крак в опит да събуе панталоните си — без да е свалила ботушите. Винаги правеше така. За Изьолт беше пълна загадка как едно осемнайсетгодишно момиче все още може да бъде толкова нетърпеливо, че да не може да се съблече както трябва.

— Обаче — добави Сафи — Аз настоях да изберем по-хубавите стаи. Ако просто бяхме купили онова местенце преди две седмици...

— ... щяхме да делим покрива с плъховете — прекъсна я Изьолт и се намести на най-близкото сухо, огряно от слънцето място. — Права беше да настояваш за друго място. Струва повече, но щеше да си заслужава.

— „Щеше“ е точната дума в случая.

Сафи изсумтя и най-сетне се измъкна от панталоните.

— Забрави за идеята да си имаме свое собствено местенце, Из. Обзалагам се, че всеки стражар във Веняса ни търси. Да не говорим за... — Тя за миг се вторачи в ботушите си, след което трескаво изхлузи десния. — Кръвовещият също ще ни погне.

Кръв. Вещер. Кръв. Вещер. Думите заехтяха в съзнанието на Изьолт в ритъма на сърцето. В ритъма на кръвта.

До този момент не беше срещала кръвовещер... нито пък друг носител на магия, произлизаща от Пустотата. В края на краищата пустовещиците бяха просто страшни приказки — не бяха *истински*. Не охраняваха гилдмайстори и не се опитваха да те изкормят с меча си.

След като събу панталоните и ги опъна до последната гънчица на един от первазите, Изьолт се примъкна до кожената торбичка в дъното на фара. Двете със Сафи винаги криеха аварийен запас тук преди поредния обир, *в случай че* нещата се развиеха по най-лошия възможен начин.

Не че бяха организирали много обири до този момент. Правеха го само от време на време — за отрепките, които си го заслужаваха.

Например онези двама чираци, които бяха съсипали две пратки коприна на гилдмайстор Аликс и се бяха опитали да натопят Сафи.

Или пък бандитите, които бяха разбили кафенето на Матю в негово отсъствие и му бяха задигнали сребърните прибори.

Да не забравяме и четирите пъти, в които участието на Сафи в играта на таро беше приключило със свада и изчезнали монети. Разбира се, справедливостта трябваше да възтържествува... а отмъкнатото трябваше да бъде възвърнато.

След днешния сблъсък обаче за пръв път прибягваха до аварийната торбичка.

Изьолт бръкна между резервните дрехи и меха с вода и извади два парцала и кутийка ланолин. После вдигна захвърлените им настрана оръжия и се върна при Сафи.

— Хайде, да почистим оръжията си и да измислим някакъв план. Трябва някак да се върнем в града.

Сафи изхлузи и втория си ботуш, след което пое меча и кинжала си. Двете момичета седнаха на грубия под и кръстосаха крака. Познатият мирис на селски двор, който се разнасяше от мазилото, скоро погълна Изьолт заедно с внимателното търкане, с което почистваше сърповете си.

— Какви бяха нишките на кръвоवेशия? — попита Сафи тихо.

— Не обърнах внимание — промърмори Изьолт. — Всичко стана страшно бързо.

Тя затърка стоманата още по-усърдно, за да предпази от ръждата изящните марстошки остриета — подарък от Хабим, сърценишката на Матю.

Над каменните руини се спусна тишина. Единствените звуци бяха проскърцването на парцалите по стоманата и непрекъснатият грохот на вълните на Яданско море.

На външен вид Изьолт може и да изглеждаше невъзмутима, докато чистеше, но беше убедена, че нишките ѝ са усукани със същите уплашени нюанси като тези на Сафи.

Собствената ѝ нишковецърска природа обаче ѝ пречеше да различи собствените си нишки... както и тези на другите нишковеци.

Способностите ѝ се бяха проявили на деветгодишна възраст. Сърцето ѝ беше забило толкова силно, че тя си беше казала, че ще се

пръсне. Беше затисната под тежестта на милион нишки, но никоя не принадлежеше на нея. Виждаше нишки, накъдето ѝ да погледнеше: съзидателните, свързвателните и разкъсвателните. При все това така и не успя да съзре своите собствени, както и начина, по който *тя* се вплиташе в света.

Затова, подобно на всяка друга номатска нишковеща Изьолт се научи да задържа тялото си хладно, когато се очакваше то да гори. Да успокоява пръстите си, когато се очакваше да треперят. Да пренебрегва чувствата, които даваха порив за всички останали.

Гласът на Сафи пропъди мислите ѝ.

— Струва ми се, че кръвовещият разбра, че съм веровещица.

Изьолт престана да търка.

— Защо реши така?

Гласът ѝ беше хладен като стоманата в ръцете ѝ.

— Заради начина, по който ми се усмихна — потръпна Сафи. — Надуши магията ми, точно както гласи мълвата, така че сега може да ме улови.

— Тоест, възможно е да ни следи и в момента.

По гърба на Изьолт пробягаха ледени тръпки, които сковаха раменете ѝ. Тя зажули острието си още по-усърдно.

По принцип чистенето ѝ помагаше да се успокои. Даваше възможност да забави мисълта си и да остави практичността да излезе на повърхността. Беше роден тактик, докато искрицата на въображението се раждаше в главата на Сафи.

Начало. Край.

Само че в момента Изьолт не можеше да измисли никакво решение. Двете със Сафи можеше да се покрият и да отбягват градската стража няколко седмици, но нямаше как да се скрият от кръвовещ.

Особено ако беше научил каква е Сафи... и можеше да я продаде на човека, предложил най-висока цена.

Сафи имаше уменията да различава истината от лъжата и действителното от измамата, когато някой застанеше пред нея. Доколкото Изьолт помнеше от обучението си при Матю, последната известна веровещица беше издъхнала преди столетие — обезглавена

от един марстошки император, задето се съюзила с кралицата на Картора.

Ако магията на Сафи станеше обществено достояние, щяха да я използват като политическо средство...

... или да я премахнат като политическа заплаха.

Способностите ѝ бяха *изключително* ценни и *изключително* редки. Именно затова тя беше държала магията си в тайна цял живот. Подобно на Изьолт, тя също беше еретичка: нерегистрирана веща. Не носеше знака на опакото на дясната си длан — нямаше вещерска татуировка, която да оповести способностите ѝ. И въпреки това рано или късно все някой — не от най-близките ѝ приятели — щеше да се досети каква е. А когато този ден настъпеше, войниците щяха да нахлуят в стаята за гости на Гилдмайстора на коприната и да отведат Сафи, окована във вериги.

Скоро оръжията на момичетата бяха почистени и прибрани в ножниците. Сафи беше заковала един от строгите си, по-умислени погледи в Изьолт.

— Изплюй камъчето — нареди Изьолт.

— Може да се наложи да напуснем града, Из. И дори цялата Далмотска империя.

Изьолт стисна солените си устни и си наложи да не повдига вежди. Наложил си да не чувства нищо.

Мисълта да напуснат Веняса... Не можеше да го направи. Столицата на Далмотската империя беше нейният дом. Хората от Северния пристанищен район бяха свикнали с бледата ѝ номатска кожа, както и с извитите ѝ номатски очи.

А и беше отнело шест и половина години да се впише в това място.

— Нека засега се тревожим за това как да проникнем в града незабелязано — изрече тя тихо, — както и да се молим, че кръвовецията не е успял да подуши кръвта ти.

„Или магията ти.“

Сафи изпъшка уморено и се сгуши под един слънчев лъч. Кожата ѝ грейна, а косата засия.

— На кого да се моля?

Изьолт се почеса по носа, благодарна, че промениха темата.

— Едва не бяхме убити от карауенски монах, така че защо да не се помолим на Кладенците на произхода?

Сафи потръпна леко.

— Ако *онзи* се моли на Кладенците на произхода, аз не искам да го правя. Какво ще кажеш за онзи, нубревненския бог? Как Му беше името?

— Ноден.

— Точно той.

Сафи долепи ръце пред гърдите си и закова поглед в тавана.

— О, Ноден, боже на нубревненските вълни...

— Мисля, че е бог на *всички* вълни, Сафи. И на всичко останало.

Сафи завъртя очи.

— Боже на *всички* вълни и на всичко останало, моля те, погрижи се никой да не ни преследва. И особено... *той*. Просто дръж *него* настрана. А ако успееш да задържиш и стражарите на Веняса настрана, би било просто прекрасно.

— Това май е най-плачевната молитва, която съм чувала — заяви Изьолт.

— Да те опикаят невестулките, Из. Още не съм свършила. — Сафи въздъхна през нос и поднови молитвата. — Моля те, върни всичките ни пари у мен, преди той или Хабим да се завърнат от пътуването си. И... това е всичко. Благодаря ти много, о, свещени Ноден. — След което побърза да добави: — А, моля те още да се погрижиш оня шлифован измамник да си получи заслуженото.

Изьолт почти изгрухтя от смях при последната ѝ молба... само че една вълна връхлетя върху каменния фар с неочаквана сила. Водата плисна по лицето ѝ. Беше топла, не студена.

— Моля те, Ноден — прошепна тя и изтри морската пяна от лицето си. — Моля те да ни преведеш през това живи.

ТРИ

Сафи се изненада колко трудно се оказа да стигнат до кафенето на Матю, над което живееше Изьолт. Двете бяха изтощени, гладни и охлузени, сякаш бяха минали през адските огньовете, така че дори обикновено действие като ходенето я изпълваше с желание да застане. Или да седне. Или поне да облекчи болезките си с една гореща вана и купа сладки.

Ваните и сладките обаче трябваше да почакаат. Стражарите бяха плъзнали из *цяла* Веняса и момичетата успяха да се доберат до Северния пристанищен район едва при зори. Първата половина от нощта уморено се бяха прокрадвали по пътя от фара до столицата, а втората прекараха в криене по малките улички, прескачайки оградите между дворовете.

Всеки път, щом зърнеше нещо бяло — всяко простряно пране, всяко прокъсано платно или опърпана завеса, — Сафи имаше чувството, че стомахът ѝ ще изскочи през устата. Нито веднъж обаче не се сблъскаха с кръвоवेशия — слава на боговете — и щом нощта започна да изсветлява с приближаването на зората, табелата на кафенето на Матю изплува пред очите им. Стърчеше над тясна уличка, пресечка на главния път покрай пристана.

Истинско марстошко кафе.
Най-доброто във Веняса.

Всъщност кафето не беше марстошко — и самият Матю не беше от империята Марсток. Беше филтрирано и промито, нагодено към „безчувственото небце на западните“, както имаше навика да се изразява Хабим.

Освен това кафето на Матю не беше и *най-доброто* в града. Той сам е готовност признаваше, че в една съмнителна дупка в Южния пристанищен район го правеха далеч по-добре. Хората в северните

предели на столицата обаче не влизаха тук заради кафето. Идваха, за да вършат сделки.

Сделки, в които думовещи като Матю нямаха равни — търговия със слухове и тайни, планиране на обири и измами. Той държеше кафенета навред из Вещерия и всяка новина — за каквото и да се отнасяше — стигаше първо до него.

Именно думовещерската природа на Матю го превърна в очевидния избор за възпитател на Сафи, тъй като благодарение на природата си умееше да говори всички езици.

По-важното обаче беше, че неговата сърценишка, Хабим, беше работил цял живот за чичото на Сафи — като боец, но и като вечно недоволен учител. Така че с изпращането ѝ на юг решението Матю да поеме нещата оттам, докъдето ги беше докарал Хабим, беше съвсем разумно.

Не че Хабим се отказа изцяло от обучението ѝ. При всяко от честите си посещения при своята сърценишка във Веняса той с хъс се заемаше да вгорчи живота на Сафи с допълнителни часове тренировки по бързина или древни бойни стратегии.

Сафи стигна до кафенето първа, подрипна през локва нечистотии с плашещо оранжев оттенък и взе да почуква заклинанието ключ по входната врата — нововъведение след инцидента с откраднатите прибори. Вярно, че Хабим беше надул главата на Матю с опяването си за цената на заклинание-ключ от ефировещите, но на Сафи ѝ се струваше, че си заслужава парите. Престъпността във Веняса процъфтяваше — първо, защото градът беше пристанище, второ, защото богатите гилдмайстори бяха *стра-а-ашно* апетитни за жадните за пиестри отрепки.

Разбира се, именно тези гилдмайстори-избраници плащаха за могъщата, наглед безбройна армия от градски стражари... един от които току-що беше забавил крачка на ъгъла на уличката. Той се обърна с гръб към тях и взе да оглежда корабите, закотвени в Северния пристанищен район.

— По-бързо — пошушна Изьолт и я мушна в гърба. — Стражарят се обръща... обръща...

Вратата зейна широко, Изьолт я блъсна и тя влетя в тъмния дюкян.

— Ама че грубиянщина! — изсъска тя и се въртна към нишкосестра си. — Стражарите наоколо ни *познават*!

— Именно — засече я Изьолт, затвори вратата и пусна резетата. — Само дето отдалеч приличаме на две селянки, опитващи да проникнат в затворено кафене.

— Права си — измърмори Сафи неохотно.

Изьолт пристъпи напред и прошепна:

— Светлик.

На мига двацет и шест омагьосани фитила пламнаха и разкриха яркия, завъртян марстошки рисунък по стените, тавана, пода. Беше прекалено — хаосът от безбройните килими с различни десени зашемети Сафи, — но западняците държах на представата си за изгледа на един марстошки дюкян — както беше и със самото кафе.

С въздишката на човек, който най-сетне може да си поеме дъх, Изьолт се насочи към витото стълбище в задния ъгъл. Сафи я последва. Двете се заизкачваха — до първия етаж, където живееха Матю и Хабим, после до таванското помещение със скосен покрив, което служеше за дом на Изьолт. В тясната стаичка бяха наблъскани две койки и един гардероб.

Изьолт живееше, учеше и работеше тук вече шест и половина години. След като беше избягала от племето си, единствено Матю беше приел да вземе на работа номатско момиче и да го подслони.

Оттогава Изьолт не се беше местила... макар че имаше огромното желание да го направи.

„Мое собствено местенце.“

Сафи беше чувала нишкосестра си да изрича тези думи хиляди пъти. Стотици хиляди пъти. И навярно, ако беше израсла, делейки едно легло с майка си в единствената стая в колибата им като Изьолт, тя също би искала по-голям, *по-личен* дом за себе си.

И въпреки това... Сафи беше провалила всичките ѝ планове. Беше изгубила и последната им пиестра, а всички стражари във Веняса ги търсеха настървено. Оттук буквално нямаше как да стане по-зле и нито аварийната торбичка, нито скривалището във фара щяха да ги измъкнат от тази бъркотия.

Тя овладя пристъпа си на гадене, дотътри се до прозореца от другата страна на тясната стаичка и го отвори. Вътре нахлу вълна от познатия им, успокоително горещ въздух с дъх на риба. Слънцето

тъкмо беше надникнало от изток и глинените покриви на Веняса грееха като огнени пламъци.

Беше красиво и спокойно, а Сафи — богове подземни! — обожаваше тази гледка. Беше израсла сред ветровитите руини в Орхинските планини; щом изпаднаше в някое от странните си настроения, чичо ѝ Ерон я заключваше в източното крило. Животът на Сафи в замъка „Хастрел“ представляваше низ изпочупени прозорци, през които нахлуваше сняг. Ледени ветрове и влажен, усоеен мухъл. Накъдето и да се обърнеше, погледът ѝ падаше на дърворезби, картини или гоблени на хастрелския планински прилеп. Гротескно, подобно на змей, създание, стиснало в ноктите си свитък с мотото „Любов и ужас“.

Мостовете и каналите на Веняса обаче винаги бяха окъпани в слънце, пропити от упойващия аромат на развалена риба. В кафенето на Матю винаги беше светло и пълно с хора. По пристаните винаги ехтяха пиперливите, груби ругатни на моряците.

Тук Сафи чувстваше топлината. Тук се чувстваше приета, а понякога — дори желана.

Тя прочисти гърло. Ръката ѝ пусна резето и тя се обърна към Изьолт, която се преобличаше в маслинозелена роба.

Изьолт кимна към гардероба.

— Може да сложиш резервния ми халат.

— С него обаче това ще си личи.

Тя нави вкоравелия от солта ръкав и отдолу се показва покритата ѝ с драскотини и синини ръка; всичко това щеше да се вижда под късите ръкави, които бяха на мода.

— Значи имаш късмет, че все още пазя... — Изьолт измъкна два черни, тесни жакета от гардероба. — ... тези!

Сафи изви устни нагоре. Жакетите бяха стандартното облекло за всички чираци в Гилдията — а точно тези двата бяха трофеи от първия обир на момичетата.

— Все още съм на мнение, че трябваше да вземем нещо повече от жакетите им, след като ги зарязахме вързани в склада — заяви тя.

— Ами, да, добре. Следващия път, когато някой съсипе пратка коприна и обвини теб, Сафи, ти обещавам да вземем нещо повече от жакети.

Изьолт ѝ подхвърли черната вълнена дреха и тя я улови във въздуха.

Докато се събличаше пъргаво, Изьолт седна на ръба на койката, стисна устни на една страна и поде с равен глас:

— Мислех си... Ако кръвовецът действително тръгне след нас, дали пък гилдмайсторът на коприната не може да те предпази? В крайна сметка технически той се явява твой попечител — живееш в неговата стая за гости.

— Не мисля, че би държал под покрива си беглец. — Лицето на Сафи потръпна разтревожено. — Така или иначе, не е редно да въвличаме гилдмайстор Аликс в това. Винаги се е отнасял добре с мен, не бих искала да му се отплатя с неприятности.

— Хубаво — рече Изьолт, без да променя изражението си. — Следващият ми план засяга ад-бардовете. Пристигат във Веняса за Срещата за Спогодбата, нали? От името на Карторската империя? Не може ли да се обърнеш към тях за помощ? Все пак родният ти чичо е бил един от тях... Съмнявам се, че дори далмотските стражари са толкова глупави, че да се изпречат на пътя на ад-бард.

При тази идея Сафи единствено затрепери още по-осезаемо.

— Чичо Ерон е позорно *изхвърлен* ад-бард, Из. В момента цялата ад-бардска бригада го ненавижда, а император Хенрик го мрази повече и от тях.

Презрителният ѝ сумтеж отекна в стените и избарабани по стомаха ѝ.

— И още по-лошо: императорът само чака някакво извинение, за да връчи титлата ми на някой от мазните си лакеи. Убедена съм, че обирът на гилдмайстор е достатъчно основание да го направи.

Почти през цялото детство на Сафи чичо ѝ я бе обучавал като войник; така и се беше държал с нея — поне в случаите, когато беше достатъчно трезв, за да го прави. Щом обаче тя навърши дванайсет, император Хенрик реши, че е време да отпътува за столицата на Картора, за да се образова. „Какво разбира тя от ръководене на земеделци и организиране на жътвата? — беше изревал Хенрик на чичо Ерон, докато Сафи чакаше, свита притихнало зад него. — Какъв опит има Сафия с поддържането на домакинство или плащането на десетъка?“

Императорът се тревожеше най-искрено за последното — изплащането на безбожните карторски данъци. Държеше в обсипаните си с пръстени ръце всички благородници и се стараеше да се подсигури, че е впримчил и нея.

Опитът на Хенрик да докопа още една безропотна домна обаче се беше осутил, тъй като чичо Ерон не беше изпратил Сафи да учи в Прага с останалите млади благородници. Вместо това я беше отпратил на юг, при гилдмайсторите и възпитателите във Веняса.

Това беше първият и *последен* път, в който Сафи беше изпитала нещо като благодарност към чичо си.

— В такъв случай — рече Изьолт с отчаян тон и увиснали рамене, — мисля, че трябва да напуснем града. Може да се скрием... някъде, докато това премине.

Сафи прехапа устни. От устата на Изьолт думите „да се скрием някъде“ звучаха лесно, но всъщност очевидният ѝ номатски произход я превръщаше мишена, където и да отидеше.

Момичетата бяха опитвали да излязат от Веняса само веднъж — за да идат на гости на свой приятел, — но едва бяха успели да се приберат живи у дома.

Разбира се, тримата мъже в гостилницата, които бяха решили да нападнат Изьолт, не се бяха прибрали по своите домове. Поне не със здрави пиццали.

Сафи се дотътри до гардероба и дръпна рязко вратата, сякаш дръжката беше носът на шлифования измамник. Ако някога — *когато и да било* — видеше този мръсник отново, щеше да натроши всички кокали в проклетото му тяло.

— Най-големите ни шансове — продължи Изьолт — са през Южния пристанищен район. Там са закотвени далмотските търговски кораби — може да се съгласят да ни вземат, ако в отплата работим. Трябва ли ти нещо от дома на гилдмайстор Аликс?

Тя поклати глава, а Изьолт продължи:

— Добре. Тогава ще оставим бележки на Хабим и на Матю, за да им обясним ситуацията. После... ами, ще се наложи... да заминем.

Сафи безмълвно извади от гардероба една златиста роба. Гърлото я стягаше и не можеше да говори. Стомахът я присвиваше болезнено.

И точно в този миг, докато закопчаваше милиона дървени копчета, а Изьолт увиваше светлосив шал около главата си, в кафенето се разнесе могъщо блъскане.

— Градска стража на Веняса! — долетя приглушен глас. — Отворете! Видяхме ви да прониквате вътре!

Изьолт изпусна въздишка — звукът на дълго, дълго страдание.

— Знам — измуча Сафи и закопча и последното копче. — „Нали ти казах.“

— Хубаво е да си го припомниш.

— Нима ти ще ме оставиш да забравя?

По устните на Изьолт пробяга усмивка, но не беше искрена — на Сафи не й бяха нужни способностите на веровещица, за да го осъзнае.

Момичетата нахлузиха издрасканите си чирашки жакети, а гласът на стражаря проехтя отново.

— Отваряйте! Кафенето има само един вход и изход!

— Грешка — отбеляза Сафи.

— Готови сме да прибегнем до сила!

— *Ние също.*

Изьолт кимна на нишкосестра си и тя се стрелна към леглото. Помъкнаха койката към вратата. Дървените крака застъргаха по пода, после двете го килнаха на една страна, за да направят барикада... знаеха, че ще свърши работа — това далеч не беше първият път, в който им се налагаше да се измъкват по спешност.

Макар че досега от другата страна на вратата винаги бяха крещели Хабим и Матю. А не въоръжени стражари.

Няколко минути по-късно Сафи и Изьолт стояха на прозореца и задъхани слушаха как входната врата се разбива с трясък. Цялото кафене се затресе и се чу пръскането на стъкло.

Сафи потръпна и се покатери на покрива. Първо беше изгубила всичките си пари, а сега беше съсипала и кафенето на Матю. Може би... може би беше *добре*, че възпитателите й бяха извън града по работа. Поне в близко време нямаше да й се наложи да се изправи пред Матю и Хабим.

Изьолт се изкатери горе до нея; аварийната торбичка на гърба й беше издута от припаси. Беше прибрала оръжията си в ножници на прасците, скрити под полата й; Сафи пък беше взела единствено

кинжала — беше го мушнала в ботуша си. Налагаше се да остави меча... *прекрасния* си меч от многослойна стомана.

— Накъде? — попита тя.

Знаеше, че зад проблясващите очи на нишкосестра ѝ вече се тъче маршрут.

— Ще тръгнем навътре в сушата, все едно на път за дома на гилдмайстор Аликс, а после ще свием на юг.

— По покривите?

— Докъдето можем. Ако искаш, води ти.

Сафи кимна отсечено, след което се впусна в бяг — на запад, към сърцето на Веняса; щом стигна стрехата на покрива на Матю, скочи към следващия дъсчен покрив.

Приземи се с *трясък*. В небето хвъркнаха гълъби, плеснали с криле, за да се спасят. После Изьолт се приземи до нея.

Сафи обаче вече препускаше, вече летеше към следващия покрив. И към по-следващия, без да спира, следвана плътно от Изьолт.

Изьолт се прокрадна по павираната улица. Сафи беше на две крачки пред нея. Момичетата бяха навлезли навътре в сушата от кафенето, пресичайки канали и заобикаляйки по мостовете, за да избегнат градската стража. За щастие, сутрешното оживление беше в разгара си — плътна редица от натоварени с плодове колички, магарета, кози и хора от всякакви раси и народности. Цветовете в нишките, виещи се лениво в горещината над собствениците си, бяха разнообразни като цвета на кожата им.

Сафи се стрелна пред една кола с прасета; Изьолт се постара да не изостава. После заобиколиха един просяк, подминаха групичка пуристи, закряскали за греховете на магията, след което се врязаха в стадо умърлушени овце. Достигнаха задръстена отсечка, в която нищо не помръдваше. Нишките пред тях се виеха в червена досада от забавянето.

Изьолт се замисли, че собствените ѝ нишки вероятно бяха не по-малко червени. Момичетата бяха *толкова* близо до Южния пристанищен район, че тя можеше дори да види белите платна на стотиците кораби, закотвени пред тях.

Тя обаче преглътна безсилието си. В гърдите ѝ се надигнаха други чувства — чувства, които не искаше да назовава, чувства, които една уважаваща себе си нишковеща не би позволила да излязат на повърхността. „Покой — каза си тя, точно както я беше учила майка ѝ преди толкова години. — Покой от пръстите на ръцете до пръстите на краката.“

Не след дълго в нишките над задръстването се преплете синьо-зелено разбиране. Цветът се плъзна подобно на змия в някое блато, сякаш един по един участниците в стълпотворението научаваха причината, поради която бяха спрели.

Синьо-зеленото се носеше все по-назад, докато най-сетне една стара чистачка до момичетата изграчи:

— Аха? Отпред има блокада? Ама сега ще изпусна пресните раци!

Стомахът на Изьолт изстина, а нишките на Сафи се обагриха в сивото на страха.

— Адски двери! — изсъска тя. — Сега какво, Из?

— Май пак ще трябват преструвки.

Тя изсумтя, пресегна се и извади дебела, сива книга от раницата си.

— С книги в ръце ще изглеждаме като две изключително старателни чиракини. Ето, пада ти се „Кратка история на автономията на Далмотия“.

— „Кратка“, друг път — промърмори Сафи, но пое огромната книга.

След това Изьолт извади том в синя кожена подвързия, озаглавен „Илюстриран пътеводител на Карауенския манастир“.

— Аха, сега разбирам защо си ги взела — Сафи повдигна вежди предизвикателно, готова да поведе спор с Изьолт. — Изобщо не е заради маскировката. Просто не можеш да се разделиш с любимата си книга.

— Е, и? — изпуфтя Изьолт равнодушно. — Какво, не искаш да носиш книга ли?

— Не, не. Ще я взема — вирна брадичка Сафи. — Но обещавай, че щом стигнем до стражите, ще оставиш актьорските изпълнения на мен.

— Актьорствай си на воля, Саф.

Изьолт се ухили на себе си и пусна ниско шала. Беше пропит с пот, но все пак засенчваше лицето ѝ. И кожата. След това опъна ръкавиците, така че да не оставят открит и милиметър от китките ѝ. Цялото внимание трябваше да падне върху Сафи и да *остане* върху нея.

Както имаше навика да повтаря Матю: „С дясната си ръка дай на човек онова, което очаква, а с лявата разрежи портмонето му“. Сафи винаги беше играла дясната ръка, която отвличаше вниманието — и беше добра в ролята си, — докато Изьолт се криеше в сенките, готова да се заеме с портмонето, на което се натъкнеха.

За да успокои вълнението си, докато чакаше, тя разгърна дебелия корица на своята книга. Откакто една монахиня ѝ беше помогнала като малка, Изьолт беше... ами, обсебена, както настоятелно повтаряше Сафи. Благодарността обаче не беше единственото чувство, което момичето изпитваше към карауените — чистите им роби и лъскавите обеци от опал я заплеляха. Както и безмилостните им тренировки и свещените обети.

Животът в Карауенския манастир изглеждаше толкова прост. Толкова въздържан. Човек биваше приет още с появата си, независимо от произхода си. И получаваше уважение.

Тя трудно можеше да си представи чувството от подобно изживяване, но все пак сърцето ѝ биеше жадно при всяка мисъл за него.

Книгата прошумоля и се отвори на трийсет и седма страница — на която грееше бронзова пиестра. Изьолт беше сложила монетата там, за да отбележи докъде е стигнала. Крилатият лъв на нея като че ѝ се изсмя.

„Първата пиестра за новия ми живот“, помисли си тя. След това очите ѝ пробягаха по засуканите далмотски букви по страницата. Беше покрита с описания и изображения на няколко карауенски монаси, първият от които беше „монах-наемник“. На изображението той беше обсипан с ножове и мечове, с каменно изражение.

Изглеждаше точно като кръвопиец.

Кръв. Вещер. Кръв. Вещер.

При спомена за червените му очи и оголените зъби в корема ѝ пропълзя лед. Лед... и нещо по-празно. И по-тежко.

„Разочарование“, осъзна тя накрая. Това, че бяха допуснали подобно чудовище в редиците на монасите, ѝ се струваше огромна грешка.

Изьолт се загледа в надписа под илюстрацията, сякаш можеше да намери някакво обяснение там. Единственото, което прочете обаче, гласеше: „Обучен да се бие в странство в името на Каар Ауен“.

Тези думи — „Каар Ауен“ — я накараха да затаи дъх, а гърдите я стегнаха. Като момиче беше прекарала часове, катерейки се по дърветата в преструвки, че *тя* е една от Каар Ауен — че *тя* е една от двете вещици, родени в Кладенците на произхода, които можеха да изчистят и най-злокобното зло.

Да, но точно както много от изворчетата, хранващи Кладенците, стояха пресъхнали от векове, от близо пет столетия не се бяха раждали и нови Каар Ауен, а фантазиите на Изьолт неизбежно приключваха с бандите селски дечурлига. Те връхлитаха дървото, на което се беше качила, с груби, ненавистни крясъци, които бяха научили от родителите си. „Нишковеца, а не може да прави нишкокамъни! Нямах място тук!“

В подобни мигове Изьолт ясно осъзнаваше — прегърнала здраво някой клон с *молитвата* майка ѝ да я намери скоро, — че Каар Ауен не е нищо повече от хубава приказка.

Тя преглътна и пропъди спомените. Днешният ден се развиваше достатъчно зле; нямаше нужда да разбутва и неволите от миналото. Освен това двете със Сафи почти бяха стигнали до стражарите и най-старият урок на Хабим долиташе с шепот в дълбините на ума ѝ.

„Преценявай противника си — повтаряше той непрекъснато. — Оглеждай терена. Винаги, когато можеш, избирай бойното поле.“

— В редица по един! — крещяха стражарите. — Всички оръжия да са извадени на показ!

Тя затвори книгата с тупване, при което я лъхна дъх на плесен. „Десет стражари — преброи, — застанали на пътя пред талигите, с които са препречили пътя на хората. Арбалети. Абордажни саби.“

Ако невинният разпит се объркаше, беше изключено момичетата да успеят да си проправят път с бой.

— Добре — пророни Сафи. — Наш ред е. Не си показвай лицето.

Изьолт се подчини на думите ѝ и притихна на позицията си отзад. Сафи на свой ред закрачи надменно към първия от киселите

стражари.

— Какво значи това? — думите ѝ екнаха ясно и отчетливо над несекващото жужене на тълпата. — Сега ще *закъснеем* за срещата си с гилдмайстора на пшеницата. Имате ли представа какъв нрав има!

На физиономията на стражаря се изписа отегчена досада, но нишките му просветнаха с искрен интерес.

— Имената?

— Сафия. А това е моята компаньонка Изьолт.

Изражението на стражаря не се промени, но нишките му пламнаха още по-заинтригувано. Той извърна тяло и махна на втори стражар да се приближи; Изьолт прехапа език, точно преди да се изпусне и да предупреди Сафи.

— *Настоявам* да разбера защо е това забавяне! — кресна Сафи на новия стражар, същински великан.

— Търсим две момичета — прогърмя гласът му. — Издирват ги за обир на пътя. Предполагам не носите оръжия?

— Приличам ли ви на момиче, което би носило оръжие?

— Значи нямате нищо против да ви претърсим.

Сафи заслужаваше похвала: страхът в нишките ѝ изобщо не пролича по лицето ѝ — тя само вирна брадичка още по-високо.

— Категорично съм против и само да посмеете да ме докоснете, ще се погрижа моментално да ви уволнят. Всичките! — тя вдигна книгата пред себе си и първият стражар се присви. — По това време утре ще сте на улицата и ще се разкайвате, че сте се заяждали с чирак на гилдмайсторите...

Тя не успя да довърши заплахата си, защото в този миг една чайка изкряска над главата ѝ и... на рамото ѝ плисна бяло ако.

Нишките ѝ се обагриха в тюркоазеносиня изненада.

— Не... — прошепна тя и ококори очи. — *Не*.

Стражарите също се ококориха, а нишките им засияха в ярко розово.

Те избухнаха в смях. После взеха да я сочат и се наложи дори Изьолт да закрие уста с ръкавицата си.

„Не се смей, не се смей...“

Тя избухна в смях, а нишките на Сафи пламнаха в гневно червено.

— Защо? — изписка тя срещу Изьолт, а после и към стражарите:
— Защо винаги се случва на *мен*? Чайките могат да нацвъкат хиляди рамене, но винаги избират *мен*!

Стражарите вече се бяха превили на две, вторият едва успя да вдигне ръка.

— Минавайте. Хайде... минавайте.

Очите му се бяха насълзили, което само накара Сафи да изръмжи, докато минаваше наперено покрай него:

— Защо не си намерите някаква смислена работа? Вместо да се подигравате на момичета в беда, може да *гоните престъпници* или нещо такова!

С тези думи тя премина през блокадата и се устреми към най-близкия тумбест търговски кораб. Изьолт я следваше по петите и през целия път не спря да се хихика.

ЧЕТИРИ

Мерик Нихар сви пръсти около дръжката на ножа за масло. По косматата брадичка на карторската домна от другата страна на широката дъбова маса се стичаше пилешка лой.

Домната сякаш усети погледа му, вдигна бежовата салфетка и попи сбръчканите си устни и надиплената брадичка.

Мерик я ненавиждаше — както ненавиждаше и всички останали дипломати тук. Вярно, от години се учеше да овладее нрава, с който беше прочуто семейството му, но в момента му трябваше само още едно зрънце. Само едно зрънце сол и океанът щеше да прелее.

Дългата трапезария ехтеше от гласовете, които говореха на поне десет различни езика. Континенталната среща за Спогодбата започваше утре; целта беше да се обсъдят Великата война и приключването на Двайсетгодишната спогодба. За срещата във Веняса бяха пристигнали стотици дипломати от цяла Вещерия.

Макар да беше най-малката от трите империи, Далмотия беше най-могъща в търговията. Лобното ѝ местоположение между Империята на Марсток на изток и Карторската империя на запад я превръщаше в идеалното място за международните преговори.

Мерик беше тук като представител на своята родина, Нубревна. Всъщност беше пристигнал три седмици по-рано с надеждата да започне нова търговия — или поне да възстанови старите отношения с Гилдиите. Уви, само беше загубил времето си.

Очите му се преместиха от старата благородничка към огромното стъкло зад нея. От другата му страна сияеха градините на двореца на Дожа; те заливаха помещението със зелена светлина и с уханье на висящ жасмин. Като избрания ръководител на Далмотския съвет Дождът нямаше семейство — както всички останали гилдмайстори в Далмотия (смяташе се, че семейството ще наруши предаността им към Гилдиите), така че надали имаше нужда от градина, която можеше да побере дванайсет от корабите на Мерик.

— Възхищавате се на стъклената стена? — подхвърли риожокосият водач на Гилдията на коприната, седнал вдясно от Мерик. — Изключително изпълнение на нашите земелевци. Цялата е от едно стъкло, забелязахте ли?

— Добро изпълнение, наистина — кимна Мерик, въпреки че тонът му загатваше обратното. — Макар че се чудя, гилдмайстор Аликс, не можете ли да намерите някакво *по-полезно* занимание за своите земелевци.

Гилдмайсторът се прокашля леко.

— Уменията на всяка от вещиците ни се отличават помежду си. Има ли смисъл да настояваме една земелевца, която е добра с почвата, да работи единствено в някоя ферма?

— Да, но има разлика между почвовеща, която *може* да работи само с почва, и земелевца, която *предпочита* да работи само с почва. Или само да топи пясък в стъкло — Мерик се отпусна в стола си. — Да вземем вас, гилдмайстор Аликс. Ако не се лъжа, вие сте земеделец? Магията ви вероятно влияе на животните, но съм убеден, че не е насочена *единствено* към копринените буби.

— О, аз изобщо не съм земеделец.

Аликс изви ръка леко и показва вещерския си знак: кръг за „ефир“ и наклонена черта, която означаваше, че се занимава с изкуство.

— По професия съм шивач. Магията ми се състои в това да накарам духа на човек да оживее в дрехите му.

— Разбира се — отвърна Мерик вяло.

Гилдмайсторът на коприната просто беше доказал твърдението му — макар че явно не си даваше сметка за това. Защо пропиляваше магическите си способности с изкуство и мода? Или за *един* конкретен вид тъкан? Шивачът на Мерик беше свършил отлична работа с ленения костюм, който той носеше в момента — при това без да му е нужна магия.

Под дългия, сребристосив редингот носеше кремава риза и въпреки че броят на копчетата на двете одеяния вероятно беше извън закона, костюмът му допадаше. Прилепналите черни бричове бяха прибрани в скърцащи нови ботуши, а широкият колан на кръста му не беше просто за украса. Щом се върнеше на кораба си, Мерик щеше да върне абордажната си сабя и пистолетите на мястото им на него.

Гилдмайстор Аликс ясно долови негодуванието на Мерик и насочи вниманието си към благородничката от другата си страна.

— Какво е мнението ви за приближаващата сватба на император Хенрик, милейди?

Мерик вдигна вежди още по-високо. Всички на официалния обяд явно се интересуваха единствено от клюките и лекомислените постъпки. В бившата република Аритва — дивите, размирни земи на север — се беше появил човек, който беше обединил обирджийските клики и се беше провъзгласил за „крал“, но това вълнуваше ли имперските дипломати тук?

Далеч не.

Носеха се слухове, че Бригадата на ад-бардовете принуждавала вещици да ѝ служат, но явно и един от домовете и домните тук не намираше вестта за тревожна. Ами разбира се, каза си Мерик, нали нямаше да принудят *техните* синове и дъщери да им служат.

Той закова гневния си поглед обратно на чинията пред себе си. Беше я опразнил до блясък. Беше прибрал в кърпата си дори костите. Все пак костният бульон се готвеше лесно и можеше да изхранва моряците с дни. Няколко гости на официалния обяд го бяха забелязали — беше събрал костите от чинията си в бежовата коприна съвсем явно.

Дори беше изкушен да попита околните сътрапезници може ли да вземе и техните пилешки кокали, повечето от които не бяха докоснати сред зеления фасул. Моряците не разхищаваха храна — все пак никога не се знаеше дали ще уловят някаква риба, нито пък дали ще видят земя отново.

Особено във времена, когато в родината им царуваше гладът.

— Адмирале — обади се охранен благородник вляво от Мерик. — Как е здравето на крал Серафин? Чух, че безмилостната му болест била в последните си стадии?

— Значи сте чули погрешно — отвърна Мерик.

Всеки, който познаваше гневливия нрав на рода Нихар, би потръпнал от опасно хладния му тон.

— Баща ми се възстановява. Благодаря... как се казвахте?

Бузите на мъжа се разтресоха.

— Дом Филип фон Григ — той залепи на лицето си престорена усмивка. — Григ са сред най-едрите земевладелци в Карторската

империя — несъмнено сте го чували. Или... не сте? Карторската география надали е от полза за един *нубревненец*.

Мерик просто се усмихна. Разбира се, че знаеше къде се простираха земите на Григ, но нека домът си мисли, че е невежа по карторските въпроси.

— Трима от синовете ми са в Бригадата на ад-бардовете — продължи домът и протегна дебелите си като наденички пръсти към бокала с вино. — Императорът обеща на всеки собствени земи в близкото бъдеще.

— Не думайте.

Мерик се постара да задържи лицето си безизразно, но наум *ревеше* от гняв. Бригадата на ад-бардовете — елитен контингент от безмилостни бойци, които имаха задачата да „прочистват“ Картора от стихийните вещици и от еретиците — беше една от основните причини да мрази карторците.

Все пак той самият беше стихиен вещер, както и почти всички негови близки във Вещерия.

Дом фон Григ отпи от бокала си и отстрани на устата му се проточиха струйки скъпо далмотско вино. Разхищение. Отвратително. Гневът на Мерик нарастваше... нарастваше... *нарастваше*.

Докато не падна и последното зрънце сол и той не се остави на потопа.

С рязко, дрезгаво вдишване, той събра въздуха в помещението към себе си. А после го изпусна. *Пуф*.

Вятърът блъсна дома. Бокалът му се преобърна; виното плисна по лицето, косата и дрехите му. Полетя дори към прозореца и покри стъклото с червени капчици.

Възцари се тишина. За частица от секундата Мерик се замисли какво следва да направи. Извинението беше немислимо, а заплахата би прозвучала твърде драматично. В следващия миг очите му се спряха на неопразнената чиния на гилдмайстор Аликс. Без да се колебае, той скочи на крака и прокара гръмоносен поглед над аристократичните лица, които го зяпаху глупаво. И по ококорените слуги, които висяха по вратите и сенките.

Мерик грабна салфетката от скута на гилдмайстора.

— Няма да го ядете, нали? — без да дочака отговора, промърмори: — Чудесно, чудесно, защото екипажът ми със сигурност

ще го изяде.

След това се зае да събере кокалите, зеления фасул и дори последните парченца задушено зеле. След като върза здраво копринената салфетка, той я мушна в джоба на елечето си заедно с кокалите, които беше прибрал от собствената си чиния.

После се обърна към премигващия Дож на Далмотия и обяви:

— Благодаря ви за гостоприемството, милорд.

Последва подигравателен поклон и Мерик Нихар, принц на Нубревна и адмирал на нубревненската флота, напусна официалния обяд на Дожа, трапезарията и двореца.

А докато вървеше, закри план.

Мерик стигна най-южната точка на Южния пристанищен район, когато камбаните в далечината оповестиха със звън петнайсетия час. Отливът беше започнал. Дневната жегата се беше пропила в паважа и над улиците се стелеше тягостна горещина.

Той опита да прескочи една локва, чието съдържание бе известно само на Ноден. Уви, не успя и новите му ботуши цопнаха в края ѝ. Мътната вода плисна, разнесе се тежък дъх на стара риба, а Мерик потисна порива да забие юмрук във витрината на най-близкия магазин. Градът не беше виновен, че гилдмайсторите му бяха смешници.

През деветнайсетте години и четирите месеца, откакто Двайсетгодишната спогодба беше сложила край на всички войни във Вещерия, трите империи — Картора, Марсток и Далмотия — бяха успели да сломят родината на Мерик посредством дипломатията. Всяка година керваните, минаващи през страната, намаляваха с по един, както и купувачите на стоките, изнасяни от Нубревна.

Нубревна не беше единствената малка държава, която пострада. Началото на Великата война преди доста столетия уж се дължеше на спор относно владението на Петте кладенеца на произхода. В онези дни Кладенците избирали владетелите — което беше свързано с Дванайсетте храбреци... Макар че Мерик така и не беше проумял как е възможно дванайсет рицари или един неодоушевен извор да изберат крал.

Така или иначе, всичко това вече беше просто легенда и с десетилетията — впоследствие и столетията — трите империи

увеличаваха мощта си благодарение на безпорядъка във Великата война; и трите се стремяха към едно и също: *повече*. Повече магьосничество, повече посеви, повече пристанища.

И така, три огромни империи срещу шепа малки, дръзки народи — които постепенно получиха превес, тъй като войната струва пари, а дори и империите обедняват.

„Мир — беше обявил карторският император. — Мир за двайсет години, а след това нови преговори“.

Звучеше чудесно.

Прекалено чудесно.

При подписването на Двайсетгодишната спогодба хора като майката на Мерик не бяха осъзнали, че под „Мир!“ император Хенрик има предвид „Почивка“. А под „нови преговори“ има предвид „да сме сигурни, че другите народи ще паднат под нас, щом армиите ни подновят марша си“.

И така сега, докато Мерик наблюдаваше как далмотската армия се задава от запад, марстошките огневещи се сбират на юг, а трите имперски флотилии лениво се носят към брега на родината му, го обземаше чувството, че той — заедно с цяла Нубревна — се дави. Потъваха под вълните, слънцето гаснеше пред очите им и накрая нямаше да остане нищо друго, освен Миногите на Ноден и онази последна глътка вода в дробовете.

Нубревненците обаче все още не бяха поразени.

Мерик имаше още една среща — този път с Гилдията на златото. Успее ли да отвори един търговски път, беше убеден, че и другите гилдии щяха да се включат.

Когато най-сетне достигна бойния си кораб — тримачтова фрегата с острия, подобен на клон нос, типичен за корабите от нубревненската флота, — го завари неподвижен в плитката вода на отлива. Платната бяха свити, греблата — прибрани, а флагът на Нубревна — цвят на къдрав ирис, чиято яркосиня окраска живо изпъкваше в средата на черния фон — се поклащаше вяло на следобедния бриз.

Щом Мерик стъпи на трапа на „Жана“, нравът му се поуспокои... но бе заместен от пристягаща раменете тревога и внезапен порив да провери дали ризата му е загащена както трябва.

Това беше корабът на баща му; половината от екипажа бяха хора на крал Серафин; въпреки трите месеца, които бяха прекарали под командването на Мерик, те понасяха присъствието му на борда с неохота.

Внушителен силует с пепелява коса закрачи по главната палуба към него. Мъжът заобиколи няколко моряци, които миеха дъските, прекрачи една щайга с дългите си крака, след което се поклони вдървено пред своя принц. Това беше нишкобратът на Мерик, Кълен Икрей, който освен това беше и помощник-капитан на „Жана“.

— Връщаш се рано — рече той.

Щом се изправи, Мерик на мига забеляза червените петна по бледите му бузи, както и леко насечения му дъх — все белези на потенциално задъхване.

— Зле ли ти е? — попита Мерик, като се постара да не повишава глас.

Кълен се направи, че не го е чул — въпреки че въздухът около тях охладня. Сигурен знак, че предпочиташе да сменят темата.

На пръв поглед нишкобратът на Мерик далеч не изглеждаше пригоден за живот в морето: беше твърде висок, за да му е удобно под палубата, светлата му кожа изгаряше срамно лесно, а той самият не обичаше боя с меч. Да не говорим, че дебелиите му бели вежди издаваха чувствата му твърде лесно за един уважаващ себе си морски вълк.

Обаче — в името на Ноден — как добре управляваше вятъра!

За разлика от Мерик, стихийната магия на Кълен не беше свързана само с въздушните течения — той беше завършен въздуховец, способен да владее дробовете на хората, да направлява горещините и бурите, а веднъж беше спрял дори развихрил се ураган. Вещери като Мерик не бяха рядкост — притежаваха различна по сила власт над вятъра; доколкото му беше известно обаче, Кълен беше единственият човек на света с пълна власт над *всички* измерения на въздуха.

При все това в неговите очи магическите способности на Кълен не бяха най-ценното му качество. Това бяха острият му като бръснач ум и уравновесеността му, неотменна като прилива в морето.

— Как мина обядът? — попита Кълен.

Той оголи зъби в обичайната си ужасяваща усмивка — усмихването не му се *удаваше* особено — и въздухът наоколо се

затопли.

— Загуба на време — отвърна Мерик.

Той закрачи по палубата и затрака с токовете на ботушите по дъбовите дъски. Моряците спряха заниманията си, за да го поздравят с удар с юмрук над сърцето. Мерик кимаше разсеяно в отговор.

После си спомни за нещо в джоба си. Извади салфетките и ги подаде на Кълен.

Изминаха няколко мига. А после:

— Остатъци?

— Трябваше да бъда убедителен — промърмори Мерик и стъпките му станаха по-отсечени. — За някаква глупост, която остана неразбрана. Някакви вести от Ловац?

— Да... само че — добави Кълен бързо и вдигна ръце, — не беше нищо, свързано със здравето на краля. Чух само, че все още е на легло.

Безсилието притисна плещите на Мерик. Не беше чувал нищо за болестта на баща си от седмици.

— А леля ми Иврен? Върна ли се от посещението при лечителя?

— Аха.

— Добре — кимна Мерик, доволен поне от това. — Прати я в моята каюта. Искам да я разпитам за Гилдията на златото... — той млъкна и закова крака на място. — Какво има? Присвиваш очи насреща така само когато нещо не е наред.

— Аха — призна Кълен и се почеса по тила.

Очите му се стрелнаха към огромния барабан на кварталдека. Един нов моряк, чието име Мерик така и не успя да запомни, чистеше двата чука за барабана. Омагьосаният, който произвеждаше пориви на вятъра като топ. И стандартния — за съобщения и моряшки песни.

— По-добре да го обсъдим насаме — довърши Кълен най-сетне. — Става дума за сестра ти. Нещо... *пристигна* за нея.

Мерик потисна една ругатня и изпъна рамене нагоре. Откакто Серафин назова Мерик като нубревненския пратеник за Срещата за Спогодбата — което означаваше, че временно щеше да стане и Адмирал на кралската флота, — Вивия беше опитала хиляда начина да управлява нещата отдалеч.

Той влетя в каютата си, стъпките му отекнаха по варосаните греди на тавана и той се насочи към закованото легло в десния ъгъл.

Кълен пък тръгна към дългата маса за карти и книги в средата на каютата. Тя също беше завинтена за пода, а осемсантиметровият ръб пречеше на книжата да се разпилят при бурно море.

Слънчевите лъчи навлизаха отвред през прозорците, отразявайки се в колекцията от мечове на крал Серафин, старателно подредена на задната стена, — така че Мерик да може спокойно да докосне някой насън и да остави следи от пръсти по него.

В момента корабът може и да му принадлежеше, но той не хранеше илюзии, че това ще продължи дълго. Във военно време кралицата владееше на сушата, а кралят — в морето. Така че „Жана“ беше корабът на баща му, кръстен на покойната кралица. Серафин щеше да си го върне, щом оздравееше.

Ако оздравееше... което беше наложително. В противен случай Вивия беше следваща по родословието за трона... което Мерик все още не искаше да си представя. Или пък да се занимава с него. Вивия не беше човек, който би се задоволил да владее само сушата или само морето. Тя жадуваше за власт и над двете — че дори повече, — като дори не полагаше усилие да прикрие апетитите си.

Мерик приклепна до единствената си лична вещ на кораба — сандък, вързан здраво с въжета за стената. Разрови го набързо и намери чиста риза и наситеносинята си адмиралска униформа. Нямаше търпение да свали официалния костюм, тъй като нищо не спъваше самочувствието на човек по-добре от жабо около врата.

Докато пръстите му се бореха с десетте милиона копчета на официалната риза, той се присъедини към Кълен на масата.

Помощник-капитанът беше разтворил карта на Яданско море — източения океански залив, който делеше Далмотската империя на две.

— Ето това дойде за Вивия.

Той пусна на картата миниатюрно корабче, което изглеждаше досущ като корабите на далмотската гвардия, които се поклащаха навън. То се плъзна по картата и се закова върху Веняса.

— Очевидно е омагьосано от ефировеца: отива там, където се намира истинският кораб — Кълен го стрелна с очи. — Според нещастника, който го донесе, истинският кораб принадлежи на Гилдията на житото.

— И защо — поде Мерик, отказа се от копчетата и просто изхлузи ризата през глава — Вивия ще се интересува от някакъв

търговски кораб?

Той захвърли ризата върху сандъка и облегна ръце на масата. Избледнелият му вещерски знак оформяше неравномерен диамант.

— Какво очаква да направим с него?

— Лисици — отвърна Кълен и стаята се вледени.

— Лисици — повтори Мерик кухо и запремята думата в главата си с недоумение.

Внезапно обаче всичко се намести. Той рязко се оживи и се метна към сандъка си.

— Това е най-голямата глупост, която е измисляла — а тя е измисляла доста глупости през живота си. Нареди на Хермин да се свърже с нейната гласовеща. *Веднага*. Искam да говоря с нея при следващия удар на камбаните.

— Аха.

Ботушите на Кълен избумтяха навън, а Мерик извади първата риза, която попадна в ръцете му. Тъкмо я сложи, когато вратата на каютата се разтвори широко... а после се затвори с щракване.

Звукът го накара да скръцне със зъби и се наложи да овладее гнева си. Беше затворен.

Това беше толкова типично за Вивия, че дори не си струваше да се изненадва или гневи, по дяволите. Нали?

Едно време „Лисиците“ беше името на шайка нубревненски пирати. Тактиката им се основаваше на малките скампаеи. Те бяха поплитки от „Жана“, с две мачти и с гребла, което им позволяваше да преодоляват с лекота пясъчните коси и крайбрежните острови — както и да устройват засади на по-големите кораби.

Флагът на Лисиците обаче — тънка морска лисица, увила се около къдравия ирис — не се беше развявал по мачтите от векове. Нуждата от това беше изчезнала с появата на истинска флота в Нубревна.

Докато Мерик стоеше и обмисляше *има* ли изобщо някакви аргументи, в които би се вслушала сестра му, нещо проблесна до най-близкия прозорец. С изключение на вълните, които заливаха високата водолиния обаче, и търговския кораб, който се поклащаше до тях, нямаше нищо особено.

Само дето... приливът не беше започнал.

Мерик се спусна към прозореца. Намираха се във Веняса — град, заобиколен с блатата — и само две неща можеха да предизвикат неестествен прилив: земетресение...

... или магия.

А една вещица би предизвикала вълни на пристана по една-единствена причина.

Пръсване.

Мерик се втурна към вратата, изскочи на главната палуба и изрева:

— Кълен!

Вълните продължаваха да се надигат и „Жана“ беше започнала да се поклаща.

През два кораба на север един моряк се тътреше тромаво по трапа на търговския си кораб към павираната улица. Той дращеше бясно предмишниците и врата си и дори от това разстояние Мерик успя да различи черните мехури, избили по кожата му. Скоро магията му щеше да достигне пределите си и той щеше да погълне живота на най-близкия до себе си човек.

Вълните станаха по-големи и по-силни — по призива на вещера, който беше на път да се пръсне. Въпреки че няколко души забелязаха мъжа и се разкрещяха от ужас, повечето не виждаха вълните и не чуваха писъците. Не осъзнаваха опасността и не можеха да се защитят.

Мерик се сещаше за едно-единствено решение. Той повика отново Кълен, после събра магията си, за да го издигне нависоко и да го отнесе далеч.

И след малко полетя на порива на вятъра.

ПЕТ

Сафи беше на ръба на гневен пристъп — на рамото ѝ се мъдреше курешката на чайката, следобедът беше убийствено горещ и *нито* един от шестте кораба на този док не се нуждаеше от нова работна ръка (особено от някого, облечен като чирак в Гилдиите).

Изьолт се носеше пред нея. Щом беше достигнала края на дока, тя се включи в множеството край кея. Дори оттук Сафи я забеляза как мачкаше шала и ръкавиците си, докато оглеждаше нещо в мътната вода.

Сафи изви високо вежди и също се вторачи в солените вълни. Усети във въздуха напрежение, от което косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха, а по гърба ѝ пробягаха ледени тръпки...

Внезапно веровещерската ѝ природа избухна — поглъщащо, дълбаещо усещане в шията, което загатваше някаква беда. Огромна, неизмерима беда.

Нечия магия беше на път да се пръсне.

Сафи беше изпитвала това чувство веднъж — собствените ѝ сили бяха набъбнали, сякаш също можеха да се пръснат. Всеки, който владееше вещерството, можеше да усети явлението. Да долови смущението в магическия ред на света. Разбира се, ако човек не *носеше* магията, както повечето хора по дока в момента, смъртта му беше в кърпа вързана.

Нечий крясък прониза тъпанчетата ѝ като гръм. *Изьолт*. Сафи се закова на място, изрева на хората да се дръпнат, наведе се напред, сви брадичка до гърдите си и се търкулна. Тялото ѝ затрополи по дъските, а тя стисна кинжала, скрит в ботуша ѝ. Предназначението му беше да отбива нападения с меч, но все пак беше остър.

И все пак можеше да изкорми някого, ако се наложеше.

Засилката от кълбото я поде и ѝ помогна да се изправи на крака. Тя замахна надолу с ножа и с рязко движение разкъса полите си. После отново се втурна напред, като свободно вдигаше крака колкото беше нужно, без да изпуска кинжала от ръка.

Гребените на вълните се вдигаха все по-високо. И ставаха все по-мощни. Могъщият вятър бръснеше кожата ѝ като хиляда лъжи, изречени едновременно.

Магията на пръсващия се мъж явно беше свързана с водата и търговските кораби се заклатиха... заскърцаха... а накрая се заблъскаха в пристана.

Сафи достигна до каменния кей. Едва поела дъх, огледа положението: пръснат приливовещ, кожата сбърчена от маслото на болната магия, кръвта почерняла като катран, потекла от раната на гърдите.

Само на няколко крачки от него се беше привела Изьолт. Нейната пола също беше разпорена. „Браво на момичето“, помисли си Сафи.

Вляво пък с цялата грация на неопитен прилеп със счупено крило се носеше някакъв въздуховещ. Беше протегнал ръце напред и призоваваше вятъра да го носи.

В ума на Сафи изплуваха само две мисли: „Кой, по дяволите, беше този нубревненски ветровещ?“ и „Определено трябва да се научи да си закопчава ризата.“

В следващия миг разгърденият мъж се приземи точно на пътя ѝ.

Тя изпищя с пълни дробове, но постигна единствено тревожен поглед, след което се наложи да извърне нож встрани и да се удари в тялото му. Двамата се стовариха на земята, а младият мъж я отблъсна и се развика:

— Стой настрана! Остави на мен!

Без да му обръща внимание — очевидно беше някакъв идиот, — Сафи разплете тяло от неговото (за далеч повече време, отколкото би трябвало да бъде нужно) и вирна кинжала пред себе си.

После се завъртя към пръсващия се приливовещ — точно в мига, когато и Изьолт се спусна към него във вихър от стомана, предназначен да предизвика ужас. Изпълнението ѝ обаче не упражни нужния ефект. Приливовещият не отскочи от пътя ѝ. Сърповете на Изьолт се врязаха в стомаха му и от него бликнаха нови струи черна кръв.

Както и почернели органи.

А после водата нахлу на улицата. Корабите се врязаха в камъка с оглушителен пукот. Последва втора мощна вълна, а веднага след нея — и трета.

— *Кълен!* — изрева нубревненецът иззад Сафи. — *Укроти водата!*

Последва взрив от магия, който разтърси тялото на Сафи, и вятърът зафуча във фуния към настъпващите вълни.

Омагьосаният въздух се вряза във водата; вълните се преобърнаха и се върнаха назад разпенени.

Пръсващият се приливовец обаче не беше впечатлен. Почернелите му очи се бяха заковали на Сафи. Той сгърчи пръстите на изцапаните си с кръв ръце и се спусна към нея със злостта на ураган.

Сафи скочи във въздуха, готова за удар с крак. Петата ѝ се заби в ребрата му; той се преметна напред и в същия момент Изьолт се извъртя за висок ритник. Ботушът ѝ фрасна мъжа по брадичката, променяйки посоката, в която падаше.

Тялото му се стовари на паважа. Черните мехури навред по кожата му се пукнаха и оплискаха улицата с кръв.

Той обаче все още беше жив, при това в съзнание. Изрева като тайфун и се опита да се изправи на крака.

Нубревненецът избра този миг за повторната си поява. Той се промъкна до пръснатия... а гърлото на Сафи взе да пари от пристъп на паника.

— Какви ги *вършиш*?

— Казах ти да оставиш на мен! — тросна се онзи.

После отчетна ръце назад, събра мощта си, която разтреса дробовете ѝ, и удари пръснатия моряк по ушите със събрани в шепи длани. Въздухът избухна в мозъка на жертвата му. Почернелите му очи се обърнаха в ябълките.

Приливовецът се свлече на улицата. Мъртъв.

Изьолт заметна полите си встрани и пхна лунните сърпове обратно в тайните им ножници на прасците. Околните далмотийци трескаво прокарваха два пръста пред очите си. Беше жест, с който да прогонят злото — и да помолят боговете си да предпазят душите им. Някои насочваха движението към мъртвия пръснат, но не един и двама го направиха по нейна посока.

Все едно тя се интересуваше от душите им.

Онова, от което се интересуваше всъщност, беше днес да не бъде прегазена или пребита от тълпата, затова се обърна към мъртвия

приливовещ и намести шала на главата си, благодарейки се на Луната майка, че не го беше изгубила в боя.

Поблагодари се още, че никой друг не се беше пръснал. Подобно могъщо избухване на магия спокойно би могло да тласне и околните вещици през ръба — ръб, от който нямаше връщане назад.

Въпреки че никой не знаеше причините за пръсването, Изьолт беше чела хипотези, свързващи поражението с петте Кладенеца на произхода, пръснати из Вещерия. Всеки Кладенец беше свързан с една от петте стихии: ефир, земя, вода, вятър и огън. И макар че хората споменаваха и стихията „пустота“ — както и пустовещи като онзи кръвовещ, — нямаше доказателства за съществуването на Кладенец на пустотата.

Дали пък Кладенецът на пустотата не съществуваше, но не беше отдавна забравен? Изворите, които го хранеха, бяха пресъхнали. Дърветата, които бяха цъфтели през цялата година, се бяха съсухрили и сега бяха просто изсъхнали дънери. Подобен застои със сигурност беше сполетял Кладенците на земята, вятъра и водата и не беше изключено един ден и те да бъдат безвъзвратно загубени.

Независимо от съдбата на Кладенците обаче, мислителите намираха за многозначително, че единствените способности, склонни към пръсване, бяха именно свързаните със земята, вятъра и водата. И ако можеше да се вярва на карауенските монаси, единствено завръщането на Каар Ауен би могло да възстанови пресъхналите Кладенци и пръснатите.

Е, тя се съмняваше *това* да се случеше скоро. Каар Ауен нямаше да се завърнат... а тя не можеше да избегне злонамерените очи около себе си.

Щом се увери, че косата ѝ е добре скрита, лицето е достатъчно засенчено, а ръкавите — спуснати така, че да прикрият бледата ѝ кожа, тя потърси нишките на Сафи, за да намери нишкосестра си в тълпата.

Очите и магическите ѝ способности обаче доловиха нещо нередно. Нишки, каквито не беше виждала до този миг. Точно до нея... на трупа.

Погледът ѝ обходи тялото на пръснатия. Почерняла кръв... а може би и още нещо се процеждаше от ушите му и капеше по паважа. Мехурите по тялото му се бяха пукнали — част от мазните пръски бяха по разпорената пола и потното елече на Изьолт.

И въпреки всичко, макар че мъжът несъмнено беше мъртъв, над гърдите му все още шаваха три нишки. Те се гърчеха подобно на червеи и се виеха навътре. Къси нишки. *Разкъсвателни* нишки.

Не би трябвало да е възможно — навремето майката на Изьолт непрекъснато ѝ повтаряше, че мъртъвците нямат нишки, а и по време на всички номатски церемонии по изгарянето, на които беше присъствала като дете, не беше забелязвала нишки над някой труп.

Колкото по-дълго се маеше обаче, толкова повече приближаваше тълпата. Минувачите, любопитни да видят мъртвеца, изскачаха отвсякъде и Изьолт трябваше да присвие очи, за да успее да надникне през нишките им. И за да потисне всички чувства около себе си.

Внезапно недалеч проблесна яркочервена, ядосана нишка... съпроводена от жужене като на оса:

— *Адски огньове*, ти за кого се мислиш? Бяхме овладели положението.

— Овладели? — отговори мъжки глас със силен акцент. — Току-що спасих живота ви!

— Да не би *ти* да си се пръснал бе? — изпищя Сафи.

Изьолт се смръщи — изразът беше доста глупав.

Разбира се, тя просто изливаше мъката си. И ужаса. Барутливите си нишки. Винаги се държеше така, когато се случеше нещо лошо... наистина лошо. Или бягаше от чувствата си колкото може по-бързо, или ги потискаше със сила.

Изьолт най-сетне стигна до нишкосестра си, тъкмо когато Сафи стисна младия мъж за разкопчаната риза.

— Всички нубревненци ли се обличат така? — тя сграбчи другия пеш на ризата. — Тези трябва да влязат *тук*.

Нубревненецът прояви достойнството да не помръдне. Единствено лицето му пламна в яркочервено — заедно с нишките му — и той стисна плътно устни.

— Знам как се използват копчетата — изсъска той и я стисна за китките. — И не искам съвети от жена с oakани рамене.

„О, не“, помисли си Изьолт и разтвори устни, за да предупреди...

Нечии пръсти я стиснаха над лакътя. Преди тя да успее да обърне ръка, за да извие китката на нападателя си, той изви *нейната* и я долепи до гърба ѝ.

Пред очите ѝ заигра нишка в керемиденочервено. Беше добре познатият ѝ оттенък на досадата, който издаваше годините, в които носителят ѝ беше търпял пристъпите на Сафи — с една дума, беше се появил Хабим.

Марсточанинът притисна китката ѝ още по-плътно към гърба и изръмжа:

— Тръгвай, Изьолт. Към онази уличка там.

— Може да ме пуснете — рече тя с равен глас.

Виждаше Хабим с крайчеца на окоето си. Беше облечен в сивосинята ливрея на рода Хастрел.

— Пустовеща?! *Пустовеща ли ме нарече?!* Знам нубревненски, задник такъв!

Кръвожадните кръсци на Сафи преминаха на нубревненски, но глъчката ги удави.

Изьолт *ненавиждаше* миговете, когато нишките на Сафи ставаха толкова ярки, че засенчваха всичко останало. Когато изгаряха очите ѝ... и сърцето ѝ. Хабим обаче не забави ход, а я поведе покрай един еднокрак просяк, който пееше „Скръбта на Еридиси“. След това се озоваха в тясното пространство между някаква мърлява таверна и още по-мърляв дюкян за вехтории. Изьолт пристъпи в алеята. Ботушите ѝ наджапах в незабележимите локви, а вонята на котешка пикня кисели черепа ѝ.

Тя издърпа китка и се завъртя с лице към наставника си. Подобно поведение не беше типично за внимателния Хабим. Вярно, беше опасен — беше служил две десетилетия на Ерон фон Хастрел като наемник, — но имаше блага реч и спокоен нрав. И хладнокръвно владееше чувствата си.

Поне обикновено.

— Какви ги вършиш? — зареди той и се надвеси над нея. — Да вадиш оръжието си толкова безразсъдно? Адски двери, Изьолт, трябваше да избягаш!

— Онзи вещер се срина... — понечи да каже тя.

Хабим обаче просто навря лице още по-близо. Не беше висок и от три години очите на Изьолт бяха на едно ниво с неговите.

В момента обрамчените му с бръчки очи се пулеха ядосано, а нишките му грееха в гневно червено.

— Пръсването е проблем за градската стража — която пък в момента е *твоя* проблем. Обир на пътя, Изьолт?

Дъхът ѝ секна.

— Как научихте?

— Навсякъде има блокади. С Матю се натъкнахме на една на влизане в града — там научихме, че стражарите издирват две момичета, едната с меч, другата — с лунни сърпове. Колко души според теб имат лунни сърпове, Изьолт? Оръжието ти — той посочи ножниците ѝ — се набива на очи. А като номатка не си под закрилата на закона в тази страна, така че стига само да те заловят с оръжие, за да те обесят.

Той се завъртя на пети и се отдалечи на три крачки. После се върна обратно.

— Мисли, Изьолт! *Мисли!*

Тя стисна устни. „Покой. Покой от пръстите на ръцете до пръстите на краката.“

В далечината едва се чуваше усиливащия се тътен на малките барабани, които издаваха, че градската стража на Веняса се е запътила насам. Щяха да обезглавят трупа на приливовещия, както постановяваше законът за всички трупове на пръснати.

— П-приключихте ли с конското? — попита тя най-сетне; заекването отново беше пленило езика ѝ и кривеше думите ѝ. — Защото трябва да се връщам при Сафи — трябва да напуснем града.

Хабим разтвори ноздри и пое дълбоко въздух. Пред очите ѝ потисна чувствата си. Бръчките по лицето му се изгладиха и нишките му се успокоиха.

— Не може да се върнеш при Сафи. Дори няма да напуснеш уличката по пътя, по който дойдохме. Гилдмайстор Йотилуци е наел кръвовещ — създание, излязло право от Пустотата, което не познава нито милост, нито страх.

Той поклати глава и нишките му се обагриха в едва доловимия оттенък на сив страх.

От което гърлото на Изьолт само се стегна още по-силно. Хабим не се страхуваше от *нищо*.

Кръв. Вещер. Кръв. Вещер.

— Чичото на Сафи е в града — продължи Хабим — за Срещата за Спогодбата, така че...

— Дом фон Хастрел е тук?

Ченето ѝ увисна. Хабим можеше да ѝ съобщи хиляда други вести, но никоя не би я изненадала повече. В миналото се беше срещала с покрития с бойни белези Ерон два пъти и пианската му немарливост мигновено беше оправдала всички разкази и оплаквания на Сафи.

— Всички карторски благородници са задължени да присъстват — обясни Хабим и отново се върна с три крачки назад. Ляво. Дясно. — Хенрик се кани да оповести някаква велика новина и типично в свой стил използва срещата за сцена.

Изьольт почти не го слушаше.

— Всички благородници оз-значава ли и Сафи?

Изражението на Хабим омекна. Нишките му премигнаха в нежна прасковена благодат.

— Означава, да. Тоест, в момента тя разполага с чичо си — и цял дворец домове и домни, които могат да я предпазят от кръвовещия на Йотилуци. Ти обаче...

Не беше нужно да изговаря останалото. Титлата на Сафи означаваше закрила, родословието на Изьольт — проклетие.

Тя вдигна ръце. Потри бузи. И слепоочия. Обаче едва усещаше пръстите върху кожата си — както и едва чуваше жужащата глъчка на тълпата и съскащия барабанен ритъм на стражарите.

— И какво да правя? — попита тя накрая. — Не мога да си позволя да се кача на някой кораб, а дори и да можех, няма къде да ида.

Хабим посочи към края на уличката.

— На няколко пресечки оттук има една странноприемница, казва се „Каналът на глогинките“. Запазих стая и платих за кон. Ще прекараш нощта там, а на сутринта, по изгрев-слънце, може да се преместиш в побратимената странноприемница на „Канала на глогинките“ от север. С Матю ще те чакаме. Междувременно ние ще се заемем с кръвовещия.

— А защо само една нощ? Какво толкова може да се случи за една нощ?

Хабим затаи дъх за доста дълго и се вторачи в нея толкова настоятелно, че сякаш *той* разчиташе нейните нишки. Сякаш преценяваше истините и лъжите ѝ.

— Сафи е родена домна. Не го забравяй, Изьолт. Цялото ѝ обучение води към едно-единствено нещо. Днес е нужно да присъства на Срещата за Спогодбата. Хенрик изрично настоя на присъствието ѝ, което значи, че не може да откаже — а ти не може да ѝ се пречкаш.

При тези простички думи — „ти не може да ѝ се пречкаш“ — дъхът на Изьолт замръзна в дробовете. Въпреки че Сафи беше погубила спестяванията им, въпреки че вероятно имаха кръвовец по петите си, Изьолт все още вярваше, че всичко ще се размине. Че този възел на стана някак ще се разплете и след една-две седмици животът ще възстанови обичайния си ход.

Това обаче... май беше краят. Сафи щеше да приеме ролята си на домна и точка. Изьолт нямаше място в онзи живот.

„Загуба — помисли си тя вяло, докато се опитваше да назове чувството в гърдите си. — Явно това е усещането за загуба.“

— Предупреждавал съм те и преди — изсумтя грубо Хабим и очите му я измериха от горе до долу подобно на генерал, който инспектира войник. — Казвал съм ти го стотици пъти, Изьолт, но ти така и не се вслуша в думите ми. На нищо не вярваш. Защо двамата с Матю поощрихме приятелството ви със Сафи? Защо решихме да ви обучаваме заедно?

Изьолт изкара въздуха от гърдите си и издекламира:

— Защото никой не може да я опази по-добре от родственика ѝ по нишки.

— Точно така. Нишкородството е неразрушима връзка — ти го знаеш по-добре от когото и да било. В деня, в който спаси живота на Сафи преди шест години, двете се свързахте и станяхте нишкосестри. До ден-дневен ти си готова да умреш за Сафи, както и тя би умряла за теб. Затова трябва да направиш това за нея, Изьолт. Скрий се за нощта, остави кръвовещия на нас с Матю, а после заеми мястото си до Сафи утре.

Мълчание. След което Изьолт кимна сериозно.

„Престани с тези глупави измислици“, укори се тя сама — точно както правеше майка ѝ. Това изобщо не беше краят и тя би трябвало да има достатъчно ум, за да го прозре от самото начало.

— Дай ми сърповете си — нареди Хабим. — Ще ти ги върна утре.

— Те са единственото ми оръжие.

— Така е, но ти си номатка. Ако те спрат на някоя блокада... Не можем да поемем този риск.

Изьолт разтърка грубо нос и пророни:

— Добре.

После разкопча ножниците с безценните си остриета и ги подхвърли почти детински на Хабим. Нишките му проблеснаха в тъжно синьо, той навлезе навътре в уличката и измъкна от сенките торба от промазан плат. Извади отвътре грубо черно одеяло.

— Това е саламандрово платно — той наметна одеялото над главата и раменете ѝ и го закопча с проста игла. — Когато си с него, кръвовецият не може да те надуши. *Не го сваляй*, докато не се съберем утре вечер.

Изьолт кимна; грубата тъкан осуети движението ѝ. А и държеше толкова горещо, да я пази Луната майка.

След това Хабим бръкна в джоба си и извади кесия с подрънкващи монети.

— Това би трябвало да стигне за странноприемницата и за коня.

Тя пое монетите и се обърна към една разнебитена врата. През дървото долиташе рязане с ножове и къкрене на гърнета, но тя задържа ръка на ръждясалата дръжка.

Това... не беше редно.

Що за нишкосестра би била, ако изоставеше Сафи, без дори да се сбогува? И бе да направи *поне* резервен план за всички ужасни пътища, по които можеха да тръгнат нещата оттук насетне?

— Бихте ли предали нещо на Сафи? — попита тя с овладян глас.

Щом той кимна, тя продължи:

— Кажете ѝ, че съжалявам, че се налага да изчезна. И да внимава да не загуби любимата ми книга. И... ох — тя вдигна вежди и се престори, че ѝ е хрумнало още нещо: — Моля ви, кажете ѝ да не прерязва гърлото ви, тъй като съм сигурна, че ще се опита да го направи, щом разбере, че сте ме отпратили.

— Ще ѝ предам — рече Хабим; и гласът, и нишките му бяха сериозни. — Сега побързай. Не се съмнявам, че кръвовецият вече те търси.

Изьолт кимна веднъж с глава — като войник пред генерала си, — след което отвори вратата и прекрачи в задушната, претъпкана кухня.

ШЕСТ

С приближаването на барабаните яростта на Сафи надрастваше все повече. Единствената причина да не се втурне след проклетия нубревненец, когато той се насочи към кораба си (при това с *все още* незакопчана риза!), беше, защото до него вървеше най-високият и най-бледен мъж, който беше виждала в живота си... Както и поради факта че беше изгубила Изьолт от поглед.

Наложи ѝ се обаче да прекъсне трескавото търсене на нишкосестра си: стъпките и барабанните удари на приближаващите се стражари секнаха. Тълпата на кея също притихна.

Хряс, туп... плис.

Един дълъг миг единствените звуци идваха от гълъбите, вятъра и тихия прибой.

После сподавен хлип — може би на някого, който беше познавал мъртвеца — накъса тишината като назъбено острие. Хлипът отекна в ушите ѝ. Разтърси гръдния ѝ кош.

Нисък тон, който трябваше да запълни празнината, останала след смъртта.

Нечия ръка стисна мускула на ръката ѝ. Хабим.

— Насам, Сафи. Каретата...

— Трябва да намеря Изьолт — прекъсна то тя, без да помръдва. Без да мига.

— Тя е на сигурно място.

Изражението на Хабим беше мрачно, но това не беше нещо необичайно.

— Повярвай ми — добави той.

„Говори истината“, нашепнаха магическите способности на Сафи, а в гърдите ѝ замърка топлина.

И така, скована като корабна мачта, тя го последва до невзрачна, закрыта карета. Щом седна вътре, той затвори вратата и дръпна тежко черно перде над прозорчето. После с отсечени фрази обясни, че

двамата с Матю са разпознали момичетата по оръжията, а скоро след това са се озовали в съсипаното кафене на Матю.

Докато Сафи слушаше, по шията ѝ плъзна срам. Матю не беше просто неин възпитател. Бяха роднини, а грешките на Сафи бяха съсипали дома му.

И все пак, когато Хабим сподели, че е изпратил Изьолт в странноприемница — сама, *беззащитна*, — целият ужас от следобеда беше заместен от сковаващ черепа гняв. Сафи се стрелна към вратата...

Хабим приклеци шията ѝ в лакътя си, още преди да е завъртяла дръжката.

— Отвориш ли тази врата — изръмжа той, — кръвовецият ще те надуши. Ако я оставиш затворена обаче, монахът не може да те проследи. Пердето е изработено от саламандрово платно, Сафи. В момента Изьолт е облечена в наметало от същата материя.

Тя застина. Очите ѝ се кръстосаха заради недостига на въздух и покритата с белези дясна ръка на Хабим взе да размазва очертанията си. Не можеше да повярва, че Изьолт просто беше избягала, без да влезе в бой. Без Сафи...

Не звучеше логично, но магията в гърдите ѝ крещеше, че е вярно.

Така че тя кимна. Хабим я пусна, а тя се тръшна на седалката си. Пружината на Хабим категорично беше навита по-стегнато от тази на другия ѝ наставник. Механизмът му вървеше по-бързо от останалия свят и той нямаше търпение за импулсивността на Сафи.

— Знам, че обирът е бил твоя приумица, Сафи — благият му глас запълни цялата вътрешност на каретата. — Само ти би могла да проявиш подобно безразсъдство. Изьолт просто те е следвала, както обикновено.

Сафи не отрече — това беше самата истина. Играта на карти може и да беше идея на Изьолт, но всички погрешни преценки оттам насетне лежаха на нейните плещи.

— Тази грешка — продължи Хабим — усложни, ако не и съсипа, двайсетгодишни планове. Сега правим каквото можем, за да спасим положението, при това в присъствието на Ерон.

Сафи замръзна.

— Чичо Ерон — повтори тя. — Тук?

Хабим се впусна да разказва как Хенрик призовал всички карторски благородници за величавото си обявление, а тя се насили да му подражава. Да се отпусне и успокои. Трябваше да премисли внимателно всичко, както правеше Изьолт. Трябваше да прецени противниците си, релефа...

Преценките и стратегиите обаче не бяха силната ѝ страна. Всеки път, когато се опиташе да подреди задачите си за деня, всичко се разпадаше и ставаше още по-трудно за организация. Единствената мисъл, която се задържа в ума ѝ, беше: „Чичо Ерон е тук. Във Веняса“. Не го беше виждала от две години; живееше с надеждата, че никога няма да ѝ се наложи. Самата мисъл за Ерон ѝ напомняше, че въпреки че беше съградила свой живот във Веняса, един друг живот я чакаше в Хастрел.

Тя изпита отчаяна нужда от Изьолт. *Разчиташе* на нея — тя ѝ помагаше да задържи ума си съсредоточен и ясен. Преструвките, бягането и боят — това бяха единствените неща, с които се справяше добре.

Пръстите я засърбяха да хване дръжката на вратата. Стъпалата ѝ се извиха, докато се пресягаше болезнено бавно към нея.

— Не я докосвай — предупреди Хабим. — Какво би сторила навън, Сафи? Ще избягаш ли?

— Ще потърся Изьолт — отвърна тя тихо със застинали във въздуха пръсти. — А *после* щях да избягам.

— С което би позволила на кръвовещия да те намери — засече я той. — Ако останеш с чичо си, ще бъдеш в безопасност.

— Да, той чудесно опази мама и татко.

Думите се изстреляха от устата ѝ, преди да успее да ги задържи. Обаче наместо очаквания рязък отговор, Хабим отвърна единствено с мълчание. Последвано от каменно:

— Ад-бардовете защитават семейството си, да, но империята трябва да бъде на първо място. В онзи случай преди осемнайсет години империята беше на първо място.

— Поради което император Хенрик го освободи позорно от длъжност, нали? Повери на чичо Ерон срамната задача да бъде мой регент и бавачка от *благодарност*?

Хабим предпочете да не спори. Всъщност изражението му дори не трепна. Това далеч не беше първият път, в който Сафи се опитваше

да измъкне нещо от него за миналото на чичо си; не беше и първият път, в който получаваше ледено мълчание.

— Прибираш се вкъщи, в дома на гилдмайстор Аликс — изрече той накрая, повдигна крайчеца на завесата и надникна навън. — Трябваше да идеш при него още в началото — той може да те предпази от кръвовеция.

— Откъде можех да зная? — Тя най-сетне отдръпна пръсти от дръжката на вратата и изправи гръб на седалката си. — Мислех, че постъпвам правилно, като не навличам неприятности на дома му.

— Колко мило... Следващия път обаче опитай да се довериш на хората, на които е поверено опазването ти.

— Изьолт също ме пази — рече Сафи. — Обаче като гледам, вие я отпратихте.

Хабим отново не захапа стръвта. Вместо това наведе брадичка и я погледна изпод вежди.

— Като стана дума за Изьолт, тя помоли да ти предам: моля, не му прерязвай гърлото. Освен това се извинява, че я няма, и моли да не губиш книгата ѝ.

— Изьолт се е... извинила?

Това не беше в стила ѝ — поне не в случая, в който вината очевидно беше на Сафи.

Тоест тук имаше скрито съобщение.

Момичетата играеха тази игра от години. Матю ги беше научил — „Кажи едно, имайки предвид друго“; беше страхотно забавление по време на по-скупните уроци по история с него.

Сега обаче не беше забавление.

„Не прерязвай гърлото на Хабим“ — това означаваше да почака. И да следва заповедите на Хабим. Добре. Засега Сафи щеше да му се подчини. Но книгата... Не можеше да разгадае тази част от съобщението.

— Нещата ни с Изьолт — пророни тя бавно — са в една торба на пристанището.

— Вече ги взех. У кочияша са.

Хабим погледна отново крадешком навън, след което потупа по тавана.

Каретата изтрополи за последно и спря, а той отрони равно:

— Не се забърквай в неприятности, моля.

След това излезе през вратата и се стопи в какофонията на следобедния трафик.

Сафи слезе посред града с усещането, че и да иска, не би могла да стисне юмруци достатъчно силно. Конски копита, колела на карети, токове на лъскави ботуши — шумът погълна звука от скърцащите ѝ от безсилие зъби. Домът на Аликс беше заобиколено с колониади имение, потънало в джунгла от рози и жасмин. Както и останалите гилдмайстори в Далмотия, той живееше в най-богатия край на града: Източния канален район.

Стаята ѝ беше в самото имение, а младият, светлокос Аликс винаги се беше държал мило с нея. Тя обаче така и не се беше почувствала у дома си в луксозния лабиринт — не и по начина, по който я предразполагаше таванската стаичка на Изьолт.

Не и по начина, по който *щеше* да се почувства в новите си покои.

Тя се задържа пред желязната порта няколко мига на колебание, обмисляйки дали да не опита да избяга. Гърлото ѝ пареше от нуждата да препусне нанякъде. Осъзнаваше обаче, че не би могла да открие Изьолт — не и без да рискува да се изложи на показ пред кръвовеция.

Подземни богове, всичко се разпадаше, при това по нейна вина. Тя се беше поддала на чара на шлифования измамник. А после пак *тя* беше предложила идеята за обира.

Винаги така ставаше: Сафи се захващаше с нещо, което не беше по силите ѝ, а после някой друг оправяше бъркотията. От шест години този някой беше Изьолт... Колко още бъркотии можеше да забърка, преди на Изьолт да ѝ писне? Някой ден нишкосестра ѝ щеше да се откаже от нея, точно както бяха сторили всички останали. Сафи просто се молеше — *молеше* се отчаяно и настоятелно — този ден да не беше днес.

„Не е днес — посочи тя наум. — Иначе тя нямаше да остави на Хабим съобщение за теб, нито пък да ти каже да потърсиш книгата.“

Е, можеше да се заеме със зашифрованото съобщение на Изьолт само ако се прибереше в имението на Аликс, както ѝ беше наредил Хабим.

И така, стиснала юмруци плътно до бедрата си, тя застана пред портата и натисна звънеца.

Въпреки цветята и съдовете с благовония в дома на Гилдмайстора на коприната, носещата се от близкия канал миризма неизменно завладяваше ноздрите на Сафи. Нямаше изплъзване от нея. Тя погледна през прозореца на стаята си на втория етаж и потропа с пръстите на краката по небесносиния килим. В трескав опит да заглуши ударите на сърцето си.

На голямото ѝ, балдахинено легло, в което лягаше рядко, бяха прострени рокли от фина коприна. И преди се беше случвало гилдмайстор Аликс да крои рокли за нея... тези обаче бяха далеч по-фини от получаваните дотогава.

Зад нея се дочуха стъпки. *Матю*. Сафи разпозна широките му крачки и се обърна към своя възпитател. Тясното му, покрито с лунички лице беше като маска с изсечени черти, а рижава му коса грееше на следобедната светлина.

Матю и Хабим бяха пълни противоположности — както на външен вид, така и по характер. Сафи винаги беше предпочитала Матю. Може би защото знаеше, че я цени повече, отколкото беше показвал Хабим някога. Бяха сродни души, тя и Матю. Предпочитаха делата пред мислите, смеха пред укорите.

И без уменията си на думовещ Матю беше изпечен престъпник — измамник от най-висока класа. Хабим беше обучил Сафи да използва тялото си като оръжие, но Матю я беше научил как да използва ума си. И думите си. И въпреки че тя така и не беше проумяла защо той настояваше да ѝ предаде своите измамнически способности, никога не беше посмяла да попита — поради опасението, че това може да го накара да престане с уроците.

Подобно на Хабим, в момента и Матю носеше сиво-синята ливрея на Хастрел, но за разлика от Хабим, той не беше слуга на чичото на Сафи.

— Нещата ти.

Той подхвърли познатата торба на леглото, но Сафи не посегна да я вземе — въпреки че я измери с поглед, опитвайки се да различи очертанията на книгите на Изьолт...

Там бяха: отгоре се подаваше едно синьо ръбче.

— Кафенето ми е съсипано.

Матю изпречи дългурестото си тяло пред Сафи и закри книгата — зелените му, святкащи очи запълниха полезрението ѝ.

— Вратата е разбита, прозорците — също. Какво те е прихванало, да обираш гилдмайстор?! *Адски огньове.*

Сафи облиза устни.

— Стана... грешка. В капана ни влезе неправилната жертва.

— Ех.

Раменете на Матю се отпуснаха. След което той рязко пристъпи към нея и я стисна за брадичката, както беше правил хиляди пъти в изминалите шест години. Обърна главата ѝ наляво и надясно в търсене на рани, синини или на признаци, че се кани да заплаче. Тя обаче беше невредима и беше далеч от сълзите, *много* далеч.

Той отпусна ръка и отстъпи крачка назад.

— Радвам се, че не си пострадала.

Отсечените му думи я накараха да изпусне дъха си и тя праметна ръце през врата му.

— Съжалявам — измърмори в ревера му, на който беше бродиран проклетият планински прилеп на Хастрел. — Съжалявам за кафенето.

— Поне си жива и невредима.

Тя се отдръпна. Де да можеше и Хабим да вижда нещата по този начин.

— Чичо ти има нужда от теб тази вечер.

С тези думи Матю закричи към леглото. Грабна една от роклите от покривката и пастеленозелената коприна засия на следобедното слънце.

Сафи впи очи в роклята. Колкото и да ѝ беше досадно, трябваше да признае, че е изключително красива и беше точно каквото би избрала сама за себе си.

— Нуждае се от мен или от вещерските ми способности?

— От *теб* — отговори Матю. — Довечера има бал по случай откриването на Срещата за Спогодбата. Хенрик изрично е настоял да присъстваш.

Стомахът на Сафи се сви.

— Защо? Не съм готова да бъда пълноправна домна, нито пък да оглавя земите на Хастрел...

— Не става дума за това — прекъсна я Матю и отново насочи вниманието си към роклята в ръцете си... след което поклати глава

решително и отново я разстла на леглото. — Това твое качество не представлява интерес.

Истина.

— Всъщност не знаем защо Хенрик иска да си там, но Ерон не би могъл да откаже.

Магията пробяга по кожата на Сафи.

Лъжа.

— Не ме лъжи — рече тя тихо. И убийствено.

Вместо отговор Матю взе нова рокля — тази беше по-плътна, в бледорозово. Сафи оголи зъби.

— Не може да отпратиш нишкосестра ми, без да ми обясниш *защо*, Матю.

Той впи очи в нейните, видиша бавно няколко пъти и както никога изглеждаше не по-малко непоклатим от сърценишката си. След това позата му се отпусна и раменете му увиснаха извинително. Той пусна роклята на куп.

— Завъртели са се сериозни колела, Сафи. Колела, които чичо ти и много други хора с години се опитват да поставят на правилното място. Спогодбата приключва след осем месеца и Великата война ще продължи хода си. Не... не може да позволим това да стане.

Сафи изви глава — *не* беше очаквала да чуе това.

— И как бихте могли ти или чичо ми да повлияете на хода на Великата война?

— Съвсем скоро ще научиш — отговори Матю. — Сега се измий, а довечера сложи тази рокля.

Думите му бяха поръсени с фината пудра на авторитета. Той й подаде сребристобяла рокля и вещерският знак на опакото на дланта му — кръг, изобразяващ Ефира, и изписано „Д“ за „думовещ“ — сякаш засия.

Ноздрите й потръпнаха. Тя грабна мъглоцветната рокля и тъканта се плъзна между пръстите й подобно на морска пяна.

— Недей да хабиш магията си върху мен.

Способностите й на веровещица някак обезвреждаха убедителността на Матю.

Той обаче отвърна единствено „Хм-м-м“, сякаш знаеше далеч повече, отколкото би могла да си представи тя. После се насочи

елегантно към вратата.

— След малко ще дойде прислужница, за да ти помогне с ваната. Не забравяй да се измиеш зад ушите и под ноктите.

Тя захапа палец зад гърба на Матю... но предизвикателният ѝ жест беше безсмислен. И имаше вкус на пепел. Гневът, обзел я в каретата, вече се беше разсеял и се пропиваше в дъските на пода подобно на почернялата гъста течност, в която се беше превърнала кръвта на пръснатия мъж.

Сафи метна роклята на леглото. Очите ѝ се спряха на ръбчето на карауенската книга. Щеше да оправи кашата, която беше забъркала. Щом разгадаеше посланието на Изьолт, щеше да обмисли противниците си — чичо ѝ, кръвовещият, градската стража — и щеше да прецени релефа — Веняса и бала на Срещата за спогодбата.

А после щеше да оправи това.

СЕДЕМ

Изьолт се мушна в уличката зад кея, както ѝ бе наредил Хабим. Свита ниско под грубата качулка, тя се запровира между коне и каруци, търговци и лакеи на гилдиите, между нишки във всички възможни нюанси и яркост. Накрая забеляза боядисана дървена табела, чийто надпис гласеше: „Канала на глогинките“.

Разпозна мястото — Сафи беше играла таро тук няколко месеца по-рано. За разлика от миналата нощ обаче тогава беше *спечелила*.

Погледа ѝ привлече бяло петно под табелата — грееше ярко на фона на пъстрата какофония на оживената веняска улица.

Карауенски монах без нишки. Без нито една.

Изьолт се смръзна отвътре. Застина посред пътя си и проследи монаха с очи надолу по улицата... отдалечаваше се. Очевидно беше тръгнал на лов. На всеки няколко стъпки спираше и върхът на качулката му се килваше, докато той душеше въздуха.

Онова, от което Изьолт наистина се смръзна обаче, беше липсата на нишки у кръвовеция. Първоначално беше решила, че просто не ги е доловила в суматохата на битката на предишния ден, но не — нишките му *все така* отсъстваха.

Което това не беше възможно.

Всички имаха нишки. Точка.

— Търсиш килим? — обади се един търговец-килимар и се лепна за нея с покритите си с петна от пот дрехи и тежък дъх. — Внасям директно от Азмир, но ще ти направя отстъпка.

Изьолт въртна към него изпъната длан.

— Разкарай се, или ще ти отрежа ушите и ще нахраня плъховете с тях.

По принцип заплахата ѝ вършеше добра работа. Обаче *по принцип* тя се въртеше в Северния пристанищен район, където номатската ѝ кожа оставаше, общо взето, незабелязана. И *по принцип* Сафи беше до нея, за да се озъби със задоволително стряскащ вид.

Днес нищо от горното не важеше и за разлика от Сафи — чиито светкавични реакции биха я накарали да побегне в мига, щом бе зърнала монаха, — Изьолт просто изгуби още време в преценка на релефа.

Търговецът на килими се възползва от нужните ѝ за това два дъха време, за да се намуши още по-близо и да надникне под качулката ѝ.

Нишките му грейнаха в сив страх и черна омраза.

— 'Матско лайно — изсъска той и прокара пръсти пред очите си, а после се хвърли напред, смъкна качулката на Изьолт и извиси глас: — Разкарай се, 'матско лайно! *Разкарай се!*

Второто предупреждение далеч не беше нужно — Изьолт най-сетне беше направила онова, което Сафи би сторила още в самото начало — беше се спуснала да бяга.

Или поне се опита. Тълпата обаче спря и се опули в нея. И я заобиколи. Тя се завъртя и замята наоколо, но отвсякъде срещаше погледи, впити в лицето ѝ, в кожата и в косата ѝ. Подскачаше при вида на сивкавите нишки на страха и стоманеносивата агресия.

Оживлението привлече вниманието на карауенина. Той преустанови движението си напред. Завъртя се към все по-силните викове на тълпата...

И впи очи право в нея.

Времето забави ход, а тълпата се смали, размаза се в обща тъкан от нишки и звук. Разстоянието между два удара на сърцето се стори като цяла вечност на Изьолт, втръчана в очите на младия монах. Не беше виждала по-светлосини ириса. Около тях в момента се завихряше червено — подобно на кръв, която топеше лед. Или на сърценишка, оплела се в сините нишки на разбирането. Мъгляво осъзна някакво недоумение защо не беше забелязала това свършено синьо по време на обира.

Докато тези мисли препускаха в съзнанието ѝ с хиляда левги в секунда, тя се зачуди дали този монах *действително* би ѝ сторил зло, както се опасяваха всички...

Внезапно той изви устни нагоре. Оголи зъби и застиналият свят се разпадна. Времето се втурна напред и възстанови обичайната си скорост.

А Изьолт най-сетне побягна и скочи зад един сив кон. После заби лакът — *здравата* — ниско долу в хълбока му. Животното се вдигна на задни крака, младата жена на гърба му изпищя и пронизителният писък, съчетан с внезапното бясно цвилене на коня, накара всички да се дръпнат от улицата.

Около Изьолт заблестяха трескави оранжеви нишки... тя обаче дори не ги забеляза. Вече препускаше с блъскане към първата пресечка назад по пътя си. Там над най-близкия канал се простираше мост. Може би ако успееше да го пресече, щеше да се измъкне на кръвовещия.

Краката ѝ плющяха през кал, прескачаха просяци, поднасяха покрай каруци, но на половината път до моста тя обърна очи назад — и се разкая, че го е направила. Кръвовещият определено я гонеше и определено беше бърз. Същите хора, които допреди малко бяха решени да забавят Изьолт, сега се ометоха от пътя му.

— Бягай! — изпищя тя на един пурист с плакат: „Покай се!“.

Мъжът не помръдна, затова тя го фрасна в рамото.

Той се завъртя заедно с плаката подобно на вятърна мелница. Движението му излезе полезно за Изьолт — въпреки че забави ход... въпреки че ѝ се наложи да се мушне под преминаващата носилка с четирима носачи, — то даде вид, сякаш тя се кани да продължи наляво, към моста. Чу и пуриста, който се разкрещя, че ще я погне *през канала*.

Ето защо не зави наляво, както възнамеряваше. Вместо това се завъртя на пета, метна се вдясно и се връза обратно в тълпата, молейки се монахът да послуша пуриста и да тръгне наляво. Молейки се — отчаяно, — той да не надуши кръвта ѝ през саламандровото платно.

Нахлупвайки качулката си на глава, тя продължи да се носи напред. Наближаваше нова пресечка — гъст поток от хора от изток на запад, насочен към втори мост. Трябваше да си пробие път през тълпата и да продължи напред.

Или не... Шмугвайки се зад количката на някакъв дървар, тя скокна покрай сергията на един мандраджия и се озова във въздуха.

И неочаквано полетя с широко разперени ръце към канала със зелени, лепкави води, в който имаше почти същото количество хора, както по улиците.

В следващия миг под тялото ѝ се плъзна дълга, плоскодънна гемия и за половин дъх тя прецени положението: „Плоска палуба, покрита с мрежи. Зяпнал ме рибар“.

Тя престана да се съпротивлява на гравитацията и вместо това полетя нарочно надолу.

Въздухът засвистя покрай нея. Белите дантели на мрежите се приближаваха бързо. В следващия миг тя беше на палубата, присвила колене, опряла се на длани.

Нещо разряза дланта ѝ. Ръждясала кука, каза си, изправи се и гемията се заклати мощно. Рибарят изрева, но тя вече препускаше към следващата преминаваща лодка — разлат сал с набран червен навес.

— Пазете се!

С този крясък Изьолт скочи високо във въздуха, сграбчи парапета и се набра нагоре. Пасажерите се ококориха и отстъпиха назад. По коловите на парапета покапа кръв. През ума ѝ се стрелна бегла надежда, че смъдящата ѝ рана няма да улесни много кръвовеция в преследването.

Тя прелетя през сала с четири скока — изглежда, и останалите искаха да се махне не по-малко от нея самата. Прехвърли се над парапета, пое дъх и в *същия* миг покрай нея премина нова гемия — в тази беше натрупан дневният улов скумрия.

Изьолт скочи. Стъпалата ѝ се хлъзнаха и тя се просна възник върху сребристите кожи и завря лице сред лигавите им очи. Рибарят взе да кряска, по-скоро ядосано, отколкото стреснато. Тя се надигна, а той навря черната си брада в лицето ѝ.

Тя се стрелна напред — заби лакът в корема му в мига, в който преминаха покрай ниско стълбище, обсипано с рибари с въдици.

С тромав скок Изьолт се озова на плочите на стълбището. Рибарите не ѝ предложиха помощ — просто се отдръпнаха. Един дори замахна към нея с въдицата си, а нишките му се обагриха в ужасено сиво.

Тя сграбчи края на въдицата. Нишките на човека светнаха по-ярко и той се опита да освободи въдицата — но вместо това дръпна нея. „Благодаря“, помисли си тя и се понесе нагоре по стълбите. Погледна веднъж назад и забеляза, че плочите бяха оплискани в червено. От дланта ѝ шуртеше далеч повече кръв, отколкото предполагаше тъпата болка.

Тя стигна до улицата. Беше задръстена от разнородна тълпа. Тя трескаво се замисли за някаква стратегия. Всичките ѝ планове се бяха продънили през адските двери, но все пак можеше да си позволи миг мисъл. Хич не ѝ се удаваше да бяга презглава — поради което в подобни случаи оставяше водачеството на Сафи. Нямаше ли време да измисли стратегия, Изьолт винаги се озоваваше в задънена улица.

Щом се спря на място обаче и притихна край канала, стиснала окървавената си ръка в наметалото, тя си осигури така нужния миг.

„Широк път — помисли си. — Един от главните пътища от града, вероятно от край до край върви до канала. Тълпата се движи в двете посоки, един мъж води оседлана петниста кобила. Раменете ѝ не тъмнеят от пот. Ако я отмъкна, ще успея да изляза от града безпрепятствено и да се скрия за нощта при племето.“

Завръщането в дом, който старателно беше отбягвала почти цял живот, със сигурност не беше идеалното решение, но не се сещаше за друго място, където нямаше да я прокудят още щом зърнеха кожата ѝ, освен селището на миденците.

То беше и *единственото* място, за където знаеше със сигурност, че кръвовещият — дори и да я преследваше както със зрението си, така и по миризмата на кръвта ѝ — не би я последвал. Земите около селището бяха покрити с капани, през които не можеше да мине никой, освен самите миденци.

И така, тя свали наметалото си със светкавично движение, метна го върху главата на мъжа, след което скочи на седлото на кобилата — като през цялото време се молеше присвитите ѝ уши да са знак, че е готова за езда.

— Много съжалявам — викна тя на ръкомахащия под наметалото мъж. — Ще я пратя обратно!

След това заби пети и го остави зад себе си.

Кобилата препусна в бърз тръс през тълпата, а Изьолт зарея очи през канала. И ги спря на кръвовещия, който я гледаше. Лодките се бяха раздалечили: той не можеше да прекоси водата като нея.

Това обаче не му попречи да я измери *високомерно* с поглед... и да ѝ помахва. Размърда пръстите на дясната си ръка, а после потупа дланта си.

Знаеше, че ръката ѝ кърви и ѝ даваше знак, че може да я проследи. И че *щеше* да го направи, като ужасяващата усмивка най-

вероятно нямаше да напусне лицето му нито за миг.

Изълт откъсна очи от лицето му и се насили да насочи вниманието си пред себе си. После се притисна към гърба на кобилата и я пришпори още по-силно, молейки се Луната майка, Ноден или който друг бог гледаше да ѝ помогне да напусне града жива.

Мерик следеше с очи миниатюрния далмотски кораб, който се плъзгаше по картата на Яданско море. Движението му значеше, че съответният търговски кораб тъкмо е пуснал платна на тръгване от пристанището на Веняса... на Мерик му идваше да запрати проклетата миниатюра навън през прозореца.

Гласовещият на „Жана“, Хермин, седеше на челото на масата. Макар че като цяло не бяха често срещани, гласовещиците бяха най-често срещаните ефировещици; поради умението им да откриват други гласовещици и да общуват с тях на големи разстояния всички кораби в нубревненската кралска флота имаха техен представител на борда си — в това число и този на Вивия, с която беше свързан гласовещият Хермин в момента.

Очите му грееха в розово — признак, че се е включил в нишките на гласовещиците, — а следобедните лъчи играеха по сбръчканото му лице. През прозорците долиташе далечна глъчка, тропот на каруци и конски копита.

Мерик осъзнаваше, че е редно да ги затвори, но без бриза ставаше твърде лепкаво и горещо. Освен това лойта в лампите димеше и изпускаше воня, по-отвратителна дори от тази на нечистотиите в каналите на Веняса.

Според него обаче си струваше да спести нещичко с миризливата животинска лой, вместо да плаща купища пари за бездимните лампи на огневещиците. Разбира се, двамата с Вивия не можеха да постигнат съгласие по този въпрос.

И по още много.

— Май не разбираш, *Мери*.

Въпреки че използваше собствения си дрезгав глас, Хермин говореше точно по маниера на Вивия — провлачено, със снизходително натъртване.

— Лисиците мигновено вдъхват ужас у чуждите флоти. Ако издигнем флага *сега*, ще имаме сериозно предимство, когато Великата война подеме отново.

— Само че — рече Мерик с равен глас — сме тук да преговаряме за мир. И макар че съм съгласен, че флагите на Лисиците навремето наистина плашеха хората, това беше преди векове. Преди империите да си осигурят флоти, с които да смажат нашата.

На пръв поглед всичко изглеждаше толкова благородно — нападения над търговски кораби за изхранването на бедните, — че разказите за старите флотилии на Лисиците все още бяха любими у дома им. Мерик обаче прозираше отвъд това. Кражбата от по-заможните все пак си оставаше кражба, а и да обещаеш да избегнеш насилието беше едно, а да се въздържиш от него — друго.

— Имам още една среща — настоя той. — С Гилдията на златото.

— Която ще се провали точно както всички останали. Мислех, че искаш да нахраниш народа си, Мери.

В гърдите му се надигнаха искри и той изръмжа:

— Никога не подлагай на съмнение желанието ми да осигуря храна за Нубревна.

— *Твърдиш*, че искаш това, но когато ти предлагам начин да намерим храна — и да дадем урок на империите, — не се възползваш от шанса.

— Защото предлагаш да пиратстваме.

На Мерик му беше трудно да гледа Хермин, докато гласовещият продължаваше да грачи думите на Вивия.

— Предлагам да изравним везните. А и нека ти напомня, Мери, че за разлика от теб, аз съм посещавала височайши срещи в миналото. Виждала съм как империите ни мачкат под петите си. Тази ефировещерска миниатюра ни дава възможност да дадем отпор. От теб се иска единствено да ме известиш, когато търговският кораб достигне бреговете на Нубревна. Остави мръсната работа на мен.

„Тоест клането.“

Мерик прибягна до цялата мощ на крехкия си самоконтрол, за да не й го кресне... но нямаше смисъл. Не и когато ги делиха две гласовещици и сто левги.

Той повдигна рамене веднъж. И още веднъж.

— Какво смята татко за това? — продължи най-сетне.

— *Нищо* — провлачи Хермин точно както би го направила Вивия. — Татко е на прага на смъртта и е все така мълчалив, както беше при заминаването ти. Откъде му скимна да назове *теб* за посланик и адмирал е пълна мистерия за мен... Макар че се оказа в наша полза, тъй като ни се удава добра възможност, Мери.

— Искаш да кажеш, възможност, която пасва добре на плановете ти да съградиш своя собствена империя.

Пауза.

— Справедливостта трябва да възтържествува, *малко братче*. — В думите на Вивия се прокрадна остроата. — Да не би да си забравил какво сториха империите с дома ни? Великата война свърши за тях, но не и за *нас*. Длъжни сме поне да се отплатим на империите както подобава — с малко благородно пиратство за начало.

При тези думи горещината в гърдите на Мерик избълва навън. Накара юмруците му да се свият. Ако беше до Вивия, щеше да отприщи тази буря — в крайна сметка, тя носеше същия гняв във вените си.

Когато Мерик беше малък, баща им беше убеден, че той е могъщ вещер като сестра си, че гневните му пристъпи са признак за велика вътрешна мощ. Затова, когато стана на седем, крал Серафин го принуди да се яви на Вещерското изпитание.

Пристъпите на Мерик обаче изобщо не бяха знак за сила. Оценката беше, че силата му едва стига, за да получи вещерския знак, а крал Серафин едва успя да прикрие разочарованието си пред изпитната комисия.

В онази сутрин в каретата на връщане към кралския дворец с новата татуировка на диамант, която гореше на опакото на ръката му, момчето беше узнало в безмилостни, сурови подробности колко дълбоко е разочарованието на баща му. Слабият принц беше непотребен за семейството си. Мерик щеше да иде при леля си, нихарската заточеница, в семейните земи на югозапад.

— Забравяш — обади се Хермин, все още с тона на Вивия — кой ще застане начело след смъртта на татко. В момента може и да имаш власт, но си адмирал само временно. Щом татко най-сетне потъне във водния сън, аз ще бъда кралица и адмирал.

— Знам това — рече Мерик меко и ядът му отстъпи пред леден страх.

Вивия — кралица. Вивия — адмирал. Вивия, изпращаща нубревненци като агнета на заколение. Земяделци и войници, търговци и миньори, пастири и пекари — *те* щяха да гинат под карторските мечове или в пламъците на Марсток. А Вивия просто щеше да гледа отстрани.

Да, но единственото решение на Мерик — да възстанови търговията и да ѝ докаже, че има и мирни начини да осигурят храна за Нубревна... Планът му се беше провалил.

Най-лошото обаче беше, че дори и да откажеше да помогне на Вивия в пиратското ѝ начинание, той ясно осъзнаваше, че тя ще намери друг начин. Все някак щеше да издигне флага на Лисиците — с което щеше да обрече цялата им родина на ада на Ноден.

Мерик се умълча за миг в опит да намери някакъв изход от този кошмар, но на вратата на каютата се почука.

Райбър, единственото момиче на кораба и сърценишка на Кълен, провря глава над прага.

— Адмирале? Извинете, че ви прекъсвам, сър, но е спешно. Един мъж иска да ви види. Казва, че името му е фон... — Тя сбърчи мургавото си лице. — Фон *Хастрел*, да, така беше. От Картора. Искане да обсъди бъдещи търговски въпроси с вас.

Ченето на Мерик зяпна. Търговия... с *Картора*. Звучеше невъзможно, но искреното изражение не слизаше от лицето на Райбър.

Самият Ноден се беше намесил в полза на Мерик — при това го направи точно когато той имаше най-голяма нужда от Него.

Не би пренебрегнал подобен дар, така че се обърна отново към Хермин и излая:

— Вивия, ще ти помогна, но при едно условие.

— Слушам.

— Ако успея да сключа и един търговски договор за Нубревна, ще престанеш с пиратството. Незабавно.

Мълчание. А после бавно:

— Може би, Мери. Ако *наистина* някак успееш да сключиш договор, аз... ще обмисля дали да не сваля флага на Лисиците. Сега казвай — къде се намира далмотската миниатюра в момента?

Мерик погледна картата и не можа да сдържи усмивката си — хитрата си усмивка. Миниатюрата тъкмо напускаше блатистите покрайнини на залива на Веняса.

— Все още не е отплавал — обяви той и в гърдите му се надигна жизнерадостна надежда, — но ще те уведомя в мига, щом го направи. Хермин — той потупа гласовещия по рамото с ръце; старият моряк потрепери. — Вече може да приключиш разговора. Райбър? — Мерик отмести очи към вратата и се усмихна още по-широко. — Покани този фон Хастрел веднага.

След като се изкъпа, Сафи последва непознатата кафявокоса прислужница до стаята си, където онази я облече в сребристобялата рокля, избрана от Матю. След това тя омая косите ѝ в подредени къдрици, чиято лъскава игривост грееше на залеза.

Чувството да те обличат и да те обгрижват беше необичайно — Сафи не го беше изпитвала от над седем години. Чичо Ерон не можеше да си позволи повече от няколко прислужници в имението на Хастрел, така че единствените моменти, в които Сафи беше разполагала със собствена прислужница, беше по време на годишното пътуване до Прага.

Чичо Ерон може и да беше опозорен ад-бард, понижен в чин един бог знае защо — а после назначен временно за дом, докато Сафи станеше годна да поеме, — но все пак плащаше данъците си — *точно* според желанието на Хенрик. Всяка година Ерон и Сафи посещаваха карторската столица, за да предадат скромните си спестявания и да се закълнат във вярност на император Хенрик.

И всяка година *беше ужасно*.

Сафи винаги се оказваше по-висока от момчетата, както и по-силна, а другите момичета винаги и шепнеха нещо за пиянството на чичо ѝ и се присмиваха на старите ѝ рокли.

Не срамът обаче правеше пътуването нетърпимо. Беше страхът.

Страхът от ад-бардовете. Страх, че ще разпознаят, че Сафи е еретичка — че е *веровещица*.

Всъщност, ако принц Леополд — или Поли, както го наричаше Сафи винаги — не я беше вземал под крилото си при всяко посещение, тя беше убедена, че ад-бардовете вече щяха да са я заловили. В края на

краищата нали задачата на тяхната Бригада беше да надушват необозначените еретици.

А по заповед на краля имаха право да обезглавят заловените еретици, ако изглеждаха опасни или не искаха да съдействат.

„Поли сигурно ще е там тази вечер“, помисли си Сафи, докато се оглеждаше в тясното огледало до леглото. Бяха изминали осем години, откакто за последен път се беше измъкнала заедно с него, за да разгледат необятната имперска библиотека. Нямаше представа как щяха да стоят дългите му, светли мигли и буйните руси къдрици на двайсет и една годишен мъж.

Тя със сигурност се беше променила, а светлата рокля го подчертаваше. Стегнатият корсет акцентираше върху силните ѝ корем и хълбоци. Жилавите ѝ ръце личаха под прилепналите дълги ръкави, корсетът загатваше и леко извитите ѝ форми, а свободните поли придаваха на ханша ѝ женствена заобленост. Свободно пуснатите кичури бяха като рамка за извивката на челюстта ѝ и за бляскавите ѝ очи.

Гилдмайстор Аликс и прислугата му този път бяха надминали себе си.

Щом прислужницата се оттегли — след като разстла на леглото удивителна бяла пелерина, — Сафи се спусна към торбата и извади книгата на Изьолт за карауените. После отиде до прозореца, под който каналите грееха като пламъци на залязващото слънце.

Над синята корица на книгата се носеше ефирна розова светлина и щом Сафи я разгърна, страниците с шепот се отвориха на трийсет и седма страница. Пред очите ѝ проблесна бронзов крилат лъв, който бележеше последната страница, която беше чела Изьолт.

Тя бързо прегледа текста — изброяваше разредите карауенски монаси.

Вратата на стаята се отвори с трясък и тя едва сколаса да пхне книгата обратно в торбата, преди чичо ѝ да пристъпи вътре.

Дом Ерон фон Хастрел беше висок мъж — мускулист, с едър кокал като Сафи. За разлика от нея обаче сламенорусата му коса беше обагрена в сребристосиво, а под кръвясалите му очи имаше морави торбички. Навремето може и да беше се прославил като войник, но сега беше обикновен пияница.

Ерон спря на няколко крачки от нея и се почеса по темето. Косата му щръкна във всички посоки.

— В името на Дванайсетте — провлачи той, — защо си толкова бледа? Изглеждаш, сякаш Пустотата те е пипнала.

Ерон вирна брадичка, но тя успя да забележи едва доловимото поклащане на тялото му.

— Май се притесняваш за бала довечера.

— Както и ти — отговори тя. — Иначе защо ще се напиваш още преди вечеря.

Устните на Ерон се разтеглиха в усмивка — учудващо будна усмивка.

— Ето това е моята племенница.

Той прекоси стаята, погледна навън през прозореца и се заигра с тънката златна верижка, която не сваляше от врата си.

Сафи прехапа устни, осъзнавайки с жал, че както винаги в гърдите ѝ зейна дупка при вида на чичо Ерон. Въпреки че във вените ѝ течеше същата синя кръв — на Хастрел, — двамата си бяха чужди.

А когато Ерон беше пиян — какъвто бе случаят през повечето време — вещерските умения на Сафи не долавяха нищо. Нито истината, нито лъжата, нито някаква реакция — сякаш щом потечеше, виното отмиваше човека, който беше той.

Между тях стоеше — и винаги щеше да стои — стена от камък и мълчание.

Тя изпъна рамене и прекрачи до чичо си.

— Е, защо съм тук, чичо? Матю каза, че плановете ти засягат Великата война. Какво точно си намислил?

Ерон се изсмя дрезгаво.

— Значи Матю се е изпуснал, а?

— От вещерските ми умения ли имаш нужда? — продължи Сафи. — За *това* ли става дума? Някакъв пиянски кроеж, за да си върнеш честта на ад-бард...

— *Не* — думата отекна решително, категорично. — Това не е пиянски кроеж, Сафия. Далеч не.

Ерон облегна ръце на стъклото и старите белези от изгорено по пръстите и кокалчетата му се опънаха.

Сафи мразеше белезите. Докато растеше, беше гледала белите петна милион пъти. Как се свиваха около кана с вино, или пощипваха

задника на някоя уличница. Белезите бяха единственото, което тя знаеше за чичо си — единственото прозорче към миналото, — и всеки път, щом ги видеше, неизбежно я обземаше страх, че *това* бъдеще чака и нея; неутолима жажда за нещата, които никога нямаше да постигнат.

Ерон копнееше за честта си.

Сафи — за свободата си.

Свободата от титлата ѝ, от чичо ѝ и от ледените, мразовити зали на Хастрел. Свободата от страха от ад-бардовете и обезглавяването. Свободата от вещерството и от цялата Карторска империя.

— И представа си нямаш какво беше във войната — поде Ерон с отнесен тон, сякаш и неговият ум се беше съсредоточил върху старите белези. — Армиите помитаха цели села, флотилиите потапяха чуждите кораби, вещиците можеха да те подпалят само с мисъл. Всичко, което обичаш, изчезва, Сафия... в кръв. Скоро обаче ще научиш. Ще научиш в пределно ясни подробности — освен ако не направиш онова, което те помоля. След тази вечер можеш да изчезнеш завинаги.

В стаята се възцари мълчание... след което Сафи отпусна челюст.

— Чакай... мога да *изчезна*?

— Да.

Той се усмихна почти тъжно и пак се заигра с верижката си. Когато заговори отново, първите искрици истина — и топлина от щастие — се надигнаха в гърдите на Сафи.

— След като изиграеш ролята на танцуващата, пиеща домна — поде той, — и го направиш така, че всички империи да видят... След това си напълно свободна да си идеш.

„Свободна да си идеш.“

Думите зазвънтяха във въздуха като последната нота от бурна симфония.

Тя залитна назад. Умът ѝ не можеше да го побере... вещерската ѝ природа също. Думите на Ерон трептяха и *изгаряха* от истинност.

— Защо — поде тя предпазливо с опасението, че една погрешна дума би изличила всичко, което бе казал чичо ѝ — би ме оставил да си тръгна? Нали се очаква да стана домна на земите на Хастрел?

— Не точно.

Той вдигна ръка над глава и се облегна на стъклото. В позата му имаше някаква необичайна отстъпчивост. Беше свалил верижката и сега тя висеше между пръстите му.

— Скоро титлите няма да имат значение, Сафия, а и да си признаем — нито ти, нито аз някога сме очаквали от теб наистина да поемеш земите ни. Не си създадена за водач.

— А ти си? — наежи се тя. — За какво ми беше да уча цял живот, ако си планирал това от самото начало? Можеше просто да си ида...

— Не планирах това — прекъсна я той и раменете му се стегнаха. — Но нещата се променят, когато на хоризонта се зададе война. Освен това нима съжаляваш за всички уроци и тренировки, които получи? — Той кривна глава на една страна. — Сблъсъкът ти с Гилдмайстора на златото едва не съсипа всичките ми планове, но все пак успях да опазя вечерта. Сега от теб се иска единствено да се държиш като лекомислена домна за една-единствена вечер, след което със задълженията ти е свършено. Завинаги.

Сафи запряхтя в смях.

— Това ли е? Искаш само това? *Винаги* ли си искал само това от мен? Прости ми, но не ти вярвам.

Той повдигна рамене равнодушно.

— Не е нужно да ми вярваш, но какво говори магията ти?

Вещерската природа на Сафи жужеше истинно, а зад ребрата си тя чувстваше топлина. Въпреки това беше изключено да приеме историята му. Всичко, което бе искала някога, внезапно ѝ беше предоставено на тепсия. Изглеждаше твърде, *твърде* хубаво, за да е истина.

Ерон изви русата си вежда, очевидно развеселен от смаяното ѝ изражение.

— Щом камбаните ударят в полунощ, Сафия, кръвовещият няма да бъде проблем. Тогава ще можеш да правиш каквото си пожелаеш и да продължиш безхаберното си съществуване, към което винаги си се стремила. Макар че... — Той замълча, а погледът му се изостри; от пиянството не беше останала и следа. — Ако беше пожелала, Сафия, можеше да определиш облика на света. Имаш нужното образование — погрижих се за това. За съжаление — той разпери покритите си с белези ръце и опъна верижката, — явно ти липсва предприемчивост.

— Ако ми липсва предприемчивост — прошепна Сафи, преди да успее да задържи думите си, — то е защото ти си ме възпитал така.

— Твърде вярно. — Ерон ѝ се усмихна печално, но искрено. — Само че недей да ме мразиш за това, Сафия. Обичай ме... — Той разтвори вяло ръце. — И се *страхувай* от мен. Както прави един Хастрел, в крайна сметка. Сега довърши тоалета си. Тръгваме на следващия удар на камбаните.

Без нито дума повече, той я подмина и излезе от стаята. Тя го проследи с очи. *Застави* се да проследи отсечената му походка и широкия гръб.

За няколко *изпепеляващи* секунди Сафи се поддаде на несправедливото му отношение. Безхаберна? Непредприемчива? Може би беше вярно, когато се отнасяше за живота в замръзналия замък в света на жадни за власт благородници и бдителни ад-бардове, но не и когато ставаше дума за живота им с Изьолт.

Сафи отново извади книгата за карауените и я отвори. Пиестрата блесна насреща ѝ като разцъфнала роза на залеза. Точно тази страница беше важната, а Сафи просто трябваше да се досети защо...

Тя прокара пръст по чиновете и разредите монаси. *Монах-наемник, Монах-учител, Монах-пазител, Монах-занаятчия...* Пръстите ѝ застинаха над *Монах-лечител*. Именно монахиня-лечителка беше намерил Изьолт, когато беше избягала от племето си. Беше се загубила на един кръстопът северно от Веняса, а загрижената лечителка ѝ беше помогнала да намери пътя.

Старият кръстопът пък беше до фара, който момичетата използваша сега. Изьолт явно беше намислила да напусне Веняса и да се върне в обичайното им скривалище.

Сафи пусна книгата и отметна глава. Все още не можеше да иде там — първо трябваше да изтърпи вечерта. Трябваше да се отърве от кръволия по петите си и да приключи веднъж завинаги с чичо си. После, без да се тревожи, че някой *някога* може да тръгне след нея, щеше да се насочи на север от града и да открие нишкосестра си.

Тя издиша рязко, сведе глава и премести тяло пред огледалото. Ерон искаше послушна домна, нали така? Е, Сафи щеше да му я даде. През цялото ѝ детство карторските благородници я бяха смятали за тихо, притеснително дете, което се свиваше страхливо зад чичо си, докато потропваше с пръстите на краката, а прасците му потръпваха.

Тя обаче вече не беше онова момиченце, а ад-бардовете нямаха власт в *тази* империя. Така че тя изду гърди и със задоволство забеляза как роклята подчертава раменете ѝ. И как късите ръкави разкриваха покритите с мазоли длани — досущ като войнишки.

Гордееше се с ръцете си и нямаше търпение домовете и домните да се вперят в тях втрещено. Искаше благородниците да усетят пръстите ѝ, груби като пясъчник, когато танцуваше с тях.

За една нощ щеше да поеме ролята на Домна на Картера. По дяволите, беше готова да бъде проклета *императрица*, ако това щеше да я върне при Изьолт и да прогони кръвовеция.

След тази вечер Сафия фон Хастрел щеше да бъде свободна.

ОСЕМ

Изьолт се втрени в тъмната грива на петнистата си кобила, стиснала юздите в една ръка. Беше вдигнала високо другата в неуспешен опит да спре кървенето на раната.

Каналът до нея хвърляше оранжеви отблясъци на залязващото слънце, а вонята на Веняса най-сетне беше започнала да отслабва в ноздрите ѝ — заедно с горещината на деня. Не след дълго Изьолт щеше да напусне окончателно влажните мочурища и да навлезе в дивите ливади, които заобикаляха номатския ѝ дом. Облаците комари щяха да я погълнат, а конските мухи щяха да си устроят пир.

Стълпотворението, което се лееше през източния пропускателен пункт на стражата, ѝ беше позволило да се изплъзне от столицата незабелязано. После, щом пътищата се опразниха, тя се беше метнала на новия си превоз и беше пришпорила кобилата в бърз галоп.

Раната на дланта ѝ не беше спряла да кърви, затова тя бе откъснала маслинозеления кант на полата си и го беше увила около ръката си. Щом кръвта се просмучеше през плата, тя късаше ново парче. Стягаше раната още по-плътно и вдигаше ръка още по-високо.

„Само нощта“, не спираше да си повтаря — напев, който трещеше в четиритактовия ритъм на галопиращата кобила, а после в тритактовия лек галоп. Накрая, на две левги от пределите на града, щом кобилата потъмня от пот, Изьолт намали ход до двутактов тръс. „Една нощ, една нощ.“

Под ударното напомняне пулсираше отчаяната надежда, че не беше поставила Сафи в някаква опасност, насочвайки я към стария фар. Светкавичните планове не бяха силната ѝ страна, а съобщението по Хабим беше именно това. Необмислено. Прибързано.

Накрая тя достигна до познатата кория от елши и накара кобилата да намали до ходом, след което се изхлузи от седлото. Горната част на бедрата ѝ гореше, а кръстът ѝ стенеше. Не беше яздила от седмици, а толкова бързо — от месеци. Зъбите ѝ все още тракаха от галоп. Или пък това беше жуженето на цикадите в глогините.

Виещата се сред тревите пътечка, по която тръгна, изглеждаше като проправена от дивите животни, но Изьолт знаеше отлично какво е: номатски път.

Вече се движеше по-бавно, като внимаваше да не пропусне номатските знаци по пътя си. Забита в прахта пръчка, *сякаш* случайно — това означаваше капан за ноктозъба мечка на следващия завой на пътеката. Туфа „диви“ петунии вляво от пътеката означаваше разклонение някъде напред — източният път водеше до облак отрововещерска омара, западният — до селището.

Тази пътека щеше да попречи на кръвовеция да я проследи — завинаги. После, след няколко часа зад дебелите стени на селището, тя отново щеше да тръгне на път, за да се срещне със Сафи.

Въпреки че Далмотската империя на теория разрешаваше на номатците да живеят както искат — стига керваните им да се държаха на поне трийсет километра от градовете, — ги смятаха за „животни“. Не се ползваха от закрилата на закона, но трябваше да се справят със *сериозната* ненавист на далмотийците. Така че твърдението, че миденците не приемаха външни хора с отворени обятия беше меко казано. Те бяха едно от малкото номатски племена, които се бяха установили и бяха изоставили пътуването, бяха намерили безопасно място тук и го бранеха ожесточено.

Стените бяха дебели, а стрелците — точни, така че ако кръвовецият някак успееше да намери пътя дотук, щеше да завари цял сандък назъбени стрели.

Миденците се стараеха да задържат собствените си хора зад стените със същото дръзновение, с което отблъсваха външните хора. Ако някой напуснеше селището, го обявяваха за „друг“ — нещо, което никой номатец не искаше да стане, дори Изьолт.

Най-сетне тя разпозна пред себе си дъбовете — черни и заплашителни в нощния мрак, — които прикриваха стените на селището, и спря. Това беше последният ѝ шанс да избяга. Можеше да се обърне и да прекара остатъка от живота си, без да вижда племето — макар че този остатък вероятно щеше да бъде кратък с кръвовеция по петите ѝ.

Луната изгряваше на изток и я огряваше ясно за всички. Тя беше навела плитката си и я беше вързала под шала. Номатските жени

стрижеха косите си на нивото на брадичката; косата на Изьолт се спускаше до половината на гърба ѝ. Трябваше да я скрие.

— Име — разнесе се глас на гърления номатски език.

Отляво на Изьолт премигна враждебна стоманеносива нишка, а в дърветата се откरोиха бегло силуетите на стрелци.

Тя вдигна ръце примирително с надеждата превръзката на дланта ѝ да не се вижда много.

— Изьолт — извика. — Изьолт дет Миденци.

Дъбовите листа прошумоляха; клоните заскърцаха.

Изникнаха нови нишки, които се раздвижиха, щом стражарите тръгнаха по дърветата си, за да се съберат и да решат. Миговете отшумяваха болезнено бавно. Сърцето на Изьолт закънтя между дробовете ѝ и отекна в ушите ѝ, а кобилата тръсна глава. После затыпка на място. Трябваше да я разтрие.

Викът разцепи нощното небе.

Две врабчета се вдигнаха във въздуха.

После долетя нов вик, от гърло, което Изьолт познаваше — и я обзе усещането, че пропада. Че лети надолу от някой планински връх, а стомахът ѝ се свива на топка, докато земята се приближава стремително.

„Покой — изкрещя тя наум. — Покой от пръстите на ръцете до пръстите на краката!“

Обаче не успя да намери покой. Не и преди да чуе стържещия звук на огромната порта. После по земята проехтяха стъпки и един силует в черните одеяния на нишковеца се втурна срещу нея.

— Изьолт! — извика майка ѝ.

По лицето ѝ — почти неразлично от това на Изьолт — потекоха сълзи. Престорени сълзи, разбира се, тъй като истинските нишковеци не плачеха, а Гречя беше точно това — истинска нишковеца, Изьолт едва успя да си помисли колко дребна изглеждаше майка ѝ — стигаше едва до носа ѝ, — преди жената да изпука ребрата ѝ в мощна прегръдка. В ума на Изьолт се завъртя една-единствена мисъл. Или по-скоро молитва — кръвовещият да се задържи наистина, *наистина* далеч.

Оказа се, че да премине през огряното от луната миденско селище е едновременно по-лесно и по-трудно от очакваното за Изьолт.

По-лесно, защото макар че в трите години от последното ѝ посещение при племето не се беше променило почти нищо, всичко изглеждаше по-малко, отколкото в спомените ѝ. Дървените стени около селото бяха посивели от времето точно както си спомняше, но сега не ѝ изглеждаха толкова непреодолими. Бяха просто... високи. Ако не бяха номатската пътека и стрелците по дърветата, стената щеше да е дреболия за кръвовещия.

Овалните жилища, построени от камъни, кафяви като калта, върху която бяха положени, напомняха макети. Къщи-игралки с тесни, ниски вратички и прозорчета с кепенци.

Дори дъбовете, растящи нарядко из шейсетте декара на селището, ѝ се сториха по-проскубани отпреди. Не бяха достатъчно големи и здрави, за да се покачи в клоните им, както правеше навремето.

Преходът сред племето беше *по-труден* от очакванията ѝ заради хората — и по-точно, заради нишките им. Докато вървеше след майка си към дома им в центъра на селото, кепенците се отваряха широко и отвътре надничаха любопитни семейства. Нишките им бяха странно увиснали, сбръчкани като стара кърпа.

Изълт потръпваше всеки път, щом нечий силует се покажеше иззад ъгъла или щом някоя врата зейнеше. Всеки път обаче тя установяваше, че не разпознава огрените от луната лица, които я разглеждаха.

Не звучеше логично. Нови хора в племето? Нишки, избледнели почти до невидимост?

Когато най-сетне стигнаха до овалния дом на майка ѝ, той ѝ се стори също толкова причудливо малък, колкото всичко останало. Въпреки че в дома на Гречя стояха същите оранжеви черги, на същите подове от широки дъски от детството ѝ, всичко беше изключително *малко*.

Работният плот, който едно време ѝ беше до кръста, сега стигаше само до средата на бедрото — както и масата за хранене под източния прозорец. Зад печката имаше вратичка, която водеше до вкопаната изба. Тя изглеждаше толкова тясна, че Изълт не беше сигурна дали изобщо би могла да се промъкне долу.

При двете ѝ посещения тук — само за по една нощ — избата ѝ се беше сторила ужасяваща и потискаща в сравнение с просторния таван

на Матю. А и след като се беше сдобила със свое собствено легло, сламеникът, който винаги беше споделяла с майка си, ѝ се беше сторил тесен. Като в затвор.

— Ела.

Гречя я стисна за китката и я дръпна към четирите ниски столчета около печката — обичайна мебел за дома на нишковещите. Наложил се Изьолт да потисне нуждата да изтръгне ръка от пръстите на майка си. На допир Гречя беше още по-студена, отколкото в спомените ѝ.

И, разбира се, майка ѝ не забеляза окървавените превръзки на дланта на дъщеря си — или пък ги беше забелязала, но не я интересуваха. Изьолт не можеше да разгадае чувствата ѝ, защото нишковещите не виждаха нито собствените си нишки, нито тези на другите нишковещи. А и Гречя открай време беше далеч по-опитна в прикриването на чувствата си от нея самата.

На мъждивата светлина на лампите обаче Изьолт успя да види поне, че лицето на майка ѝ почти не се беше променило за три години. Може би беше малко поотслабнало, може би около често стиснатите ѝ устни бяха изникнали още няколко бръчици, но това бяха единствените разлики.

Гречя най-сетне пусна китката ѝ, дръпна близкото столче и го сложи пред огнището.

— Седни, докато разсипя боргшата. Днес е с козе месо — надявам се все още да го обичаш. Мърльо! Ела! *Мърльо!*

Дъхът на Изьолт секна. *Мърльо*. Старото ѝ куче.

„Туп-туп-туп“, чу се по стълбите към къщата и той се появи — стар, проскубан, подтичващ накриво.

Изьолт се изхлузи от столчето. Коленете ѝ се отпуснаха на чергата и тялото ѝ се загрея от щастие. Тя разтвори обятия, старата червена хрътка се затича към нея и... се метна върху ѝ, въртейки опашка и завирайки посивялата си муцуна в косата ѝ.

„Мърльо“, помисли си Изьолт. Страхуваше се да произнесе името му. Опасяваше се, че заекването щеше да се върне при този неочакван прилив на чувства. *Противоречиви* чувства, в които не искаше да навлиза, които не искаше да тълкува. Ако Сафи беше тук, щеше да разбере как се чувстваше.

Тя почеса дългите му уши. Върховете им бяха посипани с мънички парченца от нещо като магданоз.

— Ти да н-не си ял от боргшата?

Изьолт се върна на столчето, без да престава да го гали по муцуната, като умишлено не обръщаше внимание колко помътнял беше погледът му. И колко сиво имаше по муцуната си.

Разнесе се напевен глас.

— О... Ти *наистина* си си дошла!

Пръстите на Изьолт замръзнаха на врата на Мърльо. Вътрешността на очите ѝ запулсира и помещението и муцуната на кучето се размазаха. Може би ако се престореше, че не забелязва Алма, момичето просто щеше да се стопи в Пустотата.

Нямаше този късмет. Алма изскочи на прага и се хвърли към нея. Подобно на Гречя и тя беше в традиционните черни одежди на нишковеца, които бяха стегнати в гърдите, но се отпуснаха около раменете, талията и краката.

— Луната майка да ме опази, Изьолт! — зяпна Алма и зелените ѝ очи проблеснаха изненадано изпод дългите мигли. — Вече изглеждаш досущ като Гречя!

Изьолт замълча. Гърлото ѝ беше сковано от... от нещо. Може би яд, каза си. Не искаше да изглежда като Гречя — *истинска* нишковеца, каквато Изьолт никога нямаше да стане. Освен това се ядоса, че Мърльо размаха опашка. И побутна с глава коляното *на Алма*. Обърна се към *Алма* и обърна гръб на Изьолт.

— Вече си жена — добави Алма и се тръшна на едно столче.

Изьолт кимна отсечено и измери бързо другата нишковеца с очи. Алма също беше станала жена. При това красива — нищо чудно. Дългата ѝ до брадичката черна като въглен коса беше гъста, лъскава... съвършена. Имаше малка талия, изящен ханш, изобищо цялото ѝ тяло беше женствено и... *съвършено*.

Алма открай време беше съвършената нишковеца. Съвършената номатска жена. Само че когато очите на Изьолт се спряха на ръцете ѝ, тя забеляза дебели мазоли.

Тя дръпна дланта ѝ към себе си.

— Упражнявала си се с меч.

Алма стрелна Гречя крадешком с очи. Майка ѝ кимна бавно.

— С абордажна сабя — призна момичето. — Упражнявам се в бой с нея от няколко години.

Изьолт пусна китката ѝ. Разбира се, че ще се научи да се дуелира. Разбира се, че ще бъде свършена и в това. Нямахше да се намери нещо, което Изьолт да прави по-добре — сякаш щом тя решеше да подобри някое свое умение, Луната майка следеше Алма също да го усвои... и да постигне съвършенство в него.

Когато беше станало ясно, че Изьолт така и няма да се научи да прави нишкокамъни или да владее достатъчно добре чувствата си, от резервна нишковеца от преминаващото номатско племе Алма се беше превърнала в *истинската* обучаваща се нишковеца на селището на миденците. Щом Гречя остарееше твърде много, за да предвожда племето, Алма щеше да поеме нещата.

В номатските кervани работата на нишковеца беше да обединява нишкородовете, да урежда сватби и приятелства и да разплита станове на живота на хората. Някой ден Алма щеше да приложи магията си, за да застане начело на миденците, точно както го правеше Гречя в момента.

— Ръката ти — обади се Алма. — Ранена си!

— Нищо ми няма — излъга Изьолт и мушна ръка в полите си. — Вече не кърви.

— Все пак почисти раната — намеси се Гречя с непроницаем тон.

Изьолт присви нос. Ето я, с две жени, чиито нишки не можеше да види. Преди обаче да поиска миг спокойствие, за да обмисли всичко — връщането си у дома, кръвовеца по петите ѝ, *съвършенството* на Алма, — някакъв мъж пхна чернокосата си глава през вратата.

— Добре дошла у дома, Изьолт.

По гръбнака ѝ пробягаха паяци. Алма стегна пръсти около врата на Мърльо... а Гречя пребледня.

— Корлант... — започна тя, но мъжът я прекъсна, като промуши и остатъка от дългнестото си тяло вътре.

Корлант дет Миденци почти не се беше променил от последния път, когато го беше видяла Изьолт. Косата му може и да беше пооредяла и леко сивееше отстрани, но бръчките над веждите му бяха все така дълбоки — успоредни ивици, породени от склонността винаги да изглежда леко удивен.

И в момента изглеждаше леко удивен — вдигнал високо вежди, впил блестящите си очи в лицето ѝ. Той се приближи до нея, а Гречя не се и опита да го спре. Вместо това Алма скочи на крака и изсъска на Изьолт:

— Стани.

Тя се изправи, макар че не разбираше защо е длъжна да го прави. Гречя беше предводителка на племето, не този сладкогласен пурист, който сееше разногласия още в детството ѝ. Защо не седнеше той?

Корлант спря пред нея. Нишките му проблясваха със зелено любопитство и охрено подозрение.

— Помниш ли ме?

— Разбира се — отвърна тя, скръсти ръце в полите си и вдигна глава, за да го погледне в очите.

За разлика от останалите членове на племето, *той* беше висок точно колкото си спомняше и дори носеше същата мрачна кафява роба и същия зацапан златен синджир около врата си.

Несполучлив опит да си докара вид на пуристски духовник. Изьолт вече беше видяла достатъчно *истински* духовници, обучени в *истински* пуристски средища, и ѝ беше ясно колко далеч е Корлант от тях.

Въпреки това обаче Алма и Гречя явно му засвидетелстваха почит. И си разменяха тревожни погледи зад гърба му, докато той оглеждаше Изьолт.

Той закричи наперено около нея, изследвайки я с поглед. Косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха.

— Външният свят е оставил отблясък си върху теб, Изьолт. Защо се върна?

— Този път възнамерява да остане — вметна Гречя. — Отново ще заеме мястото си като моя чиракия.

— Значи си я очаквала? — нишките на Корлант потъмняха враждебно. — Не си го споменавала пред мен, Гречя.

— Не беше сигурно — изчурулика Алма и грейна жизнерадостно. — Добре знаете, че Гречя не обича да разтяга тъканта на селището, ако може да го спести.

Корлант изсумтя и премести вниманието си на Алма. Нишките му отново се засукаха в охрено подозрение, а дълбоко под него —

сластно люляково. После очите му пронизаха Гречя и сладта изригна ярко.

Стомахът на Изьолт се сви. Когато замина, нещата не стояха така. В детството ѝ Корлант беше досадник, който дърдореше за опасностите и греховете, свързани с вещиците. И непрекъснато повтаряше, че истинската отдаденост на Луната майка се състои в отказването от магията. И в изкореняването ѝ.

Изьолт обаче не му обръщаше внимание, както правеха и останалите от племето. Вярно, Корлант се навърташе покрай дома им и умоляваше Гречя да се заинтригува от него. Дори я беше попитал не иска ли да му стане съпруга — макар че тя не можеше да се жени. В номатските племена можеха да се женят само сърценишките, а нишковециците нямаха сърценишки.

Отначало Гречя пренебрегваше опитите му да се сближат. След това беше обяснила разумно, посочвайки племенните закони на номатците, както и правилата на Луната майка. По времето, когато Изьолт напусна племето обаче, Гречя вече заключваше вратите нощем с железни катинари и плащаше на двама местни в сребро, за да държат коварния Корлант далеч.

При последното ѝ посещение обаче Корлант беше изчезнал — тя беше решила, че си е тръгнал завинаги. Явно обаче случаят не беше такъв — и явно нещата се бяха променили. По някакъв начин той държеше козовете.

— Предупредих племето за пристигането на Изьолт — рече той и изпъна гръб до пълната си височина. Главата му почти опря в тавана. — Добре е скоро да започнем Приветствието.

— Колко си съобразителен — рече Гречя.

Изьолт обаче забеляза потръпването на челюстта на майка си. Гречя беше уплашена. Истински *уплашена*.

— Завръщането на Изьолт ме разсея — продължи тя — и съвсем забравих за Приветствието. Ще трябва да я преоблечем...

— Не — отсече Корлант.

Той се въртна отново към Изьолт; в очите му грееше жестокост, а нишките му отново станаха враждебни.

— Нека племето я види точно каквато е — опетнена от външния свят.

Той подръпна чирашкия ръкав на Изьолт и тя се насили да склони глава.

Може и да не беше способна да разчете майка си или Алма, но разчиташе Корлант. Той искаше контрол; искаше подчинението ѝ, затова коленете ѝ изпукаха в непохватен реверанс, а тя успя да изкурка. Стонът поде от стомаха ѝ и тя стисна корем с ръце.

Звучеше ужасяващо престорено и за частица от секундата Изьолт за пореден път си каза, че Сафи трябваше да е тук с нея. Тя щеше да се справи с това, без да ѝ мигне окото.

Обаче Алма не даде да се разбере, дори да беше доловила, че Изьолт се преструва. Просто се завтече към нея.

— Добре ли си?

— Лунният ми цикъл — простена Изьолт.

Тя кръстоса очи с Корлант и със задоволство забеляза, че нишките му вече бяха побледнели от погнуса.

— Нуждая се от нови превръзки за кръвта.

— Ох, горката! — викна Алма. — Имам разтвор от малинови листа за целта.

— Трябва да изгорим превръзките ти и да ти намерим чисти дрехи — вметна и Гречя и се извърна към Корлант, който — за почуда и радост на Изьолт — отстъпваше. — Бихте ли затворили вратата на излизане, духовник Корлант, ще се заемем с Приветствието съвсем скоро. Отново ви благодаря, че уведомихте племето за завръщането на Изьолт.

Веждите на Корлант скочиха високо, но той не поде спор... не каза нито думичка, а просто излезе навън и блъсна вратата след себе си. Врата без катинари, само с избеляло, очукано дърво на мястото, където преди беше стояло желязото.

— Доста съобразително — просъска Алма на Изьолт без следа от предишната си жизнерадост. — Всъщност нямаш цикъл, нали?

Изьолт поклати глава, а Гречя я стисна здраво над лакътя.

— Трябва да действаме бързо — прошепна тя. — Алма, дай на Изьолт една от своите рокли и потърси землелещерския лечебен мехлем заръката ѝ. Изьолт, свали си кърпата. Трябва да ти оправим косата.

— Какво става? — Изьолт се постара да звучи спокойно въпреки усиливащите се удари под ребрата ѝ. — Защо Корлант ръководи всичко?

И защо го нарече духовник Корлант?

— Ш-ш-шт — рече Алма. — Никой не бива да чува.

След това тя претича до люка към избата и изчезна под дъските.

Гречя дръпна Изьолт към тезгяха.

— Всичко се промени. Сега Корлант стои начело на племето.

Използва вещерството си, за да...

— Вещерство? — прекъсна я Изьолт. — Нали е пурист?

— Не точно.

Майка ѝ се обърна към масата и избута камъните и кълбата разноцветни нишки встрани — търсейки един бог знае какво.

— Правилата доста се затегнаха, откакто замина — продължи тя.

— Откакто тръгнаха слуховете за Кукловода, а пръсванията зачестиха, Корлант започна да се вклинява все по-дълбоко в племето. Разчита на страха им и го раздухва в буен огън.

Изьолт премигна смаяно.

— Какво е „Кукловода“?

Майка ѝ не отговори, а очите ѝ най-сетне се спряха на онова, което търсеше — ножици. Тя ги грабна в ръка.

— Трябва да отрежем косата ти. Просто... приличаш твърде много на човек отвън. Тоест — ако вярваме на Корлант, — твърде много на Кукловода. Слава на Луната майка, че беше достатъчно съобразителна да скриеш глава — може да се престорим, че косата ти е била къса от самото начало.

Гречя направи знак на Изьолт да седне.

— Трябва да убедим племето, че си безопасна. Че *не* си друга.

Тя прикова очи в тези на Изьолт; възцари се тежко мълчание.

После Изьолт кимна и си каза, че не ѝ пука. Това беше просто коса — винаги можеше да си я пусне отново. Не *значеше* нищо. Животът ѝ във Веняса беше приключил; трябваше да изостави това минало.

Затова тя седна, ножиците заскърцаха над първия кичур коса и всичко свърши. Нямахше връщане назад.

— Колкото и да се преструва на пурист — поде Гречя и възприе същия равен глас, с който беше отрасла Изьолт, — Корлант е пустовещ. *Клетвовещ*. Разбрах го малко след последното ти посещение. Забелязах, че когато е около мен, нишките на света стават по-бледи. Ти не го ли забеляза?

Изьолт кимна утвърдително — а по шията ѝ пробяга ледена тръпка. Посивелите нишки на племето бяха дело на Корлант. Дори не знаеше, че подобно нещо е възможно.

— Щом осъзнах какъв е той — продължи Гречя — и щом усетих как силата му изтощава моята, реших, че може да използвам това срещу него. Заплаших, че ще кажа на племето какъв е... В отговор обаче той заплаши, че ще отнеме напълно вещерските ми способности.

— В крайна сметка просто нахлузих примката около собствената си шия, Изьолт, защото след този разговор Корлант заплашваше да заличи магията ми всеки път, щом искаше нещо от мен.

Гречя говореше толкова делово — сякаш „нещото“, което искаше Корлант, беше просто купа боргша, или да изведе Мърльо на разходка. Изьолт обаче знаеше, че не беше така. Помнеше защо Корлант се криеше в сенките край кокошарника и наблюдаваше Гречя през прозореца. Как пулсиращите му лилави нишки ѝ показаха твърде рано какво означава „сласт“.

Да я пази богинята, какво ли щеше да се случи с Изьолт, ако не беше напуснала селището? Колко близо беше стигнала до момента, в който щеше да си нахлузи примка като тази на майка си?

Въпреки шестте и половина години, в които Изьолт беше точила умишлено и целенасочено ненавистта си, тя изпита чувството, че в гръдната ѝ кост се забива нож. „Вина — обяви умът ѝ. — И съжаление за майка ти.“

Невероятно — Корлант е бил клетвовещ от самото начало. Способен да унищожи нечия магия с лекотата, с която Изьолт виждаше нишките му. И това вещерство беше свързано с Пустотата — поредния мит, който се беше оказал истина.

Изьолт изпусна въздишка, като внимаваше да не раздвижи глава, докато Гречя работеше с ножиците: щрак-щрак-щрак.

— Ка-какво... — започна тя и се ужаси от заекването си.

Мигновено почувства неодобрението на майка си, мигновено долови неизбежния укор: „Контролирай езика си. Контролирай ума си. Една нишковеца не заеква“.

— Какъв — изтърси тя най-накрая — е този Кукловод?

— Млада нишковеца.

Ножиците тракаха по косата на Изьолт — по-силно, по-бързо. Косата ѝ се сипеше по пода като пясък.

— Всеки от преминаващите номатски кervани разказва историята различно, но основата си остава непроменена. Нишковеца, която не може да прави нишкокамъни, не може да контролира чувствата си и... и е изоставила племето си.

Изьолт преглътна сухо. Този Кукловод *определено* звучеше познат.

— Говорят, че за разлика от *нашата* ефирна връзка с нишките — продължи Гречя, — способностите на това момиче идват от Пустотата. Казват, че има власт над пръснатите. Че командва огромна армия от тях... а в най-зловещата версия на историята дори умее да връща живота на мъртвите.

Студ скова раменете на Изьолт.

— Как?

— Прекъснатите нишки — отвърна тихо Гречя. — Твърди, че има власт над *нишките* на пръснатите. Да ги вие според волята си, дори след като те са умрели.

— Трите черни нишки на пръснатите — прошепна Изьолт, а ножиците внезапно спряха да щракат.

В същия миг Алма изпълзя от избата, стиснала в едната си ръка черна рокля, а в другата — бели превръзки за раната. Тя стигна до печката пъргаво и отвори желязната вратичка.

Гречя обърна лице към Изьолт.

— Знаеш за прекъснатите нишки?

— Виждала съм ги.

Гречя опули очи, а лицето ѝ пребледня.

— Не бива да казваш на никого за това, Изьолт. *На никого*. С Алма мислехме, че са измислица. Че тази, Кукलोвода, — както и Корлант, — ги използват, за да плашат хората.

Устата на Изьолт пресъхна.

— Значи вие не ги виждате тези нишки?

— Не. А сме виждали пръснати.

— А-аз не м-мога да правя нишкокамъни... — зареди Изьолт. — Тогава з-защо трябва точно *аз* да виждам прекъснатите нишки?

Гречя замълча, после подръпна косата ѝ и ножиците отново подеха тракането си. Не след дълго над печката се изви струйка дим. Алма се върна до тезгяха и подаде на Изьолт традиционната черна рокля на нишковеците. Черното беше цветът на всички нишки, взети

заедно, а по яката, тесните маншети и ръба на полите имаше три цветни линии: права пурпурна свързвателните, виеща се маслинозелена за съзидателните и прекъсната сива за разкъсвателните.

— Колко време смяташ да останеш? — прошепна дрезгаво Алма почти нечуто на фона на огъня.

— Само една нощ — отвърна Изьолт.

Наум се постара да *прогони* мислите за кръвовеция. Имаше си достатъчно тревоги около племето. Разсеяно тя взе в ръка продълговатото парче необработен камък от тезгяха. Рубин, каза си. Около камъка умело беше омотано парче розова като залеза нишка, с възли и примки.

През няколко камъка лежеше неговият близък. Изьолт не пропусна да забележи и сапфирите в дъното на масата, както и няколкото опала.

Единствено в дома на някоя нишковеца човек можеше да се натъкне на скъпоценни камъни, оставени без надзор. Нишковеците обаче познаваха камъните си — дори можеха да ги проследят, — така че никой от номатците не беше толкова глупав, че да рискува да ги обере.

— Харесва ли ти нишкокамъкът? — попита Алма.

Беше се облегнала на масата, макар че непрекъснато бършеше длани в бедрата си, сякаш се потяха.

Гречя обаче и веднъж не ѝ нареди: „Успокой ръце. Една нишковеца не бива да шава“.

— Алма го направи — обади се Гречя.

„Как иначе.“

Изьолт така и не беше успяла да направи действащ нишкокамък, но виж, Алма... произведението ѝ засенчваше всичко останало.

— Вярно — обади се Алма, макар че думата прозвуча почти като въпрос: „Вярно?“

Изьолт я стрелна с очи.

— Защо ти е да правиш нишкокамък за мен?

Усети, че сбърчва чело, а устните ѝ оголиха зъбите отдолу. Беше толкова отвратена физиономия — толкова несдържано и нетипично за една нишковеца изражение, — че тя на мига се разкая, че го е направила.

Алма се смръщи, но светкавично заповяда на лицето си да се успокои и вдигна втория рубин, омотан в розова нишка.

— Това е...

Гласът ѝ заглъхна и тя се обърна към Гречя в колебанието си как да довърши.

— Това е подарък — помогна ѝ Гречя. — Не се притеснявай — Изьолт ти се цупи, защото е объркана и не може да владее изражението си.

Лицето на Изьолт пламна. От гняв. Или от срам.

— Как обаче го направи? — откъсна се от устните ѝ. Аз съм нишковеца — не можеш да видиш нишките ми, тоест не можеш да ги прикрепиш към камъка.

— Май... Майка ти — поде Алма.

— Показах ѝ как — довърши Гречя, остави ножиците на масата и се насочи към печката. — Платът скоро ще изгори, а Корлант ще се върне. По-бързо.

Изьолт стисна плътно устни. Думите на майка ѝ далеч не бяха отговор.

— Трябва да си благодарна — продължи Гречя, докато ръчкаше въглените в печката. — Рубините в ръката ти ще засияят, ако Сафия се озове в опасност — или пък ти. Ще ви позволят дори да следите къде е другата. Не подобава да приемеш такъв подарък с неуважение.

Тя *не* го приемаше с неуважение — но не изпитваше и благодарност към Алма. Не. Тя го беше направила от гузна съвест. Все пак тя беше причината Изьолт да не получи мястото на чиракия на нишковеца — и да ѝ бъде отказано наследството на Гречя.

— Облечи се — нареди ѝ Гречя. — Бързо, докато Алма помете остриганата ти коса. Трябва да кажем на Корлант и на племето, че си променила решението си и искаш да се върнеш тук като нишковеца.

Изьолт отвори уста, за да отбележи, че майка ѝ не би могла да вземе две чиракини, както и че племето прекрасно осъзнаваше магическите недостатъци на Изьолт, но после стисна устни. Алма беше хванала метлата, изпълнявайки заповедта, точно както подобаваше на една нишковеца. Нишковеците не спореха, нали? Следваха спокойния ход на логиката по пътя му.

А именно логиката беше довела Изьолт тук, затова тя щеше да пренебрегне болката и страха си и щеше да я последва, както я бяха

учили. Както беше оцеляла през целия си престой във Веняса, рамо до рамо със Сафи.

ДЕВЕТ

Сафи се изненада — колкото цялата вселена — колко лесно прие ролята си на домна. Особено предвид тълпата хора около нея, чиято топлина изпълваше сводестата бална зала, а непрекъснатите им лъжи дращеха кожата ѝ. Децата от миналото ѝ бяха направили завой към зрелостта, докато родителите им бяха попаднали в плен на бръчките на старостта.

А и с всичкото пенливо вино, под блясъка на полилеите, пред гладката стъклена стена, надвесена над мочурливите брегове на Яданско море, ѝ беше трудно да *не* се чувства приятно.

Всъщност беше същото като това да скрои измама с Изьолт. Тя се преструваше на дясната ръка, докато чичо ѝ режеше някакво неизвестно портмоне. Щом това беше всичко, което искаше от нея Ерон, Сафи щеше да му угоди — едва ли не с удоволствие. Особено при положение че принц Леополд фон Картора беше до нея.

Той беше израснал обаятелен млад мъж — макар че все още беше твърде красив, за да бъде приет насериозно. Всъщност той без съмнение беше най-красивият човек — било мъж или жена — в залата. Имаше наситеноруси, лъскави къдрици, златистата му кожа руменееше на бузите, а дългите, руси мигли, които Сафи си спомняше пределно ясно, все така пърхаха над морскозелени очи.

Въпреки всички външни промени обаче той си оставаше същото устато, дяволито момче от спомените ѝ.

Леополд отпи смела глътка вино от чашата си. Къдриците му се разлюляха и от няколко от близкостоящите домни се изтръгнаха въздишки.

— Като се замисля — провлачи той, — синьото кадифе на костюма ми не отговаря на очакванията ми за дълбочина. Изрично настоях за имперски сапфир.

Гласът му беше плътен баритон, а паузите, с които делеше думите си, ги превръщаше почти в музика.

— Докато това ми се вижда по-скоро като избледняло моряшкосиньо, не мислите ли?

Сафи изпръхтя.

— Радвам се, че не си се променил, Поли. Може да си изключително умен, но си все така обсебен от външния си вид.

Той се изчерви при името „Поли“ — както ставаше всеки път, щом тя го употреби тази вечер. А това единствено увеличаваше желанието ѝ да го прави.

— Много ясно, че не съм се променил — повдигна рамене принцът грациозно. — Разполагам единствено със свършеното си лице, а колкото и упорито да учиш, в Картора няма да стигнеш кой знае къде. — Той показа ръката си, на която липсваше вещерски знак. — *Ти* обаче, Сафия... — пауза. — ... си се променила доста, не смяташ ли? Доста въздействаща поява.

Тя отклони очи и собствените ѝ бузи също поруменяха — но не от срам, а от яд.

Беше пристигнала на бала с цял час закъснение. Сумракът беше прераснал в лунна светлина, защото чичо Ерон беше настоял да приключи с цяла кана вино преди тръгване. Щом пристигнаха в двореца на Дожа, Сафи проумя защо — бившите другари на Ерон от Бригадата бяха на пост.

Четирима от въоръжените рицари стояха на стража в градината на Дожа, където клоните на кипарисите шепнеха на вятъра под съпровода на дървесните жаби. Още двама ад-бардове охраняваха входа на двореца, а последните шестима се бяха наредили с каменни лица зад император Хенрик.

Щом Сафи зърнеше някой от огромните, въоръжени със секири рицари, стомахът ѝ слизаше в петите. Тя стисваше плътно юмруци. Въпреки това обаче брадичката ѝ оставаше високо вдигната, а раменете — изпънати.

Не че някой от ад-бардовете обръщаше внимание на нея или на чичо ѝ. Всъщност само един реагира при пристигането им — а доколкото тя успя да види под стоманения шлем, който носеха всички в Бригадата, той беше млад. Твърде млад, за да е служил с чичо Ерон.

Всъщност, като се замислеше, намигването на онзи ад-бард в градината може и да не беше предназначено за чичо Ерон, а за *нея*.

Действително изглеждаше зашеметяващо тази вечер.

Когато двамата с чичо Ерон стигнаха до фоайето, останалите домове и домни отдавна се бяха преместили в балната зала. Императорът обаче беше настоял да изчака заедно с принц Леополд пристигането и на последния дом.

Щом Поли съзря крачещата към него Сафи, той се спусна пред трона на чичо си — сякаш за да я предпази от погледите на адбардовете, както правеше винаги в детството им — и я посрещна с очарователен поклон. Дори се намеси, когато Хенрик задържа ръката ѝ малко повече от нужното, след като тя му се поклони почитателно (подземни богове, беше забравила каква прилика имаше карторският император с крастава жаба и колко потна беше дланта му).

Леополд дори реши да придружи лично Сафи до балната зала и... о, как занемяха езиците на клюкарите при тази гледка. Едва не се беше изсмяла при вида на първата зяпнала насреща ѝ домна. Явно всички бяха забравили пакостите им като деца.

Принцът насочи Сафи към един прислужник с пенливо вино, подаде ѝ чаша, грабна една и за себе си и я поведе към храната.

Храната!

Маса след маса, наредени до прозореца и отрупани с хиляди деликатеси от всички краища на трите империи. Сафи реши, че трябва да опита всяка гозба, преди балът да свърши.

— Шоколадов вулкан — рече Леополд и посочи дълбока сребърна купа, в която шоколадът бълбукаше на мехури. — Единственият недостатък от забраната на огневещите в Картора е — пауза, — че изоставаме с подобни номера.

Той даде знак на един прислужник в бежово атлазено одеяние. Мъжът пъргаво загреба от шоколада с черпак и го изсипа върху купа пресни ягоди.

Сафи се ококори и посегна към купата, но Леополд ловко я измъкна изпод носа ѝ с усмивка.

— Позволи аз да ти сипя, Сафия. От последната ни среща изминаха твърде много години.

— А от последното ми ядене изминаха твърде много часове — измери го тя с гневен поглед. — Дай купата, Поли, или ще те кастрирам с вилица.

Сега *той* се ококори.

— В името на Дванайсетте, чувала ли си се как говориш?

Той все пак ѝ подаде купата с ягоди и след като отхапа от първата, Сафи изстена от удоволствие.

— Божествени са — изломоти тя през пълна с шоколад уста. — Напомнят ми онези от...

Внезапно тя замлъкна, а сърцето се сви на топче в гърдите ѝ.

Канеше се да каже, че ягодите ѝ напомнят онези от дома. *Дома!* Сякаш някога се беше чувствала у дома си сред планините и долините около имението на Хастрел... или пък ягодите там бяха имали толкова божествен вкус.

Леополд обаче явно не забеляза внезапното ѝ мълчание. Очите му шареха по пъстроцветните дипломати. Домните в опънатите им черни поли и дантелените корсети с висока яка в хиляди наситени нюанси. Домовете в черните им елечета и бухнали кадифени къси панталони, в които краката им изглеждаха възлести и нелепи.

Всъщност той беше единственият мъж, който изглеждаше привлекателно в късите панталони с клин — и определено си даваше сметка за това, съдейки по наперената му походка. Клинт подчертаваше яките му крака — с удивително силни мускули, — а синьото кадифе караше петънцата в същия цвят да изпъкнат в ирисите му.

Сафи със задоволство усети, че и нейното облекло предизвиква завистливи погледи; според нея единствено роклята на Ванес, марстошката императрица, превъзхождаше нейната. Бели ивици плат, набрани по хиляди начини над бронзовата ѝ кожа, а тъмната коса прихваната над дръзко оголено дясно рамо. По вещерския ѝ знак — квадрат, символизирац Земя, и самотна отвесна черта за Желязо — бяха налепени златни пайети, а на китките си тя носеше две подобни на окови гривни (според слуха те символизираха подчинението ѝ пред народа ѝ). Не носеше корона и беше — поне според Сафи — олицетворение на елегантната простота.

Тя беше забелязала Ванес само отдалеч, но мигновено беше разпознала отегчението в отпуснатите ѝ рамене. Равнодушното излъчване на човек, който предпочиташе да бъде другаде и да се занимава с друго.

Сафи с охота се опита да наподоби позата ѝ — макар че с охота забрави намерението си още щом зърна първия сладкиш с пълнеж от сметана.

Леополд сякаш прочете мислите ѝ, защото подхвърли:

— Видя ли смелата рокля на императрицата? Ченетата на всички мъже увиснаха до земята.

— Но не и твоето? — попита Сафи с присвити очи.

— Не, моето не.

Лъжата в думите му пробяга по кожата ѝ, но Сафи реши да не настоява. Щом Леополд искаше да запази интереса си към съвършените рамене на императрицата в тайна, защо ѝ беше да настоява?

— Искаш ли да се запознаеш с нея? — изтърси той припряно.

— Сериозно?

— Разбира се.

— Ами да, моля.

Тя подхвърли недовършените си ягоди на близкия прислужник, а Леополд се плъзна грациозно сред множеството. Тя го последва към ниския подиум в дъното, на който малък оркестър настройваше инструментите си.

Чувството обаче беше странно — докато двамата с Леополд се придвижваха сред любопитните благородници от всякаква възраст и народност, на устните на всички играеше един-единствен въпрос. Сафи не можеше да дочуе шепота им, нито да прочете мислите им, но каквото и да ги вълнуваше, интересът им гореше с ярката светлина на истината. Той пробяга по тила на Сафи, заседна в гърлото ѝ... и я изпълни с *неутолимо* любопитство относно онова, за което говореха.

Леополд достигна до рояк пъстро облечени жени — роклите им бяха изработени от същите ивици набран плат като тази на императрицата — и група мъже. „Нубревненци“, помисли си Сафи, щом погледът ѝ се спря върху разпуснатата им тъмна коса и загрубялата от солта кожа. Рединготите им се спущаха до коленете, повечето в пастелно тъмносиньо, макар че един от тях беше в сребристосиво. Именно той застана на пътя ѝ.

— Извинете, моля — промърмори тя и опита да го заобиколи.

Мъжът обаче спря и съвсем препречи пътя на Сафи, след което се извърна назад.

Сафи се задави. Беше нубревненецът от кея — пременен и направо сияещ на светлината на полилеите.

— Виж ти, кого виждам — рече тя на нубревненски с престорено сладък глас. — И какво търсиш ти тук?

— И аз мога да те попитам същото — рече той равно и се обърна към нея.

— Аз съм карторска домна.

— Защо ли не се учудвам?

— Виждам — провлачи тя, — че си се научил как да се закопчаваш. Поздравления, това определено ще промени живота ти.

Той се изсмя изненадано и наведе глава.

— А аз виждам, че си почистила нааканото си рамо.

Сафи изду ноздри.

— Извинявай, но принц Леополд фон Картора ме очаква... а и твоят принц сигурно се нуждае от теб — рече тя насмешливо, едва осъзнаваща думите си.

Ефектът от тях обаче беше забележителен — младият мъж се усмихна. С искрена, красива усмивка, която засенчи всичко останало в залата. Сърцето ѝ като че застина посред ударите си и тя успя да забележи единствено как тъмните му очи почти се затвориха, а челото се изпъна. И как брадичката му се надигна леко и подчерта мускулите на шията му.

— Не трябва да ходя абсолютно никъде — рече той кротко. — Трябва да съм тук.

После, сякаш не я беше сразил достатъчно, той ѝ се поклони лекичко и добави:

— Ще ми окажеш ли честта за един танц?

И изведнъж, ей така, цялата поза на Сафи се разпадна. Тя забрави, че е домна. Загуби надменното си високомерие. Дори нубревненският като че се изпари от главата ѝ.

Защото този мъж явно ѝ се надсмиваше — точно като домовете и домните от детството ѝ, точно като чичо ѝ Ерон. Имаше намерение да я zlepостави.

— Няма музика — изтърси тя смутено и понечи да се шмугне покрай него.

Той обаче я подхвана за ръката с лекотата на боец.

— Ще има музика — обеща, след което повика някого: — Кълен?

Огромният мъж от кея изникна до тях.

— Би ли помолил оркестрантите да засвирят четиристъпката? — нубревненецът не сваляше очи от лицето на Сафи, но усмивката му доби дяволив отблясък. — Разбира се, ако не знаете нубревненската четиристъпка, домна, може да избира нещо друго.

Сафи запази стратегическо мълчание. *Знаеше* четиристъпката, а ако този тип се надяваше да я изложи на дансинга, то го очакваше голяма изненада.

— Знам я — промърмори тя. — Ти водиш.

— Всъщност — започна той и гласът му се накъдри от задоволство — аз не се движа, домна. Хората се движат вместо *мен*.

Той махна леко с ръка и всички нубревненци мигом се отдръпнаха.

Внезапно Сафи долови думите на близкостоящите гости:

— Видяхте ли с кого танцува принц Мерик?

— Принц Мерик Нихар танцува с онова момиче, фон Хастрел.

— Това принц Мерик ли е?

Принц Мерик. Името се носеше, летеше над пода, галеше ушите й, засияло с чистота, с каквато се отличаваха само истините.

Е, адски двери, нищо чудно, че мъжът изглеждаше толкова самодоволен. Беше проклетият принц на Нубревна.

Танцът започна и не след дълго Мерик осъзна, че е направил грешка.

Воден от надеждата да научи момичето на обноски — все пак тя беше домна, не някоя сополана от улицата, — а може би и да изпусне малко от неотменния гняв в гърдите си, той се беше подложил на унижение.

Защото се оказа, че устатата домна е далеч по-добра танцьорка, отколкото би могъл да очаква. Не само че знаеше четиристъпката — нубревненски танц, изпълняван от влюбените двойки или като демонстрация на пъргавина и издръжливост, — а го танцуваше добре.

Повтаряше с абсолютна точност всяко тройно потропване на носовете и токовете му. Отвъръщаше и на всяко двойно завъртане и извиване на китката.

А това беше само първата четвъртина от четиристъпката. Щом застанеха един до друг, той не се съмняваше, че ще се изпоти и задъха здравата.

Разбира се, ако беше помислил, преди да отправи поканата за танца, щеше да се досети, че го очаква унижение. Все пак беше станал свидетел как се бие момичето и беше впечатлен от начина, по който беше надвила по-голям и по-едър от нея мъж с помощта на бързината и на хитрината си.

Музиката изостави простия четиритактов ритъм и се плъзна в богатите извивки на лъковете на цигулките. С тиха молитва към Ноден на кораловия Му трон, Мерик пое напред. Тази част се наричаше „Маршът на всевластното море“. После той застина, вдигнал едната си ръка с дланта навън.

Младата домна се понесе напред. На втората крачка намигна на Мерик и добави с лекота едно завъртане, преди да долепи своята собствена длан до неговата. „Валсът на игривата река“, наистина.

И той, и домната вдигнаха и другата си ръка и долепиха длани. Единствената утеха на Мерик, щом двамата преминаха към следващото движение от танца, беше, че и нейните гърди се повдигаха също толкова развъълнувано, колкото неговите.

Той стисна дясната ѝ ръка в своята и я завъртя доста бурно, за да се обърне в същата посока като него, след което я притисна към гърдите си. Ръката му се плъзна по стомаха ѝ с разперени пръсти. Тя вирна лявата си ръка... а той я улови.

И тогава дойде наистина трудната част. Подскоците с крака в същински потоп от различни движения във всички посоки.

Те заизвиваха хълбоци в обратна на краката си посока подобно на кораб в бурното море.

А бързото докосване на пръстите на Мерик по ръцете, ребрата, талията на момичето — подобни на дъжда по корабното платно.

Двамата се носеха неспирно под звуците на музиката, докато не плувнаха в пот. И докато не стигнаха до третата част.

Мерик отново я завъртя, така че да застане с лице към него. Тя блъсна гърди в неговите — пресвети Кладенци, беше висока. Той не си беше дал сметка колко висока е до тази стъпка, при която очите ѝ надникнаха в неговите от същата височина, а насеченият ѝ дъх се преплете с неговия собствен.

И после музиката отново ускори, краката ѝ се вплетоха в неговите и той забрави напълно коя беше тя, каква беше, както и защо изобщо беше подхванал този танц.

Защото очите ѝ имаха цвета на небето след буря.

Без да осъзнава действията си, ветровещерските му способности се пробудиха. Нещо в този миг събуди по-дивата страна на природата му. Всяко движение на гърдите му предизвикваше порив на бриза. Той развяваше косите на момичето. И си играеше с разперената ѝ рокля.

Тя изобщо не реагира. Всъщност дори не отлепи очи от него, с някаква дръзка решителност... предизвикателство, което го потопи още по-дълбоко под вълните на танца. На музиката. На тези очи.

При всеки подскок назад на тялото ѝ — движение, което напомняше ласката на прилива в устието на река — тялото ѝ се долепяше обратно до неговото с мощен тласък. При всеки подскок и тласък тя добавяше по един жизнерадостен удар с токове. Друго предизвикателство, каквото Мерик не беше виждал дотогава, но все пак го прие, дори *надмина*. Вятърът фучеше около тях като усиливаща се буря, а той и момичето бяха в окото ѝ.

А то така и не отклони очи. И не отстъпи.

Дори когато започнаха последните тактове от песента — рязката промяна от шеметния струнен тайфун към простата мелодия на баса, която следва след всяка буря — Мерик не смекчи твърдостта, с която върхлиташе върху нея. Преносно. Буквално.

Телата им кипяха, сърцата им бумтяха и отекваха в гръдния кош на другия. Той прокара пръсти по гърба ѝ, над раменете, към ръцете ѝ. Последните капки на пороя.

Музиката се забави. Тя се отдръпна първа и отстъпи предписаните четири стъпки. Мерик не отмести очи от лицето ѝ и някак отнесено забеляза, че щом тя се отдалечи, ветровещерската му природа като че се успокои. Полите ѝ спряха да се вейт, а косата отново се спусна над раменете.

После и той се плъзна четири стъпки назад и скръсти ръце над гърдите си. Музиката спря.

А той се опомни с влудяващото съзнание, че Ноден и Миногите Му му се присмиват от морското дъно.

ДЕСЕТ

Един по един членовете на племето на миденците дойдоха да поздравят Изьолт. Да разгледат момичето, което единствено беше напуснало общността им, а сега искаше да се завърне.

Тя се чувстваше замаяна. Подстриганата коса дращеше по тила ѝ, но като истинската нишковеща, каквато се очакваше да бъде, тя не се почеса. Не се разшава на столчето си до огнището. Не показва на лице друго изражение, освен задължителната усмивка.

Нишките на номатците бяха плашещо бледи. Единствено тези на Корлант пулсираха над Изьолт, докато той стоеше до печката и наблюдаваше Приветствието, и грееха с пълната си яркост. Която може би беше дори прекалена.

Към трийсетия гост Изьолт се изтощи да се преструва, че той не е там и не надзирава всичко като хищник. Алма запази тържествено изражение през цялото време — как иначе?, — но усмивката, с която посрещаше гостите, изглеждаше искрена. И неуморна, разбира се.

Към шейсетия гост Изьолт вече галеше Мърльо толкова настоятелно, че той всъщност изглеждаше изнервен. Към осемдесетия кучето стана и се премести.

„Покой. Покой от пръстите на ръцете до пръстите на краката.“

— Дойдоха само сто деветдесет и един — обяви Корлант, след като и последният гост си отиде. — Чудя се къде са останалите от племето.

Тонът му изобщо не звучеше учудено, а когато се насочи към вратата, нишките му припламнаха в розово вълнение.

— Ще се уверя, че цялото племе е известно за Приветствието — той закова пронизващия си поглед върху Гречя и рече с глас като свлачище: — Не... ходете... никъде.

— Разбира се — отвърна Гречя и сложи столче до Изьолт...

Щом той излезе, тя мигом скочи на крака. Сграбчи Изьолт, а Алма се спусна към вратата на избата.

— Трябва да побързаме — прошепна майка и. — Корлант явно знае какъв е планът ни с Алма. Ще се опита да ни спре.

— План? — удиви се Изьолт.

В същия миг във въздуха внезапно се разнесе „хряс“, подобно на звука на ножиците в косата на Изьолт. Всичко, което свързваше трите вещици със селото, се *вряза* в гърдите им в брутална спирала.

Свързвателните нишки се бяха пръснали.

Изьолт не го видя, но го усети. Сърцето ѝ внезапно се разтърси и тя едва не падна на земята.

Алма я блъсна към вратата и изшепна:

— Бягай. Към портата... *Бягай!*

Нещо в паниката, която просветна в зелените ѝ очи, прониза мозъка на Изьолт. Тя се изстреля през вратата... но на мига залитна и размаха бясно ръце, за да остане права.

Отпред се беше събрала тълпа. С фенери, факли и арбалети. Четиристотинте номатци, които бяха пропуснали Приветствието, се бяха събрали тихомълком, а Корлант беше прикрил нишките им с магията си.

Сред тях беше и самият той — провираше се сред хората, по-висок от останалите с една глава, с горящи в лилава жажда нишки.

Хората се дърпаха от пътя му. Лицата им оставаха в сянка — лица, които Изьолт разпознаваше, пълните с омраза лица от детството ѝ, от които коленете ѝ се разтрепериха, а гърдите застинаха.

Тя хвърли поглед зад себе си... но къщата беше празна. Вътре беше единствено Мърльо, който ръмжеше, наежил козината си.

Изьолт застина, а Корлант я изпи с алчен поглед, от който нишките му се обагриха в лилаво. После, с подчертано бавни движения, той кръстоса палци в нейна посока. Знакът, с който се прогонваше злото.

— Друга — рече тихо, почти нечуто сред вечерните щурци и шепота на тълпата. — Да обесим другата — и после пак, по-силно: — Друга, друга. *Смърт* за нея.

Племето подхвана напева. „Друга, друга. Смърт за нея.“ Думите се отделяха от езиците им с жлъч, все по-силно. Тълпата тръгна напред. Изьолт не помръдна. Опита се да се вклини дълбоко в логиката на една от нишковещите. Имаше изход от това... *трябваше* да има. Тя

обаче не можеше да го намери. Не и без Сафи до себе си. Не и без време, в което да се оттегли и да планира.

Хората се скупчиха около нея. Нишките им изригнаха ярко, сякаш внезапно някой ги беше освободил — пронизаха я хиляди нюанси на ужасеното бяло и кръвожадното лилаво. След това юмруците им я заудряха. Пръстите им взеха да я мушкат и щипят. Сграбчиха я за косата и главата ѝ се отметна. От очите ѝ бликнаха сълзи.

„Друга, друга. Смърт за нея.“

Всъщност вече никой не произнасяше думите — бяха твърде заети да надават бойните си викове в нощта и да съскат, че Изьолт трябва да умре. Нишките им обаче жужаха в ритъма на напева, докато те блъскаха, ритяха и ръгаха. Докато я караха измъчено да прави стъпка след стъпка към най-големия дъб в селището.

А под четиритактовия ритъм — „Друга, друга. Смърт за нея“ — се прокрадваше бърза триделна вибрация. „Кукловод. Кукловод.“ Уплашеният бас на вече хищното пение.

Корлант беше успял да убеди племето, че Изьолт е Кукловода, и сега тя щеше да се прости с живота си заради това.

Дъбът надвисна над нея — маса начупени линии на фона на осветеното от ярката луна небе. Един мъж посегна към гърдите ѝ с бясно кършещи се нишки. Някаква жена впи нокти в бузата ѝ с жажда за насилие.

Пред очите на Изьолт избиха петна от болка, а сърцето ѝ най-сетне се превърна в камъка, който трябваше да бъде. Угарите му се забавиха; телесната ѝ температура рязко се понижи; и всички гледки, звуци, болката, която изпитваше, се скриха зад стена от обективна мисъл.

Нападението беше подстрекавано от Корлант. От страха. Хората се страхуваха от пръсването и от непознатия Кукловод... затова се страхуваха и от нея.

„С дясната си ръка дай на човек онова, което очаква, а с лявата разрежи портмонето му“.

— Късай. — Думата закипя в гърлото на Изьолт и излезе навън със съсък и капчици слюнка. — Късай — повтори тя със същото съскане. И със същото отнесено изражение на лицето. — Извивай и късай.

И пак:

— Късай, късай. Извивай и късай.

Спазваше ритъма на звънтящите нишки на тълпата, пулсиращия им страх. Включи се в четиритактовия напев и триделния бас...

След което им даде онова, което искаха да видят.

Даде им Кукловода.

— Късай, късай. Извивай и късай. Разкъсвателни нишки. *Мъртви* нишки.

Крещеше пълни небивалици. Не можеше да докосне нишките на хората, камо ли да ги постави под своя власт. Номатците обаче не знаеха това, затова тя продължи песента си:

— Късай, късай. Извивай и късай. Разкъсвателни нишки. *Мъртви* нишки.

Крещеше все по-силно, докато около нея не се освободи достатъчно място, за да се изправи. Да поеме дъх и да запищи с нова сила. И най-сетне кръвожадните нишки взеха да гаснат сред ослепително белите нишки на страха. От Корлант нямаше и помен.

После нещо друго привлече вниманието им — във въздуха прелетя гърне с барут, придружавано от кряска на Гречя:

— Пламък!

Гърнето избухна. Изьолт се просна на земята, а отгоре се посипаха свистящи огнени шрапнели. Майка ѝ не я беше изоставила.

Хората се спуснаха да бягат. Изьолт също. Към гласа на майка си — към дома си. Но докато стъпалата ѝ вдигаха облаци прах сред взривовите на гърнета по другите къщи, сред горящите сламени покриви, които караха номатците да побягнат в паника, тя усети, че нишките около нея отново се разместват.

Винаги ставаше така — в мига, щом жертвата усетеше, че е била изиграна, — и сега се случваше същото. Хората бяха осъзнали, че са загубили своя Кукловод, но жаждата им за кръв не беше утолена; напротив, беше нараснала.

Изьолт стигна до края на къщата на майка си — Гречя обаче не беше наоколо.

— *Изьолт!*

Тя въртна очи наляво. Алма се носеше към нея на неоседлана кобила. Кафеникавата козина и черните крака бяха почти невидими в мрака — както и черната рокля на Алма.

Момичето спря кобилата с юзди и издърпа Изьолт пред себе си. На гърба си беше преметнала традиционен номатски щит — дървен квадрат, предназначен да пази носителя при бягство.

Алма пришпори кобилата в галоп към портата. Разочарованието в нишките на хората ги изпъна още по-рязко. Те запулсираха още по-бързо. Бяха осъзнали, че са ги измамили.

Именно затова към момичетата полетяха камъни, затова във въздуха проехтя непогрешимото „пжиу!“ на летящите стрели, следвано от рева на Корлант:

— Спрете ги! *Убийте ги!*

Изьолт и Алма обаче вече бяха достигнали до дъбовете край оградата. Камъните затрополиха по стволовете им; стрелите тракаха между клоните... и се забиваха в щита на Алма.

— Къде е майка ми? — извика Изьолт.

Носеха се стремително към портата... която беше затворена.

Не. Не затворена. Открехната. И се разтваряше все повече.

Алма насочи кобилата към разширяващата се пролука. Животното промени посоката на галоп си и за миг разкри дясната страна на момичетата. Нещо се удари в дясната мишница на Изьолт.

Силата на удара я тласна встрани и тя се опря в ръцете на Алма. Не знаеше какво я беше ударило — може би камък... Болката обаче пулсираше. Тя обърна очи надолу с тревога и съзря тънкия връх на стрела, който стърчеше от кожата над лакътя ѝ. Дългата кедрова дръжка с черни и бели кокоши пера се подаваше от другия край.

Тя хвърли един поглед назад и забеляза Корлант, който тъкмо беше отпуснал лъка с доволна усмивка на осветеното си от луната лице. После гласът на Алма прониза тъпанчетата ѝ:

— Дръж се!

Изьолт се извърна, хвана се здраво и двете препуснаха по поляната под лунните лъчи... Портата за кратко заглуши виковете на селяните. Изьолт стисна здраво бедра и изправи пръстите на краката си нагоре, както я беше учила майка ѝ.

Майка ѝ.

Тя присви очи: стори ѝ се, че различава нечий силует на гърба на друг кон, който подскочаше през тревата, следван плътно от по-дребен силует. Мърльо. Гречя явно беше отворила портата и се беше спуснала да бяга, уверена, че Алма ще изведе Изьолт.

„Корлант явно знае за плана ни с Алма“.

Това бяха думите на Гречя... План. План срещу Корлант, който явно искаше да отнеме живота на Изьолт — макар че тя самата нямаше никаква представа защо.

За половин дъх Изьолт си каза, че би предпочела да се изправи пред кръвовеция, отколкото пред Корлант. И пред племето. Мисълта обаче изчезна почти на мига, тъй като сега поне беше *жива*. Съмняваше се, че кръвовецият не би улучил, ако се беше опитал да я простреля.

Корлант обаче насмалко да успее. Ако стрелата беше минала четири пръста вляво, щеше да прониже гърдите ѝ. А един пръст вдясно — тя щеше да разкъса жизненоважна артерия.

Така че тя отправи мълчаливо благодарността си към луната, под която препускаха сега — заедно с молитвата Сафи все още да я чака...

А кръвовецият — не.

ЕДИНАДЕСЕТ

Кръвовещият на име Едуан беше отегчен. Раздвижването на китките, изпъването на пръстите, въртенето на глезените, за да поддържа мускулите си в идеална форма за боя, си имаха край... Както и способността му да сдържа нрава си.

Камбаните бяха ударили четири пъти, откакто се изтегна на гредата под тавана на двореца на Дожа; доста време беше минало и откакто си беше свалил качулката и дори беше разкопчал токите на яката на наметалото си. Предвид че единствените хора, които можеха да го видят, бяха останалите шестнайсет наемни охранители по гредите — заедно със семейството гълъби, които не бяха престанали да гукат, откакто се беше опънал на гредата до гнездото им, — не се тревожеше особено, че вестта за нарушението на карауенските протоколи би стигнала до Манастира.

Дори да станеше, старите монаси се интересуваха повече от наемническите мисии, отколкото от почитането на Каар Ауен. В крайна сметка Каар Ауен бяха просто мит, докато бронзовите пиестри бяха действителни.

И въпреки това все се изплъзваха на Едуан. Йотилуци беше обявил награда за главите на двете момичета, които бяха опитали да оберат каретата му. Едуан искаше да получи тази награда. Отчаяно. Затова беше проследил веровещицата до Южния пристанищен район, където... неочаквано беше изгубил следата ѝ.

Малко по-късно по чиста случайност се беше натъкнал на номатското момиче покрай каналите — само че тя също му се беше изплъзнала. По-лошото беше, че той не беше успял да я проследи, защото кръвта ѝ нямаше мирис.

За двайсетте си години живот не беше срещал човек, чиято кръв да не може да надуши.

Никога.

Изненадата го беше... разстроила. Беше го накарала да изскърца със зъби по-силно, отколкото когато изгуби ценната веровещица. И

така, ето го тук, като наказан под тавана, вместо да гони двете момичета.

Едуан долепи тънкия си бронзов далекоглед до око и надникна през шпионката, издълбана в тавана. Хората обикаляха по мраморните подове. Ярки нюанси на оранжево, зелено и синьо кадифе, увити в пастелна коприна. Каква загуба на време. На бала на дипломатите нямаше да се случи нищо — както имаше навика да казва бащата на Едуан, Двайсетгодишната спогодба беше направила хората лениви и непредприемчиви.

Когато ушите му доловиха първите звучни тонове на нубревненската четиристъпка и потракването с токове, той реши да смени обстановката. Промуши се като крокодил през тясното пространство и стигна до една стълба. Подмина други двама наемници, които го измериха смутено с очи и прошепнаха:

— Демон от Пустотата.

Той се престори, че не ги е чул. Тези слухове му харесваха. В крайна сметка страхът на хората си имаше предимствата, например той можеше да си избира най-добрите точки за наблюдение. Дори карторските ад-бардове и марстошките Усойници — личната гвардия на императрица Ванес — му бяха позволили първи да влезе зад стените на двореца.

Едуан бутна тавана в ъгъла и пред него зейна отвор — водеше към тайниците зад стените на балната зала. До пода на петдесет стъпки под него се беше проточила абсолютно долнопробна и непотребна при спешност въжена стълба. Поредният пример за нарастващата немарливост на далмотийците (както и на всички останали). Ако се наложеше охранителите да напуснат тавана, слизането щеше да отнеме цяла вечност.

Четиристъпката тъкмо навлизаше във второто си движение, когато ботушите му докоснаха пода. Цигулките пееха в сумрака зад стената и раздвижваха прахоляка и дъските с вибриращия си звук. Над тях се открояваше лекото потропване с токове, което Едуан определи като танца на лозата.

Да, знаеше нубревненската четиристъпка. Не добре, а и по-скоро би се намушил сам с шиш за печене, отколкото да я подхване. И все пак знаеше стъпките. Наставникът му го беше задължил да ги научи през първите му години в Манастира.

Той тъкмо се канеше да завие наляво, когато в ноздрите му нахлу познат кръвомирис. „Пропити с отрова тайни и безкрайни лъжи.“ Едуан не знаеше дали слуховете бяха верни — дали кръвта на марстошките Усойници наистина съдържаха киселина, — но знаеше, че беше най-разумно да се държи настрана от телохранилите отрововещи — ако не за друго, то заради болезнения досег на миризмата им е носа му.

Затова той се отказа от маршрута наляво и тръгна надясно. Когато най-сетне намери една шпионка, по-малка от тези в тавана, и долепи око до нея, вече беше започнало третото движение от танца.

А неговите вежди подскочиха рязко.

Имаше само двама танцьори и носовете и токовете на обувките им тракаха по мрамора със скорост, каквато не беше виждал дотогава — а още по-впечатляващото беше, че около тях се беше извил вятър. Очевидно единият носеше някаква въздушна магия.

Зрителите се отдръпнаха като отлив пред въртящите се танцьори, чиито крака се носеха шеметно, въпреки че лицата им оставаха безизразни, с присвити, съсредоточени очи. Вятърът набираше все повече сила и се завихряше в ритъма на музиката. И на стъпките. Той подмяташе полите и косата на момичето и блъскаше зяпналите зрители, щом двойката преминеше покрай тях.

Едуан продължи да гледа, леко впечатлен от умението, което беше нужно, за да танцуваш с подобна бързина и грация, но постепенно нещо взе да гъделичка ноздрите му.

Той инстинктивно огледа близките лица и подуши въздуха. Усещаше... остра кръв. Дива кръв.

Кръв, която нашепваше за планински ридове и скални отвеси; за ливади, покрити с жълтурчета, и за истина, скрита под снега.

Стомахът му потръпна от вълнение. Веровещицата беше *тук* — на самото тържество.

Екнаха последните звучни ноти от четиристъпката и очите му се върнаха върху танцьорите. Вятърът затихваше. Двамата се бяха отдалечили един от друг за последната поза на танца. Нубревненецът очевидно беше важна персона, съдейки по пълните със страх и уважение погледи на околните. Той обаче не заинтригува Едуан, защото кръвомирисът му не му беше познат.

Вниманието му — вещерският му нюх — се насочи към момичето. Лицето му се разля в усмивка, а пръстите му посегнаха към малката кама, препасана на гърдите му. Гърдите, които тя беше намушкала едва вчера.

Докато се чудеше коя е младата жена — със сигурност щеше да е чувал за домна-веровещица, — в балната зала се разнесе силно ръкопляскане. Идваше от един-единствен източник и въпреки че и останалите гости се включиха в аплодисментите, неговите останаха най-гръмки.

Едуан най-сетне успя да го намери през тясната шпионка — светлокосия наследник на империята, Леополд. Стоеше до императрица Ванес и изчака хората да оформят пътека, преди да вдигне крак и да се насочи към танцьорите.

— Отлично — проговори принцът най-сетне, без да спира да ръкопляска; аплодисментите му обаче бяха преиграни. — Какви прелестни танцьори.

Нубревненецът обърна облото си, почервенияло лице към имперския принц. И се поклони ниско.

— Принц Леополд.

Леополд просто му кимна.

— Принц Мерик... Отмъкнахте ни Сафия.

Мрачната нотка в тона му не остана скрита, нито умишленото неуважение, когато се извърна от другия принц, за да погледне многозначително чичо си, дундестия карторски император, застанал недалеч от тях.

Изражението на Сафия премина от опиянението на танца в искрено, поруменяло смущение.

— Поли — промърмори тя, почти нечуто в глъчката. — Съжалявам, изгубих те сред хората.

— Няма нужда да се извиняваш — отговори Леополд доста по-силно, отколкото беше нужно за близостта ѝ, и разтвори широко обятия. — Нов танц! Нека бъде прагански валс.

Той се поклони царствено на веровещицата и я стисна за ръцете.

Едуан потропа развълнувано с пръсти по камичката си. Вечерта току-що беше станала доста интригуваща. Веровещицата, която се беше опитала да обере гилдмайстор Йотилуци, танцуваше не с един, а с двама принцове.

О, кръвовецят Едуан вече не беше отегчен. Изобщо не беше отегчен.

А и го чакаше работа.

На Сафи ѝ се гадеше от танци. Буквално — беше ѝ приляло от всичкото въртене, а дъхът ѝ... не ѝ се беше удаля възможност да го успокои от... Мерик насам.

Принц Мерик.

Мъжът, който не можеше да се закопчае като хората, се беше оказал кралска особа. Мъжът, който се беше хвърлил срещу пръснат, беше *принц*. Умът ѝ едва смогваше да го побере, но това всъщност обясняваше високо вдигнатата брадичка и липсата на страх, когато Сафи го беше бутнала... както и охотата, с която и той беше блъснал нея.

По време на танца между Сафи и Мерик беше станало нещо. Нещо също толкова мощно колкото вятъра и музиката, които се вихреха около тях. Някаква промяна във въздуха, която вещаеше буря.

Адски огънове, Сафи се нуждаеше от Изьолт. Имаше нужда от нишкосестра си, за да ѝ помогне да обясни бясното тупкане на сърцето си.

Докато залата и лицата се въртяха около нея в поредния валс, от който стомахът ѝ вече се бунтуваше... докато лъжи и истини я засипваха от всички посоки, тя осъзна, че трябва да спре. Да си тръгне.

Да, но точно както нещо се беше променило в нея след танца — след *Мерик*, — така нещо се беше променило и в залата. Беше се възцарило някакво напрежение като дебнеща змия.

А танците... те просто нямаха край. Шест пъти Леополд я завъртя в прегръдките си над пода. После *още* шест пъти самият император настоя да ѝ партнира. Ръцете му лепнеха и стискаха твърде силно. Потта като че се просмукваше през сипаничавата му кожа, а Сафи мечтаеше Леополд отново да го замести.

Докато внезапно музиката не секна, а с нея спряха и танците.

Хенрик заповяда за тишина в залата и ѝ даде знак да се присъедини към него на един нисък подиум.

След което от устните му се отрони тежко, невъзможно изречение:

— Представям ви Сафия фон Хастрел. Моя годеница и бъдеща императрица на Картора.

Коленете на Сафи се подкосиха. Тя се отпусна в ръцете на Леополд, който — слава на боговете — беше наблизко. Той някак успя да приповдигне тялото ѝ и да я завърти към залата, в която кънтяха сковани аплодисменти — сякаш и останалите бяха не по-малко смаяни от обявлението от нея самата.

— Поли... — заекна тя и закова очи на лицето му. — Поли, моля те... кажи... Поли...

— Вярно е — пророни той и стисна ръката ѝ.

Тя се опита да я измъкне, а сърцето ѝ заплашваше да изскочи от гърдите. Беше се доверила на Леополд. И на чичо Ерон. Обаче това... Не беше приела ролята на домна, а на *булка*.

Леополд обаче не я пусна. Морскозелените му очи бяха добили стоманен оттенък. Нежната извивка на челюстта му се беше стегнала с изненадваща решителност.

— Знаел си какво предстои — сепна се тя. — Защо не ми каза?

Единственият му отговор беше, че я дръпна — силно, макар и галантно — към чичо си. Императора.

Бъдещият ѝ съпруг.

— За щастливо дълголетие! — изкрещя той и я бутна напред.

Сафи залитна и попадна в ръцете на Хенрик. Потните му длани стиснаха нейните.

Тя едва не отскочи при допира до него и при вида на кривозъбата му усмивка. Едва не изписка, че това *не* беше свободата, която ѝ бяха обещали. Не можеше да си представи нещо по-далечно от свободата от женитба за императора, така че що за *конски фъшкии* ѝ беше наговорил чичо ѝ?

Откъдето и да го погледнеше, това беше всичко. Всичко приключваше тук.

Тя огледа лицата на множеството. Ръката ѝ се тресеше в хватката на Хенрик. Потърси сините очи на чичо Ерон. Или рижата глава на Матю. Или *кого*то и да било, да го вземат мътните. Просто имаше нужда някой да отвърне на погледа ѝ и да ѝ покаже, че беше в реда на нещата да е изпълнена с бяс. И да я е *страх* до мозъка на костите.

В тълпата обаче нямаше познати лица. Потърси дори принц Мерик в сребристосивия му редингот, но той и останалите

нубревненци също се бяха изпарили от бала.

Беше сама. Коленете ѝ се тресяха. Гърлото ѝ пареше. Потните длани на Хенрик се опитваха да премачкат пръстите ѝ.

Внезапно трескавият ѝ поглед се спря на сбръчкано лице и жилаво тяло, които си спомняше бегло от детството си — домна фон Бруск. Жената помръдваше с космата брадичка подобно на преживяща крава; тя кимна отсечено и окуражително на Сафи.

Камбаните зазвъняха за двацет и четвъртия час, аплодисментите затихнаха, а домна фон Бруск се насочи към Сафи — без да сваля очи от лицето ѝ, без да забавя крачка. Четири стъпки с всеки звън на камбаните.

Накрая се разнесе и последният удар. Ехото му изпълни залата.

Всички пламъци тук, в градината и в пристанището, угаснаха със съск. Тържеството потъна в мрак.

Едуан все още беше в стената, когато светлините угаснаха.

Беше се местил от шпионка на шпионка, без да изпуска веровещицата от очи — нито пък кръвомириса ѝ, — от мига, в който се беше отзовала на поканата на император Хенрик.

Момичето явно нямаше представа какво ѝ предстои. Едуан не беше виждал нечие лице да побледнява толкова бързо... и за частица от секундата изпита съжаление.

Докато я гледаше как се носи към император Хенрик обаче, косъмчетата по ръцете му настръхнаха. А после и косъмчетата по тила му.

Едва успя да си помисли, „Магия“, а миг по-късно способностите му да уточнят, „огневещ“, когато всички пламъци угаснаха.

Той изпълни дробовете си с въздух два пъти, след което кръвовещерската му природа се извиси в пълната си мощ; той запомни кръвта на всички пищящи гости в залата... както и на всеки охранител зад стените и над тавана. Мътната картина на различните им миризми щеше да му позволи да се движи и без да вижда.

И да проследи кой друг се движеше, без да вижда... Това затъмнение беше планирано и той мигновено се досети, че е свързано с момичето, Сафия — защото нейният аромат се отдалечаваше. Както

и още нечий, с парливата нотка на бойното поле и горящи тела. И *трети*, който миришеше на планински върхове и на... мъст.

Едуан се насочи към най-близкия от двата входа в стената, когато лампите отново светнаха с втори магически порив, от който косата му настръхна. През стените долетяха облекчени стонове и въздишки, а през шпионките нахлуха тънки лъчи жълта светлина.

Едуан се спусна към най-близката от тях и погледът му се устреми към мястото, на което според кръвовещерската му природа трябваше да стои момичето...

Мястото ѝ беше празно. Напълно празно. Там, където беше стояла... стоеше все още... тя. Някак не се беше отделила от Хенрик. Едуан се съсредоточи върху мириса ѝ.

Това *не* беше миризмата на момичето Сафия. Това беше съвсем друг човек. Човек с по-стара кръв — всъщност далеч по-стара.

„Ефировеща“, помисли си той. И поясни: „Чаровеща“.

Едуан проследи ограничения брой хора, които можеше да види и подуши. Изглежда обаче никой не упражняваше силната си магия. Той обаче не изпитваше и капка съмнение, че в залата има чаровеща, която си играеше с онова, което виждаха хората.

Освен това не се съмняваше, че единствено той в цялата сграда — може би дори и в цяла Вещерия — осъзнаваше какво се случваше. Не го мислеше от самонадеяност, това беше чистата истина.

Истина, която му осигуряваше висока надница, а след тази вечер можеше и да го отведе към работодатели, по-заможни и от гилдмайстор Йотилуци. Момичето беше веровещица, *а също и* бъдещата булка на каторския император. Някой щеше да се заинтересува кой я беше отвлякъл — и този някой несъмнено щеше да плати висока цена.

Той отново закричи с лека, бърза походка. Момичето беше на пределите на възприятието му. Можеше да я следи и от голямо разстояние, но беше далеч по-лесно, ако се придържаше на стотина крачки от нея.

Докато тичаше обаче, на пътя му се изпречи човекът с парливата кръв на боец, а с него се появи и димният мирис на истински пламъци.

Огневещият беше запалил входа в стените.

Едуан си позволи едва осезаем пристъп на страх. Пламъците... не му бяха приятни.

Той обаче потисна порива си да спре, да се уедини на *онова място*, сграбчи огромен умствен лост, с който избута съзнанието си на преден план, и вкара още мощ в дробовете си.

Не пропусна и да повдигне пред носа си превръзката против огън на наметалото си. Слухът, че карауенските монаси са подготвени за всичко, не беше преувеличение — а Едуан издигаше определението „подготвен“ на съвсем ново ниво. Бялото му карауенско наметало беше изтъкано от саламандрови нишки, тоест огънят не можеше да го запали. Превръзката щеше да възпрепятства способността му да надушва кръвомириса, но трябваше да остане с нея само докато преминеше през пламъците.

Той достигна до изхода, влетя право в огъня и хвърли първия си нож. После се претърколи през пламъците, скочи отново на крака и хвърли и втори нож.

Огнеवेशият се метна встрани и се прикри зад една саксия в продълговатото фойе на двореца. Вторият нож изтрака по глината и разтърси азалията в съда.

Едуан свали превръзката си и го заля мирис на кръв. Явно първият му нож беше улучил огнеवेशия. *Чудесно*. Очите му се плъзнаха надолу по фойето. Не видя нищо, но усещаше, че момичето е стигнало почти до големите врати в дъното.

Врагът му изскочи от другата страна на саксията. Въпреки кръвта, която бликаше изпод забития в коляното му нож, от устата и очите му с рев блъвнаха пламъци.

Едуан не беше виждал подобно нещо — не му беше известно, че огнеवेशите могат да овладеят такава мощ.

Обаче щеше да размишлява по въпроса по-късно. Той се метна встрани и се втурна в бяг, който беше невъзможен за проследяване. Едуан беше в състояние да контролира собствената си кръв, тоест можеше да напъне тяло в порив на изтощителна мощ и да постигне изключителни бързина и сила.

И въпреки това, докато се носеше по мраморния под, пред него изникнаха още силуети — иззад саксиите и дори на въжета, спуснати от тавана.

Той потръпна; устремът му се разколеба, а той инстинктивно посегна за още ножове.

Не. Докато беглите сенки тичаха към него, той осъзна, че не надушва нищо. Нямаше мирис, нямаше кръв.

Това все още беше магията на чаровещата, затова той възобнови бяга на кипналата си кръв. Поемайки въздух с пълни гърди и впрягайки цялата сила на кръвовещерската си природа обратно по следите на веровещицата, той почти забрави да се оглежда за *истински* хора.

Грешка, фатална за всеки, с изключение на един кръвовещ... в рамото му се заби нож със златна дръжка и гневът, който той рядко пускаше на воля, изклокочи в гърдите му и изригна.

С боен вик Едуан изтръгна меч си от ножницата и нападна човека пред себе си — чийто нож в момента стържеше по ключицата му. Онзи беше със светла коса.

Гилдмайсторът на коприната, Аликс. Дребничкият, женствен мъж не беше въоръжен. Очакваше смъртта си. Желаше я.

Едуан обаче никога не се биеше с беззащитните. Едва успя да извие ръка; мечът му изсвистя покрай рамото на мъжа и близна копринената му роба.

Гилдмайсторът просто разпери ръце, сякаш казваше: „Вземи ме“, без да отваря очи... тоест дълбоката бръчка на челото му издаваше съсредоточеността му. И вещерските му способности, насочени на другаде.

Едуан надуши кръвомириса на тайфуни и коприна, на чародейство и тъкани илюзии.

Този мъж беше чаровещият. Мъж, с когото собственият му господар Йотилуци беше вечерял хиляди пъти. Магията на мъжа, който ръководеше Гилдията на коприната, изобщо не беше свързана с коприна.

Едуан се унесе в прозрението си, след което осъзна, че е изгубил миризмата на Сафия. Вече беше на повече от сто крачки и щеше да се наложи да я издири като ловно куче. Той се спусна в бяг — този път естествен — през вратата... където двайсет градски стражари чакаха под ослепителния бял диск на луната.

Нищо, с което не би се справил. Всъщност беше направо смешно. Двайсет души не можеха да го спрат. Можеха най-много да го забавят. Щом обаче вдигна меч си и насочи магията си към най-близкия боец, щом в гърдите му се врязаха четири стрели от арбалети,

той си даде сметка, че мъжете се движеха с отработения унисон на армейци. Ако опиташе да премине покрай всички тези мечове, стрели и ножове, рискуваше да се изтощи дотолкова, че да не успее да проследи момичето Сафия.

Затова направи нещо, до което прибегваше рядко — само защото не обичаше да има дълг към някого. Натисна синия опал, закачен на лявото му ухо, и прошепна:

— Елате.

С крайчеца на окото си мерна проблясък на синя светлина; отстрани на тялото му пробяга магия. Нишкокамъкът се беше задействал.

Тоест всички карауенски монаси в района щяха да му се притекат на помощ.

ДВАНАДЕСЕТ

Сафи се носеше през мраморното фоайе на Дожа... чичо Ерон я влачеше след себе си със скорост, с каквато не го беше виждала да тича *никога*. Тя нямаше абсолютно никаква представа какво се случваше.

След като светлините бяха угаснали, Хабим я хвана под ръка. Не й стана ясно как точно го разпозна — предположи, че е от годините допир със загрубелите му от дръжката на меча длани, — но го *позна* и го последва без въпроси.

Светлините обаче лумнаха отново, преди тя, Хабим и чичо Ерон да напуснат балната зала. Повечето хора бяха приковали очи в мястото, на което се намираше тя преди миг, а няколкото души, които се оглеждаха, просто не я забелязаха.

Тя пое риска да погледне назад... и видя *себе си*. В абсолютно същата поза. „Лъжа!“, припука магията по гръбнака й.

После Хабим я въведе в тъмното фоайе, тя набра сребристите си поли и двамата с Ерон се спуснаха в бяг. Хабим остана зад тях.

— По-бързо — изсъска чичо й, без да поглежда племенницата си.

И без да обясни какво се случваше, мътните го взели. Беше премълчал някои неща, беше извъртял истината, но думите му не бяха откровена лъжа. Действително беше полунощ — и Сафи действително си беше тръгнала.

Стъпките им кънтяха из фоайето като барабаните на градската стража... докато не се разнесе трясък. И не избухнаха пламъци.

Тя обаче не отлепяше очи от посивялата глава на Ерон, съсредоточена в това да вдъхне възможно най-голяма бързина в краката си. Нямаше да поглежда назад. Ако го направеше, щеше да се спъне.

Почти бяха стигнали външната врата, когато тя зърна гилдмайстор Аликс — potent и съсредоточен. Нямаше време обаче да се чуди какво прави, нито пък защо. Тя просто прескочи Прага... и се връза в цяла армия.

В гърлото ѝ се надигна вик, но Ерон се понесе право през войниците, които един по един му отдадоха чест.

Сафи никога — *никога* — не беше виждала някой да се обръща към чичо ѝ с уважение. Тя насмалко не загуби контрол над краката и над дробовете си. После обаче Ерон я погледна и остротата на погледа му — предвестник на нрав, който тя добре познаваше — я накара отново да препусне бясно напред.

По каменните пътеки... под висящите жасмини... краката ѝ не забавяха ход. Най-сетне беше постигнала онова странно откъсване, в което Изьолт влизаше толкова лесно — състояние, на което Хабим се опитваше да я научи от години.

Както я беше научил да се брани.

Както я беше научил да се бие и да съсича.

И да тича, сякаш по петите я гони Пустотата.

Ерон я поведе по тясна градинарска пътека към невзрачна порта за прислугата в желязната ограда около двореца. Тя осъзна, че той *никога* не беше възнамерявал да я направи домна. Цялото ѝ обучение — всеки урок, който Матю и Хабим бяха набили в главата ѝ — водеше до този момент.

Моментът, в който щеше да бъде обявена за бъдещата императрица на Картора и щеше да избяга от титлата с главоломна скорост.

Ерон достигна до портата; тя се разтвори широко. Появи се Матю. Ерон обаче не забави крачка — всъщност щом попадна на улицата, той ускори своя бяг. Сафи и Матю последваха примера му.

Не след дълго тъпанчетата ѝ долавяха единствено хриптенето на три задъхани гърла. То беше по-силно от нощния вятър и от усиливащия се трясък на стомана в стомана — от битката, която вече се вихреше зад стените на двореца.

На следващата пресечка Ерон се шмугна в сенките под един еркер. Сафи го последва и премигна от резкия преход от лунна светлина към мрак. После очите ѝ привикнаха и пред нея се оформиха каруца и магаре. На капрата седеше отегчен, жилав селянин, а каруцата беше натоварена със стъбла от слънчогледи.

Ерон грабна сноп стъбла и ги отметна. Бяха пришити към одеяло от саламандрово платно.

— Влизай — заповяда той с одрезгавял от тичането глас. — Ще се погрижим за кръвовеция, но дотогава трябва да се скриеш.

Сафи не се подчини. Вместо това сграбчи чичо си за ръката.

— Какво става? — думите излизаха на задъхани пресекулки. — Къде отивам?

— Трябва да бягаш — отговори той. — Не само от града, а от цяла Далмотия. Ако ни заловят, ще ни обесят за измяна.

Той пусна края на одеялото и извади от жилетката си шише. Отпи, изжабурка се и се изплю на паважа. Повтори упражнението три пъти пред смаяния поглед на Сафи.

После разроши коса и измери Сафи строго с очи.

— Не проваляй плана ни — рече тихо, след което се завъртя и се залюля към улицата.

Сякаш летният пейзаж рязко се смени с мразовита зима: Ерон фон Хастрел се преобрази пред очите ѝ. Хладнокръвният като войник чичо, когото беше видяла преди миг-два, се превърна в ухилен пияница с провиснало лице — при това без *никаква* реакция в магията на Сафи. Сякаш и двете превъплъщения на чичо ѝ бяха истина.

Или лъжа... Тя не усещаше абсолютно нищо.

В същия миг ѝ призля от връхлетелия я пристъп на ужас. Чичо ѝ *изобщо* не беше пияница. Колкото и немислимо да звучеше — твърде необяснимо и странно, за да го побере умът ѝ, — нямаше как да отрече видяното със собствените си очи. Чичо Ерон беше убедил Сафи, нейната магическа природа, както и цяла Картора, че не е нищо повече от пропаднал стар глупак.

А после беше използвал тази заблуда, за да ѝ помогне да избяга тази вечер.

Преди тя да успее да извика след него с *молба* за обяснение, силуетът му просветна за миг... и изчезна. И остави след себе си само уличните павета и лунните лъчи.

Тя се въртна към Матю.

— Къде изчезна? Чаровещата ли го направи?

Матю кимна.

— Казах ти, че планът на чичо ти е мащабен. Опасяваме се... не, *знаем*, че Спогодбата ще бъде прекратена всеки момент, без надежди за продължение.

Сафи поклати глава объркано, а той въздъхна.

— Ясно ми е, че в момента всичко ти звучи неразбираемо, но ми се довери, Сафи: работим в името на мира. Само че съюзът с император Хенрик щеше да съсипе всичко.

— Но *защо* Хенрик държи да се ожени за мен толкова? — отрони тя. — Земите на Хастрел не струват нищо. Аз не струвам нищо!

Матю се поколеба, очите му проблеснаха, но накрая той сподели:

— Подозираме, че императорът е научил за вещерската ти природа.

Гърлото на Сафи се стегна рязко. „Как?“, искаше да изграчи. Беше крила способностите си осемнайсет години, без и един ад-бард да я залови.

— Бракът с Хенрик — продължи Матю — би бил равностоеен на робство за теб, Сафи. Нямахме да има изход. При все това нито Ерон, нито ти бихте могли да се противопоставите открито на подобна връзка, затова организирахме това престорено отвлечение. *Затова* Ерон не те предупреди. Ако знаеше, какво ще последва, изненадата ти нямаше да бъде убедителна. Хенрик и ад-бардовете му щяха да заподозрат нещо на мига.

Тя преглътна — или поне опита. В гърлото ѝ беше заседнала буца. Не само кръвовещият знаеше каква е — императорът на Картора също. Кой друг беше научил? Кой друг щеше да тръгне по петите ѝ?

— Не се тревожи — подхвърли Матю, явно усещайки паниката ѝ. — Всичко е подготвено, Сафи. Ще те отведем в безопасност.

Той я побутна към черното одеяло, но тя заби пети в земята.

— Ами Изьолт? Няма да я изоставя.

— С Хабим ще я открием...

— *Не.*

Сафи се изтръгна от ръцете му, без да се интересува от дима, който се беше понесъл над покривите. Или пък от грохота на битката, който се приближаваше и ставаше все по-силен с всяка секунда, в която тя се противеше.

— Няма да тръгна без Изьолт. Кажи ми къде трябва да ида и ще стигна дотам сама.

— Дори след всичко това ни нямаш доверие?

Лицето на Матю беше прикрито в мрака, но в гласа му ясно пролича болка.

— Рискувахме всичко, за да те измъкнем от тържеството.

— Не вярвам на чичо Ерон — рече Сафи. — Не и след онова, което видях днес.

— *Трябва* да му се довериш. Той съгради живот от сенки и лъжи, но не си позволи да въвлече и теб в него. Знаеш ли какво му костваше? Какво костваше на всички ни? — Матю посочи вяло към каруцата. — Повярвай ми: най-съкровено желание на дом Ерон е ти да бъдеш в безопасност. Именно това искаме всички. Хайде, ела. Няма време.

Той я стисна за лакътя, а засенчените му очи се впиха в нейните.

— Каруцата ще те отведе на север, Сафи, до един кораб. С него ще прекосиш морето до град на име Лейна, в Стоостровието. Там ще идеш в едно кафене — едно *от моите* кафенета. След четири дни ще те потърси човек, който ще бъде водачът ти по-нататък. Към свободата, Сафи, за да не се налага да се омъжваш за Хенрик. А аз обещавам — кълна се в своя живот и в този на Хабим, — че ние ще доведем Изьолт с нас.

Думите запърхаха около Сафи. Припукаха по ръката ѝ на мястото, където кожата на Матю докосваше нейната. Той се опитваше да я омагьоса. Беше ѝ ясно, че го прави — собствената ѝ природа на веровещица ѝ *крещеше*, че това е измама. Въпреки това обаче неговата магия беше по-силна. Да ѝ се противопостави беше като да се опита да пребори силно морско течение.

Краката ѝ я отведоха до каруцата, тялото ѝ се намести под одеялото, а устните ѝ промълвиха:

— Ще се видим на другия бряг на морето, Матю.

Лицето на възпитателя ѝ се изопна — Сафи не успя да разбере дали от болка, или от съжаление. Давеше се в мощта на вещерството му.

Обаче, когато той се наведе към нея, за да я целуне леко по челото, тя не изпита никакво съмнение, че го прави с чувството на любов. На семейство.

После той спусна одеялото над главата ѝ, светът потъна в тъмнина, а каруцата затрополи по пътя си.

Сафи имаше чувството, че е под това ужасно саламандрово одеяло от години; над него шумоляха листата на слънчогледите. Чуваше главно копитата на магарето и скърцането на колелата; усещаше единствено собствения си горещ дъх; виждаше само тъмнина.

Думовещерството на Матю обаче продължаваше да действа — думите му се бяха вклинили толкова дълбоко в мозъка ѝ, че тя трябваше да им се подчини — трябваше да лежи тихо и неподвижно, докато каруцата пътуваше на север.

Никога — наистина *никога* — Матю не беше постъпвал така с нея. Да, може да беше прибегвал до убедително изречение един-два пъти, но веровещерството ѝ винаги беше отхвърляло тези опити. Сега беше употребил толкова мощна магия, че тя все още беше под влиянието ѝ при следващия удар на камбаните.

В гърдите ѝ се надигна безмълвен писък. Ерон я беше използвал. Беше опазил грандиозното си начинание в тайна, за да може изненадата ѝ да бъде „убедителна“ на тържеството — ама че *подло*. Сафи не беше някоя кукла, която пускаха на сцената, нито пък карта за таро, която чичо ѝ решаваше кога да хвърли.

А и откъде можеше да бъде сигурна, че той *действително* я праща към свободата? Вещерството ѝ очевидно не действаше за неговите лъжи и обещания. Щом беше успял да извърти истината за събитията тази вечер с такава лекота, какво му пречеше да го направи отново?

Отвращението взе да пари в устата ѝ. Езикът ѝ залепна. Изьолт беше единственият човек, на когото можеше да се довери, а животът им беше във Веняса... вярно, простиച്ък живот, но все пак си беше лично техен. Тя не можеше да се откаже от това.

Да, но колко дълго щеше да я чака Изьолт на фара? А също така, ако в момента тя беше там, това не значеше ли, че Матю и Хабим нямаше да я намерят? Как щяха да я вземат със себе си, ако не беше на мястото, където очакваха да бъде?

Просто нямаше да я вземат. Тоест, беше време Сафи сама да поеме конците си. И отново сама да изиграе картите си.

Мина известно време; решителността ѝ нарасна и най-сетне магията на Матю отпусна хватката си. С трескави, резки движения тя се дотътри до ръба на каруцата, за да повдигне одеялото...

Свежият въздух я обгърна... заедно с лунната светлина. Тя пое глътка от него, премигна и присви очи с благодарност, че отново се движи. Край тях се редяха странноприемници и ханове със сламени покриви. Както и обори.

Намираха се в покрайнините на Веняса, край последните скупчени странноприемници, преди пътят да се опразни. Ако останеше в каруцата твърде дълго, рискуваше да не намери кон... и да не успее да стигне по на север, до фара. Освен това имаше нужда и от оръжие. Само, облечено в коприна момиче на пътя откровено си търсеше белята.

Очите ѝ се спряха на една конюшня; умореното конярче пред нея водеше пьстросив скопен жребец. Конят беше вдигнал глава. Беше бодър и готов за езда.

Още по-хубавото беше, че до входа на конюшната имаше вила. Вярно, не беше меч и определено беше по-тежка от оръжието, с което беше свикнала Сафи, но тя беше убедена, че ще ѝ послужи отлично, ако някой се изпречеше на пътя ѝ.

Сафи повдигна одеялото още няколко пръста и надникна към каруцаря. Той не се обърна, затова тя праметна крака, отблъсна се с ръце и скочи на земята. Застина на засъхналата кал, за да се ориентира. Морето не се чуваше, макар че силата на вятъра — както и леката смрад на риба — загатваше, че брегът е близо.

Не разпозна местността, но предположи, че фарът е недалеч — най-много на няколко километра на север.

Стрелна се към двора на странноприемницата с цялата сила на краката си. Хвърли поглед към каруцата и се увери, че возилото продължава по пътя си. После забеляза, че сивият кон е стигнал почти до вратата на конюшната.

Сафи забави ход само веднъж, под сводестата порта на странноприемницата — колкото да грабне вилата. Определено беше по-тежка от меча ѝ, но желязото не беше ръждясало, а върховете на зъбците бяха остри.

Тя вдигна вилата високо и със задоволство установи, че мършавото конярче беше забелязало, че се носи към него. То пребледня, пусна юздите на коня и се сви страхливо до вратата на конюшната.

— Благодаря, че не ме затрудняваш — рече му Сафи и хвана юздите.

Конят я измери с любопитство в очите, но не понечи да побегне.

Преди да пхне крак в стремето обаче, тя спря очи на малката кожена ножница на колана на конярчето. После пусна крак обратно на

земята и пак вдигна вилата.

— Дай ми ножа си.

— Ама... ама той ми е подарък — запелтечи момчето.

— Мислиш ли, че ми дреме? Дай ми го и ще получиш толкова коприна, че ще можеш да си купиш двацет и пет като него.

Момчето се поколеба, явно в опит да прецени изгодна ли беше действително *подобна* сделка, а Сафи оголи зъби. Той побърза да откачи ножа от колана си.

Сафи го грабна, заби вилата в калта и вдигна полите си. Ножът обаче беше тъп, а коприната — здрава. Минаха твърде много удари на сърцето ѝ, преди острието да пробие плата...

От странноприемницата долетя тревожен вик. Собственикът на сивия кон беше решил да си го задържи.

Тя метна топката коприна в лицето на момчето, после се покатери на седлото на жребеца с доста *по-малко* грация от обичайното си качване, стисна здраво новия си нож, закрепил вилата на седлото и пришпори коня в лек галоп.

Собственикът на животното стигна до прага, тъкмо когато Сафи му махна за сбогом и извика: „Благодаря!“. Тя го озари с една от най-ведрите си усмивки, после насочи коня на юг, в посока, обратна на отдалечаващата се каруца. Щеше да заобиколи по друга улица.

Обаче не стигна далеч. Всъщност конят едва подмина следващата странноприемница, когато тя осъзна, че нещо не е наред.

На улицата пред нея имаше петима мъже. Тичаха в идеален строй, зад гърбовете им се развяваха бели наметала, а ножниците и оръжията в тях подрънкваха.

Карауенски монаси. Този в средата беше покрит в кръв. От гърдите, краката и ръцете му дори стърчаха стрели.

Кръвовещият.

Стомахът на Сафи подскочи към гърдите. Ерон се беше опитал да спре монаха... неуспешно. С движение, което ѝ се стори невероятно бавно, тя дръпна рязко юздите, конят скочи и се обърна на север. Слава на боговете, беше добре обучен. Копитата му заораха в сухата пръст и той препусна в новата посока.

Сафи не обърна поглед; ясно ѝ беше, че монасите щяха да я последват. Тя профуча покрай последната странноприемница и пред нея се разстла мочурливото крайбрежие. В далечината пътят навлизаше сред скалните отвеси и варовика.

Скоро отпред изникнаха каруцата и селянинът, от които току-що беше избягала... вещерският знак на мъжа се виждаше ясно — тя без проблем разпозна формата му въпреки бързината. Мъжът не беше никакъв селянин, а гласовещ.

— Кръвовещият ме гони! Кажу на чичо! — едва успя да му викне.

А после прелетя с тропот покрай него по празния, осветен от луната път.

ТРИНАДЕСЕТ

Не след дълго Изьолт и Алма застигнаха Гречя.

Известно време виковете ги следваха — както и виещите се сиви нишки на насилниците, но в щита на Алма се забиха само още две стрели. Тя не следваше номатските пътеки, но въпреки това кобилата ѝ стъпваше уверено.

След около час Алма насочи конете към върба с широка корона край бавно течащ поток. Гречя скочи на земята първа, стиснала гърне с барут в ръка. Мърльо се спря до нея. Тя обиколи дървото и направи жест, че е чисто.

Изьолт се смъкна от коня си — и едва не се срина в прегръдките на майка си. Краката ѝ бяха като гумени, а ръката...

— Загубила си твърде много кръв — рече Гречя. — Ела.

Тя я хвана за ръка и я въведе под увисналите клони и шепнещите листа. Дорестата кобила тръгна спокойно след тях, сякаш познаваше мястото. Откраднатият петнист кон прие, едва след като Алма го успокои.

— Планирали сте го — изхриптя Изьолт и последва майка си до дънера, окъпан в лунна светлина.

— Да, но не за тази вечер.

Гречя хвана опряната в ствола дълга пръчка и посочи нагоре — в клоните имаше два вързопа — недостижими и незабележими отдолу. Тя събори и двата.

Туп! Туп! Издутите бохчи тупнаха на земята в облаци прах. От едната се изгърколи зелена ябълка.

Изьолт придърпа тяло върху корените на върбата и облегна гръб в широкия дънер. Мърльо се настави до нея. Тя взе да го чеше зад ушите с лявата си ръка, докато Алма — все още с надупчения със стрели номатски щит на гърба — мамеше коня да дойде под клоните.

В тъмнината Изьолт не виждаше кръвта по десния си ръкав, но ясно усещаше болката. „Поне раната на дланта вече не ме боли“, помисли си тя замаяно.

Гречя се разрови във вързопите и се засуети около нея с прашната ябълка и кожена лечителска торбичка в ръце. Тя избърса ябълката в корсета си:

— Ето, яж.

Изьолт пое плода, но още преди да го захапе, майка ѝ ѝ подаде медальон. Малък, розов кварц, увиснал на сплетена връв.

— Сложи го — нареди тя и приклепна на земята до нея.

Изьолт обаче не посегна към медальона. Ябълката беше едно, но болкокамъните бяха рядкост и струваха стотици пиестри.

Гречя подхвърли нетърпеливо камъка, той падна в скута на Изьолт и кварцът засия в бледорозово. Болката ѝ на мига затихна. Дишането ѝ стана по-дълбоко. Тя усети, че отново е в състояние да мисли.

Нищо чудно, че човек можеше да се пристрасти към тези висулки.

Очите ѝ отново се спряха на Алма, която в момента стоеше на ръба на увисналите клони с гръб към тях двете с Гречя. Беше на пост. Конете хрупаха трева от малките туфи наоколо.

— Корлант искаше да ме убие — поде Изьолт, щом Гречя се приближи, стиснала скалпел в една ръка и ленени превръзки в другата. — Защо?

— Не знам — рече майка ѝ колебливо. — Мисля... само мога да предположа, че е решил, че пристигането ти предвещава заминаването ни с Алма. Мисля, че е разкрил плановете ни и се е надявал, че ще ни задържи в селото, ако те об...

Гласът ѝ секна, тя облиза устни и остави изречението недовършено.

Преди Изьолт да успее да отбележи, че подобни мерки изглеждаха доста крайни, ако единствената цел на Корлант беше да задържи Гречя в племето, майка ѝ се зае да реже стрелата, стърчаща от мускула на ръката ѝ. След това хвана върха отляво... и рязко издърпа стрелата.

От раната шурна кръв. Излизаше на тласъци, в такт с ударите на сърцето на Изьолт — не че тя усещаше нещо. Всъщност просто дъвчеше ябълката си, от време на време потупваше Мърльо по главата и наблюдаваше работата на майка си.

Последваха вещерски лечебни мехлеми против възпаление и мазила за по-бързо заздравяване. Все скъпи суровини, но преди да успее да се възпротиви, Гречя заговори и тя потъна в познатия, равен глас от детството си.

— Двете с Алма започнахме подготовката за бягството си скоро след заминаването ти преди шест години и половина — обясни Гречя. — Събирахме пиестри и камъни парче по парче. После парче по парче ги зашихме в дрехите си. Напредвахме бавно. Корлант ни навестяваше често, натрапваше се в дома ни. Обаче го нямаше също толкова често — напускаше селото и отсъстваше с цели дни.

— В тези периоди Алма идваше дотук с кобилата и оставяше припаси. Донесе последните ни неща едва вчера. Планът беше да избягаме след четири дни. Дълга на Луната майка хиляди благодарности, че не тръгнахме преди появата ти.

Сред този поток от думи най-ярко открояващите се за Изьолт някак се оказаха онези, които останаха неизказани.

— Планирала си всичко това... още преди да напусна племето? Тогава защо ме отпрати? Защо просто не тръгна с мен? Или поне не ми каза п-при по-посещенията ми?

— Овладей езика си, Изьолт — Гречя я стрелна нетърпеливо с очи. — Може би не си даваш сметка, но ми бяха нужни години планиране, за да те отпратя. Трябваше да ти намеря подслон във Веняса. Трябваше да ти намеря работа — при това, без Корлант да забележи. Затова, когато двете с Алма решихме също да заминем, ни бяха нужни още няколко години. Щяхме да те намерим, Изьолт. Във Веняса. Защо си напуснала града? — завърши тя с въпрос.

— Аз... имам неприятности. — Изьолт усети, че заекването ѝ дебне, готово да се намеси, и загриза ябълката, за да го прикрие. — Реших, че ще успея да се скрия единствено в селото...

— Трябваше да останеш в града, както ти бях наредила. Заповядах ти никога да не се връщаш.

— „Заповяда“ ми го преди три години — изрепчи ѝ се Изьолт. — *Из-из-извинявай*, ако съм смутила внимателното ти тъкане.

Майка ѝ продължи с превръзките — по-грубо и по-напрегнато. Изьолт обаче не изпитваше болка... а и, слава богу, не последваха повече забележки за заекването ѝ.

— Оттук отиваме в Салдоника — рече Гречя накрая. — Може да дойдеш с нас.

Веждите на Изьолт подскочиха. Салдоника беше в противоположния край на Яданско море — див град-държава, в който процъфтяваха незаконната търговия и престъпността от всякакъв вид.

— Защо там?

Алма прочисти гърло и се отдръпна от поста си край клоните.

— Част от лелите и братовчедите ми живеят в Сирмайските планини. Племето им посещава Салдоника всяка година.

— Междувременно — добави Гречя — ще продаваме нишкокамъни. Оказва се, че там са доста търсени.

— И пиратите имат нужда от любов.

Устните на Алма се разтегнаха в искрена усмивка и тя погледна Гречя, сякаш това си беше някаква тяхна шега.

Болката, стегнала гърлото на Изьолт, стана още по-остра. Тя едва успя да преглътне ябълката.

Гречя затвори лечителската си торбичка.

— Спестяванията ни ще стигнат за трети билет до Салдоника, Изьолт. Мислехме да поканим и теб.

Изьолт се съмняваше в последното, но нямаше представа какво изпитваше майка й... или Алма. Нямаше представа какви цветове тлеят в нишките им и какви чувства ги владеят.

Така или иначе, това беше без значение, тъй като тя имаше свой собствен план. Свой собствен *живот*, който щеше да изгради със Сафи.

— Не мога да дойда с вас — рече тя.

— А къде ще идеш тогава?

Гречя се изправи на крака, делово и едва ли не... с облекчение. За това си беше мечтала от самото начало — за дъщеря като Алма. Истинска нишковеща.

— Сафи ме чака недалеч оттук.

— Не е така — изтърси Алма и се приближи, протегнала ръка напред.

В дланта й лежеше светецният рубин. Вторият нишкокамък.

Изьолт се задави и изпусна ябълката. После извади собствения си нишкокамък — той също изпускаше червена светлина. Сафи беше в беда.

Тя скочи на крака. Болкокамъкът изпадна от скута ѝ и агонията я смаза.

Първо връхлетя болката — като мощен водопад. После изтощението, от което тялото ѝ стана като крехка сламка. Тя залитна напред, към обятията на Гречя. Преди обаче да падне, преди да се свлече на рамото на майка си и да припадне, Алма вдигна медальона от земята и го нахлузи на шията ѝ.

Мигновено облекчение. Стръскащо, плашещо облекчение.

Изьолт се отдръпна от майка си, която се обърна към Алма:

— Можеш ли да усетиш местоположението на Сафи?

Алма кимна и стисна камъка, докато кокалчетата ѝ не побеляха. После посочи на югоизток.

— Нататък. Но се отдалечава бързо на север. Явно е загазила сериозно.

— Ще идем ние — заяви Гречя и пое към дорестата кобила. — Разполагаме с две абордажни саби и с лъка...

— Не.

Изьолт се изправи в цял ръст. Подухналият под върбата бриз разклати клоните и развя подстриганата ѝ коса. Незнайно защо, но поривът хладен, свеж вятър ѝ помогна най-сетне да овладее езика си. И сърцето си.

— Моля ви, последвайте плана си и заминете за Салдоника.

Тя обви пръсти около болкокамъка, готова да го върне.

— Задръж го — Гречя положи ръка на китката ѝ. — Иначе няма да успееш да стигнеш до Сафия.

— И вземи Аличи — Алма посочи сивата кобила. — Тя познава района.

— Петнистият кон ще свърши работа.

— Не, няма — тросна се Гречя.

Изьолт потръпна. В гласа на майка ѝ се беше прокраднало чувство.

— Аличи е отпочинала и познава пътеката. Затова ще вземеш нея... нея, болкокамъка и малко пари. И абордажната сабя — Гречя я повлече към кобилата. — Или предпочиташ лъка? Може да вземеш и щита.

— Ще се оправя.

— Откъде да съм сигурна? — въртна се Гречя отново към нея с твърдост в погледа. — Нямах представа ще те видя ли някога пак. Да не мислиш, че ми беше лесно да те пусна? Мислиш ли, че сега ми е лесно? Обичах те твърде много, за да позволя да останеш зад онези стени — тя се приближи и продължи трескаво: — Ще вземеш Аличи и ще се притечеш на помощ на Сафия, както правиш винаги. Отново ще ме оставиш, защото си създадена за по-велики дела, отколкото мога да ти предложа аз. А аз — както винаги — ще се моля на Луната майка да бъдеш в безопасност.

Тя тикна юздите в лявата ѝ ръка. Изьолт обаче установи, че пръстите не я слушат. Гласът също, защото на мястото на сърцето ѝ беше зейнала дълбока, тъмна дупка.

— Ето.

Алма изникна до нея и ѝ подаде мачете — от онези, с които се коси трева и храсталак — в проста ножница на овехтял колан.

Изьолт обаче не реагира. Все още беше зашеметена от думите на майка си. Алма уви колана около хълбоците ѝ и окачи втория нишкокамък на шията ѝ. Две яркочервени светлинки, пулсиращи над мъглявото розово. После я стисна за лявата мишница и рече:

— Племето на моя род се нарича корели. Пристигат в Салдоника късно наесен. Потърси ги — ако изобщо дойдеш. Надявам се да го направиш.

Изьолт не отговори... а и нямаше време да се озърта объркано, защото след миг беше седнала зад шията на кобилата, праметнала мачетето зад гърба си, за да не пречи.

— Намери ме пак — каза Гречя. — Моля те, Изьолт. Толкова много имам да ти разказвам за... *всичко*. Намери ме някой ден.

— Обещавам — пророни Изьолт.

После, без да каже нищо, без да се обърне повече, тя заби пети в хълбоците на Аличи и двете препуснаха след Сафи.

Изьолт и Аличи лесно намериха пътя. Както я беше уверила Алма, кобилата познаваше района и галопираше уверено напред. Мърльо потича след тях няколко минути, но накрая се отказа.

Сърцето на Изьолт се свиваше с всяка крачка, с която изоставаше кучето, и когато то най-сетне спря изтощено, тя не се сдържа и му

махна.

След четвърт час сребристите поля пред тях отстъпиха пред осветени от луната мочурища и пясъчни наноси. Бризът донесе мириса на сол и сяра, след което пред нея изникна широк черен път.

Вместо да пришпори кобилата с всички сили обаче, Изьолт дръпна юздите и я спря. Намираше се северно от бурениялия кръстопът, на който беше срещнала среброкосата монахиня... разликата между нея и онзи кръвовещ беше колкото между Ефира и Пустотата.

Внезапно Алича извърна уши на юг. Беше усетила нещо. Изьолт плъзна очи по пътя и съзря кон с ездач, които се задаваха с бясна скорост. Тя различи непогрешимия блясък на русата коса на Сафи. А после — и непогрешимите бели наметала на четирима карауенски наемници на по-малко от четиристотин метра зад нея.

Адски пламъци! В какво се беше забъркала Сафи? И как щеше да ги измъкне Изьолт... Адски пламъци!

Тя затвори очи и си отпусна три вдишвания, за да се озове на мястото, на което никога не можеше да се задържи в присъствието на майка си и Алма. Алича се раздвижи неспокойно, очевидно готова да побегне от онова, което се задаваше. Изьолт беше склонна да приеме решението ѝ. Конете не можеха да галопират безкрай, а и тя не беше убедена, че биха се отървали от четирима карауенски монаси без някаква защита.

Например фара.

Тя подкара кобилата в лек галоп. Трябваше да достигне точната скорост, за да поеме със Сафи...

— *Бягай!* — разнесе се крясъкът на Сафи. — *Пази се от пътя, идиот такъв!*

Изьолт обърна очи само веднъж и извика:

— *Аз съм, Сафи!*

След това пришпори кобилата и ускори ход — в мига, когато Сафи се изравни с нея.

Двете препуснаха редом.

— Съжалявам, че се забавих! — надвика Сафи бесния тропот на копитата.

Краката ѝ бяха голи, копринената рокля — разкъсана, а пред тялото ѝ се тресеше някаква вила.

— Съжалявам и за негодниците по петите ми!

— Добре, че имам план! — викна ѝ Изьолт в отговор.

Не можеше да чуе преследващите ги монаси, но усещаше нишките им — спокойни, в готовност.

— Фарът е достатъчно близо, ще се укрепим там.

— Отлив ли е?

— Би трябвало!

В белите нишки на Сафи се преплете леденото синьо на облекчението. Тя стрелна Изьолт с очи за миг, а после ги върна на пътя.

— Къде е косата ти? — викна. — И какво е станало с ръката ти?

— Подстригах се и ме простреляха!

— Подземни богове, Изьолт! Разделяме се за няколко часа и целият ти живот се търкулва към адските двери!

— Мога да кажа същото за теб — кресна ѝ Изьолт в отговор... макар че взе да ѝ става трудно да вика и язди едновременно. — Четирима врагове по петите ти и съсипана рокля!

Нишките на Сафи се обагриха в почти смаяно розово, след което блеснаха в оранжевия тон на паниката.

— Чакай... Карауените само четирима ли са?

— Да!

— Трябва да има и пети — нишките ѝ засияха още по-ярко. — Онзи. Кръвовещият.

Изьолт изруга и спокойствието ѝ поддаде под леденостудения прилив, залял тялото ѝ. Ако боец като Хабим не беше успял да спре кръвовещия, те двете със Сафи нямаха никакви шансове.

Поне фарът вече се очертаваше в далечината — между яките му стени и пътя бяха дългата пясъчна ивица и оттеглящото се море. Конете напуснаха брега и връхлетяха във водата. Навсякъде изригнаха солени пръски. Старата кула, покрита с морски жълъди и курешки от чайки, беше на трийсет крачки... двайсет... пет...

— Скачай! — изкрещя Изьолт и дръпна юздите рязко с чувство за вина.

Смъкна се от коня и едва овладяла треперещите си ръце, извади мачетето. До нея Сафи цопна в дълбоката до глезените вода, стиснала здраво вилата.

После момичетата безмълвно заеха отбранителни пози с гръб към кулата и зачакаха четиримата монаси да прекосят с галоп плажа пред тях.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

„Жана“ се понесе по крайбрежните води почти без скръцване на обикновено стенещите си греди. Мерик беше застанал на избелелия от времето рул; стискаше здраво и управляваше кораба, а до него на кварталдека стояха Кълен и трима офицери — приливовещи.

Кълен и офицерите напяваха глухо в един глас. Зад вятърните очила очите им изглеждаха огромни. Стъклата ги предпазваха от омагьосания въздух, а морската песен им помагаше да се съсредоточат. Обикновено Райбър биеше вятърния барабан — с неомагьосания чук, — за да осигури ритъм, по който да пеят мъжете. И целият екипаж ревеше песента.

Тази вечер обаче бяха нужни тишина и незабележимост, затова четиримата мъже пееха сами, докато вятърът и приливът, които бяха призовали, тласкаха кораба напред. Останалите от екипажа на Мерик бяха насядали по главната палуба — нямаше какво да правят, тъй като магията вършеше всичко вместо тях.

Мерик поглеждаше често Кълен, въпреки че знаеше, че нишкобрат му ненавижда това. Той обаче пък ненавиждаше гледката на Кълен, когато дробовете му откажеха и той зейнеше с уста като риба... а тези пристъпи като че винаги ставаха, когато Кълен призовеше повече магия, отколкото би трябвало.

А начинът, по който „Жана“ пореше морската повърхност в момента, не оставяше никакво съмнение за Мерик, че Кълен беше призовал огромна мощ.

Мерик и хората му бяха напуснали двореца на Дожа по-рано от замисленото. След катастрофалната нубревненска четиристъпка Мерик би предпочел да бъде навсякъде другаде, но не и на тържеството. Магията му се беше изплъзнала от контрола му, а във вените му бушуваше гняв — и всичко това заради онази буреока карторка.

Не че той би признал подобно нещо, разбира се. Вместо това беше извинил ранното си тръгване с новата задача, възложена му от дом Ерон фон Хастрел.

Мъжът се беше появил в точния момент и последвалият разговор се беше оказал по-плодотворен и от най-дръзките надежди на Мерик.

Дом Ерон беше войник — всичко в позата и грубия му глас го загатваше. Беше допаднал на Мерик на мига. Въпреки това не се пазареше с охота. Мерик може и да го беше харесал, но в никой случай не можеше да каже, че предложението му беше в негова полза.

Той трябваше просто да превози един-единствен пасажер — племенницата или дъщерята на дом Ерон, или нещо подобно — до изоставен пристанищен град в най-западната част на Стоостровието. Ако момичето достигнеше Лейна невредима (Ерон беше наблегнал специално на „невредима“), омагьосаният документ, който в момента лежеше на масата на Мерик, щеше да се смята за изпълнен. И преговорите за търговия с хастрелските земеделци можеше да започнат.

Същинско чудо. Търговията щеше да промени всичко за народа му — от броя на жертвите на гладната смърт до посоката на преговорите на Срещата за Спогодбата. Мерик дори беше готов да плава обратно до Веняса, след като оставеше момичето на Хастрел на кея в Лейна. За какво служеха приливните и вятърните вещици, ако не, за да прекосят Яданско море за дни?

Ето защо беше подписал договора с дом Ерон, а щом домът се оттегли, той извика Хермин в каютата си.

— Уведоми Вивия, че пиратският план вече е ненужен... добави също, че далмотският търговски кораб тъкмо напуска пристанището на Веняса. В случай че тя реши да не се отказва.

Както беше очаквал, принудата да изостави кроежите си не се беше понравила на Вивия... но всичко беше наред. Той щеше да продължи с лъжите. Съвсем скоро щеше да започне *някаква* търговия — само това имаше значение.

— Адмирале! — пискливият глас на Райбър прекъсна мислите му.

Кълен и другите вещици потръпнаха... а Мерик изруга. Беше дал заповед за тишина, а екипажът знаеше как наказваше неподчинението.

— Не спирайте — прошепна той на Кълен.

Сетне се заигра с пръсти с пешовете на ризата си, заобиколи руля и напусна кварталдека. Моряците го изгледаха с огромни очи, щом мина покрай тях. Няколко вдигнаха многозначително очи към мареа,

откъдето Райбър ръкомахаше бясно — сякаш Мерик беше забравил къде точно е разположено момичето.

О, утре със сигурност щеше да сложи Райбър в железните крака. Дватамата с Кълен бяха сърценишки — добре. Само че тя трябваше да си остане надежден моряк. А в случая ставаше дума за пряко неподчинение, което щеше да ѝ спечели шест часа закопчана в железното — без вода, храна и сянка.

— Адмирале! — проехтя нов глас по палубата.

Беше прегракнал от солта — Хермин.

— Адмирале! — изрева той отново.

Мерик едва успя да овладее собствения си глас. Двама от най-добрите му моряци да нарушават заповедите? Десет часа в железните крака. За всеки.

Босите крака на Райбър тупнаха на палубата.

— Видях битка, сър! Край стария фар.

Мерик нямаше интерес към старите фарове. Каквато и битка да беше видяла, не беше негова грижа.

— Сър — изпуфтя Хермин и закуцука към Мерик.

Куцният крак на гласовещия едва смогваше да не изостава от здравия, но все пак Хермин се носеше колкото можеше бързо.

— Сър, имаме съобщение от гласовещата на Ерон фон Хастрел — той пое дъх. — Пасажерката ни е избягала. Последно са я забелязали на кон северно от града в посока към стария фар. Хората на Хастрел нямат време да я настигнат. Всичко зависи от нас.

— Карауенски монаси? — попита Райбър Хермин, а после се обърна към Мерик: — Защото това видях през далекогледа, адмирале. Двама души срещу четирима монаси.

— Да, карауени са — потвърди Хермин и кимна. — И ако не я измъкнем, споразумението, с което сте се обвързали, ще отпадне.

Половин дъх време Мерик просто зяпаше Хермин и Райбър. После нихарският гняв го надви. Той килна глава назад и изрева *могъщо*, стиснал юмруци.

Изглежда, битката при стария фар все пак беше негов проблем, а незабележимостта вече нямаше значение. Трябваше да опази документа на Хастрел непокътнат. Беше омагьосан от думовеща и ако Мерик не изпълнеше договорените условия, подписът му просто щеше да изчезне от листа.

А неподписаното търговско споразумение беше непотребно.

Той изрева на гребците да заемат местата си, завъртя се на пети и се върна до офицерите и помощник-капитана. Без да прекъсват съсредоточеното си заклинание, те бяха променили курса. „Жана“ вече се носеше на запад, към брега. Към фара.

— Спрете — нареди Мерик.

Четири гърла замлъкнаха посред напева. Вятърът утихна... и спря. „Жана“ продължи да се носи напред, но скоростта ѝ намалня на мига.

Мерик измери Кълен с очи. Над горната устна на помощник-капитана лъщеше пот, но той не даваше признаци да е изтощен.

— Слизам на брега — обяви Мерик. — Корабът остава под твое командване. Искам да докараш „Жана“ възможно най-близо до фара — доколкото позволяват плитчините.

Кълен кимна с глава и долепи юмрук до сърцето си.

— Райбър да не сваля очи от далекогледа — продължи Мерик. — Щом измъкна пасажерката от монасите, ще дам ветрения знак. Искам от теб да я пренесеш тук. Щом стъпалата ѝ опрат в палубата, ще наредиш на гребците и на приливовещите да отплават.

Без да чака потвърждение, той се отпрати към фалшборда. Зад гърба му приливовещите и Кълен възобновиха пението. Вятърът и течението отново подеха.

Мерик се облегна на високия до кръста парапет и изпълни гърди с въздух. След това издиша рязко и отново пое дъх с пълни дробове.

Въздухът се завихри около краката му и магията му се насочи навътре. Въздушните течения ускориха и се засилиха.

Мерик полетя.

Очите му се насълзиха. В ноздрите и в гърлото му нахлу солена вятър. Сърцето му сякаш се качи в главата.

За краткия миг, в който цялото му ветровещерство беше съсредоточено в една-единствена фуния под него — а той се носеше във въздуха с лекотата на буревестник над вълните, — беше непобедим. Изтъкан от радост, сила и мощ.

Сетне щеше шеметно да загуби височина. Щеше да се гпусне ниско над водата и да спести сили, използвайки естественото течение на въздуха — тъй като силите му бяха ограничени и магията му се изтощаваше бързо. Не можеше да лети дълго.

Фарът се приближаваше все повече. И все повече. Морето стана плитко, по вълните се появиха зайчета.

Щом се приближи достатъчно до кулата, забеляза две момичета, които изскочиха отстрани и заизкачваха стъпалата, които Мерик не беше забелязал.

Едното беше облечено в черно, с късо острие.

Другото носеше сребристобяла...

Мерик мигновено я разпозна дори от това разстояние. Дори с наполовина разпорена рокля. Имаше време само да наругае Ноден — и кораловия Му трон, — преди да насочи цялото си внимание върху забавянето на спускането си...

... и смазването на всеки проклет монах, *дръзнал* да доближи пасажерката му.

ПЕТНАДЕСЕТ

По прищявка на Съдбата Едуан беше единственият от карауените, който не можа да си намери кон. Магията му беше отвела него и другите монаси до покрайнините на Веняса. После веровещицата беше изскочила на улицата пред тях на кон до няколко странноприемници. Едуан просто посочи с пръст, четиримата монаси заеха формация и започна истинското преследване... поне за тях, които безпроблемно си бяха „заели“ коне от първите две странноприемници.

Когато той най-сетне успя да си намери петниста кобила пред една гостилница, вече беше изостанал с поне пет минути. За щастие, беше добър ездач, а и лесно предразположи кобилата. Имаше дарба с конете.

Скоро вече галопираше по дългия крайбрежен път. Стрелите в гърдите му подскачаха и му пречеха. Върховете им бяха назъбени и ако ги изскубнеше, само щеше да разкъса плътта си още повече. После тялото му щеше да започне да се лекува само и той щеше да загуби сили, които му бяха по-полезни за преследването.

Едуан застигна една каруца, която трополеше на север с главоломна скорост. Около нея слабо се носеше мирисът на веровещицата. Под стъблата от слънчогледи забеляза одеяло и се озъби в самодоволна усмивка. Завивката беше от саламандрово платно и ако тя беше останала под него, Едуан можеше никога да не улови мириса ѝ отново.

Беше допуснала грешка.

Той подмина бързо каруцата и уплашения каруцар и за няколко минути остана сам с петнистата кобила... минути на бясна, неукротима бързина.

После на нощното небе пред тях изникна тъмният силует на кула. Едуан нямаше да я забележи, ако до каменните руини нямаше четири бели фигури, а по пътя към него не препускаха четири безстопанствени коня.

Той тъкмо се насочи към вълните, когато кобилата реши, че останалите коне бяха постъпили разумно. Едуан се отказа от нея. Ботушите му цопнаха във водата и той се втурна напред.

Беше преполовил пътя до кулата, когато четиримата карауени я заобиколиха и изчезнаха зад нея. След миг от небето се спусна тяло. *Ветровец.*

Едуан заобиколи кулата... и вихърът го помете. Той едва смогна да се вкопчи в камъните на фара, преди двама от монасите да прелетят покрай него в тайфун от въздух и вода. Двайсет крачки, петдесет... Двамата се стовариха тежко на плажа. Надали щяха да се надигнат скоро.

Вятърът утихна и се разнесе над вълните край брега, а Едуан задращи с пръсти, изправи се на крака и отново се втурна към стъпалата пред себе си. Миризмата на веровещицата се изкачваше, а той беше решен да я последва.

Едва беше направил една обиколка по обсипания с морски жълъди камък, когато вторите двама монаси се изпречиха на пътя му, олюлявайки се. Едуан стисна наметалото на първия.

— Какво става?

Монахът подскочи, сякаш го бяха събудили от дрямка.

— Каар Ауен — изхъхри той. — Видях ги. Трябва да отстъпим.

— Моля? — Едуан направи крачка назад. — Това е невъзможно...

— Каар Ауен — настоя монахът.

Последва рев, който гръмна над Едуан, надвивайки вятъра и вълните:

— *Отстъпете, смъртни!*

Монахът изтръгна наметалото си от ръцете му и се спусна надолу по стъпалата.

Едуан ужасено проследи и втория монах, който го последва.

— Глупаци — изръмжа той. — *Глупаци!*

Той тръгна с подскоци нагоре по последните стъпала, стигна последния етаж... и се закова на място.

Номатското момиче беше пред него, облечено в черно, приклепнало ниско над земята. Държеше мачете — сребриста дъга от стомана, носеща се в същата посока като черната ѝ нишковещерска рокля... До нея, изправила снага, беше облечената в бяло Сафия с

вила, чието тъмно желязо се размазваше от въртенето, а бялата, разкъсана рокля се вееше бясно.

Движение в съвършен кръг. Кръгът на носителя на светлината и на раздавача на мрак, на творителя на света и убиеца на сенките. На началото и края.

Символът на Каар Ауен.

Каар Ауен.

За една десета от удара на омръзналото си сърце, докато купищата образи се бореха за внимание в ума му, Едуан си позволи да се зачуди дали това беше възможно — дали тези две момичета от лунни лъчи и слънчев зной *действително* можеше да се окажат митичната двойка, която Манастирът му беше пазил навремето.

След това обаче те се разделиха — а зад тях изникна ветровещ. Мъжът беше в нубревненска морска униформа и се беше превил на две, сякаш твърде изтощен, за да се бие. Лицето му беше скрито в сянка, пръстите му бяха сгърчени, а вятърът полека се засилваше към него.

Едуан изруга наум. Разбира се, че момичетата щяха да заприличат на Каар Ауен, обградени от въздушни вихри.

— Отстъпи! — извика веровещицата. — Не мърдай!

— Или какво? — измърмори Едуан.

Той вдигна крак, за да пристъпи напред...

Номатското момиче обаче дръзна да му отговори:

— Или ще те обезглавим, кръвовещи.

— Желая ви успех — той прекрачи напред, а Сафия се стрелна към него, вдигнала вилата.

— Остави ни на мира...

Гласът ѝ секна, щом той овладя кръвта ѝ.

Това беше тайното му оръжие. Овладяване на кръвта, до което прибъгваше единствено в *най-страховитите* ситуации. Трябваше да разграничи отделните съставки на кръвта на Сафия — планинските ридове и жълтурчетата, скалите и снежните преспи, — след което да ги прикове на място. Усилието беше изтощително и изискваше повече сили и съсредоточаване дори от ударния бяг. Едуан нямаше да задържи за дълго властта си над кръвта ѝ.

Тялото на Сафия застина, а вилата увисна във въздуха като меч. Изглеждаше като статуя. Дори очите ѝ не помръдваха.

Той се втурна светкавично към нея. В мига, щом я достигна обаче — тъкмо приклекна, за да я метне на рамо, — ветровещият внезапно се задейства.

Мъжът простря ръце нагоре и се издигна стремително над кулата заедно със Сафия сред рева на вятъра. Поривът блъсна Едуан назад — и към ръба на кулата.

Крвовещият загуби властта над кръвта на Сафия.

Затича се. Сафия беше на три метра височина и летеше назад в мятащо се кълбо от крайници и плат. Виковете й надделяха над вятъра: — *Изьолт! Изьолт!*

Ако се затичаше достатъчно бързо, Едуан можеше да скочи във въздушния тунел на ветровещия...

Някой го блъсна. Той се катурна настрани и едва успя да се претърколи, преди номатското момиче да го притисне в земята.

Едуан обаче вече се беше завъртял и търсеше с пръсти китки или лакти, които можеше да счупи, а крвовещерството му търсеше кръв, за да я подчини.

Пръстите му обаче срещнаха единствено въздух, а крвовещерството му не откри нищо — момичето вече беше отскочило и се носеше към ръба на кулата.

Щеше да скочи. Едуан знаеше, че щеше да го направи.

Затова и той се изправи на крака и се стрелна след момичето на име Изьолт.

Тя стигна ръба на фара. И скочи.

Той също стигна ръба. И също скочи.

Двамата полетяха. Заедно. Толкова близо един до друг, че ако пожелаеше, Едуан можеше да я сграбчи.

Обаче имаше усещането, че тя го знаеше. Че го беше планирала.

Надали щяха да падат повече от секунда. Тя се извъртя във въздуха. Краката й се оплетоха в неговите и праметнаха телата им...

Гърбът му се заби в пясъка. Толкова мощно, че му причерня. Замаяно усети как момичето се стоварва върху него. Стрелите се забиха още по-дълбоко. Пробиха ребрата му, дробовете. Навсякъде плъзна болка. Вътрешностите му... всичко беше помляно.

Беше убеден, че и гръбнакът му е счупен.

Случваше се за пръв път.

После вълните заляха кожата му. Вдишване. Едуан реши, че може и да спаси кожата си...

Докато в гърдите му не изригна черен взрив.

Той заглуши цялата останала болка. Очите му се изблещиха. Дръжката на камичката му стърчеше от сърцето му. Бликащата навън кръв не личеше по твърде изцапаните наметало и туника, но той знаеше, че изтича. На бързи тласъци, които магията му не можеше да изпревари.

Въпреки това не можеше да извади острието. Не можеше да направи нищо, защото не можеше да помръдне. Гръбнакът му определено беше счупен.

Той вдигна очи. Всичко беше неясно и размазано... но постепенно се оформи в лице.

Лице от сенки и лунна светлина, само на педя от неговото. Устните на момичето потръпваха при всеки накъсан дъх. Косата ѝ се полюляваше на бриза — истински бриз, отбеляза наум Едуан, — а бедрата ѝ трепереха върху счупените му ребра.

Не виждаше никой друг, не чуваше никой друг. Изглежда, след битката бяха оцелели само те двамата.

Сами в целия свят.

После погледът му се спря на болкокамъка, увиснал на шията ѝ. Розовото му сияние отслабваше, почти беше угаснало, а напрегнатото ѝ лице издаваше, че е ранена. Тежко.

Въпреки това тя успя да свали ятагана от ремъка през рамото му. И да го избута до врата му и да го опре там.

Острието потреперваше върху кожата му.

Беше го намушкала в сърцето с камичката, а сега щеше да го обезглави.

Ятаганът обаче застина; момичето на име Изьолт се присви, болкокамъкът ѝ премигна в нежнорозово... и угасна безвъзвратно.

От устните ѝ се изтръгна стон. Тя едва не се катурна напред... и Едуан забеляза раната на дясната ѝ ръка. Просмуканите с кръв превръзки. Кръц, която би трябвало да успее да надуши.

— Нямаш... мирис... — простена той.

Усети собствената си кръв между зъбите си; изтичаше на струйка от ъгълчетата на устата му.

— Не мога да надуша... кръвта ти.

Тя не отвърна. Беше впрегнала всичките си сили върху това да не изпусне ятагана.

— Защо... не мога да те надуша? Кажи... ми.

Не беше убеден, че иска да знае. Ако отрежеше главата му, той щеше да умре. Това беше единствената рана, от която кръвовещите не можеха да се възстановят.

И въпреки всичко като че не можеше да се сдържи и да не попита:

— Защо... — пръските кръв от устата му оцапаха плоското острие на ятагана. Една капчица падна на бузата ѝ. — Защо не... мога...

Тя отдръпна острието от гърлото му. Не внимателно — то разреза кожата и се провлачи по тялото му, сякаш беше твърде слаба дори да го вдигне.

Пробитото му сърце изпърха. Обзе го странно чувство на облекчение и недоумение, което го заля като кръвта в устата му. Тя нямаше да го убие. Нямаше представа защо.

— Направи го — изхриптя той.

— Не.

Тя поклати глава отсечено. После над тях се завихри вятър — от неестествения, омагьосан вид. Той отвя косата от лицето ѝ, а Едуан се насили да запомни всяка подробност.

Макар да не можеше да надуши кръвта ѝ, щеше да я запомни. Щеше да запомни заоблената челюст, която не пасваше на заострената брадичка. Щеше да запомни чипия нос и светлите лунички. И извитите котешки очи. Късите мигли. Тясната уста.

— Ще те гоня — изграчи той.

— Знам.

Момичето отпусна ятагана на пясъка, подпря се на гърдите му и се надигна. Ребрата му изхрущяха и стомахът му се сви. Не беше лека, а вътрешностите му бяха на каша.

— Ще те убия — продължи той.

— Не.

Тя присви очи; опря се отново и се надигна по-изправено. Луната я заля.

— Н-н-н...

Закашля се. После избърса уста.

— Не мисля, че ще го направиш.

Изглежда, беше нужна цялата ѝ сила, за да го изрече. Тя отново склочи пръсти около камичката със следа от разочарование.

Натисна острието още по-дълбоко в сърцето на Едуан.

Въпреки отчаяния, трескав напън на волята му... въпреки инстинктивния порив на цялото му тяло да остане в съзнание... той склопи клепачи за половин мъчителен дъх. От езика му се откъсна стон.

И в този миг тежестта върху тялото му изчезна. Във водата запляскаха отдалечаващи се стъпки.

Когато той най-сетне отвори очи отново, от момичето нямаше и следа... не че би могъл да извърне глава, за да я потърси.

След това една вълна го заля и Едуан потъна под морската пяна.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Сафи летеше, а вятърът свиреше в ушите ѝ. От очите ѝ струяха сълзи, полите ѝ плющяха и тя бързо се отказа да крещи на принц Мерик да се върне. Той не можеше да я чуе.

Морето представляваше размазано петно под нея, проблясващо и тръпнещо. През ума ѝ бегло мина мисълта, че би трябвало да се наслади на това — в края на краищата *летеше*.

Полетът обаче не ѝ носеше наслада. Единствената ѝ грижа беше Изьолт, която изоставиха. С кръвовещия.

В дъното на съзнанието ѝ ръмжаха и други неотложни мисли — например защо принц Мерик я беше отмъкнал от фара. И как се беше озовал там в точния момент.

После тя установи, че се носи твърде стремително към остроносия нубревненски боен кораб — и *това* погълна всички останали тревоги.

Греблата се въртяха, моряците в синьо се суетяха наоколо, а в ушите ѝ нахлу пронизителния гърмеж на барабани.

Тъкмо помисли, че ще се разбие в главната палуба и ще натроши всичките си кости, когато ходът ѝ се забави и тя се спусна леко долу.

След две глътки въздух Сафи се окопоти и скочи на крака. След още една беше сграбчила принц Мерик. Той почти беше стигнал до кварталдека, когато тя го стисна за ризата и го въртна грубо.

— *Върни ме там!*

Той не се възпротиви, а просто посочи към брега.

— Помощник-капитанът се погрижи за приятелката ти.

Тя проследи пръста му. Действително високият рус мъж се беше съсредоточил върху тялото, което летеше към тях.

Изьолт.

Нишкосестрата на Сафи обаче беше отпусната. Сафи се втурна към помощник-капитана и закрещя, че някой лечител, хирург или *който и да било* трябва да ѝ помогне.

Помощник-капитанът спусна Изьолт на кварталдека с магията си и Сафи мигновено се озова до нея. Взе главата ѝ в скута си, опря пръсти на шията ѝ, молейки се да напипа пулс... Да, да. Лек, но се усещаше.

Въпреки че лунната светлина ясно огряваше нарастващото кърваво петно на ръката ѝ и угасналия болкокамък на шията ѝ.

С крайчеца на окото си Сафи забеляза движение. Принцът, помощник-капитанът и други моряци се приближаваха. След което проблесна нещо бяло и се чу женски глас:

— Донесете нещата ми!

Сафи се извъртя. От стълбата, водеща под палубата, към нея се беше насочила карауенска монахиня.

— Пази се от момичето — нареди тя.

Сафи обаче не помръдна. Допреди малко я бяха гонили карауени, така че нямаше *никакво* намерение да допусне един от тях до Изьолт. Щом онези четирима монаси работеха за кръвовеция, значи случаят с жената пред нея можеше да е същият.

Косата ѝ беше сребристобяла, но начинът, по който кожата ѝ отразяваше лунните лъчи, загатваше, че надали е много по-възрастна от Матю или Хабим. Жената извади меча си със самоувереността на опитен боец.

— Отстъпи, момиче.

— За да довършите започнатото от другите монаси? Не, благодаря.

Със светкавично движение Сафи издърпа сабята от ножницата на помощник-капитана и взе да обикаля около монахинята... Която ловко избегна следващото ѝ нападение, след което я цапна по коляното с плоската страна на меча.

— Някой да я спре — викна жената.

И внезапно дъхът на Сафи секна.

Тя опита да напълни дробове, да стегне стомах, да направи *каквото* и да било, за да си поеме дъх, но не успя.

С небрежен замах монахинята изби оръжието ѝ. Сабята изтрака на дъските, а Сафи се вкопчи в гърлото си. Пред очите ѝ заиграха звездички. Помощник-капитанът беше могъщ въздуховец — и сега беше смазал дробовете ѝ.

Коленете ѝ поддадоха и светът потъна в мрак, а над нея се наведе Мерик — със строго, но добронамерено изражение.

— Иврен няма да навреди на приятелката ти. Тя е монахиня-лечителка, домна. Лечителка от *водовещите*.

Сафи задраска по гърлото си, неспособна да проговори. И да поеме дъх.

— Ако обещаеш да се държиш прилично — продължи той, — Кълен ще ти върне въздуха. Обещава ли?

Сафи кимна отчаяно, но закъсна. Тялото ѝ беше прекалено жадно за въздух и мракът я погълна.

Събуди се с подут, лепнещ език. Над нея трополяха стъпки, водата плискаше по проскърцващия дървен корпус, а в ноздрите ѝ нахлу тежката миризма на сол и смола. В първите няколко мига не различаваше нищо друго, освен тъмното помещение със слаб лъч светлина, процеждащ се през прозореца отляво. После очите ѝ привикнаха и тя съзря Изьолт, просната на тесен сламеник, закован за пода в отсрещния ъгъл. Очите ѝ бяха затворени, а дишането — хрипливо.

Сафи се надигна на крака, стана от своя сламеник и едва не се строполи на пода от кръвта, нахлула в главата ѝ.

— Изьолт?

Тя седна на пода до нишкосестра си. По лицето на Изьолт се стичаше пот, кожата ѝ беше по-бледа от обичайното, а когато Сафи докосна внимателно челото ѝ, то гореше.

Сафи я беше виждала толкова тежко ранена само веднъж — след като си беше счупила пищяла, — но този път раната беше по-сериозна. Матю и Хабим ги нямаше, за да им помогнат. Бяха сами. Съвсем *сами* на непознат кораб, без никого на своя страна.

При това всичко звучеше доста странно. Изьолт беше споменала, че са я простреляли, но как, къде и *защо*... Сафи нямаше никаква представа.

Желязното резе на вратата се завъртя. Тя застина... целият свят застина. Влезе облечената в бяло монахиня. Бавно, сякаш беше изправена пред диво животно, тя завъртя ръка към Сафи. Потъмнялата от слънцето кожа беше белязана с обърнат надолу триъгълник — за водовещерство, и кръг — за специалните ѝ умения с течностите на

тялото. Сафи закова очи и магията си върху жената и колкото повече се вираше, толкова по-ясно проумяваше, че сърцето ѝ е чисто.

Въпреки това тя не можеше да допусне да се довери напълно на... как я беше нарекъл принцът? *Иврен*. Напоследък я мамеха твърде често. Засега щеше да следи действията ѝ и щеше да се възползва от времето, за да събере някаква информация.

Сафи се претърколи, стана и се отдръпна от Изьолт, вдигнала помирително ръце.

— Няма да преча. Но се постарайте да я излекувате.

— Ще направи каквото може — добави нов глас.

На вратата изникна Мерик, а монахинята се доближи с леки стъпки до Изьолт.

Сафи се усмихна на принца — отегчено, не *заплашително* оголване на зъбите.

— Чудех се кога ли ще се появиш, принце. Ще благоволиш ли да ме известиш къде се намираме?

— В западно Яданско море. На борда сте от четири часа.

Той пристъпи предпазливо навътре в каютата, сякаш здравият разум го съветваше да не се доверява на нрава на Сафи. Беше облечен в сепъл моряшки редингот, с чиста риза и бричове. Внезапно Сафи осъзна колко мърлява е тя самата. Роклята ѝ беше разкъсана и лекедясана и разкриваше прекалено щедро прашните ѝ прасци и бедра.

С неочаквано движение Мерик се приближи — по-бързо и по-тихо, отколкото очакваше тя, — изви ръцете зад гърба ѝ и опря нещо хладно в гърлото ѝ. В носа ѝ нахлу острата миризма на сандалово дърво и лимони.

Тя обаче не се уплаши. Просто кривна глава и промърмори:

— Нали забелязваш, че ножът ти все още е в ножницата?

— А ти нали забелязваш, че все пак мога да те убия с него? — дъхът му я погъделичка по ухото. — Хайде, кажи, домна: властите търсят ли те? Които и да е власти, където и да било?

Тя присви очи. Мерик присъстваше на бала. Беше чул обявлението за годежа... Или не? Не го беше забелязала сред тълпата, тоест може би си беше тръгнал преди обявлението на Хенрик.

Тя настрои магията си и потърси някакви следи от истинската природа на Мерик. Силата мигновено потече през нея — настояща,

но *топла*. Противоречие от лъжи и истини, сякаш той би я върнал на Хенрик, ако получише възможност... А може би не.

Сафи не можеше да поеме този риск. Преди да проговори обаче, той притисна камата по-силно в шията ѝ.

— Трябва да мисля за сигурността на екипажа си, а и на целия си народ. Твоят живот е нищо в сравнение с това. Така че недей да лъжеш. Търсят ли те?

Сафи се поколеба и се замисли дали действително представляваше заплаха за екипажа на Мерик. Чичо Ерон беше разиграл бягството ѝ така, че да прилича на отвлечане — Матю беше споделил с нея поне това. Доколкото можеше да прецени обаче, нямаше как император Хенрик да разбере къде беше изчезнала тя.

Ето защо тя вирна брадичка и съвсем оголи шия.

— Доста нелепа стратегия, принце. За какво ми е да ти казвам, ако някой *наистина* ме следи?

— Е, в такъв случай явно ще трябва да те убия.

— Давай — предизвика го тя. — Прережи ми гърлото с прибраната си в ножницата кама. Много искам да видя как ще стане.

Изражението му не помръдна. Нито пък камата.

— Първо кажи защо те преследваха карауените.

Раменете на монахинята се стегнаха и Сафи впи очи в белия ѝ гръб.

— Нямам представа, но може да попиташ ей онази карауенка. Тя явно знае.

— Не знае — в гласа на Мерик се прокрадна остра нотка на нетърпение. — И те предупреждавам да се обръщаш към нея с уважение. Това е монахиня Иврен, сестра на Серафин, крал на Нубревна.

Така, ето *това* беше полезна информация.

— Е, щом монахиня Иврен е сестра на краля — зареди Сафи, — а кралят е *твой* баща... Еха, значи монахиня Иврен ти е леля! Каква изненада!

— Учудвам се, че го проумяваш едва сега — тросна се Мерик. — Дори една карторска домна би трябвало да е получила добро образование.

— Никога не съм държала на ученето — отвърна тя хапливо.

Мерик изпръхтя с насмешка.

Неволната му реакция явно изненада и самия него... и го ядоса, защото той рязко вкамени изражение и дръпна ножницата от Сафи.

Тя изпука челюст. Разкърши рамене.

— Ето *това* се казва забавна препирня. Да я повторим утре?

Мерик не ѝ обърна внимание, извади една кърпа от редингота си със свободната си ръка и избърса гравираната ножница.

— На този кораб моята дума е закон, домна. Разбираш ли? Титлата ти е без значение тук.

Сафи кимна и потисна неудържимото си желание да завърти очи.

— Аз обаче съм склонен да ти предложа сделка. Няма да те оковавам, ако обещаеш да престанеш да се държиш като бясно куче и демонстрираш поведение, подобаващо на една домна.

— Ама, принце — тя присви бавно клепачи, — титлата ми е без значение тук.

— Ще приема това за „не“.

Той се обърна и понечи да излезе.

— Съгласна — изстреля Сафи, щом усети, че е време да престане да увърта. — Имаме сделка, *принце*. И все пак, за твоя информация, котка е.

Принцът повдигна вежди.

— Кое е котка?

— Ако ще съм нещо бясно, то е котка — тя оголи зъби. — *Планински лъв*, от вида нубревненски рибояд.

— Хм-м — Мерик потупа брадичка. — Не бих казал, че съм чувал за подобен звяр.

— Значи аз съм първият такъв. — Тя му махна снизходително и отново седна до Изьолт.

Иврен обаче вдигна ръка предупредително.

— Твърде мръсна си, за да си тук, домна. — Гласът ѝ звучеше троснато, но благонамерено. — Ако наистина искаш да помогнеш на приятелката си, се налага да се измиеш. Мерик, ще се погрижиш ли за това?

Тя се обърна към племенника си, който вече крачеше към вратата.

— „Адмирал Нихар“ — поправи я принцът. — Поне в морето, лельо Иврен.

— Така значи? — попита монахинята невъзмутимо. — В такъв случай аз съм „монахиня Иврен“. Поне в морето.

Сафи се полюбува за миг на киселото изражение на Мерик, преди той да излезе, след което се завтече след него.

Сафи не очакваше изкачването по стълбата до палубата да се окаже толкова трудно — тялото я болеше, а сутрешното слънце печеше безмилостно. Тя изпъшка, разтърка очи и се понесе по изтърканата с камък палуба. Краката ѝ бяха изтръпнали от лежането, а и щом успееше да се закрепил на дъските, корабът проскърцваше и се накланяше на другата страна.

Принцът вървеше пред нея, потънал в разговор с помощник-капитана си Кълен. Сафи заслони очи с ръка. „Опознай релефа.“ Наоколо нямаше почти нищо, освен морски вълни — само на хоризонта на изток някаква скална маса разделяше морето от безоблачното небе.

Тя се запровира през моряците. Някои търкаха пода, други се катереха по въжетата, дърпаха, бутаха — всичко под дрезгавите команди на куц старец. Някои спряха, за да поздравят капитана си, но не *всички*. Един моряк привлече вниманието ѝ — магията ѝ се сгърчи при вида му, сякаш за да покаже, че е коварен. И покварен.

— Гнусна 'матсолубка — изръмжа ѝ той, когато мина покрай него.

Тя му се ухили в отговор и се постара да запомни добре лицето и квадратната му челюст.

Не след дълго успя да се добере до кърмата (преброи трийсет крачки) и пристъпи в блажената сянка на кварталдека. Мерик отвори една врата и измърмори нещо на Кълен. Помощник-капитанът козирува и се върна по стъпките си — като повиши глас с учудваща злост.

— Да съм казвал, че може да дремеш, Лийри? Никакъв сън, докато не пукнеш!

Ревът му все още кълтеше в ушите ѝ, а резкият преход от слънце към сянка я беше заслепил, затова тя спря на прага и изчака картината пред нея да се изясни.

Стоеше пред елегантна каюта, каквато определено не си беше представяла за недодялан човек като Мерик. Всъщност той

изглеждаше скован и смутен, докато чакаше до изящно гравираната маса, заобиколена от столове с високи облегалки.

— Затвори вратата — нареди той.

Сафи се подчини, но стегна мускули. Може и да беше танцувала и да се беше била с него, но това не значеше, че можеше да му се довери и да остане насаме с него.

„Лъжа — засече я магията ѝ и гърдите ѝ се отпуснаха с облекчение. — Мерик не е опасен.“

Тя се отпусна... но само отчасти. Може и да не искаше да я нарани, но все пак не знаеше дали е приятел, или враг.

Той посочи неопределено в дъното на каютата.

— Там има вода за миене и униформа.

Сафи проследи пръста му до колекция от лъскави мечове на задната стена. *Под* тях имаше малко ведро и, няколко бели кърпи, наредени на ниско легло.

Водата и кърпите не я интересуваха — вниманието ѝ се закова на мечовете. Бяха закачени, но очевидно лесно можеха да бъдат свалени. Разбира се, само ако се окажеше, че ѝ потрѣбва оръжие.

Мерик явно разбра погрешно втрѣнченото ѝ изражение, защото неговото собствено поомекна.

— Леля ми е добра лечителка. Ще помогне на нишкосестра ти.

„Вярно.“

— Ами ти, принце? Ти ще убиеш ли Изьолт заради произхода ѝ?

Устните на Мерик зейнаха — от изненада. И недоволство.

— Ако мразех номатците, домна, щях да я убия още при първата ни среща.

— Ами екипажа ти? — настоя Сафи. — *Те* биха ли ѝ сторили нещо?

— Те се подчиняват на моите заповеди — отвърна той.

Сафи обаче не хареса начина, по който премигна магията ѝ при тези негови думи. Сякаш не говореше истината. Тя започна да потропва с крак. *С босия* си крак.

— Ще ми дадете ли обувки?

— Не успях да намеря такива, които ще ти станат — Мерик приглади ризата си и я опъна над гърдите си. — За момента се налага да останеш боса. Ще оцелееш ли?

— Да.

Хабим беше настоял Сафи да остави краката си да загрубеят и да свикнат със стихииите.

„Не се знае в какво положение може да се озовеш — непрекъснато повтаряше той. — Обувките трябва да са лукс, не необходимост.“

Беше настоял поне веднъж в месеца Сафи и Изьолт да ходят боси за цял един ден. Стъпалата им бяха станали толкова мазолести, че вече можеха да ходят и по въглени. Или... поне по *много* горещ пясък.

Мерик изсумтя едва ли не с благодарност и даде знак на Сафи да застане до него на масата. Тя се подчини, но се постара да иде от отсрещната ѝ страна. На един скок разстояние от мечовете — ако *случайно* светът се обърнесе с краката нагоре (както имаше навика да прави напоследък) и ѝ се наложеше да си проправи път с бой през целия кораб.

— „Жана“ е тук.

Той пусна на картата един макет на „Жана“ колкото монета. Подобно на магнит върху магнетит корабчето се плъзна по хартията и се закова на място близо до източния бряг на тясното Яданско море.

— Тръгнали сме за тук.

Той помръдна с пръсти — изящни въпреки грубостта си — и лекият бриз изду миниатюрните платънца на „Жана“. Корабчето се плъзна по картата, подмина друг малък съд и спря до група острови.

— В Стоостровието има един град, Лейна. Задачата ми е да те оставя там. Очаквам да пристигнем утре.

— Стоостровието — повтори Сафи тихо. — И какво очакваш да правя, щом стигнем там?

— Наредиха ми просто да те оставя в града. Нямам представа защо — градът е запустял, но възнаграждението е твърде добро, за да го откажа: търговско споразумение с Хастрел.

Веждите на Сафи подскочиха високо.

— Нали знаеш, че нашите земи на практика са собственост на короната, земеделците ни са полумъртви от глад и почти не са ни останали пари?

— Какъвто и да е договорът — отвърна Мерик през стиснати зъби, — ще е по-добър от това, с което разполага Нубревна в момента. Възможността за търговия с която и да е от карторските земи не е за пренебрегване.

Сафи кимна отнесено — вече не го слушаше. Щом произнесе „договор“, очите му се стрелнаха към навития свитък на ръба на масата. Преди тя да попита какво пише в него обаче, стомахът ѝ изкъркори.

— Има ли нещо за хапване, принце?

— Не яде ли достатъчно на бала? — ухили ѝ се Мерик.

Тя обаче не отвърна на усмивката му. Балът и нубревненският танц бяха преди цяла вечност.

Той сякаш прочете мислите ѝ, усмивката му повехна и той зачопли яката си.

— Не очаквах, че ще бъдеш ти, домна. Ако на бала знаех, че си моят пасажер...

Той повдигна рамене и очевидно потъна в мисли. Които изрази на глас:

— Сигурно щях да те доведа на „Жана“ и щях да спестя и на двама ни доста време и неприятности. Името ти обаче се изписа в думовещерския договор едва след като напуснах тържеството. Дори тогава не осъзнах, че *ти* си домната на Хастрел.

Сафи кимна. Не се учудваше. Ерон имаше нужда от нея на празненството като разсейващата дясна ръка и планът му не би проработил, ако Мерик я беше отвел твърде рано.

И по-важно — той самият не би приел изобщо да я вземе като пасажер, ако знаеше с кого предстоеше да я сгодят.

Възцари се мълчание, нарушавано само от скърцането на гредите и от виковете на моряците. Мерик насочи вниманието си към картите, а Сафи не се сдържа и го разгледа.

Макар че беше очевидно, че двамата с Леополд бяха горе-долу връстници, Мерик изглеждаше далеч по-възрастен. Имаше широки, изправени рамене, мускулите му бяха тренирани, а кожата му беше потъмняла от слънцето и груба.

В момента между веждите му се беше изписала триъгълна бръчка, сякаш често ги повдигаше.

Мерик приемаше задълженията си като принц и адмирал сериозно. Сафи не се нуждаеше от магия, за да го разбере... и неочакван пристъп на ужас пристегна гърдите ѝ. Не искаше той да пострада заради кроежите на чичо ѝ. Доколкото можеше да прецени, и

двамата с него бяха просто кукли. Просто карти, с които играеха против волята им.

„Дама-прилеп и Поп-лисица — обади се въображението й... — след това тя се опомни: — А може изобщо да нямаме боя, да сме прости жокери.“

Мерик оправи яката си и обърна очи към вратата.

— Храната ще пристигне всеки момент, домна, затова се почисти. И се изтъркай добре — заради себе си и заради мен.

Той й се усмихна пак бегло, след което напусна сковано каютата. Сафи го проследи с очи, изчака да излезе...

Вратата се затвори с щракване и още преди сърцето й да е ударило, тя се беше хвърлила към свитъка и го беше разтворила.

Познатият й почерк изреждаше точно онова, което й беше описал Мерик.

Настоящото споразумение е между Ерон фон Хастрел и Мерик Нихар от Нубревна. Мерик Нихар ще предостави превоз на Сафия фон Хастрел, от Веняса е Далмотската империя до Лейна е Нубревна. Пасажерката трябва да бъде доставена невредима на седмия кей в Лейна, след което ще започнат преговори за търговско споразумение.

Всички уговорки на страница втора от настоящия договор ще бъдат прекратени, ако Мерик Нихар не успее да доведе пасажерката до Лейна, ако кръвта й бъде пролята или ако тя загине.

Сафи отгърна на втора страница, която беше изпъстрена със скучни думи от типа на „внос“ и „пазарна стойност“. Тя стисна хартията между пръстите си. Беше тънка и лъскава. „Думовещерство.“

Почеркът безспорно принадлежеше на Матю, така че тя не се съмняваше *чия* беше и магията.

Документът беше същият като Двадесетгодишната спогодба. Ако уговорката бѐдеше спазена, Мерик и чичо Ерон можеха да променят написаното в договора и да преговарят и от голямо разстояние.

Сафи стигна до края на документа. Завършекът беше общоприетата формула — практически същият като последната страница на Спогодбата.

Ако всички страни са в съгласие, трябва да се подпишат отдолу. Ако някоя от страните не успее да изпълни договорените условия, неговото/нейното име ще изчезне от настоящия документ.

На вратата се почука.

Сафи подскочи и побърза да навие страниците на договора.

— Един момент!

— Нося ви храна — долетя приглушен глас.

„Кълен.“

Грубият помощник-капитан. Тя метна договора на масата и се стрелна към дъното на каютата. След това натопи една кърпа във ведрото и рече:

— Влез!

След това лицето ѝ се вкамени. Щеше да съдейства на новите си съюзници, но при най-малкия знак за неприятности — и при най-незначителния *намек*, че Кълен може отново да посегне на дъха ѝ, — щеше да вземе нещата в свои ръце. Мечовете ѝ бяха под ръка, а пред себе си имаше договор, в който пишеше, че никой не бива да пролива кръвта ѝ.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Мерик закрачи по главната палуба на „Жана“, смръщен поради силното слънце. Откарването на Сафия фон Хастрел до Лейна без инциденти можеше да се окаже по-трудно, отколкото беше очаквал. Държеше се така, както се биеше и танцуваше: докарваше хората до ръба и изпитваше търпението им.

Положението не ставаше по-добро и от факта, че откакто я беше спасил, краката ѝ — смущаващо по-светли от ръцете и лицето ѝ — непрекъснато се набиваха пред очите му. Смущението му идваше именно от светлия им цвят. Безспорно гледаше кожа, предназначена само за очите на интимната ѝ половинка.

Мерик изпръхтя. Не беше разумно да допуска интимни мисли за Сафия фон Хастрел. При всяка мисъл за нея — при всяко нейно *доближаване* — нихарският гняв се пробуждаше. И бързо достигаше точката на кипене.

Откакто беше изпуснал нервите си в трапезарията на Дожа, във вените му бе потекла сила, от която се задъхваше. Тя го подтикваше да призове могъщи, гневни ветрове. Беше същият див гняв, който беше изпускал твърде лесно като дете. *Не биваше* да му се поддава сега — ако не за друго, то защото така приличаше твърде много на Вивия. Необуздан и яростен.

А той не обичаше необуздаността. Не обичаше бурното море. Харесваше реда, контрола и свършено опънатите пешове на ризата. Обичаше спокойното море, ясното небе, както и мисълта, че гневът му е на километри от него.

Ето защо се налагаше да отбягва Сафия колкото може — независимо от лекотата, с която тя предизвикваше усмивката и смеха му. Независимо от мислите, които пораждаше гледката на краката ѝ у него.

Най-близките от хората на Мерик — от екипажа от предишния му кораб — спряха да бършат и козируваха. Отсечени, сърдечни

поздрави на мъже, на които можеше да има доверие, докато не потънеха за последно под вълните.

Той кимна рязко, след което погледът му се спря на приливовещия на руля. Той беше остатък от екипажа на крал Серафин и подобно на повечето стари кучета на краля изобщо не беше впечатлен от Мерик. Поне управляваше „Жана“ добре.

Засега.

Мерик огледа щателно всички мачти, такелаж, платната. Всичко изглеждаше в ред, затова той се насочи към стълбата към вътрешността на кораба.

Щом слезе и се настани удобно в пасажерската каюта, забеляза, че леля му притеснено попипва обещата си с опал.

— Току-що говорих с гласовещия Хермин — рече тя тихо. — Успял е да се свърже с гласовещия в Карауенския манастир. Оказва се, че монасите на фара са имали заповед да заловят домната жива, но щом я съзрели, повечето отстъпили.

— Защо? — попита Мерик и хвърли поглед на спящата Изьолт.

Не можеше да си представи защо някой би изпитал страх от момичето. И все пак като момче той беше виждал много номатски кервани, така че беше свикнал с мъртвешката им бледност и черната като катран коса.

Леля му не отговори, затова той отново се обърна към нея. Тя клатеше глава.

— Знам със сигурност само, че един монах все още е по петите на домната. Името му е Едуан. Работи за онзи, който плаща най-добре.

Иврен издиша тежко, застана до прозореца и присви очи срещу слънцето.

— Докато той е жив, момичетата са в опасност... защото Едуан е кръвовещ, Мерик.

Мерик отпусна глава назад.

— Нима кръвовещите съществуват?

Леля му кимна мрачно. Той се замисли за случилото се край фара. В лудостта на битката беше решил, че си е въобразил червеното в очите на младия монах. Както и начина, по който беше приклепил Сафия на място.

Да, но не. Всичко беше истина. *Кръвовещият* беше истина.

— Разбирам, но този кръвовещ надали ще ни застигне преди Лейна — изрече той бавно. — А щом свалим домната на сушата, той престава да бъде наша грижа.

Иврен вдигна вежди.

— Толкова лесно ще изоставиш момичетата на вълка?

— Да, ако така ще защитя екипажа си. И Нубревна.

— Добре, но цял един екипаж може да се справи с един противник. Бил той и кръвовещ.

— Не и без жертви. Не мога да рискувам живота на моряците си за две момичета — независимо колко отчаяно се нуждаем от този договор. Щом оставим домната, тя и приятелката ѝ вече не са моя грижа.

— Толкова много време ли е минало от последната ни среща? — бузите на Иврен поруменияха. — Ако смяташ, че ако се държиш като Вивия... ако изоставяш безпомощни момичета... баща ти ще те уважава повече, то може би не си струва да се стремиш към това уважение.

За един дълъг миг се чуваха само стоновете на кораба и плисъкът на вълните.

— Нямах право — просъска Мерик най-сетне — да ме сравняваш с Вивия. Тя се отнася с екипажа си като с храна за рибите; аз гледам на тях като на семейство. Тя избира пиратството, за да изхрани Нубревна; аз търся постоянно решение — Мерик повиши глас, а гневът му закипя и грейна ярко. — Домна фон Хастрел е едно такова решение, а самата тя *далеч* не е безпомощна. Така че ще защитя хората си — *със зъби и нокти* — и ще я оставя да се оправя сама.

Изьолт се размърда в съня си на кревата, а Мерик издиша и застави гнева си да затихне. Леля му искаше да помогне и с пълно право се опитваше да му попречи да постъпва като сестра си.

— Моля те — завърши той навъсено, — не забравяй, че нубревненската флота по принцип не превозва монаси — нито прокудени благородници — през морето, така че ако татко научи, че съм те качил на борда... е, досещаш се как би го приел. Не ме карай да се разкайвам за решението си да те взема. Ще защитавам домна Сафия, докато изпълня задължението си по договора с Хастрел, и ще направя всичко необходимо, за да я превозя до Лейна. Но ако се натъкнем на кръвовещия, поставям хората си на първо място.

Няколко дълги мига Иврен остана неподвижна, притихнала, приковала очи в него. После обаче тя въздъхна звучно и отклони глава.

— Да, адмирал Нихар. Както пожелаете.

Мерик проследи сребристосивия ѝ тил... Тя отиде до кревата и отново приклепна до Изьолт. В гърлото му задращи желание да се извини — желание да я накара да разбере защо вземаше тези решения.

Иврен обаче отдавна беше решила какво е отношението ѝ към рода Нихар. Отношенията ѝ с крал Серафин бяха същите като тези между Мерик и Вивия. И дори по-лоши.

Мерик излезе от каютата и се насочи нагоре, обмисляйки най-удачния подход с кръвовещия, ако той действително съществуваше. Изглежда, единствената стратегия беше да достигне Лейна възможно най-скоро. Тоест — колкото и да не му се искаше, — щеше да му се наложи отново да прибегне до своите приливовещи. Кое то, разбира се, означаваше, че моряците му щяха да бездействат.

За щастие, Мерик знаеше отличното средство против скуката.

— Строева подготовка! — изрева той през свити на фуния ръце.
— Всички в готовност за строева подготовка *веднага!*

Изьолт витаеше в сънищата. Беше заседнала в потискащото пространство между съня и действителността — дупката, в която човек знаеше, че стига само да отвореше очи и щеше да е *жив*. Тази просъница я държеше в плен винаги когато не беше добре. Когато горещо копнееше да се събуди и да помоли за отвара, която да облекчи подутото ѝ гърло или сърбящия я обрив.

Най-лошото обаче идваше, когато просъницата я сграбчеше посред някой кошмар. Когато осъзнаваше, че може да се спаси от хватката на сенките, стига само да...

... се...

... събуди.

Над нея нещо изскърца силно и тя с огромно усилие повдигна клепачи. Сенките отстъпиха... но бяха заместени от болка. Всяка педя от съществуването ѝ се давеше в агония.

Пред очите ѝ изплува жена със сребриста коса и познато лице.

„Все още сънувам“, помисли си тя замаяно.

После обаче жената я докосна по мишницата и сякаш взриви гърне с барут. „Тук“ и „сега“ грубо завладяха тялото ѝ.

— Ти... — изграчи Изьолт. — Защо... си тук?

— Лекувам те — отвърна монахинята спокойно; нишките ѝ блестяха в зелена съсредоточеност. — Имаш рана от стрела на ръката...

— Не — Изьолт улови непохватно красивото бяло наметало на монахинята. — Искам да кажа... *ти*.

Думите ѝ се завъртяха... не, каютата се завъртя, а думите ѝ се понесоха заедно с нея. Дори не беше сигурна, че говори на далмотски. От езика ѝ спокойно можеше да се е отронил номатски.

— Ти... — поде тя отново, почти убедена, че действително това е далмотската дума за „ти“, — ти ме спаси.

Думите с мъка си проправиха път през болката и световъртежа, но тя забеляза калните петна по пелерината ѝ. И мигновено я пусна засрамено. После си пое немощно дъх. Толкова болеше. Сякаш я бяха потопили в кипяща смола. „Покой. Покой от пръстите на ръцете до пръстите на краката.“

— Преди шест години и половина ти ме о-откри на един кръстопът. Северно от Веняса. Бях малко момиче, бях се загубила. Носех парцалена кукла.

Въздухът изсвистя между зъбите на жената. Тя се отдръпна, а нишките ѝ засияха в объркано охрено. После тя заклати енергично глава, а в нишките ѝ се прокрадна тюркоазено недоверие...

Докато внезапно се наведе към нея, като мигаше често.

— Изьолт ли се казваш?

Изьолт кимна и за миг забрави за болката си. В очите на монахинята се появи странен блясък, сякаш се насълзиха. Може би обаче това се дължеше на сумрака в каютата. И на ъгъла, под който падаха слънчевите лъчи. Нишките ѝ не носеха синя тъга — само виолетово въодушевление и замаяно розово.

— И на брега, преди шест години и половина — продължи монахинята, — си била ти?

— Бях на дванайсет — рече Изьолт. — Им-мето на куклата ми беше... Еридиси.

Монахинята отново издиша звучно. И се дръпна назад, сякаш отблъсната от току-що чутото.

— А ти научи ли *мое*то име? Казах ли ти го?

— Не мисля.

Гласът на Изьолт звучеше отпаднал и тих, но тя не можеше да прецени дали беше поради слабото ѝ гърло, или от отслабналия слух. Огънят в ръката ѝ се беше разбушувал подобно на прилива.

Монахинята се окопоти и отново възприе ролята на умела лечителка. Тя положи топла длан на рамото на Изьолт, точно над раната от стрелата. Изьолт потръпна, после се успокои и сънят я призова.

Тя обаче не искаше сън. Не можеше отново да се изправи пред сънищата. Не беше ли достатъчно зле, че я бяха били и блъскали в действителността? За да го изживява отново и в съня си...

— Моля те — рече пресипнало и отново хвана монахинята за наметалото, без да се тревожи за петната. — Без повече сънища.

— Няма да има сънища — пророни жената. — Обещавам ти, Изьолт.

— А... Сафи? — Дрямката вече пълзеше по гърба ѝ. — Тук ли е?

— Тук е — потвърди монахинята. — Ще се появи всеки момент. Сега спи, Изьолт, спи и оздравявай.

И така, Изьолт се подчини — не че би могла да се възпротиви и да искаше — и потъна под прилива на изцерителния сън.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Далеч на север от „Жана“, но все пак в същото море, кръвовещият Едуан отвори очи. Причината беше досадното усещане от мушкащи го в ребрата пръсти.

Мъглата на безсъзнанието се разнесе и сетивата на Едуан взеха превес. Слънцето топлеше лицето му, а водата милваше ръцете му. Замириса му на сол.

— Мъртъв ли е? — попита тънък глас.

Дете.

— Много ясно, че е мъртъв.

Второ дете.

Едуан заподозря, че именно то пипаше ремъка на ножницата му.

— Морето го изхвърли снощи, а още не е помръднал. Според теб колко ще вземем за ножовете му?

Последва подрънкване — сякаш бяха откопчали ремъка. И последната тежест на съня изчезна. Едуан отвори широко очи и сграбчи мършавото момче, което пребъркваше джобовете му, за китката. Детето изпищя. На няколко крачки от тях стоеше второто момче, сега зяпнало с уста. Внезапно и то се включи в писъците и тъпанчетата на Едуан едва не се пръснаха.

Той пусна първото момче и то търти да бяга, хвърляйки високо пясък след себе си. Той засипа Едуан и от езика на кръвовещия се изтърколи недоволен стон. Той заби юмруци в земята — които потънаха в мокрия, кашкав пясък — и надигна тяло.

Виждаше разтреперано и размазано: бежов плаж, синьо небе, кафяви мочурища, бягащи момчета, брегобегащ, който подскачаше на няколко стъпки от него. Беше безсмислено да се чуди къде се намира — подобен пейзаж би могъл да се срещне навсякъде около Веняса. Вместо това насочи внимание към тялото си.

Въпреки болката в мускулите, той се наведе и започна от пръстите на краката. Ботушите му бяха непокътнати, макар че бяха

абсолютно мокри — кожата щеше да се свие, щом изсъхнеха, — но по стъпалата му нямаше нищо счупено.

Краката му също бяха напълно заздравели, макар че десният му крачол се беше разпрал чак до коляното, а около прасеца му се бяха заплели дълги блатни тръстики.

После Едуан огледа бедрата, хълбоците и кръста си, ребрата (все още леко чувствителни), ръцете... Ох, раните на гърдите му кървяха... значи тези на гърба му също щяха да кървят. Тънките прорези обаче бяха стари рани. Направо древни. Проклетниците се отваряха и пускаха кръв всеки път, когато Едуан получеше почти смъртоносни рани.

Поне нищо от *новите* наранявания не кървеше, нямаше нищо счупено, не липсваше нищо, което не можеше да бъде заменено. Саламандровото наметало и карауенският му опал все още бяха у него. Колкото до задигнатото от номатското момиче — камичката и ятагана, — лесно щеше да си набави други.

При мисълта за номатчето обаче, чиято кръв нямаше мирис, на Едуан му се дощя да изкорми нещо. Той сложи ръка на ремъка през гърдите си и при вида на приближаващия се брегобегач пръстите го засърбяха да извади някой от ножовете за хвърляне.

Не. Стряскайки птицата, изобщо нямаше да успокои гнева си. Единственият начин беше да издири нишковещата.

Не че беше решил какво ще й стори, когато я откриеше. Определено нямаше да бъде убийство — сега й дължеше живота си. Беше го пощадила (или нещо такова) и се налагаше да й се отплати.

Обаче ако имаше нещо, което Едуан ненавиждаше, то беше да спасява живота на хора, за които не го беше грижа. Подобен дълг го обвързваше само с още един човек, но тя поне го заслужаваше напълно.

Пръстите му пуснаха ножа. Той изръмжа последен път срещу слънцето на изток и се изправи на крака. Световъртежът му се усили още повече, а мускулите му затрепкаха — нуждаеше се от вода и храна.

Долетя далечен камбанен звън. Девет удара, тоест денят беше в началото си.

Едуан извърна глава към звука. Далеч на юг различи едва доловимите очертания на село. Може би там живееха момчетата. Може

би не беше далеч от Веняса. Той започна да кърши китки, раздвижи пръсти и тръгна напред през засилващия се прилив.

Камбаните отбелязаха дванадесет без четвърт, когато Едуан най-сетне стигна до дома на гилдмайстор Йотилуци. Пазачът отпред го погледна само веднъж и притеснено отвори портата.

Едуан изглеждаше, меко казано, сякаш го бяха провлачили няколко пъти през адските двери. Беше се огледал в една от витрините в града — външният му вид беше по-ужасен дори от начина, по който се чувстваше. Късата му коса беше слепена от засъхнала кръв, кожата и дрехите му бяха покрити с пясък и въпреки че вървеше вече три часа, ботушите и наметалото му все още не бяха изсъхнали.

От гърдите и от гърба му също продължаваше да тече кръв.

Навред по улиците и мостовете, през градините и кръстопътищата хората се дърпаха от пътя му с уплах, като този на пазача на Йотилуци пред него. Жителите на Веняса обаче поне му бяха спестили измърмореното „пустовещ“ и жеста с пръсти през очите — молба за закрила от Ефира, — които му поднесе пазачът пред него.

На разминаване Едуан му изсъска. Онзи подскочи, след което побърза да се мушне зад вратата. Едуан влезе в двора и през ума му мина една поговорка: „След баня котка не се гали“. Майка му непрекъснато я повтаряше, докато беше малък. Той обаче не се беше сещал за поговорката от години.

Което единствено увеличи раздразнението му и му се наложи да впрегне целия си самоконтрол, за да не съсече цветята и растенията, надвиснали над пътеката. Ненавиждаше далмотските градини, обрасли като джунгли, напълно свободно. Подобна градина не можеше да бъде отбранявана — беше откровена заплаха за старите гилдмайстори, пореден пример за немарливостта в Далмотската империя.

Той най-сетне стигна до дългия вътрешен двор в западната част на дома на Йотилуци. Завари прислугата да разчиства масата, на която господарят му обикновено прекарваше сутрините си.

Една камериерка забеляза тътрещия се по пътеката кръвовещ и изпищя. Стъклената посуда се изсипа от ръцете ѝ и се пръсна на парчета.

Едуан просто щеше да продължи напред, ако в този миг жената не беше изпищяла:

— Демон!

— Да — изръмжа той и изшляпа с мокри ботуши по плочите. После впи очи в нейните; жената се разтрепери. — Аз съм демон и ако изпищиш още веднъж, ще се уверя, че Пустотата ще вземе душата ти.

Потресена, жената закри уста с ръце, а той се ухили. Е, *сега* нека разказва за тази среща на когото си поиска.

— Къде се губиш?

Съскащият глас на Йотилуци долетя от отворените врати на библиотеката. Той набра робата си и излезе навън, подрусвайки сбръчкани бузи. Очите му проблясваха гневно на слънцето.

— И какво ти се е *случило*?

— Нямаше ме — отговори Едуан.

— Отлично знам, че те нямаше, мътните те взели — Йотилуци тикна пръст в лицето му.

Кръвовецкият ненавиждаше този навик на стареца. Искаше му се да счупи пръста му на две.

— Интересува ме къде си бил, както и защо — той продължаваше да маха с пръст. — Да не си пил? Защото изглеждаш като измет, а и никой не те е виждал от снощи. Ако продължаваш така, ще се наложи да прекратя договора ти.

Едуан не отговори. Остави устните си да се притиснат в плътна линия и зачака гилдмайсторът да изплюе камъчето. Зад тях прислужниците продължиха с разчистването на чиниите от закуската, но го правеха бавно, приковали очи в Едуан. Чиниите в ръцете им подрънкваха.

— Имам голяма нужда от теб — обяви Йотилуци най-сетне. — Трябва да правим пари, а всяка секунда, която пропилееш, означава по-малко пари в моя джоб. Годеницата на император Хенрик Карторски беше отвлечена. Императорът иска да я намериш.

— Ами? — вирна брадичка Едуан. — А желае ли императорът да плати?

— Щедро — Йотилуци пак навря пръста си в лицето на Едуан. — А аз ще награда *теб* щедро, ако успееш да я издириш...

Със светкавично движение Едуан сграбчи пръста му и дръпна стареца към себе си.

— Ще ида сам при императора, благодаря.

Ядът на Йотилуци се изпари и устата му зейна.

— Ти работиш за мен.

— Вече не.

Той пусна пръста на стареца — все още мазен от закуската. Макар че трудно можеше да се нарече чист в момента, именно малкото мазно петно масло накара кръвовещия да се почувства истински омърсен.

— Не можеш да постъпиш така! — запищя Йотилуци. — Ти си моя собственост!

Едуан влезе в къщата. Йотилуци продължи да крещи след него, но той се затича през лъскавите коридори и скоро спря да го чува. Изкачи се два етажа по-горе и стигна до тясната си прислужническа стая.

Всичките му принадлежности бяха събрани в една-единствена торба — все пак беше карауенски монах, готов за всичко, винаги в готовност да замине.

Той пребърка торбата в търсене на две неща: резервната си камичка и лист хартия с дълъг списък от имена. След като пхна камичката в проскърцващия, все още влажен ремък, Едуан насочи вниманието си към списъка. Само няколко от имената все още не бяха зачеркнати.

На един от редовете по-надолу пишеше: „улица «Риденса» 14“.

Въпреки че желанието на баща му вече беше известно на Едуан — той да се присъедини към императора, да намери веровещицата, а след това да *задържи* момичето за нарастващата армия на баща си, — бяха изминали няколко седмици от последния път, в който му беше носил вести. Напоследък се беше случило доста, затова щом намереше време, Едуан щеше да посети гласовещата на улица „Риденса“ 14.

Не възнамеряваше да споменава номатското момиче. Беше се постарал да задържи в тайна първия случай, в който беше задлъжнял с живота си на някого, а сега беше още по-решен да запази и новия в тайна. Момиче, чиято кръв не изпускаше мирис, щеше единствено да породя въпроси.

А Едуан не обичаше въпросите.

Без да обръща внимание на претърканата си от мокрото саламандрово наметало кожа, той метна торба на рамо и напусна стаята, която беше наричал „свой дом“ в последните две години, без да се обръща назад. После тръгна обратно по пътя си през имението на

Йотилуци. Прислужниците се дърпаха от пътя му, докато слизаше, а ревът на Йотилуци все още долиташе от библиотеката.

Едуан продължи напред, като със задоволство установи, че ботушите му са оставили кални отпечатъци през цялата къща.

Понякога възмездието се съдържа в малките победи.

Щом Едуан пристигна в двореца на Дожа около половин удар, след като беше напуснал дома на Йотилуци и се беше изкъпал в една обществена баня (слава на Кладенците, старите му белези вече бяха спрели да кървят), той с изненада установи, че от градините, в които се беше изправил пред неочаквания батальон, в момента бяха останали само овъглени растения и пепел, гонена от вятъра.

Не трябваше да се изненадва; все пак при тръгването му наоколо бушуваше пожар.

Далмотските стражари и войници бяха плъзнали навсякъде, но никой не му обърна внимание. Щом стигна до фоайето, през което си беше проправил път с бой миналата нощ — в момента от него бяха останали само голи греди и тлеещи въглени, — един стражар все пак се изпречи на пътя му.

— Стой — нареди мъжът и оголи оцапаните си със сажди зъби. — Никой не може да влиза и да излиза, пустовещ.

Мъжът явно го беше разпознал. Добре. Значи щеше да го сплаши по-лесно.

Едуан подуши въздуха. Знаеше, че когато го прави, очите му се наливат в червено. Усети кръвомириса на мъжа. „Солени кухни и дъх на бебе.“ Имаше семейство — колко жалко. Значи не можеше да приложи насилие.

— Ще ме пуснеш да вляза — той повдигна едната си вежда. — След това ще ме заведеш до кабинета на Дожа.

— Така значи, а? — рече мъжът насмешливо, но гласът му определено потрепери.

— Да, защото аз съм единственият човек на този континент, който може да намери момичето на име Сафия. И защото знам кой я отвлече. Хайде, мърдай — Едуан посочи с брадичка напред. — Кажи на началниците си, че съм тук.

Както и очакваше, стражарят се отдалечи. Наложиха се да почака няколко минути (прекара времето в броене на мъжете около себе си),

преди онзи да се завърне и да го уведоми, че да, може да бъде въведен незабавно.

Той последва семейния стражар и огледа щетите от предишната вечер. Поне половината от двореца беше напълно изгоряла. В двора положението беше още по-лошо. Оцелелите растения бяха покрити със слой пепел.

Когато Едуан най-сетне стигна до личния кабинет на Дожа, след като беше претърсен от дванайсет отряда стражари — явно имаше по един за всяка народност, присъстваща в кабинета, — той попадна посред пълен хаос. Кабинетът, застлан с дебели червени килими, с лавици до тавана по стените и бляскави кристални полилеи, очевидно беше личното убежище на Дожа, но в момента то беше превзето от хора на най-различна възраст, от всякакви класи и раси, а наоколо маршируваха войници в разнообразни униформи.

Илрийците, с лешникова кожа, се спотайваха край вратата. Копнежът по родните им планини на юг беше изписан на лицата им. Крехките шводи се бяха скупчили край прозореца, насочили очи на север, а балманците си подаваха кана, която като че беше пълна с вино. Луски, критенци, портолци... всички народности се държаха заедно.

Отсъствието на марсточаните обаче се набиваше на очи. Едуан се огледа бързо, но не видя и следа от императрица Ванес или султанската ѝ свита.

Не забеляза и представители на Нубревна.

Скоро очите му се спряха на императора на Картора, който крачеше пред едно дълго бюро, размахваше бурно ръце, а крясъците му караха кристала да звънти. Далмотският Дож, принуден да слуша воя на Хенрик, седеше сковано зад бюрото и мърдаше притеснено.

— Аха! — разнесе се нечий тенор вляво от Едуан. — Ето те и теб.

Леополд фон Картора грациозно излезе от една сянка... Едуан се зачуди как така не беше забелязал светлокосия, облечен в зелено принц, застанал до една лавица с книги.

Както и защо не беше успял да го *надуши*. На бала беше запомнил мириса на наследника на императора: *нова кожа и опушени огнища*. Нормално беше да го долови и сега.

Объркването му бързо се разсея при появата на втори глас и втори силует от сенките. Незнайно как беше пропуснал и този мъж —

което само увеличи раздразнението му. Особено предвид, че въпросният човек беше поне с една педя по-висок от всички останали в помещението.

— Знаете за племенницата ми — завали мъжът.

Изглеждаше, сякаш не беше спал от дни. Очите му бяха зачервени като въглени, а дъхът му...

Едуан сбърчи нос. Мъжът вонеше на вино повече от самото вино. Миризмата надвиваше дори собствения му кръвомирис.

— Хайде, монахо — подкани го Леополд и посочи към все още кряскащия си чичо. — Научихме, че имате сведения за годеницата на чичо ми. Трябва да ни кажете всичко, при това... о, бога ми!

Леополд беше забелязал, че ръкавът му е оцапан в сажди. С посърнала въздишка той го изтупа вяло.

— Явно така става, когато човек носи светло кадифе в свят от пепел. Сигурно и косата ми е същата.

Така беше — червеникаворусата му коса беше почти сива. Едуан обаче не обели и дума.

— Императора... — припомни той стегнато.

— А, да. Вярно.

Леополд разблъска невъзмутимо войниците и прислугата. Едуан го последва, а пияницата — който по изчисленията на Едуан беше дом Ерон фон Хастрел — се затътри след тях.

— Знаете кой е заловил племенницата ми — рече той. — Казвайте... Кажете ми всичко.

Той посегна към наметалото на Едуан.

Кръвовецът отстъпи ловко встрани, при което дом Ерон залитна към императора. И *се блъсна* в него. Хенрик го избута назад и изръмжа. После спря очи върху Едуан и оголи зъби.

„Значи това бил императорът на Картора“, помисли си Едуан. Беше го видял отдалеч снощи, но така и не се беше приближил достатъчно, за да различи белезите от шарка по бузите му. Или пък зъба, който стърчеше доста пред останалите. Когато затвореше уста, той щръкваше над горната му устна, точно като на някой пес.

Доста разярен пес.

— Кой отвлече домната? — попита Хенрик.

Въпреки че беше поне половин педя по-нисък от Едуан, гласът му беше плътен и силен. Глас, който можеше да надвика топовен гръм.

Едуан надуши леко бойното поле в кръвта на императора.

— Казвай какво знаеш — продължи Хенрик. — Трижди проклетите марсточани ли бяха?

— Не — отвърна Едуан предпазливо. И бавно.

Трябваше да се увери, че никой не знае, че Сафия е веровещица. Чичо ѝ вероятно знаеше... макар че не беше сигурно. Едуан си каза, че човек като Ерон не би се посвенил да използва веровещицата при всеки удобен случай.

— Виждате ли? — прошепна Дожът. — Казах ви, че не е Ванес!

Той потропа енергично по нещо на бюрото си.

— Подписът на императрицата щеше да изчезне, ако тя беше виновницата за това!

Едуан стисна устни. Пред Дожа лежеше Двайсетгодишната спогодба. И по-точно, последната и страница, на която бяха подписали всички водачи на континента. Забеляза, че детинският почерк на Ванес — по времето, когато беше сложила подписа си, беше малко момиче — все още ясно личеше на края на страницата. Или магията на Спогодбата беше разтрогната, или нубревненецът не беше отвлякъл домната против волята ѝ.

Едуан отново насочи вниманието си към Хенрик.

— Домната е при нубревненците. Видях ги да отплават с нея.

Един по един присъстващите в залата зяпнаха. Дори Хенрик доби вид, сякаш беше погълнал някаква гадост.

— Само че... — поде Леополд и потърка долната си устна с палец, — дворецът беше опожарен от марстошки огневещ. А и — той погледна Хенрик, за да го подкрепи — марсточаните са напуснали Веняса. Императрицата и цялата ѝ султанска свита изчезнаха почти веднага след тържеството. За мен това е проява на гузна съвест.

— Вярно... — добави Дожът и потри притеснено ръце. — Но нубревненците сториха същото. Тръгнаха си веднага след първия танц на...

— ... на принца и племенничката ми — довърши Ерон и се поизправи малко. — Да ги вземат дяволите! Ще смажа тези нубревненци...

— Никой никого няма да смазва — изръмжа Хенрик с досада в очите и наклони глава към Едуан. — Разкажи какво видя, монахо. Всичко.

Едуан не направи нищо подобно. Вместо това прескочи почти всички подробности и избърза до момента, който беше от значение: битката между нубревненския ветровец и карауенските монаси на фара.

— Отнесе домната в морето с ветровете си — завърши той. — Нямахме как да го последвам.

Хенрик кимна замислено, Дожът премигна ядосано зад очилата си, дом Ерон като че нямаше никаква представа за какво говореше Едуан, а Леополд просто го измери със сънено отегчение.

— Как успя да проследиш момичето до фара? — попита Хенрик. — Благодарение на магията си?

— Да.

Хенрик изсумтя и зъбът му щръкна напред в презрителна усмивка.

— А сега можеш ли отново да използваш магията си? Дори през Яданско море?

— Да — Едуан избарабани с пръсти проста мелодия по дръжката на меча. — Ще я проследя срещу съответното заплащане.

Хенрик изду ноздри.

— Какво заплащане?

— Какво значение има? — викна дом Ерон и се обърна към Едуан. — Ще ти платя каквото пожелаеш, кръвовещи. Кажи цената си и аз ще ти я платя...

— С какви пари? — прекъсна го Хенрик и се изсмя язвително. — Взе заем от короната, за да се появиш на тази среща, Ерон, така че ако си скрил някакви пари в портмонето си, първо трябва да се издължиш на мен — той се изсмя отново и върна вниманието си върху Едуан. — Ще поемем възнаграждението ти, пустовещи, но ще вземем парите от ковчежето на похитителя на домна Сафия, който и да е той. Ако са я отвлекли нубревненците, значи ще платят те.

— Не — Едуан забарабани по-бързо с пръсти. — Искam пет хиляди пиестри предплата.

— Пет хиляди?

Хенрик отстъпи назад. После се стрелна напред — толкова близо, че повечето хора биха се стреснали.

Едуан не помръдна.

— Даваш ли си сметка с кого говориш, пустовеци? Аз съм императорът на Картора. Ще ти се плати, когато аз наредя да ти се плати.

Едуан спря с барабаненето.

— А аз съм кръвовец. Разпознавам миризмата на момичето и мога да я проследя. Но няма да го направя без пет хиляди пиестри.

Хенрик изду гърди с явното намерение да изреве насреща му, но Леополд се намеси:

— Ще получиш парите, монахо — принцът вдигна ръце помирително пред чичо си. — Тя е ваша *годеница*, чичо Хенрик, така че трябва да платим колкото е нужно, за да си я върнем, нали?

Той се извърна от императора към Дожа, а после и към дом Ерон, като някак успя да изтръгне по едно кимване от всички.

Едуан беше впечатлен. Удивлението му нарасна, когато принц Леополд фон Картора се обърна към него, втренчи се в очите му и рече:

— Може да дойдеш с мен в покоите ми. Мисля, че разполагам поне с половината сума. Това достатъчно ли е?

— Да.

— Добре — усмихна се Леополд кухо. — А сега мисля, че всички ще се съгласят... — той отново погледна чичо си, — ... че вече пропиляхме достатъчно време тук. Ако разрешите, Ваше Величество, ще се присъединя към монаха за издирването на годеницата ви. Познавам добре Сафия и мисля, че мога да съм от полза за монаха.

Тези думи на мига накараха и последната следа от благонамереност да се изпари от ума на Едуан. Принцът щеше да го забави. И да му пречи. Преди да успее да се възпротиви обаче, Хенрик кимна отсечено.

— Да, тръгвай с пустовеция. И го дръж изкъсо.

Императорът измери Едуан с презрение с явната надежда да предизвика някаква дръзка реакция.

Поради което той не реагира.

След това Леополд му даде знак да го последва и прекоси помещението. Той тръгна след него, въртейки китки, с кипнала от досада кръв в жилите си.

Поне никой не беше споменал, че Сафия е веровещица. След като получише възнаграждението за неволите си по улова на момичето,

все пак можеше да я предаде на баща си.

Така де, карторците се бяха съгласили да му платят да намери Сафия фон Хастрел, но никой не беше споменал *нищо за връщането ѝ*.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Бяха изминали два часа, откакто Мерик отведе Сафи обратно в каютата и ѝ нареди да остане под палубата за по-сигурно. Оттогава насам в главата ѝ се лутаха едни и същи мисли.

И въпроси — толкова много въпроси. От плановете на чичо ѝ за годеча с Хенрик през всички събития нататък, до неизменния страх за съдбата на Изьолт.

Чуваха се и стъпки — кънтяха без прекъсване. И пронизваха черепа ѝ, докато накрая ѝ идваше да се разкрещи. Тя взе да обикаля из тясната каюта, докато Иврэн се грижеше за раната на Изьолт.

— Престани — тросна ѝ се монахинята накрая. — Или излез. Разсейваш ме.

Сафи предпочете да излезе — особено след като имаше нечие разрешение да го стори. Така ѝ се удаваше възможност да разгледа главното помещение под палубата. Да обмисли как щеше да докара Изьолт до спечелената с толкова трудности свобода. Чуваше поученията на Хабим толкова ясно, сякаш той беше до нея и каканижеше за стратегии и бойни полета.

Вътрешността на кораба се оказа сумрачно пространство, натъпкано със сандъци, мрежи, чували и бурета. Във всяко кътче, в което надникнеше, имаше *нещо* — включително и моряци, — а единствената светлина идваше от квадратния отвор на върха на стълбата към палубата.

Навсякъде миришеше на пот и некъпани тела, а от палубата за добитъка се носеше кисела воня на кокоша тор. Сафи се поблагодари, че не чува поне кокошките — или пък другите животни. И без това беше твърде шумно и спокойствието ѝ беше подложено на изпитание.

Макар че повечето моряци явно бяха горе, тя преброи двайсет и седем мъже, свити по щайгите и облеgnати на буретата. Явно нямаше каюти за екипажа. Реши да обмисли това по-късно.

От двайсет и седемте моряци, покрай които мина, деветнайсет ухапах палец или изсъскаха „гнусна ’матсолубка“. Тя се престори, че

не забелязва, и дори стигна дотам, че им кимна приятелски. Въпреки това се постара да запомни изпечените им от слънцето лица в сумрака. И ненавистните им гласове.

По стълбата отгоре се спусна дългнесто, чернокожо момче с плитки до раменете. Магията на Сафи пошепна, че *той* е надежден, и щом мина покрай нея, тя го стисна за рамото.

— Екипажът би ли сторил нещо на една номатка?

Момчето премигна и разтърси плитки, след което отвърна:

— Не и ако адмиралът не ги подкрепи... а не мисля, че би го направил. Той не мрази 'матсите като нас.

Гласът му определено беше *женски*.

— *Нас?*

— Не и аз! — вдигна ръце момичето. — Кълна се, честно. Нямам проблем с 'матсите. Имах предвид екипажа.

Истина. Сафи разтри очи с кокалчетата на ръцете си. Над нея хората тътреха пети, дрънкаха с мечове, лаеха команди. Искаше ѝ се да престанат, каквато и подготовка да упражняваха в момента.

Тя възобнови краченето. Два пъти по-бързо от бавния ритъм на барабана. Три пъти. Защо не можеше да измисли план? За Изьолт изглеждаше толкова лесно, но всеки път, когато Сафи опита да организира мислите си, те се разпадаха като утайка в поток.

— Не бива да ходиш толкова — рече момичето, което все още следеше стъпките ѝ. — Моряците ще се оплачат и адмиралът може да те заключи.

Това я накара да се замисли. Ако я заключеха, шансовете ѝ да се отбранява или да избяга — ако се наложеше — намаляваха сериозно.

— Горе имам удобно местенце — предложи ѝ онази и посочи стълбата. — Не става за разходки, но може да гледаш подготовката.

Ноздрите на Сафи потръпнаха. Тя претича до долния край на стълбата и се взря в яркото слънце навън. Мерик беше горе. Както и Кълен, който щеше да я обезвреди и при най-малката следа от непокорство.

Ако излезете горе обаче, *действително* щеше да успее да огледа по-добре кораба, екипажа и разположението им. Може би ако научеше повече, щеше да успее да измъдри стратегия.

— Някой няма ли да ни види? — попита тя момичето, спомняйки си заповедта на Мерик да остане долу.

— Няма, заклевам се.

— Тогава води.

Момичето се ухили доволно отново и се покатери по стълбата. Сафи се заизкачва след нея и не след дълго се озова сред моряците, които ситнях на криволици през клатещата се палуба, вдигнали високо саби. Повечето я измериха с очи при преминаването ѝ, но не чу някой да дюдюка, не усети и враждебност. Изглежда, хората с предразсъдъците бяха главно долу.

Което означаваше, че нямаше да се задържа дълго тук. Щеше да събере каквото ѝ беше нужно и щеше да се върне до Изьолт.

Тя последва момичето, като преброи петнайсет стъпки от стълбата до сенчестия бак. Момичето се шмугна зад четири бъчви, които воняха на умряла риба, и се снижи. Сафи приклепна до нея и със задоволство забеляза, че действително беше скрита добре. Освен това от мястото си виждаше отлично упражняващите се моряци — а те, даде си сметка тя покрушено, бяха *много*.

При вида на целия екипаж, строен в редици, вместо да тича нагоре-надолу по въжетата или да бърше палубата, тя прецени, че са около петдесет души. Може и да бяха двойно повече — мозъкът ѝ се превръщаше в курешки от чайка, когато трябваше да смята.

Тя изви врат, докато не видя Мерик, Кълен и още трима души до руля. Всички бяха с ветроочила, а устните им се движеха едновременно.

Зад тях тя забеляза източника на непрекъснатия бумтеж.

Един младеж — с плитки като на момичето — блъскаше по огромен плосък барабан.

Идеше ѝ да строши чука му на две.

Повече обаче жадуваше за глътка свеж въздух.

— Подземни богове — обърна се тя с ругатня към момичето, — що за воня?!

— От каците е. Събираме дребната риба.

То посочи с блеснали очи най-близката каца. Сафи се загледа по дъските около себе си... действително: имаше *доста* люспи. Капаците и стените на каците бяха покрити с тях.

— За морските лисици са — добави момичето. — Трябва да ги храним, когато минаваме покрай тях, иначе ще ни нападнат.

— Морските... лисици — повтори Сафи с равен глас. — Говориш за митичните змии, които се хранят с човешко месо?

— Аха — момичето отново се ухили.

— Не ми казвай, че *вярваш* в тях. Това са просто приказки за сплашване на децата — като планинските прилепи. Или Дванайсетте храбреци.

— Които *също* съществуват — възпротиви ѝ се момичето.

Сякаш за да докаже думите си, тя измъкна тесте карти за таро с позлатени гърбове от джоба си и обърна най-горната.

Беше Храбрецът на лисиците, с космата синьо-зелена змия, увита около меч. Тя гледаше Сафи с лисичето си лице.

— Чуден номер — промърмори Сафи.

Пръстите я засърбяха — беше виждала много карти за таро през живота си, но никога не се беше натъквала на такива с морски лисици, вместо с *червени* лисици. Зачуди се какви ли са илюстрациите на другите пет бои.

— Не е номер — сопна ѝ се момичето. — Просто ти показвам как изглеждат морските лисици. Огромни морски змии, разбираш ли? Само че на няколко десетилетия сменят кожата си и излизат на брега, преобразени като красиви жени, които съблазняват мъжете...

— И ги завличат към смъртта им — довърши Сафи. — Легендата за планинските прилепи е същата. Интересно обаче ти всъщност *виждала* ли си жива морска лисица?

— Не. Обаче — побърза да добави момичето — някои от по-старите моряци твърдят, че са се били с лисиците по време на Войната.

— Ясно — рече Сафи провлачено.

И наистина ѝ беше *ясно*. Мерик и капитаните му явно държаха рибата на борда за успокоение на по-суеверните моряци — точно както чичо ѝ Ерон изпращаше овце в пещерите на Хастрел всяка година за „планинските прилепи“.

Тя беше прекарала цялото си детство да претърсва алпийските ливади около двореца на Хастрел за някакви следи от подобните на прилепи дракони. Беше преровила и околните пещери, в които уж живееха прилепите, беше прекарала часове до пресъхналия земен Кладенец на произхода в очакване от него внезапно да изскочи красива жена.

След десет години без помен от тях обаче тя най-сетне беше приела, че планинските прилепи — дори да бяха съществували някога — бяха изчезнали точно като водата в Кладенеца, до който се бяха срещали.

С морските лисици беше същото, каза си.

— Между другото, аз съм Райбър — залюля глава момичето. — Райбър Фортса.

— Сафия фон Хастрел.

Райбър прехапа устни, сякаш се опитваше да не се засмее. След това обаче се отказа.

— Ти си домна, нали?

Тя обърна нова карта.

Вещицата. На картата беше нарисувана жена със скрито лице, взряла се в Кладенец на произхода — всъщност в земния Кладенец на произхода. Само че за разлика от кладенеца, който беше изследвала Сафи като дете, този на илюстрацията все още беше пълен. Шестте бука около него бяха напъпили, плочите на пътеката — непокътнати, а в кладенеца проблясваше вода.

Както и Храбреца на лисиците, никога не беше виждала карта на Вещиците, илюстрирана по подобен начин.

Райбър пъхна картата обратно в тестето, а Сафи върна очи на моряците. Един млад мъж беше привлякъл вниманието ѝ. Лицето му беше потно и болезнено зачервено, а уменията му със сабята бяха плачевни. За времето, което ѝ беше нужно да изпука *всичките* си кокалчета, противникът му го обезоръжи два пъти. Най-лошото беше, че последният не само наближаваше преломна възраст, а и беше куц с единия крак.

Ако скоро ѝ потрябваше сабя, то момчето беше човекът, от когото щеше да я вземе.

— Екипажът ви ми се струва разделен — рече тя и се наведе назад, за да улови свежия полъх на вятъра. — Някои могат да се бият, но повечето — не.

Райбър въздъхна в потвърждение.

— Нямаме кой знае какъв опит. Добрите — тя посочи куция старец — са се били във Войната.

— Помощник-капитанът не е ли длъжен да се погрижи да станете по-добри?

Сафи присви очи към руля. Вятърът си играеше със светлата коса на Кълен, а той продължаваше да мърмори нещо заедно с другите вещи. Мерик обаче беше изчезнал.

— Той дори не следи подготовката.

— Защото движи кораба. По принцип ни натиска *доста*.

Нещо в отбранителния ѝ тон накара Сафи да се вгледа по-отблизо в нея. Въпреки момчешката си фигура и категорично неженствените ѝ плитки, Райбър не беше грозна. Всъщност щом се вгледа по-отблизо, Сафи осъзна, че очите ѝ бяха яркосребристи. Не сиви, а като истинско, бляскаво *сребро*.

Помощник-капитанът трябваше да е спял, ако не се беше влюбил в тези очи.

— Значи сте двойка — пробва тя.

— Не — отвърна Райбър бързо, твърде бързо. — Просто той е добър помощник-капитан. Справедлив и съобразителен.

Лъжата погъделичка кожата на Сафи и се наложи тя да потисне усмивката си, преди да насочи вниманието си към Кълен. Беше просто огромен мъж с могъщи вещерски способности — мъж, който безпроблемно можеше да я обезвреди. Може би обаче зад ледената външност се криеше нещо повече.

Райбър изпусна дълга въздишка и извади нова карта от тестето си. Храбреца на хрътките. Тя се вгледа в подобната на хрътка змия, също увита около меч, и в очите ѝ грейна празнота, която загатваше, че има неща, които е по-добре да бъдат забравени. После обаче очите ѝ се преместиха на Кълен; чертите на лицето ѝ се отпуснаха.

Тя и помощник-капитанът *имаха* връзка, при това не беше просто флирт. Беше сериозна, дълбока връзка.

Вярно.

Сафи присви устни. Двете с нея бяха горе-долу на една възраст, но ето че имаше нещо, за което Сафи не знаеше кой знае колко. Беше завъртала някой и друг романс във Веняса. Флиртове с млади мъже като шлифования измамник... Тези срещи обаче винаги бяха приключвали с мимолетни целувки и бързи сбогувания.

— Принцът — започна тя отнесено — има ли връзка с някого?

Напрегна се, пленена от желанието на мига да вземе думите си назад. Откъде ѝ беше хрумнал подобен въпрос?

— *Искам да кажа*, на хората от екипажа на принц Мерик позволено ли им е да имат връзки?

— Не и помежду си — отвърна Райбър. — Освен това не сме на нубревненска земя, домна. Така че принцът е адмирал Нихар.

Това я заинтригува и тя с радост смени темата.

— Титлата на принца се променя в зависимост от местоположението му?

— Разбира се. С твоята не е ли така?

— Не.

Сафи прехапа устни, а зад бъчвите се надигна нов порив солен вятър. Вместо да я разхлади обаче, той направо пареше — по челото ѝ избиха нови капки пот. Горещината обаче се различаваше от предишната — съдържаше яд. И *страх*.

Тя само се разгорещи още повече, докато Райбър ѝ описваше как разпределението на храната от страна на Мерик ядосало доста хора и само разширило бездната между поддръжниците му и хората на принцеса Вивия. И колко мръсна и претъпкана станала столицата след Великата война.

Силата на истината в разказите ѝ я накара да стегне глезени и да стисне пръсти. Светът, който ѝ описваше момичето, по нищо не приличаше на онзи, който беше оставила зад себе си. В Далмотската империя имаше бедност — разбира се, че имаше, — но никой не гладуваше.

Може би... може би Мерик действително се нуждаеше от търговия — дори и с прокълнато място като Хастрел.

Тя тъкмо преви крак, за да се изправи — за да се върне до каютата и да провери как е Изьолт, — когато до ушите ѝ долетя гласът на Иврен.

— И ще оставиш момичето да *умре*?

Виковете ѝ идваха от дъното на близката стълба. И заглушиха тренировката на моряците. Както и ударите на барабана.

— *Трябва* да ни откараш на брега!

По гръбнака на Сафи пробяга ледена тръпка, която жегна всяка частица от тялото ѝ. Тя застана на колене и се изправи. После стана, без да обръща внимание на предупреждението на Райбър да се скрие. Тъкмо се показва иззад бъчвите, когато тъмнокосата глава на Мерик

изплува по стълбата. Той се изкатери пъргаво на палубата, следван от леля си, обвита в наметалото.

Той направи няколко крачки напред, като въртеше глава, явно в търсене на някого. Моряците се отместваха от пътя му.

Иврен го застигна.

— Момичето се нуждае от огневещ-лечител, Мерик! Иначе ще умре!

Принцът не отговори — дори когато леля му повиши бясно глас и настоя да ги свали на брега.

Сафи сви пръсти. Пръстите на краката, прасците, стомахът — цялото й тяло се напрегна, готово за действие.

Мерик не желаше да спаси живота на Изьолт. Това беше ясно потвърждение, че той просто не беше неин съюзник. Така че независимо от договора, независимо от настроенията на моряците, адмирал Нихар току-що се беше превърнал в неин *враг*, а корабът беше бойното й поле.

ДВАДЕСЕТ

Мерик беше слязъл под палубата, за да провери как е домната. Не му се нравеше начинът, по който я беше зарязал в каютата. Нишкосестра ѝ беше зле, а той добре знаеше, че това може да съсипе духа на човек.

А когато положението се съсипеше, Мерик трябваше да го изглади.

Да не говорим, че в момента това беше единственото, което *можеше* да изглади. Гласовецят на Вивия не даваше мира на Хермин и настояваше Мерик да ѝ каже къде е далмотският товарен кораб, отказвайки да отстъпи, преди да е видяла новия договор с Хастрел със собствените си очи.

Той беше излъгал — за пореден път, — че търговският кораб е изминал едва половината от разстоянието, което беше покрил в действителност. Принцът обаче имаше усещането, че сестра му започва да подозира нещо.

Преди да стигне до каютата, леля му го пресрещна в основата на стълбата.

— Трябва да спрем — заяви тя; лицето ѝ се губеше в сенките, но сребристата ѝ коса грееше. — Изолт е твърде зле и няма да изкара дълго. Кои пристанища са наблизо?

— Не можем да спираме в пристанища. Все още сме на далмотска територия.

Той опита да продължи напред.

Иврен пресече пътя му и се наежи.

— Нещо неясно ли има в „няма да изкара дълго“? Нямах място за уговорки, Мерик.

— А ти нямах думата на този кораб — точно сега принцът нямаше търпение за този разговор. — Ще спрем, когато аз кажа, лельо. Сега се отдръпни, за да посетя домната.

— Тя не е в каютата.

Добре познатото напрежение лумна под кожата на Мерик.

— Къде е? — попита той тихо.

— Горе, предполагам.

Тя махна вяло с ръце към товарното отделение, сякаш казваше: „Нали не я виждаш тук?“.

— Да — продължи Мерик, все още с опасно нисък глас, — но трябваше да остане долу. Защо не я задържа в каютата?

— Защото не е моя отговорност.

При тези думи гневът на Мерик направо изригна. Леля му знаеше какви са условията на споразумението с Хастрел. *Знаеше*, че Сафия трябваше да стои под палубата в името на собствената си безопасност. И една капчица от кръвта ѝ щеше да сложи край на договора.

А мисълта, че Сафия може да пролее кръв... да пострада...

Той се изстреля нагоре по стълбата, следван от думите на леля си:

— И ще оставиш момичето *да умре*? *Трябва* да ни откараш на брега!

Той не ѝ обърна внимание. Щеше да намери Сафия и да ѝ обясни — спокойно, разбира се, а не в плен на огъня, който бушуваше в него в момента, — че в никакъв случай не бива да напуска каютата си. Тя щеше да го изслуша и да се подчини, а той щеше да си откъхне. Положението щеше да се изглади.

Мерик изляз на хората си да се отдръпнат и се насочи към кварталдека. Магията му напираше да излезе; колкото и да се опитваше, не можеше да я успокои.

— *Адмирале!*

Той се закова на място. Гласът на Сафия. Зад него.

Обърна се бавно, повдигайки тежко гърди. Ветровете му блъскаха отвътре, по-зле отпреди. По-зле, отколкото го бяха правили в последните години. Нещата се изплъзваха от контрола му.

И се изплъзнаха съвсем, когато я съзря — застанала в средата на палубата, стиснала в ръка сабя.

— Ще ни откараш на брега — каза тя със студен, делови тон. — При това *веднага*.

— Не се подчини на заповедта — рече Мерик, а наум изруга. Какво стана със спокойното обяснение? — Казах ти, че думата ми е закон, наредих ти да останеш долу.

В отговор тя просто вдигна високо сабята.

— Щом Изьолт се нуждае от огневещ-лечител, ще слезем на брега.

Той смътно осъзна, че ветробарабанът беше спрял да бие. И че корабът се беше заклатил — приливовещите не го задържаха на едно място.

Той извади собственото си оръжие.

— Слизай долу, домна. Веднага.

Думите му накараха Сафия да се усмихне — нахално — и тя спокойно пристъпи пред острието му. После изви рамене назад и опря гърди о върха на сабята. Ризата ѝ се опъна.

— Намери огневещ-лечител, адмирале, или ще се постарая да съсия договора ти.

Нещо взе да пари зад очните ябълки на Мерик. Сафия беше готова сама да разкъса кожата си. Щеше да пролее кръвта си, а той щеше да загуби всичко, за което толкова се беше старал. Отнякъде беше разбрала какво гласеше договорът и сега го подлагаше на изпитание.

Затова той отпусна острието. А после се отдаде на гнева. Ветровете изригнаха навън и заблъскаха моряците.

— Кълен! Вземи ѝ въздуха!

Лицето на Сафия пребледня.

— *Страхливец!* — изръмжа тя. — Егоистичен страхливец!

И нападна.

Той едва успя да отскочи назад към каютата си, преди острието ѝ да съсече въздуха на мястото на главата му.

Той полетя към кварталдека, докато думата „страхливец“ блъскаше неуморно тъпанчетата му. Изплъзваше се от устните на моряците му, а щом се спусна обратно на палубата, той съзря очите на Кълен сред останалите. Помощник-капитанът поклати глава — даваше му знак, че този път няма да му помогне.

Внезапно принцът прозря защо: за моряците на баща му тя беше просто жена — при това карторка, — която беше нарекла новия им адмирал „страхливец“. Ако Вивия или Серафин бяха начело на кораба, щеше да се стигне до бързо, решително и безмилостно възмездие. Тези мъже го очакваха. Настояваха за него.

А и нямаха представа за договора с Хастрел.

Тоест, налагаше се той да подхване бой със Сафия фон Хастрел, при това без да пролива кръвта ѝ.

Краката му опряха в дъските, а момичето начаса се спусна към него, развяла бясно плитката зад гърба си. Моряците се пръснаха от пътя ѝ, заинтригувани какво щеше да последва.

Сафия се озова пред него и замахна със сабята. Мерик я пресрещна със своята. По стоманата пробягаха искри — момичето беше силно. Трябваше да махне оръжията от боя колкото се можеше по-скоро. И най-дребната драскотина би била твърде много за договора.

Тя нанесе мощно нов удар. Мерик парира, но гърбът му опря в каютата. По-лошото беше, че корабът рязко се наклони наляво, застина в миг спокойствие и се понесе в обратна посока.

Момичето се възползва от инерцията. О, Кладенци, действително беше като мълния. Първият удар прерасна във втори. В трети. В четвърти...

Ето сега. Корабът се лашна на другата страна и краката ѝ се изкривиха. Трябваше да ги раздалечи, преди да започне следващата си атака.

Мерик беше в готовност. Тя издигна острие високо, а той се наведе ниско. Сабята ѝ се заби в стената, а той блъсна нея с тяло. В мига, в който се озова над рамото му обаче, тя заби юмруци в бъбреците му. И в гръбнака.

Хватката му отслабна, а корабът отново се залюля. Той усети, че губи равновесие. Тя щеше да падне на палубата с главата надолу.

Ето защо той прибягна до ветровещерството си. Въздухът се завихри под нея, издигна високо тялото ѝ, а Мерик се окопоти... докато тя не се изправи пред рамото му и не заби коляно в ребрата му.

Той се преви — не успя да се овладее. Лицето му се понесе към дъските.

Магията му избухна. Могъщият циклон ги пое с домната и ги издигна над палубата. Завъртяха се. Замятаха се. Светът се размаза, докато не се озоваха над мачтите. Вятърът плющеше около тях, под тях. Сафия явно не забелязваше колко високо се намират.

Той се опита да овладее мощта под кожата си. И в дробовете. Не можеше да отрече обаче, че този гняв беше породен от момичето. Вещерството му вече не се подчиняваше на него, а на нея.

Юмрукът ѝ се стрелна към лицето му. Той едва успя да го парира, когато тя сложи крак зад глезена му. После го преметна назад — тялото ѝ се завъртя заедно с неговото и двамата застанаха надолу с главата. Цялото му полезрение се изпълни от платната, въжетата и светкавичните юмруци на Сафия.

Мерик блокира ударите ѝ, но го направи твърде рязко — а може би това се дължеше на магията му. Така или иначе, тялото ѝ се завъртя и отхвърча от платната. После тя съвсем се изплъзна от ветровете му и полетя надолу с главата към стотината зяпнали моряци.

Мерик *запрати* омагьосан порив под нея и я заиздига към себе си. Извъртя нея — и себе си — както трябва. Морето и въжетата се мятаха пред очите му.

После Сафия го изрита. В корема.

Дъхът му излезе с гръм. Магията му засече.

Двамата с домната полетяха надолу.

Той едва успя да извие тяло, за да застане под нейното, и да си помисли: „Това ще боли“, когато гърбът му се блъсна в палубата.

Не... не беше палубата. Беше порив вятър. Кълен щеше да забави падането им, преди...

Той се блъсна в дъските с разтърсващо „фрас!“ Момичето се стовари отгоре му, изкара въздуха му, а ребрата му изпукаха.

Той надви болката и стреса и се възползва от удалата му се възможност. Заклеци колене в нейните и я преметна под себе си. После стисна главата ѝ в ръце и я измери гневно с очи.

— Ще престанеш ли?

Гърдите ѝ се повдигаха тежко. Бузите ѝ бяха зачервени като залеза, но очите ѝ блестяха яростно.

— Никога — рече тя задъхано. — Не и преди да идем на брега.

— Тогава ще те окова.

Мерик се размърда, за да стане, но тя стисна ризата му и дръпна. Лактите му се подгънаха и той падна право върху нея. Носовите им едва не се докоснаха.

— Не се биеш... честно.

Ребрата ѝ опираха в неговите при всяко задъхано вдишване.

— Бий се с мен отново. Без магия.

— Да не нараних достойнството ти? — Той се изсмя грубо и доближи уста до ухото ѝ. Носът му я докосна по бузата. — Дори и без

ветровете си — прошепна той — ще те победя.

Преди тя да отвърне, той се претърколи встрани и се изправи на крака.

— Отведете я долу и я оковете!

Сафия се опита да стане, но двама моряци — хора от личния, верен екипаж на Мерик — вече бяха до нея. Тя взе да се боричка и да ръмжи, но когато Кълен пристъпи с каменно изражение до нея, спря да се съпротивлява — макар че продължи да вика.

— Дано да гориш в ада! И помощник-капитанът ти, и екипажа — дано всички изгорите в ада!

Мерик й обърна гръб и се престори, че не чува. Че тя не го интересува. Всъщност обаче чуваше. А тя го интересуваше.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Едуан беше убедил император Хенрик да го наеме само за няколко минути, но времето, което беше спестил, отиде в това да изкара новия си спътник — превзетия принц Леополд, заедно с ескорт от осем ад-бардове — от двореца.

Два часа след като напуснаха личния кабинет на Дожа, той най-сетне се затича до каретата на Леополд на път към Южния пристанищен район. По улиците беше изключително оживено. Хората се стичаха от всички краища на Веняса, за да видят „изгорения дворец на Дожа“. Или — както се изразяваха повечето — „каква я бяха свършили онези огнегълтачи, трижди проклетите марсточани“.

Едуан нямаше представа откъде беше плъзнал слухът, но предполагаше, че беше разпространен *умишлено*. Може би някой устат дворцов стражар се беше раздрънkal, или някой жаден за война дипломат се беше изпуснал нарочно. Така или иначе, докато той прекосяваше с бяг улиците и мостовете на Веняса, усети, че неприязънта към марсточаните набираше сила — лошо знамение за подновяването на Двайсетгодишната спогодба; обзе го усещането, че всичко случващо се като че беше дирижирано. Като стратегия. Някой искаше Марсток да се окаже врагът.

Той си отбеляза наум да сподели това с баща си.

Както и факта, че от осемте ад-бардове под властта на Леополд единствено командирът все още дишаше нормално под шлема след две пресечки бяг.

И това ми било елитна бойна част.

Все пак, когато каретата на Леополд най-сетне навлезе в Южния пристанищен район, край проскързващите карторски бойни кораби, самият той беше изтощен — за свой срам.

Почти се беше свечерило... прясно заздравелите му мускули горяха от умора, новата му кожа пареше сред тълпите по улицата, а старите му белези отново пускаха кръв... тоест, единствената му чиста риза също вече беше изцапана.

Ах, нямаше търпение да си отмъсти — някак — при новата си среща с онази нишковеца.

Леополд се измъкна от каретата и се изложи на горещите лъчи на залязващото слънце. Носеше синьо-зелен кадифен костюм, твърде изискан за морско пътешествие, а на хълбока му висеше сабя с плетен гард — по-скоро за показ, отколкото за употреба.

Парите обаче си бяха пари, а новото, пълно със сребърни талери ковчеже на Едуан в каретата определено си струваше да се попече на слънцето и да изтърпи непрекъснатия поток от оплаквания на превзетия принц.

— Каква е тази воня? — обади се той, закрил уста с ръкавица.

Никой от ад-бардовете не пристъпи напред, за да отговори — те всъщност закрачиха встрани, така че да не чуват, сякаш умишлено избягваха да разговарят с принца си. Явно честта да отговори се падаше на Едуан.

— Тази воня — рече той равно — е на риба.

— Както и на говната на мърлявите далмотийци — ревна брадат мъж, крачещ по кея.

Беше облечен в смарагдовозелен редингот на карторската флота и съдейки по високо вдигнатата му брадичка и тримата души, които ситняха след него, явно това беше адмиралът, с когото имаше среща Леополд.

Четиримата офицери се строиха в редица пред принца и се поклониха отсечено, като извикаха четири пъти: „Ваше Имперско Височество“.

Със самодоволното изражение на момче, получило нова играчка, Леополд намести сабята си и обяви на карторски:

— Качвайте се по корабите си, войници. Флотата ще отплава с прилива в преследване на някакъв нубревненец — според този монах.

Адмиралът се размърда на място, капитаните се спогледаха, а ад-бардовете някак успяха да се отдалечат още повече. Защото отплаването с прилива беше изключено, разбира се. Да изпратят и един кораб към Нубревна беше най-малкото рисковано. Тръгването на цяла флота беше самоубийство. Всички присъстващи го знаеха — с изключение на онзи, който трябваше да го знае: имперския наследник на Картора.

При все това никой от офицерите явно нямаше желанието да заговори — дори адмиралът. Едуан простена наум. Не вярваше мъжете пред него да се страхуват от надутия принц. Можеше да си обясни страха пред император Хенрик, но той не беше тук, за да ги подложи на зъбатия си гняв.

Той се завъртя рязко към принца и рече на далмотски:

— Не може да поведете флотата към Нубревна.

— Ами? — премигна Леополд. — И защо?

— Защото е безсмислено.

Принцът подскочи, а бузите му пламнаха — първият признак за нарастващо раздразнение. Затова, макар и с изключителна досада, Едуан побърза да добави:

— ... Ваше Имперско Височество.

— Безсмислено, така ли? — Леополд опря палец до устните си. — Да не би да пропускам нещо? — той се извърна към адмирала и го запита на отсечен карторски: — Нали флотата е за това? Да ни връщат всичко, което онези вироглави нубревненци ни вземат?

Докато приказваше, бузите му потрепваха; Едуан поправи по-ранните си впечатления. Леополд действително притежаваше твърде сприхав нрав, който *беше повод* за страх, ако нечий адмиралски чин зависеше от невежите му кралски прищевки.

Затова той издиша рязко и отново заговори. Все пак *той* нямаше адмиралски чин за губене.

— Флотата е за морски битки, Ваше Имперско Височество. Тоест в *морето*. Ние обаче не сме тръгнали да се сражаваме в Нубревна, защото докато корабите ви наблизят нубревненското крайбрежие, домната най-вероятно вече ще е в Ловац. На мястото на нубревненския ветровещ аз бих я откарал именно там.

Бузите на принца отново потръпнаха и той се обърна към Едуан на далмотски:

— Какво значение има, че момичето ще иде в Ловац? Нубревненецът отвлече годеницата на чичо ми. Трябва да си я получим обратно.

— Двайсетгодишната спогодба — обясни Едуан — не разрешава на чужди кораби да пристават в дадена страна без разрешение...

— Знам условията на проклетата Спогодба. Обаче повтарям — годеницата на чичо ми е с тях. Това само по себе си е нарушение на

Спогодбата.

„Да, ама не“, помисли си Едуан, но не беше в настроение да спори, затова просто кимна рязко.

— Единственият начин да достигнем Ловац е да плаваме покрай Пазачите на Ноден — а каменните паметници се охраняват от множество нубревненски воители. Дори да допуснем, че флотата ви премине — което няма да стане, — ще трябва да преодолеем и омагьосаните Водни мостове на Стефин-Екарт.

— Е — гласът на Леополд беше смъртоносно равен, — какво се очаква да направя тогава?

Адмиралът, капитаните и отдалечилите се ад-бардове потръпнаха като един... Едуан вече разбираше защо. Хенрик поне имаше понятие от военни действия, разходи и стратегия.

Да не говорим за елементарни познания по история.

Въпреки всичко обаче ситуацията му предоставяше удобен случай. Каквото не беше изключено да не му се удаде отново. Имаше шанса да спечели доверието на принца.

— Един кораб — произнесе той бавно и завъртя китки, три пъти навътре, три пъти навън. — Нужна ни е най-бързата фрегата във флотата, както и всички приливовещи и ветровещи наоколо. Ако успеем да застигнем нубревненците, преди да се доберат до родината си, можем да си върнем домната, без да нарушаваме Спогодбата... Ваше Имперско Височество.

Леополд го измери с очи, докато бризът развяваше светлите му къдрици във всички посоки. После явно взе решение, защото потупа дръжката на сабята си и кимна на кръвоवेशия.

— Действай, монахо. Незабавно.

Едуан се подчини със задоволството, че четирима офицери и осем ад-бардове — които хвърляха смутени погледи към окървавените му гърди — бяха принудени да се подчиняват на заповедите му.

Усещане, което беше и... разсейващо. Хората рядко гледаха право в него, а още по-рядко заставаха толкова близо. Затова, когато най-сетне изготвиха плана и мъжете отново взеха да преструват, че не забелязват присъствието му, той изпита облекчение.

После се погрижи да отнесат ковчежето му на карторския катер и тъкмо се върна при каретата на Леополд, когато в носа му нахлу позната миризма.

Той застина на две стъпки от возилото и подуши въздуха.

Чиста езерна вода и мразовити зими.

Мирисът му беше познат, но кръвта, с която беше свързан, му убягваше. Леополд миришеше на нова кожа и опушени огнища; адбардовете воняха на въжета и студено желязо; морските офицери до един имаха подчертано океански кръвомирис.

Едуан беше срещал човека, преминал по кея наскоро, но не си беше направил труда да запомни мириса му.

Тоест онзи не беше от значение.

И така, той забрави за уханието и нахлупи ниско качулка. Камбаните звъняха за седемнайсетия час, тоест имаше време *точно колкото* да иде до улица „Риденса“ 14 и най-сетне да уведоми баща си за последния си, изключително заможен работодател.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Със стегнати в оковите китки Сафи изучаваше спящото лице на Изьолт.

От устните ѝ несъмнено се беше проточила лига, но Иврен я нямаше, а Сафи беше окована твърде далеч, за да направи нещо.

Изглежда не можеше да направи *каквото и да било* от полза. Избухването ѝ пред Мерик беше доста детинска проява, но на нея не ѝ пукаше. Пукаше ѝ, че нападението ѝ не беше успяло. И че в крайна сметка само беше влошила нещата.

В стаята беше сумрачно — пред следобедното слънце се бяха появили облаци. Зад гърба ѝ морето плискаше. Корабът набираше скорост, вече почти не се люшкаше, а гигантският барабан отново ехтеше. Моряците също бяха подновили трополенето по палубата.

Сафи прибра колене до тялото си. Веригите ѝ издрънчаха насмешливо.

— Страхотно представление.

Тя скочи на крака... на прага стоеше Иврен. Монахинята прекоси каютата като мишка и застана до Изьолт.

— Как е тя? — попита Сафи. — Мога ли да помогна с нещо?

— Както си окована — с нищо — Иврен седна на пода и сложи ръка на мишницата на Изьолт. — Стабилизира се. Засега.

Сафи издиша шумно.

„Засега“ не беше достатъчно. Ами ако тя беше започнала нещо, което не можеше да довърши? Ако Изьолт никога не се събудеше... ако не успееше да се събуди?

Иврен се извърна към нея.

— Трябваше да те задържа в каютата. Съжалявам.

— Неизбежно щях да го нападна — вътре или вън.

Иврен изсумтя суховато.

— Пострадали при... схватката ви?

Сафи не отговори.

— Кажете какво ѝ има на Изьолт. Защо ѝ е огневещ-лечител?

— Защото има някакъв проблем с мускула, а огневещите лечители са изключителни в тази област — Иврен извади стъклен буркан изпод наметалото си. — Аз съм водовец-лечител, тоест областта ми са течностите на тялото. Мехлемите ми — тя размаха буркана пред нея — са дело на землевещи-лечители, тоест, добри са за кожата и за костите — тя остави мехлема на сламеника. — Възпалението на мускула на Изьолт е резултат от магия. Или раната през дланта ѝ, или тази от стрелата под рамото, са били придружени от проклятие. Хм... не знам коя от двете е, но без съмнение е дело на проклетовеца.

— Проклетовеца? — повтори Сафи, а после потрети: — *Проклетовеца?*

— Натъквала съм се на подобни заклинания и преди — продължи Иврен. — Мога да опазя кръвта ѝ от проклятието, но се опасявам, че въпреки това ще обхване мускула. Докато говорим, то пълзи към рамото ѝ. Стигне ли твърде близо, ще ми се наложи да ампутирам ръката ѝ — което обаче е твърде опасно, за да го правя сама. Най-добре е да се прави в присъствието на лечител от землевещите или огневещите, който да помогне. Разбира се, дори да разполагахме с подобни вещици, повечето землевещи-лечители са от Картора, а огневещите — от Марсток. Мерик никога не би допуснал подобни врагове на борда.

— В момента не са врагове — пророни Сафи.

Умът ѝ все още потръпваше от мисълта за ампутацията. Думата звучеше толкова странно. Толкова невъзможно.

— Войната свърши преди двайсет години.

— Кажи го на хората, които са участвали — Иврен махна към общото помещение. — На моряците, които са загубили семействата си в пламъците на марсточаните.

— Та нали лечителите не могат да причиняват болка — Сафи притисна пръсти в дървото, докато кокалчетата ѝ не изпукаха. — Нали това е част от магията ви?

— О, можем, и още как — отговори монахинята. — Само че не със собствените си способности.

Сафи остана безмълвна. Нямаше какво да каже. С всеки изминал дъх тя пропадеше все по-дълбоко в ада, а шансовете Изьолт да оцелее намаляваха все повече.

И въпреки всичко, въпреки веригите, Сафи нямаше намерение да се откаже. Договорът на Мерик, планът на чичо ѝ, дори собственото ѝ бъдеще можеха да вървят по дяволите, трижди проклети. *Щеше* да намери начин да напусне кораба и *щеше* да заведе Изьолт при огневещ-лечител.

— Колкото до теб, явно си благородничка — обади се Иврен, — но очевидно боравиш добре и с острието. Интересно как се е стигнало дотук.

Тя се пресегна полека към лечителската си торбичка в основата на сламеника. После с отработени движения развърза превръзката под рамото на Изьолт. Барабанът биеше, биеше, биеше.

— В Нубревна — продължи монахинята — казваме на домовете и домните „визери“; земите на моето семейство — имотите на Нихар — се намират на югоизток от столицата. Доста противно място, ако трябва да бъде искрена.

Тя озари Сафи със суховата усмивка, докато продължаваше да размотава все така внимателно превръзката.

— Противните места обаче като че раждат най-жадните за власт визери — брат ми не прави изключение. В крайна сметка спечели ръката на кралица Жана и родът Нихар беше въведен в гнездото на кралските змии.

„Карторските благородници са същите“, помисли си Сафи. Покварени, подли, лъжливи. Хора като Мерик може и да чувстваха някакъв дълг към земята и народа си, но тя никога не беше страдала от подобни скрупули. Родът Хастрел никога не я беше желал, нито пък останалите домове и домни. А и както ясно го беше формулирал чичо ѝ Ерон, тя не беше създадена за водач.

Иврен остави настрана старите превръзки и се пресегна към буркана с мехлем.

— Политиката е свят на лъжи, като кралският двор на Нубревна не прави изключение. Въпреки това, когато брат ми стана крал... — тя повдигна вежди и отвори буркана, — когато Серафин стана крал и адмирал на кралската флота, той се превърна в най-отвратителната змия от всички. Настройва визерите едни срещу други, синове срещу дъщери — дори своите собствени.

— След като родът ни се премести в Ловац, се задържах няколко години — продължи тя, — но в крайна сметка се отказах. Искях да

помагам на хората, а в столицата беше невъзможно — тя върна буркана в торбичката и обърна вещерския си знак към Сафи. — Явно е част от благословията на водовещия-лечител. Нуждая се да помагам, а когато не го правя, съм нещастна. Затова години преди да се стигне до Спогодбата, се отказах от титлата си и отпътувах за Сирмайските планини, за да положа карауенска клетва. Кладенците винаги са ме зовели, а и осъзнах, че с бялото наметало ще получа шанса си да помагам на хората. Ти откъде идваш, домна?

Сафи пое уморено дъх; веригите ѝ се разклатиха от движението.

— От Орхинските планини... в централна Картора, Там е студено и влажно. Ненавиждах го.

— А Изьолт е от селището на миденците? — Иврен положи новата превръзка на ръката на нишкосестра ѝ и почти болезнено бавно я омота около мускула ѝ. — Сега си спомням.

Гърдите на Сафи се свиха. *Сребриста коса. Монахиня-лечителка.*

— Вие... — издиша тя. — *Вие* сте монахинята, която я е открила.

— Аха — отвърна Иврен протичко. — А това е изключително важно — тя я стрелна косо с мрачен поглед. — Знаеш ли защо?

Сафи поклати глава бавно.

— Защото е... невероятно съвпадение?

— Не е съвпадение, домна, а е дело на Съдбата. Чувала ли си „Скръбта на Еридиси“?

— Имате предвид песента, която пеят пияните моряци?

Иврен се изхихика тихичко.

— Именно нея, макар че тя всъщност е част от доста по-дълга поема. Цял епос, който карауените смятат... — тя замълча и погледът ѝ се размаза, сякаш търсеше правилната дума. — ... за *предсказание* — довърши накрая и кимна, — тъй като Еридиси била видеवेशа, а много от виденията ѝ се сбъднали.

— Още от постъпването си в Манастира, домна, нося усещането, че и аз съм част от тази Скръб.

Сафи я измери недоверчиво с очи. Доколкото знаеше, в текста на песента се говореше само за предателство, смърт и вечна загуба. Определено не беше нещо, което човек би *пожелал* да се сбъдне — камо ли като негова лична съдба.

Когато обаче Иврен заговори отново, не беше за Съдбата или за предсказанията — вниманието ѝ отново се беше насочило към нежното лице на Изьолт.

— Изьолт е много болна — промърмори тя, — но се кълна в Кладенците на произхода, че няма да умре. По-скоро ще умра аз, отколкото да го допусна.

Думите ѝ разтърсиха Сафи толкова силно с наситената си истинност, че в отговор тя успя единствено да кимне. Защото тя самата беше готова на същото за Изьолт, точно както знаеше, че и Изьолт би го сторила за нея.

Мерик се беше втренчил в масата с картите пред себе си... в ефировещерската миниатюра, дадена му от Вивия. Кълен се беше облегал на близката стена, скован и безизразен. Студът наоколо беше единственият признак, че е разтревожен.

Слънцето надничаше между облаците над „Жана“, която се повдигаше и спускаше по морските вълни. Макетът ѝ на картата се носеше гладко напред... За разлика от далмотския търговски кораб. Той беше забавил значително ход и скоро щеше да се озове точно където Мерик беше казал на Вивия, че се намира... точно в мига, в който ѝ беше казал.

Пред очите му лъжите му се превръщаха в истина.

Вероятно можеше да опита да попречи на сестра си с някоя нова измислица за рязка промяна в курса на търговския кораб... Но се съмняваше, че би му повярвала. Най-вероятно вече беше на позиция и очакваше нищо неподозиращата си жертва да премине покрай нея.

— Май ни изкопах доста дълбок гроб — обяви Мерик дрезгаво.

— Да, но после ще ни откопаеш — разпери ръце Кълен. — Винаги успяваш.

Принцът подръпна яката си.

— Бях невнимателен. Вълнението около този трижди проклет договор ме заслепи, а сега... — той издиша рязко и се обърна към Кълен. — Сега трябва да знам дали можеш да направиш необходимото.

— Ако имаш предвид състоянието на дробовете ми — подметна Кълен нетърпеливо, — те са в отлично здраве.

Стана още по-студено; около главата на Кълен проблеснаха снежинки.

— Не съм имал проблеми с тях от няколко седмици. Така че съм готов да се закълна — той сложи юмрук над сърцето си, — че мога да прелетя до кораба на Вивия и да възпра пиратския ѝ план. Поне докато не пристигнеш и ти.

— Благодаря ти.

— Не благодари на мен — поклати глава Кълен. — По чиста случайност се намираме тук, а не във Веняса. Ако все още бяхме в другия край на морето, изобщо нямаше да сме в състояние да се намесим — той замълча, след което въздухът леко се затопли. — Преди да тръгна, трябва да обсъдим още нещо.

Това не звучеше добре.

— 'Матското момиче долу — продължи Кълен. — Имаш ли план за нея?

Мерик пое въздух уморено и провери ризата си — все още беше загащена.

— Работя по въпроса, Кълен. Няма да позволя да умре, повярвай. „Жана“ и народът ни обаче трябва да стоят на първо място.

Кълен кимна, очевидно удовлетворен.

— Тогава ще направя каквото трябва.

— Както и аз — рече Мерик. — Сега събери екипажа и призови приливовещите. Време е да уловим вятъра.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Наближаваше залез-слънце. Иврен беше излязла да потърси храна и беше оставила Сафи на размишленията за Изьолт и за Съдбата. Вярно беше, че шансовете Изьолт да срещне монахинята, която ѝ беше помогнала преди, не бяха малки — в крайна сметка колко карауенски монаси можеше да има на континента?

Също така *вярно* беше, че срещата им по-скоро се дължеше на шанса и вероятността — както това, че Райбър беше изтеглила Храбреца на лисиците от тестето с таро, — отколкото на някаква стара поема, напътстваща живота на монахинята.

Звукът от приближаващи се стъпки разпръсна мислите на Сафи. Вратата на каютата се откряна и зад нея изникна Мерик с дървена купа в ръка.

Той се ухили.

— Пак ли си дошъл да се бием?

Забележката беше груба, но силите на Сафи не ѝ стигнаха, за да се сдържи.

— Нужно ли е? — той влезе в каютата и бутна вратата с крак. — Май се държиш прилично.

— Така е — изсумтя тя.

Вярно беше. Въпреки че ѝ се щеше да заръмжи, да закрепси и да го накара да съжалява, че изобщо е доближил желязо до кожата ѝ, Сафи имаше достатъчно ум, че да пилее силите си за подобно нещо. Сега повече от всякога се нуждаеше от план.

— Браво.

Той се приближи и сложи купата така, че да може да я достигне... макар че *самият той* остана по-назад.

С подрънкване на веригите тя надникна в купата. Блудкава супа, на чиято повърхност се поклащаше сухо хлебче.

— Какво е това?

— Каквото ядем винаги.

Той клекна и кръстоса очи с нейните. Бяха наситено тъмнокафяви. Той обаче изглеждаше отнесен, а бръчките на челото му бяха смръщени.

— В общи линии костен бульон, с всичко, което съберем за казана.

— Звучи... апетитно.

— Не е — повдигна рамене той. — Но гледай — дори ще ти начупя хляба.

Той улови хлебчето в купата и с почти извинителна усмивка го разчупи и пусна хапките в бульона.

Сафи го следеше през полуспуснати клепки.

— Това някакъв номер ли е? Защо се държиш добре с мен?

— Няма номер — в купата цопнаха нови парченца. — Искam да знаеш, че разбирам защо... ме напада.

Той бавно върна очи на нея. Бяха станали сериозни. Дори сурови.

— И аз щях да постъпя така на твоето място.

— Тогава защо не спрем? Щом разбираш, защо не отведеш Изьолт на брега?

Единственият му отговор беше да изсумти неопределено и да пусне последната хапка в купата. Сафи се загледа как тя подскача в бульона. По раменете ѝ плъзна раздразнение и тя поде тихо:

— Ако очакваш да бъда благодарна за супата...

— Очаквам — прекъсна я той. — На кораба нямаме много храна, домна, така че получи дажбата ми за вечеря. Така че да, малко благодарност не би била излишна.

Сафи нямаше какво да отвърне на това. Всъщност направо остана без думи — а предпазливостта ѝ внезапно се удвои. Какво искаше Мерик от нея? Магията ѝ не долавяше измама.

Принцът побутна купата.

— Яж, домна... о, чакай! За малко да забравя! — той извади лъжица от палтото си. — Какво ще кажеш за обслужването? Знаеш ли колко от моряците са готови да убият някого, за да получат лъжица?

— А ти знаеш ли — пресече го тя — колко моряци мога да убия аз с лъжица?

Думите ѝ предизвикаха ленива усмивка, но когато тя посегна към лъжицата, Мерик не я пусна. Пръстите им се докоснаха...

И по кожата на Сафи пробяга топлина. Тя потръпна и дръпна ръка назад, с лъжицата в нея.

— Скоро ще спрем — рече Мерик, очевидно не осъзнал реакцията ѝ. — Може да последва битка и... исках да те предупредя.

— Битка с кого? — гласът ѝ звучеше странно високо, а пръстите, в които стискаше лъжицата, все още тръпнеха. — Двете с Изьолт в опасност ли сме?

— Не.

Той поклати глава веднъж, но думата — и движението му — погъделичкаха магията ѝ. *Лъжа*.

— Ще се погрижа да сте в безопасност — добави той след кратък размисъл.

Истина, измърка магията ѝ.

Тя повдигна вежди и сръбна от супата. Беше отвратителна — въпреки че тя беше много гладна. Блудкава до степен на безвкусност, изстинала до степен на студ.

— Не ме гледай как ям — изфъфли тя. — *Няма* да убивам никого с лъжицата.

— Слава на Ноден. — Устните му се извиха нагоре. — Разтревожих се за целия екипаж.

Той замълча, после тръсна отсечено глава, сякаш за да прогони някакъв мрачен облак, който го тормозеше.

После върна очи върху Сафи; проницателният му поглед — не го беше виждала толкова проницателен досега — я изпълни с неприятното чувство, че той я *вижда*. Не само повърхността, а цялата, с всичките ѝ тайни.

— Ако трябва да бъда искрен — продума най-сетне, — ти действително си заплаха, домна. Затова се налага да стоиш в окови. Готова си на всичко за нишкосестра си, а аз съм готов на всичко за Кълен.

Истина.

Сафи не издаде нито звук — с изключение на сърбането, затова той продължи:

— Дватамата с Кълен се познаваме от малки — откакто отидох в имението на Нихар, където работи майка му. Ти кога се запозна с Изьолт?

Тя преглътна, едва не се задави с хляба, след което изхъхри:

— За какво ти е да знаеш?

— Благонамерено любопитство — рече с въздишка той.

Истина.

Сафи изви устни встрани. Мерик се държеше необичайно дружелюбно с нея — определено не беше *длъжен* да го прави, — а и тя си каза, че разкритието как се бяха сприятелили с Изьолт надали ще му даде някакво тактическо предимство.

— Запознахме се преди шест години — отвърна накрая. — Тя работи... по-точно *работеше*, за моя възпитател във Веняса. Заварвах я у дома му на всеки урок. Аз... отначало не я харесвах.

Мерик кимна.

— И аз не харесвах Кълен. Беше напрегнат и груб.

— Все още е такъв.

Той се разсмя — искрен, гръмогласен смях, който разля топлина в стомаха ѝ. Когато присвиеше очи и отпуснеше лице, беше хубав. Очарователно хубав. Противно на разума и дори на *най-силните* пориви на волята си, Сафи усети, че се отпуска.

— И аз мислех, че Изьолт е напрегната — изрече тя бавно. — Тогава не разбирах нишковециците... нито пък номатците. Просто мислех, че е странна. И студена.

Мерик се почеса по наболите по брадичката косми.

— И какво стана?

— Спаси живота ми от един пръснат.

Тя хвърли поглед на Изьолт, която лежеше сковано на сламеника. Беше твърде бледа.

— Бяхме само на дванайсет, а тя ме спаси, без дори да се замисли за собствената си сигурност.

Близо до кафенето на Матю се беше появила землевеща. Сафи беше едва на няколко крачки от нея, когато беше започнало пръсването. Щом онази се хвърли към нея, Сафи реши, че всичко е свършено. Адски огньовете или ноденски миноги, убедена беше, че животът ѝ ще приключи.

Докато внезапно отнякъде не изникна Изьолт. Тя скочи на гърба на жената и взе да се бие с нея, сякаш *нейният* живот беше заложен на карта.

Разбира се, Изьолт нямаше достатъчно сили, за да спре землевещата, така че слава на боговете, че Хабим се беше появил миг

по-късно.

Това беше първият ден от обучението по самоотбрана на Изьолт заедно със Сафи при Хабим. И още по-важно — първият ден, в който Сафи беше погледнала на нея като на приятел.

А ето как ѝ се отплащаше тя сега — беше направила живота и на двете им на пух и прах.

Сафи разбърка супата и се загледа във въртящия се отгоре хляб.

— Вие с Кълен как се сближихте?

— Нещо подобно — Мерик облиза устни — с прекалена нехайност, — и продължи: — Кълен има проблем с дробовите. Не... не знам дали си забелязала. Доста иронично — въздуховещ, който може да овладее нечий чужди дробове, но не и своите собствени — той се изсмя сухо. — Получи първия си наистина жесток пристъп на задушаване на осемгодишна възраст. Съживих го с помощта на ветровете си. Това е — Мерик кимна към супата. — Как е вечерята?

— Яла съм и по-гадни неща.

Той сведе глава.

— Ще го приема за комплимент. Правим каквото можем с малкото, с което разполагаме.

Той повдигна вежди, сякаш в думите му имаше скрит смисъл.

Сафи не успя да го открие.

— Какво искаш да кажеш?

— Че според мен и ти правиш същото — справяш се с онова, което имаш. Ще помогна на Изьолт, когато имам възможност.

— Не мога да си позволя да чакам толкова дълго. Нито пък Изьолт.

Той повдигна едното си рамо.

— Да, но нямаш избор. Окована си във вериги.

Тя потръпна, сякаш я беше ударил. Пусна лъжицата и блъсна купата встрани. Бульонът плисна навън.

Нека се подиграва на безпомощността ѝ. Нека се смее на оковите ѝ. Тя беше запалила тази клада; и тя щеше да я изгаси... при това нямаше нужда от разрешение, нито неговото, нито на когото и да било друго.

— Има ужасяващ вкус — рече тя.

— Така е — Мерик кимна в съгласие, което само я подразни още повече. — Но поне сега и аз ще успея да хапна нещо.

Той взе купата и излезе от стаята — небрежно, както се беше появил.

Изьолт отново беше в плен на просъницата. Гласовете се плъзгаха по ръба на съзнанието ѝ, а зад тях дебнеха сънищата. Тук имаше някого.

Не хората в каютата на кораба, чийто гласове Изьолт долавяше неясно. Това присъствие беше нещо като сянка — някой, който се виеше и шаваше в дъното на ума ѝ.

„Събуди се“, каза си тя.

— Остани заспала — пророни сянката.

Гласът ѝ беше познат: беше нейният собствен.

— Остани заспала, но отвори очи...

Гласът беше по-силен от нея. Обви ума ѝ в лепкав, непроницаем сироп и колкото и да *крещеше* сама на себе си да се събуди, успя да направи единствено това, което искаше гласът.

Тя отвори очи и съзря насмоления параван на каютата.

— Кораб — пророни сянката. — А сега кажи, нишковеща, как е името ти?

Сянката продължаваше да говори с гласа на Изьолт, макар че думите ѝ долитаха някак изкривено, сякаш тя непрекъснато се усмихваше.

— И с друго момиче ли пътуваш? С веровещица? Така трябва да е, защото в момента нишковещиците в морето не са много — само три, ако трябва да бъдем точни, а от тях само една е на нужната възраст.

— Кой... — понечи да каже Изьолт, макар че успя да изтръгне самотната дума от устните си с огромно усилие.

Гласът ѝ прозвуча като от хиляди километри и тя се зачуди проговорила ли беше всъщност в действителния свят... и затова ли гърлото ѝ пареше от усилието.

— Кой е там?

Задоволството на сянката нарасна, а по гръбнака на Изьолт пропълзя ледена тръпка.

— Ти си първият човек, който ме усеща! Никой досега не е чувал думите и заповедите ми. Просто следват нарежданията. Как така *ти* разбра, че съм тук?

Изьолт не отговори. При изричането на въпроса цялото ѝ тяло се беше разтърсило от нажежена до бяло болка.

— Бре, бре — обяви сянката, — тежко болна си, а ако умреш, аз няма да науча *нищичко*.

Тя се приближи и пръстите ѝ зашариха из мислите на Изьолт.

— Между другото, хич не е лесно да те разчета — доста си затворена. Казвали ли са ти го досега?

Тя не дочака отговора ѝ. Вместо това в ума на Изьолт прогърмя въпрос: **ПЪТУВАШ ЛИ С ВЕРОВЕЩИЦАТА НА ИМЕ САФИЯ?**

Стомахът ѝ се сви. Ледът по гръбнака ѝ плъзна и по кожата. Тя напрегна цялата си сила и всичко, което беше научила, за да *смаже* чувствата си, мислите си, всяка частица знание, която заплашваше да излезе на повърхността.

Обаче беше твърде бавна. Сянката долови страха ѝ и се вкопчи в него.

— Така е! Така е! *Трябва* да е така, за да реагираш толкова остро. О, днес Съдбата е благосклонна към мен. А и беше далеч по-лесно, отколкото очаквах.

От сянката струеше щастие. Изьолт си я представи как пляска с ръце от радост.

— А сега се постарай да оцелееш, мила нишковещичке, нали така? Нали ще се справиш? Ще ми потрѣбваш пак, когато му дойде времето.

„Времето?“, помисли си Изьолт, неспособна да проговори.

— До нови срещи! — изчурулика сянката. После тъмното присъствие се стопи.

А Изьолт се събуди наистина.

Следващите няколко минути бяха неясна смесица от монахинята, която ѝ помагаше да се надигне, нишките на Сафи, които блестяха ярко в дъното на каютата, и всичко останало, което се въртеше и виеше.

— Сафи?

— Тук съм, Из.

Изьолт леко се успокои — докато монахинята не насочи вниманието си към превръзката. Тогава ѝ се наложи да напъне всички сили, за да не ѝ се разкрещи да *върви по дяволите!* О, да я пази Луната майка, нима беше възможно да изпитва толкова силна болка?

„Тежко болна си“, беше казал гласът на сянката. При вида на уплашените сиви нишки, които се виеха над монахинята и над Сафи, Изьолт се убеди, че е бил прав.

Онова, което не знаеше, обаче беше дали гласът беше *истински*.

Тя сграбчи китката на монахинята.

— Ще умра ли?

Иврен застина на място.

— Има... има такава опасност. Над мускула тегне проклятие, но правя всичко възможно да запазя кръвта ти чиста.

Тя едва не се изсмя при думите ѝ. Корлант явно беше омагьосал стрелата си. „Нищо чудно, че изглеждаше толкова самодоволен, след като ме улучи.“ Беше му ясно, че раната в крайна сметка ще я убие.

Макар че... защо? *Причината*, поради която Корлант желаше смъртта ѝ, все още ѝ убягваше. Ако наистина копнееше просто да отмъсти на Гречя и Алма, не би насочил толкова решително лъка си към нея.

В момента обаче ѝ беше непосилно да мисли за това. Твърде много мисли, объркващи и противоречиви. Умът ѝ нямаше сили да се справи с тях.

— Водата ще ти помогне — монахинята наклони глава към мяха с вода. — Моля те, опитай да пийнеш. Аз ще ти потърся храна.

Тя се изправи на крака и напусна каютата.

Изьолт завъртя глава към Сафи. За миг, по-кратък и от удар на сърцето, почти ѝ се прииска да можеше да заплаче — да можеше да отрони няколко сълзи с лекотата, с която го правеха останалите. Само колкото Сафи да разбере какво облекчение изпитва, че тя е тук.

— Окована си.

Сафи присви очи.

— Ядосах адмирала.

— Че как иначе.

— Не е смешно — Сафи се облегна на стената; нишките ѝ пулсираха в същото сиво и в зеленото на тревогата. — Положението е лошо, Изьолт, но ще поправа нещата, чуваш ли? Заклевам се, че ще ги оправя. Иврен обеща да ни помогне.

Иврен. Значи така се казваше монахинята. *Иврен*. Простичко, непринудено.

— Какво ти се е случило, Из? Как пострада?

Тя изпусна насечено дъха си и пророни:

— По-късно. Ще обясня... по-късно. Кажи как се озовахме тук.

Сафи хвърли предпазлив поглед към вратата, след което снижи глас:

— Всичко започна във Веняса, точно след като Хабим те отпрати.

Тя подхвана разказа за случилото се, но на Изьолт ѝ ставаше все по-трудно да се задържи в действителността... да подбира подробностите, които имаха значение.

Ягоди с шоколад... *Без значение*, реши тя замаяно. Обаче танц с принц Мерик от Нубревна? *Значимо*. Обявена за годеница на Хенрик Карторски — само защото императорът може би знаеше за способностите ѝ...

— Чакай — прекъсна я Изьолт и премигна, защото рамото я преряза. — Ти си годеница на императора? Това значи ли, че си императрица на Картора...

— Не! — прекъсна я Сафи и добави по-спокойно: — Чичо Ерон каза, че няма да се наложи да се омъжа за Хенрик.

— Но ако Хенрик знае за способностите ти, какво значи това? Кой друг знае?

— Нямам представа...

Сафи сбърчи чело, а после зареди още по-бърз поток от думи и довърши разказа си.

Втората половина обаче беше по-объркваща и от първата, а и след вестта за годежа Изьолт сякаш загуби способността да я следи. Ако Сафи станеше императрица, тя нямаше да има къде да иде.

Вратата щракна и се отвори. Иврен се вмъкна вътре с купа в ръка.

— Защо пациентката ми изглежда двойно по-бледа — изсъска тя на Сафи, — отколкото при излизането ми? Изтощила си я, домна!

— Аз винаги съм бледа като мъртвец — рече Изьолт и спечели притеснена усмивка от Сафи.

Когато монахинята най-сетне прецени, че Изьолт се е нахранила достатъчно, тя я положи обратно по гръб. Сафи подрънка с веригите и извиси глас:

— Ще намеря огневещ-лечител, Из, чу ли? Заклевам ти се, че ще намеря, заклевам ти се, че *ще* се оправиш.

— Приемам клетвата — прошепна Изьолт.

Клепачите ѝ тежаха твърде много, за да ги задържи отворени, затова тя ги остави да се спуснат.

— Ако не намериш лечител, Саф, и аз умра, обещавам да те преследвам в остатъка... от окаяния ти... живот.

Смехът на Сафи гръмна, неистово силен, и Изьолт за миг повдигна клепачи. Нишките на нишкосестра ѝ бяха истерично бели.

Обаче... о, Иврен се усмихваше. Това беше хубаво. В сърцето ѝ се разля едва доловима топлина.

Тя усети ръката на монахинята на челото си. След един удар на сърцето ѝ въпреки скърцането на корабните греди, магията на Иврен бързо я дръпна под вълните на съня.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

С излизането си на главната палуба, за да изпрати Кълен при Вивия и да нареди „Жана“ да тръгне след него, Мерик забеляза разкъсани лилави облаци по вечерното небе.

Рано или късно щеше да завали, но за момента въздухът беше тежък и задушен. Беше настъпило онова безветрено затишие, при което корабите без вещици не можеха да помръднат.

Подобно на миналата нощ моряците на „Жана“ се бяха строили в редици на палубата — всички, с изключение на Райбър, която стоеше до ветробарабана, приковала очи в Кълен на носа.

Мерик потисна въздишката си при вида ѝ. Трябваше да ѝ напомни да избягва да го зяпа така откровено. Знаеше за тайната им с Кълен, но останалите моряци — не. И не биваше да разбират. Не и ако Райбър искаше да остане на борда на кораба и в екипажа му.

Той закрачи към кварталдека, за да огледа хората си. За разлика от предишната нощ, сега нямаше нужда да пазят тишина. Затова той се насили да се усмихне — с усмивката, която слагаше, когато беше насаме с малкия си екипаж и пореше вълните на връщане към Нубревна.

— Да подхванем песен за плаването — изрева той. — Какво ще кажете да започнем със „Стария Ейлен“?

„Стария Ейлен“ им беше любима и няколко моряци също грейнаха с усмивки, щом той се насочи към ветробарабана и пое неомагьосания чук от Райбър. Нито тя, нито друг от екипажа имаше представя накъде са се насочили. Много му се искаше да мисли, че биха се противопоставили на пиратския план на Вивия, но не беше съвсем сигурен.

Той блъсна четири пъти по барабана, а на петия моряците на „Жана“ подеха песента.

Четиринайсет дни със бурята се бориха,

*четиринайсет дни с вятъра спориха!
Четиринайсет дни не утихна океанът
за екипажа на стария „Ейлен“.
Хей!
Тринайсет дни се клатиха и лашкаха.
Тринайсет дни за край се молиха!
Тринайсет дни неспирно плаване
за екипажа на стария „Ейлен“.*

Прегракналите от солта гласове на моряците подхванаха третия куплет, а Мерик подаде чука на Райбър и застана на мястото си до тримата приливовещи. Именно в този миг Кълен реши да се издигне над палубата, следван от ревящите вихри на вятъра. Не след дълго той беше просто точка на хоризонта.

Най-младият от приливовещите подаде на Мерик ветроочилата, той ги сложи и щом издутият свят разкриви измеренията си, той излая:
— Съберете водите си, мъже!

Приливовещите издуха гърди като един. Мерик направи същото: пое въздух и усети познатата мощ. Под нея не тлееше гняв. Той беше спокоен като крайбрежна плитчина. След това и той, и приливовещите издишаха. В краката му се завихри вятър. Към кораба се понесоха вълни.

— Пригответе приливите! — гръмна гласът му и стихията в него излезе навън и въздухът около него забушува.

— *Пазете се!*

Огромният заряд на магическата сила се изля от тялото му. Над кораба се изви горещ, сух вятър. И опъна платната.

В същия миг водите на приливовещите заблъскаха по ватерлинията на „Жана“ и корабът се понесе напред. Коленете на Мерик потрепериха и той удивено си спомни колко по-гладко тръгваше корабът, когато нещата бяха под контрола на Кълен.

*Девет дни в гонитба с морската лисица,
девет дни сред перки и зъби!
Девет дни потракване със челюсти
за екипажа на стария „Ейлен“.*

Хей!

Мерик се остави на ритъма на песента и на ударите на ветробарабана. Силата вибрираше в тялото му, учудващо гладко... необичайно необятна. Както никога досега, той имаше чувството, че има повече магия, отколкото му беше нужна, и докато приливовещите пееха тихичко, ветровете му изпъваха платната на „Жана“. Скоро и неговият глас се включи в песента.

*Четири дни без сладка вода,
четири дни без нищичко за пиене!
Четири дни сол и огнен въздух
за екипажа на стария „Ейлен“.*

Скоро песента свърши, но Райбър продължи да думка по барабана и изви глас: „Девиците на север от Ловац!“. Това беше любимата ѝ песен, тъй като самата *тя* беше девица северно от Ловац.

Четири такта по-късно хорът на моряците отново запя. „Жана“ продължи по пътя си, порейки вълните като игла в платното, без да губи дребния силует на Кълен от поглед.

Докато той престана да бъде малък... зададе се насреща им с такава скорост, че Мерик реши, че ще се сблъскат.

Кълен забави, забави, а после се *прекатури* по палубата, пръсвайки моряците на пътя си.

— Не е далмотски кораб! — изрева и се надигна на крака, след което се спусна към руля, до Мерик, с ярко зачервено лице. — Вивия вече е нападнала, но онова изобщо не е далмотски търговски кораб.

Мерик премигна глупаво при тези думи. Кълен говореше несвързано — бръщолеване, родено от нахлулата в мозъка му кръв.

— Не е търговски кораб?

— Не — отговори Кълен задъхано. — Марстошки боен галеон, който носи оръжие и огневещи.

Сафи се взря през люка в лавандуловото небе и кроткото море. След като Иврен нахлу в каютата, ръмжейки нещо за „кучката Вивия“, тя опъна веригите и насочи вниманието си от другата страна на стъклото. Релефът променяше формата си пред очите ѝ... вероятно се променяха и враговете ѝ. Мерик беше споменал сражение, а тя предполагаше, че се бяха насочили право към него.

През цялото време Иврен не спря да крачи наоколо... тревогата ѝ не беше насочена към някого конкретно, но крачките ѝ съвпадаха с такта на барабана. Изьолт просто продължаваше да спи.

Накрая бдителността на Сафи беше възнаградена: на хоризонта изплуваха няколко неясни черни точки, които постепенно добиха формата на нубревненски боен кораб като този на Мерик и на втори, чийто корпус беше толкова тъмен, че изглеждаше почти черен.

Тя дръпна веригите и изви ръце назад, за да се приближи възможно най-много до стъклото и да огледа добре черния кораб. Три мачти — пречупени наполовина. Флаг, веещ се над фалшборда.

Тя затаи дъх. Нямаше как да сбърка златния полумесец на флага. Символът на империята Марсток; зеленият фон пък издаваше, че това е флагът на марстошката флота.

— Прилепски говна — отрони Сафи.

— Вивия мисли ли, че от Далмотия няма да последва отмъщение? — обади се Иврен, без да се обръща конкретно към някого. — Пиратството не остава незабелязано — особено от морска империя.

— Съмнявам се Далмотия да отмъсти — рече Сафи.

Монахинята застина посред крачка, а тя посочи през люка, подрънквайки с вериги.

— Корабът, който е нападнала, е от флотата на Марсток.

— Кладенците да ни пазят — възкликна монахинята, после се хвърли към стъклото с пребледняло лице. — Какво стори, Вивия!

Сафи залепи лице на стъклото до нея. Нубревненските моряци водеха през трапа мъже в зелени марстошки униформи, с вързани китки. Бяха достатъчно близо и по доста от ръцете личаха ясно плътни триъгълници.

Вещерски знаци. *Огневещерски знаци.*

— Защо огневещите не се съпротивляват?

Тя никога не би се отказала от магията си, ако можеше да спаси себе си и приятелите си. Тя взе да тропа с крак, а в ума ѝ се завъртяха още въпроси.

— И защо ги изкарват от кораба им?

— Предполагам — поде Иврен и отново подхвана трескавото обикаляне, — че Вивия възнамерява да завладее марстошкия съд и всичко на борда му, след което да изостави собствения си кораб. Спогодбата не ѝ позволява да убие марсточаните начаса.

Сафи кимна бавно и се замисли за сложния план на чичо ѝ Ерон да предотврати Великата война. *Това ли бяха действията, които можеха да разтурят Спогодбата преждевременно? Това ли се надяваше да успее да предотврати той?*

Нямаше представа, нямаше и откъде да разбере, затова отново насочи вниманието си към марсточаните, които се тътрузеха към кораба на Вивия. Огневещите не бяха толкова много, но бяха достатъчно, за да отбият с лекота атаката на екипажа на принцесата.

Всъщност един брадат мъж изглеждаше толкова свиреп, че като нищо можеше сам да спаси целия си кораб. Той ръмжеше и се троскаше на всеки нубревненец, който го бутнеше по трапа. Внезапно Сафи съзря триъгълния му вещерски знак — в средата имаше празен кръг.

— Имат огневещерски лечител — рече тя, прегракнала от изненада.

— Може би — промърмори Иврен.

— Не може би — настоя тя. — Виждам знака на ръката му. Току-що мина по трапа на другия кораб.

Иврен се обърна към нея ококорена.

— Сигурна ли си?

— Аха.

Сафи се отдръпна от люка и веригите се отпуснаха. Внезапно прозря как трябваше да постъпи. Планът се нареди в главата ѝ. Знаеше откъде да мине в трюма, как да се промъкне горе и от кои моряци да се държи настрана.

— Можем да стигнем до огневещия — рече тя. — Докато другите са заети, може да го доведе тук.

— Не — Иврен сви устни в мрачна физиономия. — Недопустимо е да качим вражески моряк на този кораб. Това е прекалено — дори за

мен. Но можем да обърнем плана ти наопаки и да отведем Изьолт до него.

Тя извади от наметалото си ключ и го вдигна.

— Откъде го взехте? — опули се Сафи.

— Откраднах го от Мерик — рече монахинята със суха усмивка и се изправи на крака. — Свали оковите и събуди Изьолт. Докато се уверя, че хоризонтът е чист, трябва да я изправиш на крака. Ще имаме само един шанс да направим това.

Сафи кимна и стегна рамене. И крака. Най-сетне беше време за действие — и още по-добре, беше свързано с *бягане*. Точно каквото знаеше да прави отлично.

В дъното на съзнанието ѝ обаче се завъртя неудобна, упорита мисъл: Мерик щеше да побеснее. В крайна сметка излагаше договора му на риск, а вече я беше оковал именно поради това.

Резултатът обаче си заслужаваше... Изьолт си заслужаваше.

Затова тя си пое дъх окуражително и грабна ключа от ръката на Иврен. После, щом монахинята напусна каютата, пхна ключа в ключалката. Оковите се отвориха със задоволително изщракване.

Мерик прелетя на марстошката бойна галера с такава бързина, че стомахът му изостана. Кълен се носеше до него, почти невидим в бесните вихри на ветровете им. Дори през вихрушката обаче той успяваше да различи Вивия.

С набито тяло и тъмна коса като неговата, тя стоеше до трапа, свързващ марстошката галера с нейния кораб, и ревеше заповеди. Нубревненските моряци превеждаха пленените марсточани от другата страна, след което ги караха да седат в редици на главната палуба.

Краката му докоснаха земята, но той не укроти магията си. Вместо това се завъртя веднъж и я *отприщи* по палубата.

Магията се завихри около сестра му и я лашна към него. Тя обаче просто се усмихна и се спусна грациозно до брат си.

— Излъга ме — изръмжа той и дръпна ядно ветроочилата си — за вида на миниатюрата.

— А ти ме излъга за *местоположението* ѝ.

Мерик долови смътно, че моряците бяха побягнали — сякаш към него се носеше огромна вълна. Магията на Вивия обаче беше бавна, а

неговият гняв — всепоглъщащ. Той извади пистолета си и го опря в главата ѝ.

— Не би посмял — изсъска му тя. Чу се плясък и тя се отказа от вълната. — Аз съм ти сестра, както и твоя бъдеща *кralица*.

— Все още не си *кralица*. Върни хората на кораба им.

— *He* — думата почти се загуби сред вятъра и глъчката. — Нубревна се нуждае от оръжия, Мери.

— Нубревна се нуждае от храна.

Вивия просто се изсмя — грачещ смях, който цял живот му се беше подигравал.

— Задава се война. Престани с тази наивност и помисли за своите сънарод...

Гласът ѝ утихна, щом той зареди пистолета и задейства огневещерското заклинание в него.

— Никога не казвай — изсъска той, — че не ме е грижа за сънародниците ми. Боря се, за да запазя живота им. Ти обаче... Ти ще навлечеш марстошките огньовете на главите ни. Постъпката ти е в нарушение на Двайсетгодишната спогодба. Ще те изправя пред визерите и пред крал Серафин за наказание...

— Само дето не нарушавам нищо — тросна му се Вивия и оголи зъби, — затова престани с тези формалности, Мери. Никой не е *ранен*. Екипажът ми преведе миролюбиво марсточаните на моя кораб — от който ще се откажа в стремежа си да не престъпя Спогодбата.

— Екипажът ти незабавно ще ги преведе обратно. Напускаме този кораб, Вивия, заедно с товара му.

Със сетно усилие на мускули и магия той се завъртя на пети, готов да сложи край на този „миролюбив ескорт“.

— Значи ще кажеш на татко? — викна Вивия. — Ще му кажеш, че си загубил кораба, който той търсеше?

Той се закова на място и се извърна към сестра си. Очите ѝ — тъмни, същите като неговите — блестяха.

— Какво каза?

Тя разкри зъби в широка усмивка.

— Кой според теб поръча миниатюрата, Мери? Всичко това беше по идея и по заповед на татко...

— *Лъжи*.

Той се хвърли напред и вдигна пистолета...

Въздушната вълна го блъсна. Той залитна, едва не падна, а после си помисли замаяно: „Кълен“.

Втората вълна възстанови равновесието му — както и здравия му разум. Нишкобрат му — където и да беше в момента — най-сетне беше решил да сложи край на нещо, което Мерик изобщо не биваше да подхваща. И никога *не би* подхванал, ако залогът не беше толкова висок. Това беше сестра му, в името на Ноден.

Кълен изплува на пътя му, изблецил очи на зачервеното си лице.

— Имаме проблем — рече той задъхано. — Сериозен.

Той посочи немошно бизанмачтата на галерата и се отдалечи на бегом.

Мерик се втурна след него. Вивия и баща им излязоха от ума му, погълнати от нов прилив на страх.

— Стори ми се... странно — извика Кълен между глътките въздух, — че екипажът е съвсем малко. Няма начин... този кораб да прекоси Яданско море... с толкова малък екипаж. Затова проверих под палубата — той заобиколи стълбата и я посочи. — Долу *имате* още хора.

— Не разбирам — надвика Мерик кънтежа на стъпките си. — Какво мислиш? Че част от екипажа е напуснал?

— Именно.

Кълен спря до пречупената бизанмачта. Гърдите му направо се тресяха, но той продължи:

— Мисля... че повечето моряци са се качили... на други кораби. А после тези тук... Ами, виж сам.

Той посочи мачтата, пречупена на нивото на гърдите му, а после — и още нещо: два предмета, облепени на парапета на няколко стъпки от тях.

Брадви.

Стомахът на Мерик се превърна в стомана.

— Прерязали са мачтите сами. Мамка му. *Мамка му*. Вивия е попаднала в засада, Къл...

— *Адмирале!* — гласът на Райбър разцепи притихналия въздух. — *Адмирале!*

При втория й вик той си даде сметка, че титлата доста му беше втръснала. Всеки път, щом някой я употребеше, върху него се стоварваше огромен товар.

— *Четири бойни кораба на хоризонта! Виждат се целите и се носят насам!*

Той се опули и погледна Кълен само веднъж. После се хвърли обратно на главната палуба, към сестра си — която продължаваше да ескортира марсточаните на нейния кораб.

Принцът обаче не намери време за гняв или за нови заповеди, тъй като в същия момент Хермин се облегна на парапета на „Жана“ и изрева през шепа:

— Марсточаните са, адмирале! Настояват незабавно да им предадете годеницата на император Хенрик. В противен случай ще ни потопят!

Мерик се спусна към парапета.

— Кого да предам?

— Искат годеницата на императора! — Хермин замълча, в очите му проблесна розовото на магията му, а той добави: — Сафия фон Хастрел!

Целият свят сякаш забави хода си. Вселената сякаш си пое дъх и го задържа. Вълните се движеха бавно като гъста кал, а поклащането на кораба беше наполовина по-бавно.

Сафия фон Хастрел. Годеницата на император Хенрик.

Внезапно всичко, абсолютно всичко се изясни — защо беше избягала от Веняса, защо сигурността ѝ струваше колкото цял договор с Хастрел, защо я преследваше кръвовец.

Въпреки това умът му не можеше да го побере. Ако тя беше годеница на Хенрик, значи беше и бъдещата императрица на Картора. Както и собственост на Хенрик.

Защо обаче дробовете му се стегнаха от тази мисъл?

По дъските проехтяха стъпки. Появи се Кълен, с огненочервени бузи, на ръба на пристъпа на задух. Ужасяващото прозрение върна нормалния ход на нещата. Мерик го стисна за ръката.

— Добре ли си?

— Бивам — отсече Кълен. — Какво ти трябва?

— Искам да си на „Жана“, за да можем...

Той се поколеба и думите на следващата му заповед внезапно изчезнаха в облака на съмнението.

— За да можем...? — попита Кълен.

— Да предадем домната — довърши Мерик най-сетне. Не му се нравеше, но с нейния живот щеше да спаси този на мнозина. — Изведи Сафия навън и я предай на марсточаните.

Кълен стисна челюсти. Погледът му потъмня, но не последва спор. Може и да не беше съгласен, но все пак козирува и се зае с изпълнението на заповедта. След миг го нямаше на палубата на марсточаните.

Мерик се завъртя, готов да зареди заповеди за Вивия и за екипажа ѝ, но думите угаснаха на върха на езика му. Нубревненските моряци се спускаха под палубата на марстошката галера; шест вещици се бяха строили в редица, приковали очи във Вивия.

Сред тях бяха и приливовещите на Мерик.

— Съберете ветровете и водите си! — изкрещя Вивия.

Той се понесе напред и с помощта на вятъра си прекоси кораба на един дъх. Стовари се грубо до сестра си.

— Какво, по дяволите, правиш? Като твой адмирал ти *заповядах* да освободиш марсточаните и да се върнеш на кораба си!

Вивия се изсмя.

— Да, но всички знаем, че за адмирал трябваше да бъде провъзгласена аз. Огледай се, Мери — тя махна към приливовещите. — Изгуби хората на татко, а аз му спечелих цял арсенал.

При тези думи дъхът на Мерик заседна в гърдите му — при прозрението, че наистина беше така. Корабът му, командването му, всичко, към което се беше стремил, се разпадаше пред очите му. Беше му отнето от същата сестра, която винаги го беше мачкала под тока на ботуша си.

— Ще има последствия — каза той тихо, но с отчаяние в гласа, Дори молба. — Някой, някъде ще поиска кръвнина за действията ти.

— Може би. — Тя повдигна рамене толкова небрежно, че жестът разкри истинските ѝ чувства далеч по-ясно от каквито и да било думи. — Поне аз ще съм защитила народа ни, а също така аз ще бъда онази, която ще постави империите на колене — тя му обърна гръб. — Подгответе прилива, мъже! Отплаваме към Пазачите на Ноден, за да доставим новите оръжия!

Проехтя далечен гръм. Мерик се въртна към хоризонта — към точката, откъдето се задаваха четирите марстошки бойни галери. И

откъдето към „Жана“ летяха гюлета. Той едва успя трескаво да *запрати* ветровете си напред.

Гюлетата цамбурнаха в морето.

Той скочи във въздуха над марстошкия кораб и отлетя на главната палуба на „Жана“. Коленете му пукаха; укроти силата си с едно претъркулване, след което скочи на крака и се развика на Хермин:

— Кажи на марсточаните, че се предаваме! Кажи им да прекратят огъня и ще им предадем домната!

Гласовецят изкуцука на главната палуба, очите му се обагриха в розово и той размърда диво устни.

Мерик огледа кораба и екипажа си и духът му се ободри при вида на липсите. Не всички хора на баща му го бяха изоставили. Собственият му екипаж също беше останал.

Проехтя нов гърмеж. Той се извъртя в паника и опита да събере достатъчно магия, за да възпре залпа на оръдията.

Излезе вятър — но не от него... от Кълен. Помощник-капитанът застана със залитане до него и *изстреля* магията си навън. Мерик нямаше време да му благодари, нито пък да се тревожи за дробовете му.

— Защо не спират с обстрела? — изрева той на Хермин. — Кажи им, че ще получат момичето!

Хермин заклати глава.

— Казват, че момичето вече не е достатъчно. Искат обратно и кораба си, адмирале.

Хермин посочи марстошката галера с разтреперана ръка.

Въпреки счупените мачти тя се носеше към Нубревна на вълните на приливовещите... А Мерик беше останал без вещици и щеше да се наложи той да плати за всичко.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Изьолт се опомни замаяно с въпроса защо светът вонеше на умряла риба, защо на мястото на тавана имаше облачни лилави небеса и защо ръката ѝ гореше.

От гърлото ѝ се откъсна стон. Тя отвори очи — и на мига изкрещя.

Над нея се беше надвесил мъж, чиято огромна къдрава брада се беше разстлала чак по корема ѝ. Той беше сложил ръце на ранената ѝ мишница. Изьолт не разбра какво прави, но болеше като адските двери.

Тя отново писна и се опита да се измъкне.

— Тихо — прошепна Сафи, стиснала я здраво за рамото. — Той ще те излекува.

— Мускулът се лекува — промърмори Иврен от другата ѝ страна. — Но преди да започне да оздравява, ще се влоши.

Изьолт преглътна едва — гърлото ѝ беше съвсем пресъхнало, — после върна очи на брадатия лечител. В нишките му светеше зелена съсредоточеност, макар че от време на време се долавяха и червените проблясъци на отегчението.

Да, наистина я лекуваше, но не му беше приятно.

В същия момент тя забеляза въжетата около китките му — бяха останали скрити под широките му ръкави. Мъжът беше пленник. Тя се огледа наоколо. Да, още нишки, грейнали от отегчение, с по някой яркочервен оттенък на яд тук-там. Под нишките стояха мъже в редици с униформи като тази на лечителя.

Тя се обърна към Сафи.

— Това корабът на принца ли е?

— Не. Всъщност е този на сестра му...

В далечината проехтя гръм.

— Какво беше *това*? — изхриптя Изьолт.

Нишките на Сафи се обагриха в ръждива вина.

— Ами... хм... нападнати сме от бойната флота на Марсток.

— Оказва се — рече Иврен със стоманена нотка в гласа, — че приятелката ти е сгодена за императора на Картора, затова марсточаните я преследват.

Нов гръмовен трясък нахлу в ушите на Изьолт. Сафи хвърли трескав поглед в морето.

— Приближават бързо — тя премина на марстошки и се обърна към лечителя. — Побързай, или ще опиташ карауенския ми меч...

— Определено няма да я опита — прекъсна я Иврен.

— ... и карауенската ми камичка.

— Нито пък нея, *но*... — Иврен също премина на марстошки, — всички ще се издавим, ако не приключиш по-бързо.

Мъжът изсумтя.

— Не мога да работя по-бързо. Проклетото номатче има плът на демонско изчадие.

С ловко движение, твърде бързо, за да бъде предотвратено, Сафи измъкна един нож от ремъка на Иврен и го опря в гърлото му.

— Повториш ли го, си мъртъв.

Очите на мъжа проблеснаха още по-гневно, но той продължи работа с повече старание. Проехтяха нови залпове, но сякаш идваха от хиляди километри. Както и с вонята на мъртва риба и гъделичкането на брадата на лечителя.

Накрая гласът на Сафи надви болката ѝ.

— Приключи ли? Раната излекувана ли е?

— Да, но ще ѝ бъде нужно време, за да се възстанови.

— Но няма да умре?

— Не. За съжаление. 'Матска измет...

Гласът му секна и беше заместен от вой. Изьолт усети, че брадата му се вдига от стомаха ѝ.

Зрението ѝ отново се фокусира и разкри Сафи, която блъсна лечителя към останалите моряци.

— Проклет да си — изсъска тя след него. — Пустовещерска гад. Дано пропаднеш през адските двери...

— Достатъчно — намеси се Изьолт.

Тя опита да стане. Иврен клекна ниско и ѝ подаде ръка... не, подаде ѝ нещо в ръката си. Тънка връв с малък болкокамък.

— Това ще притъпи сетивата ти, докато магията на лечителя подейства.

Тя нахлузи връвчицата на дясната ѝ китка. Камъкът оживя и блесна — а болката изчезна. Прилив на сили заля тялото ѝ, тя се изправи и дори успя да се усмихне на монахинята.

Щом обаче се наведе към стъпалата си, в очите ѝ нахлу ярка светлина.

Сребристото лъчение я заслепи напълно — пулсираше и се завихряше наоколо. В него проблясваха жилките на виолетов глад и черна смърт...

„Нишки“, осъзна Изьолт със смесица от страх и удивление. Не беше виждала по-големи — бяха дълги поне колкото половината кораб. А най-странното беше, че сякаш идваха изпод него. Под водата.

— Нещо идва — прошепна тя. — Нещо огромно и... гладно.

Иврен застина. После я стисна за рамото.

— Ти виждаш ли животински нишки?

— Не.

Яркото сребристочерно се движеше светкавично.

— Но какво друго може да има под кораба?

— Ноден да ни е на помощ — въздъхна Иврен. — Морските лисици са ту...

Последните ѝ думи бяха погълнати от взрив от вода и звук. Корабът се наклони назад, а от морето изригна нещо огромно... направо чудовищно.

Всичко плувна във вода, а завързаните марсточани се разкрещяха от ужас.

Изьолт обаче почти не ги забелязваше — вниманието ѝ беше приковано в създаването пред нея. Змия, дебела колкото мачтата, която се виеше по вълните към носа отдясно на борд. Вместо с люспи тя беше покрита с гъста сребриста козина, а главата ѝ беше лисича — само че десет... *двайсет* пъти по-голяма от тази на нормална лисица.

Създанието затрака с челюсти и заизвива тяло към кораба. В устата си имаше далеч повече зъби от което и да било нормално същество.

При това остри. Зъбите му определено бяха остри.

Онова, което стресна Изьолт най-много обаче, беше яркият, кръвожаден блясък на нишките му — както и широко отворената му паст...

Съществото изпищя.

При описанието на морските лисици на Райбър Сафи не си беше представила *това*.

Както не си беше представила, че писъкът на създаването ще бъде като душите на обречените. От гърлото на чудовището изскочиха хиляди пронизителни нотки, към които се включи и крясъкът на *второ* чудовище, надвесило се над „Жана“ до тях.

Тъпанчетата ѝ едва не се пръснаха и тя отнесено си даде сметка, че сърцето ѝ е учестило ударите си. Хвърли поглед към другия кораб, търсейки Мерик през разпененото море, но го отмести в мига, в който близката лисица нададе писък.

Чудовището си беше намерило жертва — марсточанина, седящ най-близо до парапета на кораба. Мъжът се опита да събере магията си и по ръцете му запращаха искри, но с вързани китки му беше трудно да се отбранява.

Сафи се изправи на крака, вдигна ножа си и изрева:

— *Остави го на мира!*

Морската лисица изви шия към нея.

По дяволите. За миг леденосините очи на чудовището — носещи се стремително към нея — я изпълниха с удивление, след което тя хвърли един от ножовете си. Той се заби в черната зеница, морската лисица изметна тяло с писък и се скри под вълните. Корабът се заклати мощно, но създаването не изплува повече.

Сафи хвърли трескав поглед към „Жана“, но установи, че и втората лисица се беше махнала.

— Браво — обади се Изьолт.

Тя закрачи внимателно по главната палуба — очевидно движението в морето я затрудняваше. В лявата ѝ ръка проблясваше ятаган.

Сърцето на Сафи надви главата ѝ. Гледката на Изьолт на крака — нищо, че силите ѝ идваха от болкокамъка — я изпълни с желание да се засмее облекчено. Или да се разплаче. Най-вероятно и двете.

Най-много я въодушевяха очите на нишкосестра ѝ. Блестяха и... бяха *отворени*.

— Ново оръжие? — попита Сафи със смущаващо пресипнал и дрезгав глас.

Изьолт се усмихна.

— Все с нещо трябва да опазя кожата ти.

Гърлото на Сафи я стегна още повече.

— Карауенската стомана е най-добрата, нали знаеш?

— Така е — изръмжа Иврен и се насочи към момичетата, стъпвайки уверено по клатещата се палуба. — А ти, домна — измери тя гневно Сафи с очи, — само загуби ножа си и ядоса чудовището още повече.

— Прогоних го.

Тя махна към поуспокойлото се море.

— Не! Те ловуват така — Иврен извади нов нож за хвърляне. — Проверяват кораба, пробват как се бием. После се гмурват. Докато си говорим, и двете лисици набират скорост и се носят към повърхността. Ще се опитат да разклатят корабите и ще сграбчат всеки, който падне.

Сафи зяпна и усети вкуса на соления въздух.

— Искаш да кажеш, че ще се върне?

— Да — монахинята махна с нож към нея. — Затова вземи ножа и двете застанете разкрасени, глупачки!

Сафи грабна ножа, а в същия миг Изьолт извика:

— Ето я!

Дъските се пръснаха с оглушителен трясък. Корабът рязко се заклати наляво... наляво... Сафи изви тяло към палубата, обратно на движението му.

Зад нея се разнесоха крясъци. Марстошките моряци се затъркаляха към водата. Вързаните им ръце им пречеха да се спрат.

Сафи и Изьолт се спогледаха — и Сафи начаса разбра, че мислят едно и също. Двете едновременно спряха да се противят на накланящия се кораб и се оставиха на гравитацията.

Дървесината задържа босите стъпала на Сафи на място и я принуди да заподскача на ситни крачки след Изьолт, чиито ботуши се бяха плъзнали с лекота по мокрите дъски.

Изьолт стигна другия край първа, изрева и сграбчи една зелена туника точно преди собственикът ѝ да се претърколи през борда. Беше братият огневещ-лечител.

— Сега не е такава измет, а? — викна Сафи.

Внезапно се разнесе вик. Втори марсточанин — младо момче — се носеше към парапета. Тя се втурна след него, но той се прекатури през парапета. Сафи се надвеси след него и впи пръсти в глезена му, а Изьолт се вкопчи в нейния.

— Дър-жа те — рече тя през стиснати зъби и прегърна парапета с ранената си ръка. — Но няма да е задълго... ох, *по дяволите*.

Корабът спря да се накланя. Гравитацията действа и корпусът му се понесе в другата посока сред плисъка на вълните и скърцането на гредите.

Сафи и момчето се преметнаха обратно на палубата, Изьолт, стиснала здраво парапета, запищя от болка... докато накрая не се появи Иврен, някак задържаща се на крака, и не вдигна Сафи на нейните собствени.

Морската лисица изскочи от водата — твърде близо до драпащата на място Изьолт.

Сафи метна ножа си по звяра. Той се заби в окото му, на сантиметри от първия.

Чудовището изпищя и отново се гмурна. Засипа ги дъжд от солени пръски, а корабът се разклати още по-бясно.

Сафи изправи Изьолт на крака. Дясната ѝ ръка висеше отпуснато, а лицето ѝ беше сгърчено от болка... но тя все пак успя да извика:

— Много точно.

— Само че се целех в другото око.

— Престани с това! — викна ѝ Иврен на няколко крачки от нея, с младия марсточанин до себе си. — Само хабиш ножовете ми!

Тя извади меча си и разреже въжетата на момчето.

— И стига стърча там! Трябва да освободим мъжете, докато можем.

Изьолт кимна уморено и се помъкна към най-близкия от войниците. Сафи обаче нямаше оръжие — за пореден път.

Иврен извади последния си нож за хвърляне.

— Не губи и този, домна.

— Да, да.

Сафи го взе и се насочи към най-близкия моряк. Освободи го с три бързи рязвания. Премина към следващия, после този до него. Един след друг сваляше въжетата им. Развързаните мъже се заеха да помагат на другарите си, докато няколко от освободените огневещи застанаха в отбранителна формация в квадрат в средата на палубата. Сафи хвърли поглед към водата — все още спокойна, — а после и към „Жана“.

Морската лисица, която беше нападнала другия кораб, също беше изчезнала.

За частица от секундата тя се обнадежди, че чудовищата може би се бяха отказали от лова... но после Изьолт изпищя:

— Пак идва! От южната страна!

От южната страна. Точно където беше тя в момента — прерязваше въжетата на поредния моряк. *Мамка, мамка, мамка му...* тя разреза и последните нишки и мъжът се изправи тромаво.

Морската лисица изскочи над вълните и праметна глава над парапета. Зъбите ѝ се стрелнаха напред — зъби и въртящи се очи, придружавани от писък, от който мозъкът ѝ щеше да се пръсне.

Щеше да я изяде. Щеше да прекърши тялото ѝ на две и да я погълне...

В гърдите я блъсна вятър. И в краката. Тя се праметна рязко назад и се отдалечи от чудовищната паст. Море, небе и кораб се сляха в едно, заедно с огньовете на огневещите, а тя забеляза Мерик, който летеше към нея.

В гърдите ѝ се надигна благодарност... и облекчение...

Тя се стовари на палубата. Той също. Върху нея. После корабът се лашна на другата страна, той се претърколи встрани и прогърмя:

— *Какво търсим тук, по дяволите?*

Тя премигна стреснато, но после се изправи на крака и извика:

— Ти ще ме предадеш на марсточаните!

— Не, вече се отказах!

Той извади абордажната си сабя и във вихър от стомана взе да реже въжетата на пленниците. Едно след друго. Докато работеше, изкрещя:

— Ноден е благосклонен към мен, домна, а само глупакът би загърбил подобна чест.

— Чест? — изписка тя, преряза въжетата на един старец и се втренчи във водата. — Що за чест е да те връхлети трижди проклета морска лисица?

— Стига приказки! — той посочи стълбата на кораба. — Слез долу и не се показвай!

— Не го прави! — извика Изьолт и се спусна към Сафи.

Иврен я последва. Нишкосестра ѝ продължи задъхано, със сгърчено лице:

— Лисицата се е насочила към кърмата. Трябва да стигнем при хората отпред.

Без дума повече те се спуснаха към предната част на кораба. Сафи и Изьолт дърпаха бясно хората от парапета и ги блъскаха към Мерик и Иврен, които режеха въжетата им неуморно. Огневещите не помръдваха от формацията си, готови за бой.

Лисицата обаче беше прекалено, *прекалено* бърза за тях — и за когото и да било друго. Тя се вряза в кърмата на кораба. Разнесе се пукот на дърво, корпусът се издигна рязко нагоре и Сафи едва не полетя към морето.

Водата пред носа изригна. Втората лисица се изправи във въздуха с писък и се устреми към тях, готова да събори колкото хора успее от голата палуба — независимо че тялото ѝ гореше.

Сафи погледна Изьолт. Нишкосестра ѝ кимна. Както преди, момичетата се оставиха на гравитацията и затрополиха заедно надолу по палубата. Право към пастта на морската лисица.

Сафи се отблъсна от парапета — застанал почти успоредно на повърхността на морето — и изпъна тяло колкото можеше. Ножът ѝ се заби в косматата челюст. Обля я кръв.

Зададе се и Изьолт. Носеше се ниско по фалшборда. Ятаганът ѝ се заби дълбоко във врата на чудовището. Морската лисица подскочи и главата ѝ се отпусна.

Изьолт изтръгна ятагана и от онази рана също плисна кръв. Сафи се претърколи надолу и с всички сили нанесе съвършен удар с ножа си.

Създанието беше отворило широко уста. Тя запрати ножа напред, той влетя в гърлото на лисицата и се заби там.

Изьолт пък замахна с ятагана и съсече челото на чудовището.

Морската лисица нададе вой — отчаян, обречен вой, — след което потъна под вълните.

Първата лисица пусна кораба. Съдът се стовари в морето, а Сафи и Изьолт едва успяха да се вкопчат в парапета, преди да бъдат изхвърлени зад борда. Пръсна солена вода, навсякъде се търкаляха и залитаха хора, но те двете се държаха здраво.

Накрая корабът се успокои. Сафи успя да се вдигне на крака и издърпа и нишкосестра си до себе си.

— Как си? Къде те боли?

— Навсякъде — ухили се Изьолт. — Болкокамъкът не е особено силен.

Преди Сафи да успее да извика Иврен на помощ, Мерик изрева:

— Още е рано за празнуване!

Стъпките му прокънтяха по палубата, а около него се завихри все по-шеметен вятър. Иврен тичаше след него.

— Животното още не е мъртво.

Той достигна до Сафи и вятърът се заигра с дрехите и с косите й.

— Ще се върне.

— А и марстошката флота все още се носи насам — вметна Иврен и посочи хоризонта.

— Да не говорим за втората морска лисица — Изьолт сграбчи Сафи за ръкава и я дръпна от парапета. — Плува стремително към нас, този път към носа.

— Дръжте се — изрева Мерик. — Ще използвам магия, за да ни...

Морската лисица удари. Корабът подскочи във въздуха. Краката на Сафи се отлепиха от палубата и тя видя единствено ярките облаци и лилавото сияние — вятърът на Мерик ги обгърна. Въздушният вихър отнесе и четиримата на „Жана“. Те се сринаха до бака тежко и изключително болезнено. Сафи обаче нямаше време да провери дали е ранена. Докато се оглеждаше за Изьолт — и я откри стиснала ръката си на няколко крачки, — тя забеляза отблясъците от огън.

Не, от *четири* огъня. Каците с риба се бяха издигнали във въздуха и горяха. От тях лъхаха топли вълни — заедно с миризмата на препечена риба. Край тях стоеше Кълен. Дъхът му излизаше насечено, а очите се бяха изцъклили на лицето му. Той обаче успяваше да задържи ръце напред, вдигнал каците във въздуха, без магията му да отслабва.

— Кълен — извика Мерик, вече скочил на крака, и се втурна към барабана. — Закарай първата каца на място!

Той вдигна чука и зачака най-близката горяща каца да се обърне и да се плъзне пред барабана.

После стовари чука. Въздухът изскочи от барабана и застигна кацата, тя се понесе над водата, а пламъците се разгоряха бясно. После тя цопна във водата пред най-близката марстошка галера.

— Следващата! — викна Мерик и след миг и втората каца полетя.

Последваха третата и четвъртата. Всяка падаше пред марсточаните.

— Отдалечава се — рече Изьолт.

Очите ѝ бродеха във водата под кораба и взеха да се отдалечават — към падналата във водата риба.

— Спусна се след каците.

— Кръвожадни създания... — чу се Иврен.

Сафи подскочи — беше забравила за монахинята, свила се уморено край тях.

— Обичат пърлена риба.

Сафи закова очи във водата и проследи двете тъмни сенки, които се отдалечиха от кораба, след което изскочиха изпод вълните в далечината. Нападнаха горящите каци; усукаха тела и се сбиха за рибата.

В същото време марстошките галери се носеха право към морските лисици. За части от секундата Сафи *почти* съжали марсточаните — съмняваше се, че разполагат с каци с риба, които да изстрелят в морето за отвличане на вниманието.

След миг обаче се опомни — Изьолт се беше изпотила и трепереше. Сафи тръгна да ѝ помогне, а вятърът — омагьосаният вятър — подухна над „Жана“ и изду платната ѝ.

Бойният кораб изстена измъчено, след което пое на изток.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Въпреки малкия болкокамък и свършеното от огневещия, в ръката на Изьолт пулсираше тъпа, упорита болка. Тя все по-трудно успяваше да я пренебрегне, докато сивото Яданско море и далечният бряг се носеха стремително край нея. Омагьосаният вятър на адмирала и помощник-капитана направо беше вдигнал „Жана“ над водата в опита им да отдалечат кораба от марсточаните.

Изьолт и Сафи седяха на бака; гърдите им се повдигаха често, а Изьолт непрекъснато стрелкаше с очи Иврен до тях. Не можеше да се сдържи. Преди шест години и половина жената я беше напътствала, направо я беше *спасила*. Изьолт имаше чувството, че знае едновременно всичко и нищо за нея.

В спомените ѝ Иврен наподобяваше ангел. И беше по-висока. В действителност тялото ѝ беше покрито с белези, със загрубели черти, остаряло... да не говорим, че беше с половин глава по-ниска от Изьолт.

Косата ѝ обаче... тя беше все така лъскава и бляскава, каквато си я спомняше Изьолт. Ореол, достоен и за Луната майка.

Тя отклони любопитните си очи — беше ѝ трудно да задържа погледа си твърде дълго. Нишките на Иврен, Сафи и всички останали грееха в хиляди ярки нюанси. Те се набиваха в очите на Изьолт, независимо накъде ги насочеше. Към моряците, ужасени или в триумф, замаяни от развоя на събитията или на път да се сринат от изтощение.

Внезапно няколко нишки край нея засияха с отвращение. Собствениците им бяха забелязали кожата и очите ѝ. Никой обаче не изглеждаше враждебен, така че тя просто забрави за тях.

След часове — а може би само минути — „Жана“ взе да забавя ход. Омагьосаният вятър утихна съвсем и в привикналите с воя му уши на Изьолт остана единствено тишина. Кожата ѝ, която беше опъвал доскоро, сега се отпусна. Естественият бриз сам тласкаше кораба, а над главите им грееше пълна луна.

— Добре дошли в Нубревна — промърмори Иврен.

Изьолт се изправи и болкокамъкът просветна за миг. Тя се насочи към фалшборда. Сафи и Иврен я последваха.

Брегът не се различаваше кой знае колко от този северно от Веняса — скалист, назъбен, блъскан от бурното море. На мястото на горите по върха на скалите обаче лежах големи бели камъни.

— Къде са дърветата? — попита Изьолт.

— Там са си — отвърна Иврен уморено, — но вече не приличат на дървета.

Тя откачи рязко ножницата с ятагана от ремъка си, след което извади мазен парцал от наметалото.

Дъхът заседна в гърлото на Сафи.

— Това не са камъни, нали? — обърна се тя към Иврен. — Пънове са.

— Аха — отговори монахинята. — Когато са мъртви, дърветата не могат да устоят дълго на бурите.

— Защо... защо са изсъхнали? — попита Изьолт.

За миг Иврен огледа изненадано и Сафи, и Изьолт, сякаш за да се увери, че въпросът беше искрен. След като установи, че е така, тя повдигна вежди.

— Цялото крайбрежие беше поразено по време на Великата война. Карторските землевещи отровиха почвата от западната граница до устието на река Тимец.

Лед скова дробовете на Изьолт. Тя погледна Сафи, чиито ужасени нишки се бяха свили навътре.

— Защо не сме чували за това досега? — попита монахинята Сафи. — Учили сме за Нубревна, но... в нашите учебници по история страната е описана като тучна и пълна с живот.

— Защото историята се пише от онези, които печелят войните — отговори Иврен.

— И все пак... — продължи нишкосестра й и извиси глас, а нишките й се разтвориха. — Ако всичко беше лъжа, щях да го разбера.

Тя улови Изьолт за ръката и я стисна толкова силно, че Изьолт усети болка въпреки болкокамъка. Раната й затуптя.

Болката обаче беше ободряваща. Тя я пое, доволна, че я накара да изпъне гръб и да отвори уста. Очите й се спряха на благоговейното, съсредоточено лице, с което Иврен чистеше ятагана си — същия, който

беше използвала тя самата. По лъскавата стомана все още лепнеше кръвта на морските лисици.

Докато монахинята търкаше с отработени, сигурни движения, Изьолт изведнъж се замисли колко ли ножа беше изчистила през живота си. Беше лечителка, но и боец — при това поне половината й живот беше преминал във Великата война.

Когато те двете със Сафи почистваха своите остриета, бършеха петна от пръсти и пот — пазеха стоманата от всекидневието.

Когато обаче Иврен... а и Хабим и Матю... дори Гречя... лъскаха мечовете си, те чистеха кръвта, смъртта и миналото, което беше невъобразимо за Изьолт.

— Разкажете ни — рече тя тихо — какво се е случило с Нубревна.

— Карторците започнаха всичко — поде Иврен протичко и думите й затанцуваха по вятъра. — Землевещите им раниха почвата. Седмица по-късно Далмотската империя ни изпрати своите водовещи, за да отровят крайбрежието и реките. Накрая — макар и не по важност — марстошките огневещи изпепелиха източната ни граница до земята.

— Действията им очевидно бяха съгласувани, защото запомнете едно — Ловац така и не падна. През всички векове война Пазачите на Ноден и Водните мостове на Стефин-Екарт ни държаха в безопасност. Затова според мен империите са решили, че ако се обединят за кратко, може и да успеят да ни сринат — веднъж завинаги.

— Но не се е получило — вметна Изьолт.

— Поне не в началото — Иврен спря да чисти и отправи взор в далечината. — Империите съсредоточиха последните си атаки в месеците преди Спогодбата. После изтеглиха армиите и флотите си, но оставиха магията да ни довърши. Отровата се просмука в почвата, плъзна нагоре по реките, а марстошките огньовете изгориха цели гори до земята.

— Селяните и земеделците бяха принудени да навлязат в сушата. Колкото се може по-близо до Ловац. Градът обаче вече беше твърде пренаселен. Мнозина загинаха, а оттогава жертвите са нараснали неимоверно повече. Народът ни гладува, момичета, а империите са на крачка от това да ни разгромят веднъж завинаги.

Изьолт премигна. В гласа на монахинята се прокрадна нотка на обреченост, а в нишките й просветна розово примирение.

До нея Сафи изпусна дъха си.

— Мерик наистина се нуждае от този договор — прошепна тя.

Гласът ѝ беше лишен от чувство. Нишките ѝ бяха притихнали, застинали — сякаш беше твърде ужасена, за да изпитва каквото и да било.

— Чичо ми обаче е направил договора невъзможен — без капчица кръв...

Във въздуха се възцари мълчание. Вятърът и виковете на моряците долитаха отдалеч. И изведнъж всичко се промени — светкавично. Заслепяващо.

Сафи отскочи от фалшборда, а нишките ѝ се запремятаха с повече цветове, отколкото Изьолт беше в състояние да изброи. Червена вина, оранжева паника, сив страх, синьо съжаление. Това не бяха крехките разкъсвателни нишки, а яки, здрави съзидателни такива. Всяко чувство, независимо от цвета му, излизаше от нея и се носеше над палубата, сякаш търсеше с кого да се свърже — когото и да било, — някой, чийто чувства да бушуват също като нейните.

Тя се обърна към Изьолт и изрече с глас от камък и лед:

— Толкова съжалявам, Изьолт...

Погледът ѝ се плъзна към Мерик, след това тя повтори:

— Толкова съжалявам, че те въвлякох в това.

Преди Изьолт да я успокои, да каже, че нищо не беше по нейна вина, с ъгълчето на очите си тя долови бяла нишка. *Ужас*. Тя се извъртя точно в мига, в който застаналият на главната палуба Кълен се закашля. След което се преви.

А после падна.

Изьолт се спусна към него, следвана от Сафи и Иврен. Достигнаха го заедно с някакво момиче с плитки, чиято кожа беше пълната противоположност на мъртвешката бледност на Кълен. Мерик вече беше там. Беше го вдигнал да седне и разтриваше гърба му.

Разтриваше *дробовите* му, осъзна Изьолт, след като спря на няколко крачки от тях. Сафи се закова до нея. Иврен обаче отиде до Кълен и приклегна.

— Тук съм, Кълен — рече Мерик дрезгаво.

Нишките му горяха със същия яркобял ужас като тези на Кълен.

— Тук съм. Отпусни дробове и въздухът ще се върне.

Помощник-капитанът мърдаше с уста като риба, опитвайки се напразно да поеме въздух. Явно успяваше да издиша, но не беше в състояние да вдиша. Кашлицата, която разтърсваше тялото му, отслабваше с всеки напън.

Опулил очи, с пребледнели бузи, Кълен се обърна към Мерик и поклати глава.

Сафи се отпусна на палубата до тях.

— Мога ли да помогна?

Тя погледна принца, после момичето, а накрая — и Кълен, който се втренчи в нея.

Помощник-капитанът обаче успя единствено да поклати глава, след което обели очи и се свлече в ръцете на Мерик.

Мерик и момичето мигновено го обърнаха по гръб, а принцът отвори широко устата му. После долепи устни до неговите и изпразни пълните си с омагьосан въздух дробове в гърлото на нишкобрат си.

И пак, и пак, без да спира. Цяла вечност — вдишване, издишване, трескави, ужасени нишки... Наоколо се струпяха моряци, макар че проявиха достатъчно разум и не се приближиха прекалено. Сафи стрелна Изьолт уплашено с очи, но тя беше безсилна. Никога не беше виждала подобно нещо.

Внезапно гърдите на Кълен се помръднаха едва-едва. Той дишаше.

Няколко мъчителни секунди Мерик задържа очи върху гърдния му кош, след което се преви на две с облекчение. Нишките му засияха в розовия оттенък на нишкобратята — чисти и бляскави.

— Благодаря ти, Ноден — промърмори той в гърдите на Кълен.
— О, Ноден, *благодаря ти*.

Същото чувство проблесна в нишките на останалите моряци... дори в тези на Сафи и на Иврен.

При все това най-ярко грееха нишките на Мерик и на момичето... а нейните бяха обагрени в чисто червения цвят на сърценишката.

— Нека го прегледам — каза Иврен и положи нежно ръка на гърба на Мерик. — За да се уверим, че не е увредил нещо.

Мерик скочи на крака с разкривено от гняв лице. А нишките му...

Изьолт се стресна от наситеността им.

— Нарушихте заповедта ми! — изкрещя той на леля си. — Изложихте кораба и хората ми на риск! *Домната беше единственият ми залог!*

Иврен остана неподвижна, със спокойни нишки.

— Имахме нужда от огневещ-лечител за Изьолт. Без него щеше да загине.

— *Всички щяхме да загинем!* — тросна ѝ се Мерик отново.

Тя не му се възпротиви.

— Изостави поста си, без да се замисляш за останалите!

Нишките на Сафи блеснаха в отбранителен гняв. Тя скочи на крака.

— Вината не беше нейна — просто направи онова, което ѝ наредих аз.

Мерик се въртна към нея.

— Така значи, домна? Значи не си бягала от годеника си? И не си бягала от преследвачите си, така ли, *веровещице?*

Студ скова стомаха на Изьолт. И мускулите ѝ. Откъде беше разбрал?

Няма значение?

С тази мисъл тя сви колене, готова да скочи към Сафи. Да я защити...

Докато нишките ѝ не примигнаха в бежово колебание — сякаш се канеше да скрие тази истина от Мерик. Затова Изьолт изобрази на лицето си пълното нишковещерско спокойствие. Нямаше да издаде тайната ѝ.

— Откъде чу този слух? — попита Сафи накрая с равен, предпазлив глас.

— Марсточаните знаят — наведе се Мерик към нея. — Гласовещият им беше така добър да сподели с моя. Отричаш ли?

Светът забави ход и вътрешният спор на Сафи като че се просмука във всичко наоколо. Бризът сякаш отслабна и затихна.

„Не си признавай. Моля те, не си признавай.“

Подозрението, че император Хенрик знае за вещерските способности на Сафи, беше едно, но нямаше нужда и целият останал свят да научава каква беше. Ами ако Мерик решише да я използва — или да се ожени за нея, какъвто беше планът на Хенрик? Или пък да я убие, преди да попадне в лапите на някой от враговете му?

Нишките на Сафи обаче преминаха от сив страх към наситено, решително зелено и Изьолт изпусна отчаяно дъха си.

— И какво? — изпъна рамене нишкосестра й. — Какво ако съм веровещица, адмирале? Има ли някакво значение?

Той я сграбчи с мълниеносно движение за китките, извъртя я и изви ръцете й зад гърба.

— Има огромно значение — изръмжа. — Каза ми, че никой не те преследва. Че не си важна особа, а се оказва, че си веровещица, сгодена за император Хенрик.

Той тикна ръцете й още по-плътно до гърба.

Лицето на Сафи се стегна, но когато Изьолт наклони тяло, готова да защити нишкосестра си — да се бие за нея, — тя поклати глава предупредително.

Когато заговори отново, тонът и нишките й бяха стряскащо овладени.

— Реших, че ако научиш коя съм, може и да ме предадеш на карторците.

— Лъжа — Мерик доближи лице на сантиметри от нейното. — Магията ти разпознава кога говоря истината, домна, а аз ти казах, че нямам никакво намерение да те нараня. Искam единствено да осигуря храна за своя народ. Защо е толкова трудно...?

Гласът му преградна, той замълча, а аленият гняв в нишките му прерасна в тъмносиня тъга.

— Сега останах без приливовеци, домна, а и марсточаните са по петите ми. Останаха ми единствено корабът, верните ми моряци и помощник-капитанът. Ти обаче насмалко да ми отнемеш и тях.

Сафи отвори уста, за да се възпротиви, но той не беше приключил:

— Можеше да се възползваме от появата на морските лисици и да избягаме. Вместо това едва не умряхме, защото ти не остана в каютата си, както ти беше наредено. Наложих се да те търся, което ни превърна в *стръв* за лисиците. Безразсъдството ти едва не коства живота на моряците ми.

— Но Изьолт...

— ... щеше да се оправи — Мерик я натисна в гърба и тя изкриви поза. — Бях намислил да намеря огневещ за приятелката ти в

мига, щом стъпехме на нубревненска земя. Знаеш, че говоря истината, нали? Вещерските ти способности трябва да ти го издават.

Сафи кръстоса поглед с неговия. После нишките ѝ пламнаха в ослепително синьо разкаяние и гузно червено и тя кимна.

— Така е.

Той отново се поддаде на гнева. Стисна я здраво и нареди:

— Тръгвай!

За пълна изненада на Изьолт Сафи тръгна безропотно. Нишките ѝ се сляха с тези на Мерик и затрептяха в нюанси в още по-ярко червено.

Изьолт отвори устни и вдигна крак, за да я последва. И да попречи на Мерик да осъществи каквото там беше намислил.

Нечия ръка я стисна за китката.

— Недей.

Тя обърна глава. Момичето с плитките клатеше глава.

— Не се меси — рече тя сухо. — Няколко часа в железата няма да ѝ навредят.

— В кое?

Изьолт се врътна рязко... и ѝ призля. Мерик бутна Сафи на земята, хвана я за краката...

И вдигна някакви железните ленти над глезените ѝ.

Огромните окови се затвориха със скърцане, ключалките щракнаха, а Сафи успя единствено да я измери с очи през палубата.

Изьолт отново понечи да иде при нея, но този път един възрастен моряк ѝ препречи пътя.

— Остави я там, малката. Или ш'те затвори и тебе.

Сякаш за да потвърди думите му, Иврен се стрелна напред с вик:

— Не може да постъпваш така с нея, Мерик! Тя е карторска домна! Не е нубревненка!

Принцът се изправи и махна леко на моряците си... макар че очите му останаха приковани в леля му.

— Ти обаче си нубревненка, така че и твоето неподчинение няма да остане безнаказано.

Нишките на Иврен се обагриха в тюркоазена изненада, а двама моряци я сграбчиха и я отнесоха към втори чифт железни крачоли. Докато я наместваха и затягаха оковите, Мерик се обърна, сякаш да си ходи.

— Значи си готов да измъчваш една домна? — извика Иврен. — Ще ѝ сториш нещо, Мерик! Ще съсипеш договора си!

Той застина и се обърна към леля си.

— Налагам наказание, не мъчение. Последниците от неподчинението ѝ бяха известни. Освен това — добави той със смъртоносно спокойствие — що за адмирал... що за *принц*... щях да бъда, ако не спазвах собствените си закони? Домната оцеля невредима след нападението на морските лисици, така че няколко часа в железата няма да ѝ навредят. Обаче ще ѝ дадат *време* да помисли за ада, който ни навлече.

— Не беше нарочно — обади се Сафи, заковала очи в него. — Не съм искала да наранявам нито теб, нито Кълен... нито Нубревна. Не знаех за марсточаните — *кълна* се, адмирале. Чичо ми ме увери, че никой няма да тръгне по петите ми!

Изьолт се изумяваше все повече. Пред очите ѝ нишките над главата над Сафи — както и тези над главата на Мерик — туптяха с някаква сурова, неутолима нужда. Нишките на Сафи се спуснаха към неговите, а те пък се увиха и усукаха около тях.

Пред очите ѝ нейните се измениха — от съзидателни станаха свързвателни.

С две широки крачки Мерик отново се озова до Сафи и приклепна. Вгледа се настоятелно в очите ѝ; тя устоя на погледа му.

— Ако не беше магията на Кълен, всички вече щяхме да сме мъртви. Причината беше безразсъдното ти неподчинение. Това не може да остане безнаказано. Договорът със семейството ти все още е валиден и по един или друг начин ще те закарам до Лейна. След което ще осигуря храна за народа си.

За един... за два удара на сърцето пространството между тях — нишките, горящи между двамата, — лумнаха в една ярка, алена нишка.

Изьолт обаче нямаше време да определи нюанса точно — дали беше уплътняваща се нишка на любовта, или на непростимата ненавист — тъй като цветът избледня, а тя се зачуди дали всичко това не беше плод на собственото ѝ въображение.

Беше почти забавно колко бързо гордо изправената снага на Сафи се озова в капана на железата — като набито куче. Неподвижна. Прикlescена. Без изход.

При това без никаква съпротива. Просто се беше подчинила, учудена, че е готова да приеме оковите толкова лесно. Учудена къде се беше загубила способността да нападне. Да *побегне*. Какво ѝ оставаше от предишния ѝ живот, ако загубеше и умението си да бяга? Къде щеше да иде щастливото съществуване, изпълнено с таро, кафе и мечти?

Всичките ѝ надежди за свобода бяха изпепелени. Нямаше място, което да нарече „свое“ заедно с Изьолт. Нямаше как да избяга от двора на император Хенрик, от кроежите на чичо си Ерон и от живота като веровещица-беглец.

Изьолт обаче беше спасена. Раната ѝ беше излекувана и тя беше *спасена*. Заради това си струваше, нали?

Сафи се загледа в нишкосестра си, която се тътреше след Мерик по палубата — умоляваше го с безизразно лице, въпреки погнусата на моряците около себе си. Мерик не ѝ обръщаше внимание; той се покатери на кварталдека, зае мястото си на руля и заповяда ветробарабанът отново да подеме ударите си.

Изьолт се отказа. Спря пред стълбата към вътрешността на кораба и се обърна към Сафи. Изглеждаше по-безпомощна дори от миговете, в които беше на прага на смъртта.

Заваля. Нежният ръмеж по кожата на Сафи би трябвало да я успокои, но всъщност тя имаше чувството, че вали киселина. Загуби се в самата себе си. Светът сякаш я задушаваше. Не можеше да помръдне крака. Беше в капан, а капанът — в нея самата. Завинаги щеше да си остане *такава*. Затворена в *това* тяло, в *този* ум. Окована в собствените си грешки и нарушени обещания.

„*Затова всички те изоставят. Родителите ти. Чичо ти. Хабим и Матю. Мерик*“.

Името на принца заеча в ушите ѝ. Затуптя в едно със сърцето ѝ, с дъжда. В едно с барабана.

Той искаше просто да спаси родината си, но Сафи не се беше трогнала от това — нито заради него, нито заради живота на всички, които зависеха от него.

Изьолт залитна по палубата към нея с посърнало, бледо лице. Беше ѝ останала единствено тя, единственото късче от стария ѝ живот. Колко време обаче оставаше, преди и тя да се откаже?

Изьолт стигна до нея и се отпусна на колене.

— Отказва да ме изслуша.

— Трябва да си починеш — рече Иврен. — Прибери се в каютата.

Сафи потръпна, а веригите ѝ издрънчаха. Беше забравила, че монахинята беше окована до нея. Дотолкова се беше вгълбила в себе си, че беше забравила всички останали.

Както правеше винаги.

Поради егоистичната ѝ алчност за главата на Изьолт беше обявена награда. Кое то я беше принудило да напусне Веняса — и незнайно как да получи омагьосана стрела в ръката. После пък, когато Сафи беше подхванала битка в нейно име — решена да направи всичко по силите си, за да се отплати на половинката си и да я спаси от бедите, които ѝ беше навлякла, — беше навредила на другото. На много други хора. Ограниченият ѝ поглед я беше повел по коварен път, а сега Мерик, Кълен и целият им екипаж плащаха цената.

При тази мисъл думите, които чичо Ерон ѝ беше казал във Веняса, оживяха в сърцето ѝ.

„Щом камбаните ударят в полунощ, ще можеш да правиш каквото си пожелаеш и да продължиш безхаберното си съществуване, към което винаги си се стремил.“

Беше направила точно това, нали? В полунощ беше изоставила ролята си на домна. Отново беше подхванала старото си безразсъдно, безсмислено съществуване.

Обаче... тя отказа да приеме това. Отказа да се превърне в онова, за което я мислеха Ерон... както и много други. Беше затворена в това тяло, в този ум, но това не означаваше, че не можеше да се отвори навън. Не значеше, че не може да се промени.

Тя кръстоса очи с Изьолт, чиито бяха хлътнали и грееха неистово.

— Прибери се в каютата — нареди ѝ тя. — Трябва да се скриеш от дъжда.

— Но ти... — Изьолт се доближи; мокрите ѝ от дъжда ръце бяха настръхнали. — Не мога да те оставя тук.

— Моля те, Из. Ако не се оправиш, всичко това ще се окаже напразно — Сафи се насили да се засмее. — Ще се оправя. Това не е нищо в сравнение с изненадващите тренировки на Хабим.

Изьолт не се усмихна, както се беше надявала, но все пак кимна и се изправи неустойчиво на крака.

— Ще дойда да те видя при следващия удар — тя погледна Иврен и вдигна китка. — Искате ли си болкокамъка?

Иврен поклати леко глава.

— Ще ти бъде нужен, за да заспиш.

— Благодаря. — Изьолт отново обърна очи към Сафи и се взря дълбоко в очите ѝ. — Всичко ще бъде наред — обяви тя протичко. — Ще оправим нещата. Обещавам ти.

После обви гърди с ръце и се отдалечи, оставяйки Сафи на надигащия се прилив на веровещерството ѝ.

Защото те *наистина* щяха някак да оправят нещата.

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

В седемте часа, откакто картотският катер беше отплавал от Веняса, слънцето беше залязло, луната беше изгряла, а Едуан не беше спрял да повръща. Единствената му утеха беше, че окаяното му състояние беше дало искрата на мълва сред ужасените от Пустотата моряци на борда: „Кръвовещите не могат да прекосяват вода“.

Да, дано разпространяха *този* слух по всички пристанища, на които попаднеха.

Той тъкмо премина към добре дошлите сухи напъни, когато катерът се натъкна на четири разбити бойни кораба — три марстошки и един нубревненски. Въпреки ожесточеното му ръмжене, че Сафия фон Хастрел не се намираше на тях, принц Леополд все пак настоя да спрат.

Защото явно на борда *се намираше* императрицата на Марсток... и Леополд настоя Едуан да го придружи на въпросния борд. Тъй като никой от ад-бардовете не се противопостави на тази лудост — дори командирът им: мързелив, непочтителен млад мъж на име Фиц Григ, — Едуан скоро се понесе във въздуха към галерата на императрицата на ветровещерски вятър. Щом кацнаха, десет от Усойниците претърсиха небрежно него и Леополд, без да настояват да оставят оръжията си, след което ги въведоха в каютата на императрицата. Явно бяха убедени, че нито Леополд, нито Едуан имаха някакъв шанс срещу отрововещерските им стрелички.

Той разпозна няколко от Усойниците — единствено по кръвомириса им, тъй като не можеше да види лицата им под шаловете. Зигзаговидните им мечове, подобни на стоманени пламъци, проблясваха на огневещерските фенери по палубата.

Оръжията бяха безсмислени. Неудобни и непотребни — особено при положение че най-сериозното преимущество на човек от Усойниците беше отрововещерството.

Властта им над отровите беше изключително мрачно разклонение на водовещерството — беше чувал, че е тръгнало от

покварени водовещи-лечители, — но въпреки това неговите способности се смятаха за магия от Пустотата. И него наричаха „демон“.

Винаги беше смятал това за... нечестно.

И все пак полезно.

Щом влязоха в каютата на императрицата, Усойниците се наредиха равномерно из помещението и покрай стените. В средата на каютата имаше ниска, неугледна маса с две пейки. До едната стоеше императрицата на Марсток.

Беше по-дребна, отколкото я беше запомнил... беше я виждал само отдалеч, но въпреки фините ѝ кости кръвомирисът ѝ издаваше твърдост. „Пустинни билки и стени от пясъчник. Ковашка наковалня и мастило от жлъчка.“ Мирис на железовеца, при това могъща, както и на образована жена. При това въпреки че флотата ѝ беше разбита, Ванес беше облечена в чиста бяла рокля, а изражението ѝ беше хладно, но благовъзпитано.

Той застана с широко разкрасени крака зад втората пейка, като междувременно премисли кои бяха най-добрите изходи от каютата. Императрицата се усмихна. Усмивката пробяга по устните ѝ като бриз — сякаш двамата с Леополд се намираха в балната зала.

Ванес вероятно знаеше кой — и какъв — беше Едуан, но не отбеляза присъствието му. Не показва недоумението си, че Леополд се беше появил без ескорта си от ад-бардове.

Тя очевидно умееше да владее изражението си, като непрекъснато сменяше внимателно премислени маски, чиято цел беше да задържат положението в каютата в нейните изящни ръце.

„Защо обаче се старае толкова?“, зачуди се Едуан. Ако се вярваше на историите за могъществото ѝ като железовеца, не ѝ бяха необходими номера, за да постигне своето. По-старите карауенски монаси все още разказваха за деня, в който беше унищожила прохода Кендура; тогава тя беше отрицала необятна и безстрашна магия, способна да срина цяла планина.

При това го беше направила на седемгодишна възраст.

Едуан прие старанието ѝ за знак, че срещата им беше миролюбива.

— Ако позволите, бих хапнал марстошки фурми — рече принц Леополд.

Той се завъртя около масата, като че по-заинтригуван от ръкавелите на жакета си, отколкото от разговора с Ванес.

Маската, която беше нахлузил, обаче беше неумела и преиграна. Сякаш се опитваше да се държи като благородник, докато Ванес просто беше такава.

Тя посочи пейката и железните ѝ гривни дръннаха.

— Седнете, принц Леополд. Ще наредя да донесат сладки.

— Благодаря ви, Най-святата сред светите.

Той ѝ се усмихна широко и се тръшна на пейката с движенията на човек, който беше прекарал дълъг, тежък ден. Черната дървесина простена.

Ванес се настани на пейката срещу него. Тя изправи гръб и наведе глава на една страна в очакване. Почти на мига един млад прислужник дотича с чиния със захаросани плодове. Леополд грабна един, изсумтя със задоволство и побърза да вземе още два. Секундите преминаха в минути и макар че Едуан не се и съмняваше, че поведението на принца целеше да обиди императрицата, тя показва единствено търпение — което далеч не можеше да се каже за самия него.

Ако целта на посещението на Леополд беше да сипе дребнави обиди, значи отклонението беше още по-голямо прехосване на време от първоначалните му предположения. С тази скорост Сафия фон Хастрел щеше да достигне Пазачите на Ноден, преди Леополд да е сдъвкал сладките си.

На четвъртия плод Ванес повдигна деликатно вежди и рече възпитано:

— Когато заявих, че флотата ми е пострадала, се надявах на вашата помощ. Може би не съм била достатъчно ясна?

Леополд отново се ухили и бавно обърса устни с палец.

— Не се съмнявам, че Ваше Най-Величаво Величие си дава сметка, че сладкото може да оправи и най-обречената ситуация.

Той ѝ подаде една смокиня.

— Не съм гладна.

— Не е нужно човек да е гладен, за да се наслади на това — той отново побутна смокинята. — Вземете една. Божествени са почти колкото красотата ви.

Тя склони глава почтително и за изненада на Едуан прие захаросания плод. Дори гризна едно парченце.

Той прокара език по зъбите си, озадачен от поведението ѝ. Леополд очевидно се опитваше да я ядоса, а тя ловко отбягваше предизвикателствата му. Значи искаше нещо важно... а тя винаги получаваше онова, което искаше. Защо тогава протакаше? Защо държеше на маската на спокойствието, след като разполагаше с такава мощ? Едуан със сигурност не би си направил труда.

Леополд явно мислеше същото, защото на шестата фурма изостави игричката си. Отпусна се назад със зле прикрита досада и кръстоса крака.

— Какво се случи с флотата ви, Ваше Обожание?

— Морски лисици — отвърна тя протичко...

... и предизвика смеха на принца.

— *Морски лисици* — повтори той и повдигна вежди. — И очаквате да ви повярвам? А имаше ли и сенко змейове и огнени ястреби? Не, не, почакайте — може би Дванайсетте са се завърнали с прокълнатите си мечове и са пробили коритото на кораба ви?

Ванес не реагира, но въздухът в каютата като че се напрегна. Усойниците застанаха нащрек, а Едуан плъзна ръка към дръжката на меч.

— В Марсток все още има огнени ястреби — заяви Ванес; тонът ѝ беше равен като преди малко; маската ѝ беше непокътната. — Изглежда, че и морските лисици са се завърнали.

Едуан стрелна с очи Леополд с надежда да разгадае как ще постъпи принцът. Той самият беше чувал за морските лисици, но доколкото знаеше, от десетилетия никой не ги беше виждал. Както никога обаче Леополд замълча и остана непроницаем.

Затова Ванес продължи:

— Налага се да пристигна в Азмир, Ваше Височество, но се опасявам, че времето, нужно на екипажа ми, за да поправи щетите на флотата ни, е твърде много. Моля ви да ни заемете приливовещите от своя екипаж. Ние вече не разполагаме с такива.

„Тогава защо — замисли се сухо Едуан — долавям мириса на поне трима приливовещи под палубата?“

Нямаше как да се е объркал — миришеха на линията на прилива и на речни бързеи.

Докато той обмисляше как най-удачно да уведоми принца, че императрицата лъже, Леополд махна с ръце и пророни:

— Ваше Имперско Съвършенство, нямаше как да не забележа, че един от корабите ви е непокътнат. И не прилича на останалите. Всъщност изглежда... как го казахме? — той изглежда многозначително Едуан, като ясно показва, че не очаква да получи отговор от него, а после щракна с пръсти. — Изглежда нубревненски. Точно така. Чудя се, Ваше Имперско Съвършенство, как се е озовал във ваше владение?

— Натъкнахме се на него по случайност — отвърна Ванес равно. — Явно и той е бил нападнат от морските лисици.

— В такъв случай — Леополд облегна лакти на коленете си — мъртвият му екипаж надали би имал нещо против да стигнете до брега с кораба им.

За половин дъх Ванес замръзна. Не заговори, не мигна, дори дишането ѝ престана. След това скочи на крака, гривните ѝ зазвъняха, а тя сложи на лицето си нова маска: на гнева. А може би не беше маска, защото, когато вдъхна дълбоко, Едуан усети, че ударите на сърцето ѝ се бяха ускорили. И сгорещили.

— Каните се да ми откажете помощ? — рече тя тихо. — На мен, Императрицата на огнените деца, Избраната дъщеря на Кладенеца на огъня, Най-обожаваната сред марсточаните?

Тя протегна двете си ръце на масата толкова уверено, че и една от железните ѝ гривни не дрънна.

— На мен, Унищожителката на прохода Кендура? Отказът ви е равносителен на факла в собствената ви погребална клада, принц Леополд. Не ви съветвам да ме печелите като враг.

— Не знаех, че сме съюзници.

Ванес изпъна тяло като дебнеща змия, а Едуан инстинктивно призова магията си — съвсем малка частичка, за да не се напълнят очите му с червено. Ако напрежението се покачеше, щеше да обезвреди императрицата за един удар на сърцето.

Леополд вдигна пръст пред нея.

— Ето как виждам положението аз, Най-височайша сред височайшите. Първо, мисля, че преследвате годеницата на чичо ми — защо иначе бихте напуснали мирни преговори, на които се очаква да присъствате?

— Второ — той изправи още един пръст, — мисля, че тук сте се сблъскали с похитителите на Сафия и сте подхванали битка, която някак е минала през цепнатините в Спогодбата — той изпъна трети пръст и повдигна вежди. — Не мога обаче да разгадая третия пръст, който е *причината* за всичко това. Изключено е Сафия да представлява някакъв интерес за вас, Най-обичана.

Атмосферата в каютата стана още по-напрегната. Ванес изду гърди... но след това Едуан почувства, че кръвта ѝ се охлажда и тя озапти яростта си.

— Не търся годеницата на чичо ви, принц Леополд — пророни тя.

— А аз — Леополд се изправи и се извиси с цяла глава и половина над нея — не ви вярвам, императрица Ванес.

Изплющя магия — по-бързо, отколкото Едуан би могъл да си представи. Силата изтръгна три ножа от ремъка му, пренесе ги над пейката и ги насочи към врата, сърцето и стомаха на Леополд.

Силата на Едуан се пробуди с рев. Кръвта му се пресегна към Ванес. Тялото му се стегна за бой. В същия миг обаче шестима от Усойниците извадиха тръбичките си с тихо прошумоляване и ги насочиха към Едуан и Леополд.

Едуан трескаво огледа каютата за втори път, като пресмяташе възможните пътища за бягство наум. Можеше да овладее Ванес, но, така или иначе, щеше да приключи с гърди, пълни с отрова или с метал — а макар че той щеше да оцелее, Леополд нямаше да има този късмет.

Принцът вдигна хладно ръка и заговори без помен от страх в гласа — а за учудване на Едуан, страх нямаше и в кръвта му.

— Ако намерите Сафия фон Хастрел преди мен, императрице, ще ми я доведете незабавно или ще понесете последствията.

— Толкова много ли обичате играчката на чичо си? — Ванес обърна длан нагоре и ножът над врата на Леополд се отдръпна на няколко сантиметра. — Толкова ли я цените, че сте готов да поемете риска да ме разгневите?

Устните на принца се кривнаха нагоре, но в усмивката му нямаше и следа от веселост.

— Познавам Сафия фон Хастрел, откакто се помня, Ваше Кралско Съвършенство. Когато му дойде времето, от нея ще стане

отличен предводител. От типа, който поставя своя народ пред себе си — той стрелна многозначително с очи гривните на Ванес. — Така че запомнете думите ми, Избрана щерко на Кладенеца на огъня, ако не ми доведете бъдещата императрица, ще дойда в Марсток и *сам* ще си я взема. Сега свалете остриетата, преди неволно да се намушкам на някое. Това би изтрило името ви от Двайсетгодишната спогодба, повярвайте.

В каютата се възцари Напрегнато мълчание, а Едуан задържа вещерските си способности на пълни обороти. Готов... готов...

Остриетата се извъртяха мазно. После се отдръпнаха и паднаха.

Той улови най-близкото във въздуха, но другите две паднаха на масата. И на пейката. Той ги вдигна, а Леополд протегна ръка и взе нов захаросан плод.

— Благодаря за лакомствата, Велика разрушителко — той се усмихна ласкаво. — Винаги е огромно удоволствие да ви видя.

Без да казва и думичка повече, изпънал рамене като човек, който владее положението, Леополд Четвърти закрачи към вратата.

— Хайде, монахо — рече. — Загубихме време, трябва да наваксаме.

Едуан тръгна след него, но магията му не изпускаше Императрицата и Усойниците ѝ. Никой обаче не направи опит да ги възпре и след няколко мига мъжете се отдалечаваха от очуканата марстошка галера.

Щом стъпиха здраво на борда на катера си — а Леополд се развика на командир Фиц Григ да му донесе чисти бричове, — Едуан изгледа принца недоверчиво през присвити очи.

— Императрицата излъга, че на борда няма приливовещи — рече той, щом командирът изчезна под палубата.

— Предположих — Леополд се втренчи в невидимо петънце на ръкавела си. — Излъга също, че не се интересува от Сафия фон Хастрел. Само че — той вдигна очи — аз имам едно предимство пред Императрицата на Марсток.

Едуан повдигна вежди.

— Имам теб, монах Едуан, а *това* — не се съмнявай — определено я е изплашило.

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

— Дръжте фенерите стабилно! — изрева Мерик от руля.

Двамата моряци насочиха фенерите на „Жана“ към вълните. Луната им осигуряваше някаква светлина, когато облаците благоволяха да се разнесат, но не беше достатъчно... особено с неумолимия дъжд.

Без Кълен, който да издуе платната на „Жана“, или вещиците на Мерик, които да понесат коритото, той трябваше да натисне здраво екипажа — както и самия себе си.

Обаче нямаше друг избор, а времето течеше.

Трябваше да открие самотния, назъбен връх — Самотното копеле, както му казваха двамата с Кълен, — преди приливът съвсем да го покрие. Зад него имаше скрит залив. Семейна тайна, която щеше да позволи на екипажа му да си отдъхне в безопасност.

Ако „Жана“ изпуснеше прилива обаче, щеше да му се наложи да чака до следобед на следващия ден... което щеше да позволи на марсточаните или на морските лисици да ги настигнат.

Погледът му се премести върху домната и Иврен, все още в окови. Мокрите златни коси на Сафия висяха тежко, а бялото наметало на леля му беше посивяло от водата. Както никога, от Изьолт нямаше и следа. Тя беше проверила Сафия и Иврен сто пъти през първите четири часа от наказанието. От два удара насам обаче момичето стоеше под палубата. Вероятно спеше.

Което радваше Мерик. При всяко нейно идване с увещанието той да пусне Сафи, мускулите на врата му се стягаха. Раменете му се прибираха към ушите и той потупваше джоба си — за да се увери, че споразумението с Хастрел все още е там. Листата хартия се бяха превърнали в последната му надежда за спасение, затова не се разделяше с тях.

Той провери документа за хиляден път. Листата бяха омачкани и мокри от дъжда...

Подписите бяха непокътнати, затова щеше да остави Сафия в оковите още малко. Може и да не беше като Вивия по отношение на

дисциплината, но все пак неподчинението си имаше последици. Екипажът му знаеше това — дори го оценяваше, — така че той не можеше изведнъж да омекне. Дори и решението му да окове жената, която един ден можеше да стане императрица на Картора, да имаше последици в бъдещето... Дори Сафия и годеникът ѝ Хенрик да го накараха да си плати за изпълнението... не го интересуваше. Предпочиташе да запази уважението на екипажа си, отколкото да се тормози какво би могъл да стори някакъв идиотски владетел на страна, която, така или иначе, беше осакатена.

Хенрик. Мерик така и не хареса противния старец. Като си представеше, че Сафия е негова годеница. И че щеше да се омъжи за него... щеше *легне* с него... с мъж, три пъти по-възрастен от нея...

Не можеше да преглътне тази мисъл. Беше си внушил, че тя не е като останалите благородници. Вярно, действаше необмислено, но беше предана. И вероятно се чувстваше самотна като него в този свят на коварни политически игрички.

Обаче излезе, че Сафия беше точно като останалите карторски домове и домни. Живееше с наочници и виждаше само онези, които смяташе за важни.

И въпреки това — докато подклаждаше гнева си, докато си повтаряше, че я ненавижда — той не можеше да възпре едно „но“, което караше стомаха му да се свива.

„Но и ти щеше да направиш същото за Кълен. Би рискувал нечий живот, за да го спасиш.“

„Но може би тя не иска да се омъжва за Хенрик или да става императрица. Може би бяга, за да се измъкне от това“.

Той прогони тези доводи. Простата истина си оставаше — ако Сафия го беше известила за годежа от самото начало, той щеше да я върне в Далмотия и да приключи с нея на мига. И нямаше да му се налага да попада в тези предели на Яданско море, където беше принуден да се бори с морски лисици, да се сражава с марсточаните, а накрая — и да подложи Кълен на всичко това.

— Адмирале? — Хермин доуцука от кварталдека с безизразно лице. — Все още не мога да установя връзка с гласовещите в Ловац.

— О...

По навик Мерик изтръска дъждовните капки от палтото си. Хермин се беше свързал с гласовещерските нишки преди часове в опит

да говори с Ловац. И с крал Серафин.

— Дали пък... — взе да размишлява Хермин, като извиси глас над вълните и дъжда, над скърцащите въжета и виковете на моряците, — може би всички гласовеци са заети.

— Посред нощ? — повдигна вежди Мерик.

— Или пък — продължи Хермин — проблемът е в моята магия. Може би съм твърде стар.

Мерик смръщи лице. Вещерските способности не отслабваха с възрастта. Хермин го знаеше, Мерик също, така че беше безсмислено старецът да се опитва да смекчи онова, което очевидно се случваше: гласовеците в Ловац не отговаряха на призивите му.

Ако думите на Вивия се окажеха истина и ефировещерската миниатюра беше по поръчка на баща им, то Мерик щеше да се заеме с въпроса по-късно. За момента трябваше просто да доведе хората си до сушата, далеч от пламъците на Марсток.

Той погледна железните крачоли — и Сафия — и съзря Райбър приклепнала до нея.

— Поемете руля — изръмжа той, вече на път към палубата, след което изрева гневно: — *Райбър! Разкарай се оттам!*

Единственото момиче в екипажа скокна и застана мирно. Мерик скочи на главната палуба и тръгна тежко към нея, но Сафия остана с наведена глава.

— Ти — изръмжа той, — хващай парцала.

Той посочи близкия юнга, който старателно бършеше водата от дъските.

— Това е новата ти длъжност, Райбър, така че ако те хвана отново да се скатаваш, ще те пратя на камшика. Ясно?

Домната вдигна брадичка.

— Аз я извиках — изхриптя тя.

— Някой трябва да провери Изьолт — вметна Иврен дрезгаво. — Момичето все още се лекува.

Без да обръща внимание на думите им, Мерик протегна пръсти към яката си.

— Хващай парцала — каза той на Райбър. — Веднага.

Райбър козирува и се отдалечи. Той се завъртя към домната, готов да ѝ се развика да не закача моряците му.

Тя обаче беше отметнала глава назад, със затворени очи и отворена уста. Светлината на фенерите беше достатъчна, за да разкрие помръдването на гърлото ѝ под кожата. Както и движението на езика.

Пиеше дъждовни капки.

Гневът на Мерик се изпари. За миг той потъна в ужас и извади споразумението с Хастрел от джоба си. Подписите все още бяха там.

„Разбира се, че са тук — помисли, раздразнен от собствената си реакция. — Сафия не кърви.“

Въпреки това обаче пръстите му потрепериха, а той разсеяно се зачуди на какво ли се дължеше. Може би страхът му нямаше нищо общо с договора.

Мисълта се запровира из дебрите на мозъка му... а той побърза да я потуши, зарови я дълбоко и прибра договора обратно в джоба си. После извади ключовете за железните крачоли. Каквато и да беше причината за неоснователния му страх, щеше да се занимава с нея по-нататък. Както и с упоритата тревога за крал Серафин, Вивия и Кълен.

Сега обаче беше време да сложи край на наказанието.

Той приклепна до Сафия и отключи първия крачол. Момичето го погледна с отпаднала изненада.

— Свободна ли съм?

— Свободна в заключената си каюта.

Той разкопча и останалите железа и се изправи.

— Ставай.

Тя сви прогизналите си крака и се опита да се изправи. Корабът се разклати. Тя залитна напред.

Мерик се спусна към нея.

Кожата ѝ беше мокра и студена, а тялото ѝ трепереше. Той я повдигна и изсумтя, после я стисна в ръце. Екипажът му го следеше. Мерик я насочи към стълбата към вътрешността на кораба, а Хермин му кимна одобрително.

Домната беше получила наказанието си; мъжете уважаваха това.

Лицето на Сафия досади неговото, миглите ѝ бяха слепнали от капките. Мокрите ѝ дрехи се допираха до кожата му. Тя дишаше плитко. Мерик твърдо отказа да обръща внимание и се съсредоточи върху стъпалата, докато най-сетне не се озова в тъмната пасажерска каюта. Изболт спеше и потръпваше на сламеника.

— Из... — пророни Сафия, размърда се в ръцете му и се протегна към нишкосестра си.

Мерик я отнесе до леглото, приведе се и я пусна. Тя падна до Изьолт. Момичето се пробуди и се надигна, за да ѝ помогне, а Мерик се завъртя и напусна каютата, като си повтаряше, че Сафия вече е в безопасност. И че вече няма да мисли за нея. Че никога повече няма да си помисли за нея.

Да, но когато най-сетне стигна руля на бащиния си кораб и съзря Самотното копеле, извисило се над хоризонта пред тях, ръцете му все още бяха топли — а вратът му все още трептеше от допира на Сафия.

Преди завръщането на Сафи Изьолт отново беше попаднала в клопката на кошмарите...

Късай, късай, извивай и късай.

Дращеха я пръсти. Дърпаха косата ѝ, роклята, плътта ѝ.

Нишки, които се разпадат, нишки, които умират!

В ръката ѝ се вряза стрела; болката изригна в цялото ѝ същество. Заедно с магията, магията... черна, зловредна магия...

— Доста гаден сън — гласът на сянката я изкара от кошмара. — Днес много трепериш и се тресеш — от гласа ѝ сякаш капеше твърде сладък сироп. — Какво те тревожи? Не е само заради съня — него го сънуваш непрекъснато.

Изьолт се опита да се извърне, но в която и посока да се обърнеше, сянката я следваше. И избягваше всеки ритник или удар наум. При всеки неин опит да се измъкне сянката забиваше ноктите си още по-дълбоко.

При това не спираше да бърбори — *тя*, защото сянката беше жена. Беше като нея, нишковеца, въобразила си, че двете с Изьолт си приличаха по нещо.

Именно *тези* приказки я плашеха най-много. Възможността странныят глас да прилича на нея. Възможността сянката да разбира личните ѝ болки далеч по-добре от когото и да било друг.

Което, разбира се, я накара да се зачуди дали всичко това не беше плод на въображението ѝ. Дали не полудяваше, докато всичките и

надежди за бъдещето се процеждаха през пръстите ѝ.

Или пък тя най-сетне се беше пречупила под нишките на света... и обикновеното ѝ смъртно сърце просто беше станало на прах.

— Разстроена си заради племето — заяви сянката делово и събуди последните ѝ спомени. — Моето племе също ме прокуди, знаеш ли... защото не бях като останалите нишковещици. Не можех да правя нишкокамъни и да владея чувствата си, затова племето не ме искаше. И ти си напуснала своето по тази причина, нали?

Любопитството в гласа ѝ беше нож с две остриета. Изьолт знаеше, че не бива да отговаря... но не можа да се сдържи, когато сянката повтори въпроса:

— И ти си си тръгнала по тази причина, *нали*?

Езикът я засърбя от подтика да каже истината — за срама ѝ пред Гречя, за завистта ѝ към Алма. Защо не можеше да се възпротиви на сянката? „Използвай безсилието — каза си тя почти трескаво. — Използвай го, за да я пребориш.“

В съня си дръпна тяло встрани и се вкопчи в първия несъзнателен спомен, на който се натъкна: таблицата за умножение.

„Девет по едно е равно на девет. Девет по две е равно на осемнайсет...“

Сянката обаче просто се изсмя и продължи със сладникавия си глас:

— Глупаво е, че очакват от нас да не чувстваме нищо. Не вярвам на историите — на приказките, че ние нямаме сърценишки или нишкоблизки. Разбира се, че имаме! Чисто и просто не можем да ги *видим*. Защо Луната майка би дала на всички свои деца такива силни връзки... само за да ни отдели от всички?

— Не знам.

Изьолт поблагодари за лесния въпрос. Сянката може би щеше да си тръгне, ако отговореше... ако дадеше вид, че помага.

Не се получи. Вместо това тя се изсмя с веселия си глас и изписка:

— Гледай само! Темата за нишкоблизките те разстройва, Изьолт. Защо? *Защо*?

„Девет по четири е равно на трийсет и шест. Девет по пет...“

— О, майка ти! И нейната чиракия. Изоставили са те — ранена и съсипана. Боже, Изьолт, толкова е лесно да те разгадае човек.

Всичките ти страхове плават по повърхността — мога просто да ги оберка като мазнината от котлето с боргша. Ето, виждам, че не си можела да правиш нишкокамъни и затова майка ти те е отпратила. И... охо, какво имаме тук...? — въодушеви се сянката.

Колкото и ожесточено да се съпротивляваше, Изьолт не успя да задържи мислите си настрана.

— Гречя и Алма са планирали бягството си още преди ти да заминеш! О, Изьолт, гледай само: а тя се опитваше да те убеди, че те обича. Е, очевидно не те обича достатъчно, за да те вземе със себе си. Подведе те доста умело, Изьолт, точно както й налага работата й. Точно както налага *нашата* работа. Ние трябва да тъчем нишки, когато можем... и да ги *късаме*, когато се наложи. Това е единственият начин да разплетем стана.

Гласът на сянката премина в шепот. Звукът му напомняше вятър в гробището.

— Помни думите ми, Изьолт: майка ти никога няма да те обикне. А онази монахиня, по която се прехласваш толкова? Тя никога няма да те разбере. А Сафия... о-о, Сафия! Тя ще те изостави един ден. При това скоро, мисля. Ти обаче можеш да промениш това.

Сянката направи дълга пауза и Изьолт си представи, че вероятно се усмихва, докато мълчи.

— Можеш да промениш самата тъкан на света. Улови нишките на Сафи, Изьолт. *Разкъсай* ги, преди да те наранят...

— *Не* — изсъска Изьолт. — Писна ми от теб. *Писна* ми.

С всяка частица сила в мускулите и в съзнанието си тя отвори уста — в действителността — и изрече:

— Девет по осем е равно на седемдесет и две.

Действителността я заля и донесе болка в ръката й, звука от нечий стъпки... и гласа на Сафи.

Тя отвори очи, а Сафи се стовари отгоре й.

Сафи трепереше от дъжда и колкото и да се опитваше, явно не можеше да прецени положението и противника си — а трябваше да помисли и за стратегията си.

— Замръзваш — рече Изьолт. — Ела под одеялото.

— Добре съм — тя се насили да се усмихне. — Сериозно. Просто накърнено самочувствие и дъжд. А ти? Ти добре ли си? Как е ръката ти?

— По-добре — изражението на Изьолт не се промени, което беше добър знак. — Болкокамъкът се изтощи и взе да боли — тя размърда китка и показа на Сафи потъмнелия кварц. — Но е по-добре отпреди.

Сафи кимна и се отпусна на сламеника. От краищата му изпадаха няколко сламки.

— А как се чувстваш тук? — тя се потупа по сърцето. — Говореше насън. Това... това от заклинанието ли беше?

— Нищо страшно — Изьолт се намести до нея. — Обикновен кошмар, Саф.

Сафи предпазливо докосна превръзката на дясната ѝ ръка.

— Кажы какво стана?

Чертите на лицето на Изьолт се отпуснаха, тя се втренчи в нищото пред себе си и обясни как ѝ се беше наложило да се прибере у дома, за да избяга от кръвовеция. Със сух, равен глас описа селището, проклетовеция, тълпата.

Коремът на Сафи се сви. И пак. Чувството за вина заседна в гърлото ѝ.

Да, защото всичко това беше по *нейна* вина. Както всичко останало, което се беше объркало в последните два дни, и близката среща на Изьолт със смъртта също беше по вина на *Сафи*.

А по някакъв начин липсата на обвинение — съзнанието, че Изьолт не я вини — само влошаваше нещата.

Преди устните ѝ да се разтворят и да замънкат извинения, на лицето на Изьолт трепна усмивка. Тя съвсем не беше на място след всичко, което ѝ беше разказала току-що — беше пълна изненада.

— За малко да забравя — имам подарък за теб.

Изьолт извади кожен ремък от пазвата си и го изхлузи презглава.

Сафи се смръщи и мислите и вината ѝ отшумяха.

— Това нишкокамък ли е?

— Да — Изьолт я смуши с левия си лакът. — Рубин.

— Нишкокамъните не служат ли, за да намериш сърценишката си?

— Не само за това. Могат да ти помогнат да намериш когото и да било от нишкоблизките си — Изьолт извади втори камък изпод оцапаната си блуза. — И аз имам, виж. Камъните ще засияят, когато някоя от двете е в опасност. Колкото повече се приближаваме една до друга, толкова по-слаба ще става светлината.

— Кладенците да ме благословят — прошепна Сафи.

Камъкът внезапно като че удвои теглото си в шепата ѝ. Стана двойно по-удивителен под розовите нишки — и хиляда пъти по-ценен. Възможността да открива Изьолт където и да беше... възможността да я предпази от ад като онзи, през който беше преминала снощи... това определено беше подарък.

— Откъде ги взе?

Вместо да отговори на въпроса ѝ, Изьолт рече:

— Този камък ти спаси живота: той ми помогна да те открия на север от Веняса.

На север от Веняса. Където тя беше получила стрела в ръката от собственото си племе. Нищо чудно, че не искаше да говори за това.

Сафи сложи ремъка на врата си.

— Съжалявам — рече тихичко. — Никога няма да ти се наложи да се върнеш при миденците. Никога.

Изьолт се почеса по ключицата.

— Знам, но... къде ще идем, Сафи? Съмнявам се вече да можем да се върнем във Веняса.

— Ще идем с принца. В Лейна, за да изпълня условието на договора.

— С принца — повтори Изьолт като ехо. Лицето ѝ остана непроменено, но тя сбърчи нос едва забележимо. — А след Лейна?

Сафи потропа с пръсти по коляното си. Можеше ли да каже нещо, което да накара Изьолт да се усмихне? Имаше ли място, на което нишкосестра ѝ отново би се почувствала в безопасност?

— Какво ще кажеш за Салдоника? — подхвърли тя с глуповата усмивка. — От нас ще излязат страхотни пирати.

Изьолт дори не опита да се засмее. Вместо това носът ѝ се сбърчи и тя се вторачи в ръцете си.

— Майка ми е там. А-аз... не искам да я виждам.

Трижди проклетия на боговете. Разбира се, беше избрала точно мястото, където щеше да иде Гречя. Преди да предложи нещо друго —

нещо, което със сигурност щеше да накара Изьолт да се засмее, вратата на каютата се отвори с трясък.

Иврен влезе със залитане. Двама моряци я побутваха в гърба. Монахинята тресна вратата в лицето им, после се дотътри до момичетата... а Сафи не пропусна да забележи, че гръбнакът на Изьолт се изправи на мига. А раменете ѝ се изпънаха.

— Трябва да те прегледам — изграчи Иврен и се отпусна на пода до Сафи. — Имаш синини, домна.

— Дреболия — Сафи прибра крака.

— Синините може и да не болят, но вече не става дума само за теб.

Иврен погледна към люка — движеха се покрай огрения от луната бряг.

— Синината издава пролята кръв под кожата. Не бива да подценяваме условията на договора.

Сафи изпусна дълга въздишка и умът ѝ отново се насочи към Мерик. Принц. Адмирал. Той никога не напускаше изцяло мислите ѝ, а през дългите часове в железата почти не беше мислила за друго. Почти не беше *гледала* друго, освен слепналата му от дъжда коса и решителния поглед, с който направляваше „Жана“ към дома си.

След като Иврен явно прецени, че здравето на Сафи е непокътнато, тя прегледа ръката на Изьолт, а Сафи застана до прозореца и се загледа в приближаващия бряг. Мускулите я заболяха от движението, от усилието просто да стои права. Това обаче ѝ харесваше. Болката пропъждаше студа, мислите за Мерик, ужаса, преживян от Изьолт при племето, както и всичко останало, което беше по-добре да стане забравено.

Навън обаче нямаше кой знае какво. Скални отвеси и пръски от морските вълни, които замъгляваха стъклото. Ако извиеше шия, тя успяваше *едва-едва* да различи бледата зора в небето.

— Къде сме? — попита тя Иврен.

— В залив, който принадлежи на рода на Нихар — отвърна монахинята. — Държим го в тайна от векове. До днес.

Говореше с леден тон и когато извърна поглед, Сафи установи, че се беше смръщила, докато увиваше нова превръзка около ръката на Изьолт.

— Заливът е недостъпен от сушата — продължи тя, — тъй като е заобиколен от отвесни скали; вътре има място само за един кораб. Така или иначе — тя завърза чистата превръзка и кимна с удовлетворение, — мисля, че скоро ще го видите сами. Адмиралът възнамерява да ни изкара на сушата. Оттук можем да продължим към Лейна пеша.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Мерик беше в каютата на Кълен, приковал очи в нишкобрат си. С посивяло лице Кълен масажираше гърди с кокалчетата си и го гледаше от ниската койка. Райбър беше сложила един чувал с брашно зад него, за да повдигне главата и дробовете му; косата и бузите му бяха покрити с бяла пудра. На бледата утринна светлина напомняше мъртвец.

За разлика от каютата, която изглеждаше доста жива.

Самотният сандък на Кълен под прозореца преливаше от обичайния му овладян хаос, а на пода се очертаваше същинска пътека от ризи и бричове до леглото.

— Твърде си зает с четенето, за да сгънеш униформата си? — попита Мерик и се настани на ръба на леглото.

— Е, хвана ме — Кълен хлопна червените кожени корици на книгата си: „Истинската история на Дванайсетте храбреци“. — Не можах да устоя и прочетох отново епическите моменти. Щом се налага да пазя леглото, поне да се забавлявам — той хвърли око на дрехите по пода, после се сви. — Вярно, че е доста разхвърляно.

Мерик кимна отнесено и се облегна на колене. Униформата не го интересуваше; Кълен го знаеше.

— Не би трябвало да се забавим повече от три-четири дни — рече той.

— Не бързай заради мен.

Кълен се опита да го огрее с една от плашещите си усмивки, но опитът му мигом се провали от пристъп на кашлица.

Щом тя отмина, Мерик продължи:

— Ще ида на север до имението и ще потърся Йорис. Не мисля, че ще се възпротиви за Сафия, но Изьолт няма да му се понрави. Никога не е обичал 'матсите.

— Никога не хареса и леля ти — отрони Кълен внимателно и се облегна на чувала с брашно. — Предполагам, че и тя ще дойде с вас?

— Надали ще успея да я разубедея.

— Е, ако Йорис ти причини затруднения, кажи му — Кълен махна с ръка и хладен порив на вятъра погъделичка Мерик, — че ще го смажа с ураган.

Мерик се смръщи на тази демонстрация на сила, но все пак замълча. От години спореха относно това колко често и колко дълбоко бърка Кълен в магията си; Мерик не искаше и днес да се разделят с този спор.

— Да ида ли до майка ти, докато съм на сушата?

Кълен поклати глава.

— Аз ще я посетя, щом се пооправя. Ако нямаш нещо против.

— Разбира се, че не. Вземи Райбър с теб. За всеки случай.

Веждите на Кълен скочиха високо.

— Ще известя Хермин, че аз съм наредил — побърза да добави Мерик. — Райбър знае как да ти помогне в случай на пристъп... а екипажът го знае. Напълно логично е да дойде с теб. Освен това... — той повдигна вежди и се вторачи в ноктите си; под тях имаше брашно и мръсотия. — Не мисля, че вече има значение дали екипажът ще разбере за вас, или не. С ролята ми на адмирал е свършено, Кълен. От Ловац не ми отговарят и се убеждавам все повече, че Вивия е казвала истината за баща ми.

— Не се учудвам — рече Кълен тихо.

Мерик изсумтя и зачопли нокътя на палеца си. И този спор се точеше от доста време — Кълен смяташе, че поведението на Вивия се насърчаваше от Серафин. Че кралят *искаше* децата му непрекъснато да се карат.

Мерик обаче смяташе тази хипотеза за пълна глупост. Въпреки всичките си недостатъци крал Серафин не би пилял силите си, за да предизвиква беди — особено предвид, че Вивия и сама забъркваше достатъчно каши.

— Онова, което *знам*, Кълен, е, че този гроб е дълбок, а аз все още не съм намерил начин да ни извадя.

— Но ще го направиш.

Кълен се наведе напред, а над върха на чувала изплува облаче брашно. При други обстоятелства това би разсмяло Мерик... и него самия.

— Ако стигнеш до Лейна и получиш търговското споразумение, всичко ще се нареди. Съдбата ти е величието, Мерик. Все още го

вярвам.

— Не кой знае какво величие. Търговията ще бъде само с едно от стотиците карторски земи. А и земята ни... — Мерик махна към прозореца и в гърлото му заседна самоироничен смях. — Не се е подобрила от миналата година насам. Не знам защо надеждата ми все още е жива, но е така. При всяко проклето завръщане се надявам, че ще се съживи.

Хъхренето, с което издиша Кълен, накара Мерик да се надигне.

— Уморен си. Ще тръгвам.

— Чакай — Кълен го сграбчи за ръкава на жакета и топлината отново напусна въздуха. — Обещай ми нещо.

— Каквото поискаш.

— Обещай ми, че ще опиташ да се повъргаляш в чаршафите, докато си там. Много си напрегнат — той си пое въздух. — Само като те видя, дробовете ме пристягат.

Мерик се изсмя звучно.

— А аз мислех, че ще бъде нещо сериозно. Имам доста причини да бъда напрегнат, нали знаеш?

— Вярно е и все пак... — Кълен махна вяло с ръка.

— И с кого точно да се повъргалям? Жените не се бият за тази чест.

— С домната.

Сега вече Мерик се разсмя *истински*.

— Няма да се въргалям с домна. Особено с годеницата на императора на Картора. Освен това заради нея гневът ми излиза от контрол. Само да си помисля, че държим добре курса, тя казва някоя глупост и бурята подхваща отново.

Кълен се закашля. Мерик закова разтревожени очи върху му, но установи, че просто се беше разсмял — макар и дрезгаво.

— Това не е заради гнева ти, умнико. Магията ти реагира на жена, както го е намислил Ноден. Какво, по дяволите, мислиш, че става с моята магия, когато двамата с Райбър...

— Не искам да знам! — Мерик вдигна длани пред себе си. — Наистина не искам.

— Добре, добре.

Смехът на Кълен се успокои, но кривата усмивка остана на устните му.

Мерик пък трябваше да озапти желанието да го удуши. Това не беше разговорът, за който беше дошъл, а не искаше да се раздели с Кълен след напълно безсмислените приказки за омачкани чаршафи.

Затова той се насили да кимне и да се усмихне.

— Предай на майка си поздрав, а ако се нуждаеш от мен, удари по ветробарабана. През повечето време ще пътуваме към Лейна покрай брега.

— Аха — юмрукът на Кълен се долепи до гръдната му кост и той кимна уморено. — Безопасни пристани, Мерик.

— Безопасни пристани — отвърна Мерик, след което излезе.

Щом се качи горе, извика на Райбър да доведе пленниците — като натърти на думата „пленници“. Не товар, не пасажери. Просто „пленници“. Така му беше по-лесно да забрави за намеците на Кълен. Нямаше да поглежда Сафия, нямаше да ѝ говори и категорично нямаше да мисли за нея в *онази* светлина. А после, когато стигнеха до Лейна, щеше да я остави зад гърба си и никога повече нямаше да я види.

Изьолт тръгна към стълбата през тъмното помещение след Сафи, която вървеше след Иврен, а тя, на свой ред — след Райбър. Двама моряци я измериха с очи, щом стъпи на първото стъпало. Промърмориха си нещо, а в нишките им се преплете ненавист.

Сафи — типично в неин стил — закова очи в тях и прокара бавно палец през гръкляна си.

Нишките им се обагриха в сив страх.

Изьолт стисна зъби и погледна Иврен, за да провери дали монахинята беше забелязала. Не беше, но все пак тя трябваше да припомни на Сафи (за хиляден път) да избягва подобни прояви на враждебност. Нишкосестра ѝ ѝ мислеше доброто, но заплахите ѝ единствено подчертаваха още повече различността ѝ — и само подсилваха въздействието на погледите, проклятията и сивите, наистина сивите нишки.

Сафи по принцип избягваше да се ежи толкова откровено, но обстоятелствата в момента бяха други. Откакто я бяха оковали в железните крачоли, нишките ѝ непрекъснато туптяха в ръждива вина. В златист срам. И в синьо разкаяние.

Изьолт не помнеше подобно поведение у нишкосестра си. Не знаеше, че Сафи е способна да изпита толкова силни чувства, задето

беше причинила страдание на някого... така де, на някой друг, освен нея самата.

Двете със Сафи стигнаха до празния кварталдек на „Жана“. Нишките на Сафи внезапно грейнаха в нови цветове. Сиво-кафяв ужас. Синя тъга. Новите нишки се преплетоха с вината, срама и разкаянието.

В подножието на надвисналите над „Жана“ високи скали имаше тих плаж със сив чакъл. Ритъмът на вълните и вятъра се нарушаваше единствено от стъпките на моряците. Не се чуваше чирикание на лястовици, нито дрезгаво кискане на чайки. По скалите нямаше накацали грациозни пеликани, над водата не се носеха вълнолюбки.

Птици *имаше*, но не бяха в състояние да пеят или летят. Спаружените трупове и оголелите скелети покриваха плажа и се носеха по ленивите вълни на отлива. На брега бяха изхвърлени и стотици мъртви риби, изсъхнали на слънцето.

Колко хиляди трупа се бяха събрали тук през годините? И по колко още изплуваха всеки ден?

Изьолт обърна очи към Иврен и се запита как ли се чувства монахинята при вида на родната си земя. Нейните нишки обаче останаха спокойни и през тях пробяга единствено отсянка на тъгата.

Изьолт прочисти гърло и потисна порива да заекне.

— Мислех, че водата е отровна, монахиня Иврен, не рибата.

— Да, но рибата плува в отровената вода и умира — отвърна Иврен и застана от другата страна на Изьолт. — След това птиците я поглъщат и също загиват.

Сафи залитна към фалшборда. И нишките ѝ, и лицето ѝ бяха в плен на ужаса.

Изьолт обаче запази пълно спокойствие; искаше ѝ се да можеше да докара изражението на Сафи. Искеше ѝ се да можеше да *покаже* на Иврен, че дробовете я пристягаха при вида на съсипаната земя, че ребрата ѝ сякаш се превръщаха във вледенен гранит. Тя обаче нямаше маски, нямаше и думи, затова просто остана на място.

С крайцеца на окото си забеляза проблясъка на нечий нишки. Нямаше нужда да се обръща, за да се досети кой се изкачи на палубата. Кой застана до Иврен и извади далекогледа от жакета си.

Нишките между Мерик и Сафи вече бяха по-здрави, в объркана, противоречива смесица. Външните се протягаха подобно пипалата на

морска звезда с лилава жажда. С виненочервена страст. С оттенък на синьо съжаление.

И далеч не малко ален гняв.

„Тази връзка е доста взривоопасна“, помисли си Изьолт и трескаво разтри основата на носа си.

— Какво има? — попита Сафи.

Тя се сепна. Нишките толкова я бяха погълнали, че не беше забелязала, че Сафи се е обърнала към нея.

— Нищо — измърмори с ясното съзнание, че Сафи ще разпознае лъжата.

— Тя е без обувки! — извика Иврен и Сафи премести вниманието си на нея.

Мерик изду ноздри и въпреки че Сафи разтвори устни — вероятно за да обяви, че не ѝ пречи, че е боса, — той изрева:

— Райбър! Намери някакви обувки за домната!

Момичето от екипажа изскочи на палубата и задъвка устна.

— Мога да ѝ дам ботуши, адмирале, но ще трябва да слезе с мен долу. По-лесно е да заведе нея при обувките, отколкото обратното.

— Действай.

Мерик ѝ махна снизходително и отново насочи далекогледа към брега.

Сафи погледна Изьолт.

— Искаш ли да дойдеш?

— Ще остана тук.

Ако идеше с нишкосестра си, тя можеше да я залее с въпроси. Въпроси, които щяха да доведат до свързвателните нишки...

Или още по-зле — до гласа на сянката от кошмарите ѝ.

— Предпочитам да остана навън — добави. — На чист въздух.

Сафи не се хвана. Тя измери с очи близките моряци, които се катереха по мачтите. После ги върна скептично на Изьолт.

— Сигурна ли си?

— Всичко е наред, Сафи. Не забравяй, че аз те научих на изкуството да кормиш.

Сафи се подсмихна, но нишките ѝ засияха развеселено в розово.

— Така ли беше, скъпа нишкосестро? Май си забравила, че във Веняса наричаха мен „Великата месомелачка“ — тя вдигна ръка с престомена важност и се обърна към Райбър.

Следващата усмивка на Изьолт не беше престорена.

— Ти това ли си чула? — викна тя. — Всъщност ти казваха „Великата думомелачка“, Сафи, защото устата ти не спира да мели.

Сафи се спря, преди да тръгне надолу — само колкото да погледне Изьолт и да прехапе палец.

Изьолт не закъсня и веднага захапа и своя.

После се извърна към парапета и завари Мерик с високо вдигнати вежди. Иврен се опитваше да потисне смеха си. Изьолт почувства задоволство, че беше разсмяла монахинята, и по плещите ѝ се разля топлота.

— Радвам се, изглеждаш по-добре — рече Иврен.

— Радвам се, по-добре съм — отговори Изьолт и затършува за нещо остроумно, което да добави. За *каквото и да било*, което да добави всъщност.

Обаче не ѝ хрумна нищо и бризът довя неловко мълчание. Тя взе да разтрива десния си лакът, колкото да се занимава с нещо.

При това в нишките на Иврен пламна зелена тревога.

— Ръката те боли... колко глупаво от моя страна да оставя мехлемите си долу.

Тя се отдалечи бързешком и остави Изьолт с Мерик.

Сама с Мерик.

С принца, който би могъл да стане част от нишкосемейството на Сафи... или неин враг със същата лекота. С принца, който в момента решаваше накъде — и как — пътуваха Изьолт и Сафи.

Без да си дава точна сметка какво прави, Изьолт изтърси въпроса си:

— Женен ли сте?

Това беше първият въпрос, който задаваха нишковешиците при изработването на нечий нишкокамъни, и като малка Изьолт беше чувала Гречя да го произнася хиляди пъти.

Мерик стисна далекогледа в пръстите си по-здраво. В нишките му просветна изненада.

— Хм... не.

— Имате ли възлюбена?

Той събра далекогледа, а в нишките му се преплете отвращение.

— Нямам възлюбена. Защо питаш?

Изьолт въздъхна наум.

— Нямам интерес към вас, Ваше Височество, така че ми спестете презрението си. Просто се опитвам да преценя дали да тръгнем с вас към Лейна, или не.

— *Дали* да тръгнете? — тялото и нишките му се отпуснаха. — Нямате особен избор.

— Ако наистина смятате така, значи сериозно ни подценявате със Сафи.

Бузите му — и нишките също — лумнаха в гневно червено, затова тя реши да съкрати нишковещерския си разпит. И все пак, когато той се завъртя на пети, за да се отдалечи, тя препречи пътя му.

— Не ме харесвате — рече му. — Не сте и длъжен. Просто не забравяйте, че ако някога сторите нещо на Сафия фон Хастрел, ще ви насека на парчета и ще нахраня плъховете с тях.

Мерик не отговори — макар че изглеждаше *изключително* разгневен, когато я заобиколи и се насочи към стъпалата.

Синьо-зелената жилка на разбирането в нишките му обаче даде на Изьолт да разбере, че не само я беше чул, а и че беше приел предупреждението ѝ.

Което беше добре, защото го беше отправила съвсем искрено.

Сафи беше приклепнала ниско в лодката. Водата плискаше край бордовете, а Райбър въртеше веслата, за да ги откара с Изьолт, Иврен и Мерик до брега.

Когато тя я отведе под палубата, Сафи ѝ се извини, че ѝ беше докарала неприятности. Райбър просто повдигна рамене.

— Адмиралът много ръмжи, но не хапе. Освен това не го е яд на мен.

Това беше пълната истина. Мерик почти не беше *поглеждал* Сафи, откакто бяха влезли в залива, а щом тя се опита да го попита нещо — „Пеша ли ще пътуваме? Имаме ли провизии?“ — просто се обръщаше на другата страна.

Което — разбира се — я караше единствено да настоява за отговор още по-упорито. Предпочиташе да ѝ изръмжи и дори да почувства ухапването му, отколкото да го гледа как се преструва, че тя не съществува.

След минути лодката достигна до брега, Райбър скочи в дълбоките до колене вълни и я издърпа на брега. Мерик и Иврен

скочиха пъргаво на сушата. Сафи и Изьолт обаче не бяха толкова грациозни.

— Матю и Хабим не успяха да ни научат на това — рече Изьолт и се опря на ръцете на Райбър и Сафи, за да скочи. — Трябва да ги известим, че слизането от лодки е ценно житейско умение.

— Не чак толкова ценно — обади се Райбър. — Просто слизаш и се качваш.

Сафи се прокашля.

— Изьолт се опитва да се пошегува.

— О... — захихика се Райбър. — Извинявай. Досега съм срещала само една нишковеца, при това много стара. Вероятно в момента виждаш нишките ми?

— Аха — отвърна Изьолт. — Позеленели са от любопитство.

На лицето на Райбър се изписа доволна усмивка.

— А... можеш ли да видиш и сърдечната ми нишка?

Изьолт сбърчи нос и стрелна Сафи притеснено с очи, преди да отговори:

— Аха, виждам я. Той е на кораба.

Райбър се ухили още по-широко — макар че очите ѝ грееха с отнесена празнота.

— Райбър — кресна Мерик.

Момичето се стресна, след което закрачи изпълнително към своя адмирал.

Сафи се наведе към Изьолт.

— Защо ме погледна, когато Райбър попита за сърценишката си?

— Защото в нея има синьо — отвърна тя равно. — Тоест любовта ѝ е свързана с тъга.

— О... — прошепна Сафи.

Гърлото я стегна при мисълта, че някаква тъга свързваше Райбър и Кълен.

Изьолт заскача по пясъка и се присъедини към Иврен, която разглеждаше един мъртъв буревестник на няколко крачки от тях. Сафи изчака Мерик.

— Като втори помощник-капитан — рече той на Райбър, чиито плитки подскачаха на вятъра, — Хермин командва кораба до оздравяването на Кълен. И запомни едно: не яжте рибата и не пийте водата. Това тук не е като река Тимец — нашите водовещи не са били

тук. Ще умрете, преди още да сте преглътнали. Също така, погрижи се Хермин да не напъва вещерските си умения прекалено. Щом Ловац не отговаря, няма какво да направим.

Райбър отдаде чест с юмрук пред гърдите, а Мерик отправи поглед към кораба. Няколко дълги мига вълните галеха стъпалата на Сафи — в ботушите на Райбър, — но тя не се отдръпна. Просто изчака принцът да приключи тихото си сбогуване.

След като го направи — както си пролича по внезапно изправения му гръб и подръпването на яката, — той се завъртя и я подмина.

— Безопасни пристани! — викна Райбър след тях.

— Безопасни пристани — отвърна Сафи, подтичвайки след Мерик.

Изьолт се изравни с нея. Иврен ги следваше, без да изостава, с далеч повече грация от тях двете. Плажовете около Веняса бяха пясъчни и ситните камъчета не понасяха кой знае колко добре на глезените на Сафи. Освен това тя бързо се увери, че прескачането на мъртви птици *не* беше толкова лесно.

Когато обаче се обърна към Изьолт, за да се оплаче, установи, че нишкосестра ѝ вече се е задъхала.

— Добре ли си? Да забавим ли крачка?

Изьолт настоя, че е добре. След което извиси глас:

— Къде отиваме, Ваше Височество? Защото ми се струва, че вървим към стена.

Действително сякаш се бяха насочили към два високи скални бряга, които се събираха в ниска козирка, обсипана със сталактити.

След като стана ясно, че Мерик няма намерение да говори — Сафи беше впечатлена, че Изьолт изобщо беше решила да опита, Иврен отговори вместо него:

— Там има скрита пещера. Трябваше да остане в *тайна*, както и целият залив.

— Никой няма да ни види — изсумтя Мерик.

Той се насочи към десния ръб на козирката и се шмугна под един сталактит.

Сафи го последва. През процеците в скалния таван се процеждаха тънки утринни лъчи. Пътеката пред нея — очевидно

изсечена от хора — беше толкова тясна, че ѝ се наложи да обърне тяло настрани.

След няколко стъпки Мерик се изправи. Сафи рискува и последва примера му. Главата ѝ не се удари в остриите скали — макар че се намокри.

— Водата отровна ли е? — попита тя и пипна косата си.

— Не на допир — отвърна Иврен. Гласът ѝ беше приглушен от тялото на Изьолт пред нея. — Повечето сладка вода в района е опасна за пиене, но част от нея си остава чиста, независимо от всичко.

Мерик простена отегчено.

— На никого не му се слуша за Кладенците на произхода.

— На мен ми се слуша — сопна се Сафи.

— И на мен — добави Изьолт през шумни, задъхани глътки въздух. — Чела съм толкова много за тях. Вярно ли е, че Водният кладенец може да те излекува?

— Навремето можеше. Всички Кладенци можеха да лекуват, когато все още бяха живи... Мерик — тросна се Иврен, — по-бавно. Не всички познават пътеката, а и не всички са в идеално здраве.

Мерик забави, макар че не много. Затова Сафи скъси собствените си крачки. Щом той осъзнаеше, че всички изостават, щеше да му се наложи също да почака.

Не след дълго бедрата ѝ горяха, а глезените ѝ омекнаха — пътеката беше започнала да се изкачва.

— И в земите на моя род имаше един Кладенец на произхода — поде тя, след като се увери, че наклонът не представлява трудност за Изьолт. — Само че беше пресъхнал.

— Да — отвърна Иврен. — Така е — остават само два непокътнати Кладенеца. От петте само Кладенецът на ефира в Карауенския манастир и Кладенецът на огъня в Азмир все още са живи. Изворите им бликат, дърветата цъфтят целогодишно, а водите им са целебни. Макар че разправят...

— Започват стъпалата — лавна Мерик.

— ... че ако Каар Ауен се завърнат, останалите Кладенци ще възвърнат силата си и изворите им отново ще бликнат.

Сафи присви очи към гладките стъпала, по които бе заскачал Мерик, и се опита да си спомни историите от детството си.

— Колко Каар Ауен е имало преди смъртта на последните двама?

— По наши изчисления поне деветдесет — рече Иврен, — но пазим Паметни записи за четирийсет двойки.

— Записите — намеси се Мерик снизходително — не значат, че са съществували.

— *Паметните* записи — възпротиви му се Иврен — означават точно това. Една Сестра взоровеща прехвърли записите право от трупове на Каар Ауен.

— Само че Паметните записи биха могли да са фалшификат, лельо Иврен. Хайде, ако си приключила с басните, време е да пазим тишина.

— Та тук няма изход — рече Сафи.

На трийсет стъпки пред тях, осветена от слаб слънчев лъч, се виждаше единствено гладка стена.

— Чудна работа, принце.

Той не отвърна на предизвикателството ѝ, затова тя продължи на пръсти след него, докато и двамата не достигнаха до стената... а той най-сетне не ѝ проговори. Слънцето разкриваше бегло чертите на лицето му.

— Трябва да бутнем заедно — прошепна той, облегна рамо о стената и долепи длан до нея.

Сафи зае същата поза с другото си рамо.

— Едно... — зашепна той. — Две... *Три*.

Сафи натисна. Мерик също. После по-силно. После още по-силно. Сафи изсъска:

— Нищо не става!

Разбира се, в мига, щом не особено тихото възклицание се отдели от устните ѝ, стената се придвижи напред със стържене и въздухът се раздвижи.

А тя се изтърколи в свят на мъртви дървета и посивяла земя. Мерик също залитна, но в идиотски опит да се задържи се хвана за движещата се каменна врата, която просто го преметна и той падна по гръб.

Тя се стовари отгоре му и блъсна гърди в неговите. И двамата изпуфтяха, а Мерик простена от болка.

— Какво? — тросна се тя и се опита да се отблъсне от него.

Ръката ѝ се беше заклешила под тялото му и при всяко дръпване нейното се долепяше до него.

В жилите ѝ пламна огън. На предишния ден се беше озовала близо до него по време на свадата им, но сега се чувстваше... другояче. Усещаше всяка част на тялото му. Извивката на хълбоците му, мускулите по гърба му... мускули, в които пръстите ѝ сякаш настояваха да се вкопчат. Случайно. *Напълно* случайно.

Тя си даваше ясна сметка и за факта, че Иврен се смееше, а Изьолт беше зяпнала — което далеч не подобаваше на една нишковеца. Преди обаче да им нареди да ѝ помогнат, Мерик извъртя глава и стегна стомах под нейния.

— Слизай от мен!

Ръмжащият му глас избумтя в гръдния ѝ кош, но тя не намери време да изджавка нещо в отговор, тъй като смехът на Иврен утихна... а на поляната проскърца дърво.

Изад избелелите борове изникнаха върховете на двайсет стрели, а Изьолт пророни:

— Ох, Сафи. Нали ти каза да мълчиш.

ТРИДЕСЕТ

Мерик очакваше войниците с лъковете — наистина ги очакваше. Онова, което не беше очаквал, обаче беше, че на предводителя им, майстор-ловец Йорис, ще му бъде нужно толкова време да ги отзове.

Или че докато това стане, Сафия фон Хастрел ще лежи отгоре му.

Изьолт и Иврен — леля му с ниско нахлупена качулка — бяха облегли гърбове в стените на пещерата, вдигнали ръце. Мерик се стараеше всячески да не дава вид, че е приклещен под Сафия. Че краката му са вплетени в нейните, че щом се повдигнеха, гърдите му опираха в доста по-меките нейни, че нещо друго, а не ноктите ѝ, го дращеха по гърба и че нейните буреносно сини очи са на няколко пръста от неговите.

Именно очите ѝ бяха главният виновник — причината гневът му винаги да изскача на повърхността. Той обаче не възнамеряваше да отприщи магията си, независимо че му се искаше да го направи до болка. Независимо че му се искаше да я обърне и...

Ноден да му е на помощ.

В гърлото му заклоочи стон и той се примили земята да се отвори и да го погълне.

Сафия взе смущението му за смях.

— Това смешно ли ти се струва? Защото на мен хич не ми е смешно, принце.

— Нито пък на мен — отговори той. — И ти казах да пазиш тишина.

— *Не*, каза ми да бутна. Кое то и направих... само че ти *падна*. Къде остана безценното ти вещерство?

— Явно съм го забравил на борда на „Жана“ — той стегна корем и вдигна лице до нейното. — Заедно с поносимостта ми към непрекъснатото ти опяване.

Ако останеше гневен, нямаше да му се налага да мисли за формата на устните ѝ. И как щеше да се почувства при допира им до неговите.

Тя присви очи.

— Ако мислиш, че *това* е опяване, те чака голяма изненада...

— Ваше Височество? — прогърмя нечий глас. — Нима очите ми съзират кралския потомък на Нубревна, сгушен под дамата? Свалете оръжията, момчета.

Стрелите сред дърветата се отпуснаха като една. Мерик мигновено отблъсна Сафия от себе си и се надигна на крака.

Щом тя също стана, Изьолт и Иврен се приближиха, заели отбранителна поза, докато „момчетата“ на Йорис се процедиха между дърветата начело с предводителя си.

Йорис беше слаб мъж с три пръста на лявата ръка — говореше се, че останалите били отхапани от морска лисица.

— 'Матска измет — цъкна той по посока на Изьолт и се изплю в краката й. — Връщай се в Пустотата.

Изьолт едва успя да сграбчи Сафия, преди тя да му се нахвърли.

— Ще ти дам аз една Пустота — заръмжа тя, — проклет, адски...

Шестима от войниците на Йорис насочиха лъковете си към нея, а между мъртвите борове се показаха още стрели.

Мерик вдигна ръце.

— Успокой ги, Йорис.

Беше се надявал на по-радушна среща с един от идолите от детството си.

— Стрелите няма да отърват кожата ви — зафуча Сафия. — Ще ги нарежа с нож...

— Стига — срязва я Изьолт.

Мерик не я беше чувал толкова ядосана.

— Нишките му са безвредни.

Това накара Сафия да си затвори устата, макар че тя все пак се изпречи пред Изьолт.

— Свалете лъковете — заповяда Мерик по-високо. И по-ядно. — Аз съм Принцът на Нубревна, Йорис... не някой бандит.

— А това кой е?

Йорис кимна към Иврен, която все още държеше качулката си ниско нахлупена, готова за бой.

Той даде знак и един от войниците протегна лък и бутна качулката й.

— Здравей, майстор-ловецо — рече тя провлечено.

— Ти... — изръмжа Йорис и изблъска Мерик от пътя си. — Изменницата на Нихар. Не си добре дошла тук.

Мечът ѝ изсвистя от ножницата в същия миг, в който Мерик извади сабята си — и я опря в гърба на стария воин.

— Ако нагрубиш още някого от дружината ми, майстор Йорис, ще те намушкам.

Той бутна острието напред, докато ризата на Йорис не се опъна. Това беше прекалено, а Йорис беше наясно колко бързо кипва гневът на Нихар.

— Иврен е визер на Нубревна и сестра на краля, така че ще се отнасяш към нея с нужното уважение.

— Тя се отказа от титлата си, щом прие карау...

Ботушът на Мерик се заби в коляното на Йорис. Мъжът се свлече на земята, а всички наоколо опънаха лъковете.

Йорис обаче избухна в смях — звук, който напомняше трошене на камъни. Той вдигна глава.

— Ето *това* е принцът, когото помня. Просто трябваше да проверя дали не си омагьосан от 'матчето — това е. Това е всичко.

Той продължи да се смее, след което с лекота се изправи.

Лъковете и стрелите се отпуснаха едновременно, а Йорис се поклони елегантно.

— Позволете на скромния ви слуга да ви придружи до новия ви дом.

— Нов? — повдигна вежди Мерик и прибра сабята в ножницата.

На лицето на Йорис се изписа хитра усмивка.

— Ноден е благосклонен към нас тази година, Височество, а само глупак не би приел даровете Му.

Утринното слънце приличаше над Мерик, а сянката му се виеше зад него и пълзеше по избелелите от лъчите борови дънери и по прашната, жълтеникава земя. Сафия се държеше на десет крачки по-назад, близо до Изьолт, а Иврен вървеше последна.

Той с облекчение установи, че стига да не чуваше и виждаше домната, почти не я забелязваше.

И стига тя да не лежеше отгоре му.

Все пак хвърляше по някой поглед на всеки няколко минути, за да се увери, че жените не изостават. Изьолт не се оплакваше и не ги бавеше, но все още не беше напълно оздравяла. Лицето ѝ беше непроницаемо като сняг, но въпреки това си личеше, че е стиснала челюсти.

Да, обаче когато беше изненадала Мерик с чудатите си въпроси на борда на „Жана“, видът ѝ беше доста свиреп, като сега. С една дума, човек трудно можеше да разбере какво точно чувстваше тя... и дали изобщо чувстваше нещо.

За щастие на Изьолт и Иврен, предубедените пазачи на Йорис се бяха стопили в тихата гора още в първия километър на прехода им. За щастие на Мерик пък въпросните войници бяха пръснати на хиляди хектари из призрачната гора.

Ако Сафия решише да избяга, хората на Йорис щяха да я спипат за няколко минути.

Той обаче се съмняваше, че тя би избягала. Не и докато Изьолт все още не беше оздравяла.

Групата продължи напред, а притихналият пейзаж си оставаше все същият. Безкрайно гробище от напукани дървета и избелели дънери, трупове на птици и земя, суха като кокал. Когато идваше тук, Мерик говореше тихо и държеше главата си сведена.

Йорис нямаше подобни скрупули. Той гръмогласно засипваше Мерик с новости около мъжете и жените, с които беше отраснал принцът. Мъже и жени, които едно време бяха живели и работили в имението на Нихар. Изглежда, всички вече се бяха преселили в този нов дом заедно с Йорис и войниците му.

Въпреки всичко наоколо принцът си даде сметка, че все пак се надява да открие някакви признаци на живот. Някой лишей, туфа мъх... би се зарадвал на каквато и да било зеленинка. Въпреки това обаче положението беше точно каквото го беше описал на Кълен... нищо не се беше променило. На изток или на запад, в този свят на смърт и отрова всичко изглеждаше еднакво.

Йорис достигна до едно разклонение на пътеката — десният път продължаваше покрай брега на Яданско море, а левият навлизаше в сушата. В този миг през ума на Мерик премина тревожна мисъл.

— Щом всички са се преместили, майката на Кълен също ли е заминала? Той имаше намерение да я посети.

— Карил остана в имението — отвърна Йорис, — така че Кълен ще я открие точно където я остави. Единствено тя не тръгна с нас. Така или иначе, никога не се почувства у дома си тук. В сърцето си завинаги ще остане аритовка.

Той откачи манерката от колана си, поклати глава и пое по левия път.

Мерик го последва, като забави крачка достатъчно, за да се увери, че Сафия, Изьолт и Иврэн също го следват.

— Вода? — предложи Йорис.

— Да, моля.

Устните му бяха станали като хартия, а езикът му — като лепило. Сякаш съсухреният пейзаж изсмукваше влагата направо през порите му.

Той обаче се постара да не пие твърде много. Кой знае колко пречистена вода имаше Йорис напоследък...

— Това ново място — поде и му върна манерката — явно не е близо до имението на Нихар. Струва ли си да бием толкова път?

— Аха — отвърна онзи и му се усмихна. — Но няма да ти казвам нищо повече. Искам сам да видиш Дара на Ноден. Когато старите ми очи го зърнаха за пръв път, се разплаках като бебе.

— Разплакал си се? — повтори Мерик с недоверие.

Вестта, че по лицето на ловеца бяха текли сълзи, звучеше също толкова вероятна, колкото ако по дъбовете и борове наоколо напъпеха листа.

Йорис вдигна ръката с трите си пръста.

— Кълна се в Кораловия трон на Ноден, направо си изплаках очите, Ваше Височество. Само почакай и ще видим дали и с теб няма да стане същото.

Усмивката му помръкна също толкова бързо, колкото се беше появила.

— Как е кралят със здравето? По тези предели не получаваме вести често, но преди няколко седмици разбрах, че се влошава.

— Държи се — беше единственият отговор на Мерик.

„Държи се, не отговаря на призивите на Хермин и вероятно награждава Вивия за пиратските ѝ набези!“

С няколко резки движения Мерик свали редингота си и избърса потта от челото си. Вреше. Задушаваше се. Искаше му се да беше

оставил проклетото палто на „Жана“. Ама че проклета жегга. Всеки лъч, отразен от позлатените копчета — същите, които беше лъскал толкова старателно и които бележеха ранга му на командир на кралската флота, — сякаш проблясваше по усмивката на Вивия.

Йорис и Мерик завиха по пътеката и мъртвата гора отстъпи пред голия склон на хълм. Бедрата на Мерик се загоряха още с първите десетина крачки, а ботушите му се пързалиха твърде лесно по ситните камъчета. На половината път той спря, за да избърше потта, надвиснала на веждите му, и да провери жените след себе си.

Сафия кръстоса очи с неговите. Устните ѝ се отвориха, тя вдигна ръка и размърда пръсти в поздрав.

Той се направи, че не е забелязал, и премести поглед на Изьолт, която беше стиснала челюсти, приковала вниманието си в земята. По лицето ѝ се стичаше пот, а под черната си рокля на нишковеца вероятно беше опасно прегряла.

Накрая той насочи вниманието си към Иврен. Подобно на него, тя беше свалила наметалото си и го носеше на вързоп под едната си ръка. Той си каза, че това вероятно не отговаря на манастирските правила, но не я винеше.

Тъкмо отвори уста, за да обяви кратка почивка, когато Иврен забави крачка. Тя изрече нещо неразбираемо и посочи на изток. Сафия и Изьолт също спряха и проследиха пръста ѝ. После на лицата им изгряха усмивки.

Той обърна очи наляво... и усети как и собствените му устни се отпускат. Съсредоточен върху движението напред, не беше поглеждал на изток, за да види далечния, черен връх, очертан на фона на оранжевото утринно небе. Двата хребета от двете му страни го оприличаваха на лисича глава.

Това беше Кладенецът на водата във Вещерия — нубревненския Кладенец на произхода. Преди векове беше повод за гордост за народа му и най-могъщите водовеци произлизаха от Нубревна. После обаче хората се бяха преместили и Кладенецът беше пресъхнал. Ако на Континента *изобищо* бяха останали някакви водовеци, те определено не бяха в Нубревна.

— По-бързо, Височество!

Викът на Йорис пресече мислите му и го подтикна да продължи. Петите му се захлъзгаха по камъните, коленете му запукаха... Но

накрая той стигна горе, изплезил език, с омекнали крака. Наложил се да стисне Йорис за рамото, за да се задържи прав.

Зелено, зелено и пак зелено.

Гората беше жива — една огромна ивица от нея в подножието на хълма, тучно разлистена, все още дишаше и се виеше в света от бяло и сиво. Следваше реката до...

Очите на Мерик спряха на ливадите с пасящи овце.

Овце.

В гърлото му заклокочи смях. Той премигна, после пак. Това беше земята от детството му. Гора, живот, движение. *Това* беше домът му.

— Реката не е отровена.

Йорис посочи виещия се през гората поток, около който летяха и подскачаха птици — *живи* птици.

— Минава точно покрай селището ни, ето там. Виждаш ли? В онази пролука между дърветата.

Мерик присви очи и накрая забеляза дупката между дърветата, южно от пасящото стадо. На поляната се виждаха покриви и... кораб.

Обърнат наопаки кораб.

Той измъкна далекогледа и го вдигна пред окото си. Да, в средата на селището се мъдреше извитото, обло корито на избелял от слънцето товарен кораб.

— Откъде се взе корабът? — попита той изумено.

Преди Йорис да отвърне, зад него се чуха стъпки и задъхано дишане. После Сафия застана до него, пое си въздух и извика на Изьолт да я почака да иде да ѝ помогне.

Той стисна пръсти около далекогледа. Домната съсипваше всичко, както обикновено. Обърна се към нея, готов да изиска примирие.

Само че Сафия се усмихваше.

— Това е *домът* ти — каза тя нежно. И добави: — Твоят бог те е послушал.

Устата му пресъхна. Бризът, потропването на клоните, хрущящите стъпки на Иврен и Изьолт... всичко се превърна в далечен, глух фон.

Сафия отклони лице и гласът ѝ премина в шепот, почти сякаш говореше на себе си, а не на него.

— Не мога да повярвам, но е пред очите ми. Твоят бог *наистина* те е чул.

— Той е такъв — обади се Йорис.

Мерик се стресна — беше забравил за присъствието му. Беше забравил, че Иврен и Изьолт се катерят към тях. Всичко вътре беше потънало в усмивката на Сафия. В истината в думите ѝ. Ноден действително го беше чул.

— Този кораб — продължи Йорис — падна от небето преди близо година. Незнайно как, но една буря го донесе. Когато падна, земята направо се разтърси. Падна с дъното нагоре, както го виждате, а от прозорците рухна храна.

Мерик поклати глава и се насили да върне мислите си в настоящето.

— А... ами моряците?

— На борда нямаше никого — отговори Йорис. — Но имаше следи от пръсване. Няколко черни петна, които почистихме, както и следи по коритото, вероятно от морските лисици. Но това беше всичко.

Зад Мерик проехтя вик и той извърна тяло. Иврен беше стигнала билото и беше видяла гората и живота в нея.

Преди да успее да я достигне, тя се свлече на земята и удари длани в прашната пръст. После просто му махна с ръка, от устата ѝ се зареди молитва, очите ѝ плувнаха в сълзи и те потекоха по мръсните ѝ бузи.

Неговите очи също взеха да парят, защото именно за това беше работил — за това бяха *работили* и той, и Иврен, и Кълен, и Йорис, и всички останали от детството му, бяха се *потили* за него, бяха се *борили*.

— Как? — пророни Иврен, стисна свитото на топка наметало пред гърдите си и поклати глава. — *Как?*

Въпреки отколешното недоверие на Йорис към Иврен, лицето му омекна. Дори той не можеше да отрече, че Иврен Нихар обичаше тази земя.

— Реката е чиста — рече той с дрезгав, но приятелски тон. — Не знаем защо, но го открихме — заедно с изникналата млада гора наоколо, — когато намерихме кораба. Не след дълго вече бяхме изградили новото селище. Всяка седмица идват нови и нови семейства.

Семейства. За миг значението на думата убягна на Мерик... Семейства. Жени и деца. Нима беше възможно?

Внезапно го осени ново прозрение, което направо изкара въздуха от дробовете му. Щом Йорис беше постигнал това за няколко месеца, какво можеше да съградят с постоянен приток на храна? Колко още можеха да построят и засеят?

Пръстите му се плъзнаха по редингота, към споразумението. Той погледна Сафия. Тя отвърна на погледа му и се усмихна още по-широко.

А той съвсем забрави да диша.

Щом Сафи се отдалечи, за да помогне на Изьолт да изкачи остатъка от склона, дробовете му отново заработиха. Умът му си върна остротата и след като подръпна силно яка, той протегна ръка към Иврен.

— Хайде, лельо. Почти стигнахме.

Тя подсуши бузи, макар че по-скоро размаза прахоляка и сълзите, отколкото ги избърса. После се усмихна колебливо, сякаш беше забравила как да го прави.

Всъщност Мерик не си спомняше последния път, в който беше виждал леля си да се усмихва.

— Не просто „почти стигнахме“, Мерик — тя улови ръката му и се изправи на крака. — Скъпи, мили племеннико, почти стигнахме у дома.

ТРИДЕСЕТ И ЕДНО

Дарът на Ноден спокойно можеше да се нарече „най-щастливото“ село, което беше виждала Сафи. Двете с Изьолт последваха Йорис, Мерик и Иврен по паянтов мост над реката, която се плискаше сред жълтеникавите прашни брегове долу. Мостът ги отведе до първата групичка дървени колиби; кръглите им покриви бяха сламени, а дъсчените стени бяха избелели като дърветата, от които бяха направени. Къщите й се сториха ужасно крехки — една силна буря беше достатъчна, за да ги събори в бързеите на реката.

Обаче нубревненците явно бяха жилаво племе. Ако някой ураган отнесеше домовете им, те просто щяха да започнат отначало. И пак, и пак.

Над моста прелетя врабче, от един покрив изграчи гарван, а над стръмните речни брегове се заклатиха тучните листа на папрат.

И всички... *всички*, с които се разминаваше Сафи, се усмихваха.

Не на нея — нея просто я гледаха с любопитство. *Със сигурност* не и на Изьолт, която я беше хванала под ръка, свита дълбоко под наметалото на Иврен. Обаче Мерик... Щом хората забележеха принца си... Сафи не беше виждала толкова щастливи усмивки. Не беше усещала магията си да пари толкова от истината, която стоеше зад тях.

Тези хора го обожаваха.

— Впечатлена си — рече Изьолт.

Беше спуснала ниско качулката, за да не се забелязва бледият цвят на кожата й или черната й коса. Крачеше бавно, дишаше тежко над ръката на Сафи, но явно беше решила, че ще стигне до базата на Йорис, преди да признае, че усеща болка или умора.

— Нишките ти греят толкова ярко, че и слепец би ги видял — продължи тя. — Би ли ги озаптила малко? Току-виж получа грешна представа.

— Грешна представа? — изпуфтя Сафи. — В какъв смисъл? *Ти* не си ли впечатлена?

Тя посочи с брадичка сбръчкана старица на прага на един навес без прозорци.

— Онази жена направо се *разплака* при вида на принца.

— Ей онова бебе също плаче — Изьолт посочи жена с широка талия, сложила на коляно малко бебе. — Явно и младежта на Нубревна обожава принца си.

— Ха-ха — подметна Сафи сухо. — Говоря сериозно, Изьолт. Някога да си виждала хората да посрещат така гилдмайсторите в Далмотия? Защото аз не съм. А и в Прага никой не се прехласва особено по каторските домове и домни.

Тя тръсна глава, за да прогони спомените за собственото си имение, където никой — *абсолютно* никой — не беше поглеждал чичо Ерон по този начин.

Нито пък нея. Цял живот си беше повтаряла, че това не ѝ пречи. Че не държи селяните и земеделците да я харесват... дори да я забелязват. И какво, като обвиняваха нея за пияния ѝ чичо, сякаш *тя* би могла някак да сложи край на своеволията му?

Радостта на хората от земите на Нихар при вида на Мерик обаче... До този момент не беше ставала свидетел на подобна преданост... Може би с право казваха, че човек трябва да се отдаде на своя народ.

Разбира се, тя вече нямаше народ. Завръщането в Катора би било самоубийство... или поне гарантирано поробване като личната веровещица на Хенрик.

Мерик беше спрял при градината и около него се бяха насъбрали посрещани. Сафи забави крачка и също спря.

До нея Изьолт изпусна уморена, благодарна въздишка и се обърна към реката.

— Виж, строят воденица.

Действително, от другата страна на бързеите група мъже с викове издигаха, ковяха и укрепваха скелето на нова постройка. Бяха облечени като войниците отпреди малко, а зад тях бризът поклащаше боровете... *живите* борове.

— Явно и тези са от хората на Йорис — обяви Сафи и потропа с пети в прахоляка. — Май са доста, а? Тази сутрин ни обградиха поне двайсетина, при това те са само от поста край залива. Тук са повече — тя посочи двама войници, които пресичаха реката по моста. —

Исключено е всички да са войници на Нихар. Хабим ми е разказвал, че дори когато родителите ми били живи и земите на Хастрел били в разцвета си, нямало повече от петдесет войници.

— Намираме се на самата граница с Далмотия — Изьолт почеса брадичка замислено. — Тоест това със сигурност е бойна зона.

Сафи кимна бавно.

— И тъй като вече е пострадала, е идеалното бойно поле след възобновяването на военните действия.

— Възобновяване? — Изьолт присви очи към нея. — Знаеш със сигурност, че Спогодбата няма да бъде продължена?

— Не... но съм *почти* сигурна.

Сафи проследи разсеяно едно куче, което подтичваше покрай строежа. То носеше нещо малко и косматото в уста — и изглеждаше доволно от улова си.

— Когато бях във Веняса — продължи тя внимателно, — чичо Ерон каза, че се задавала война, но той се надявал да я спре. А Матю спомена, че Спогодбата щяла да се разпадне преждевременно.

— Защо тогава са организирали Срещата за Спогодбата, ако никой не възнамерява да преговаря за мир?

— Не съм сигурна... макар че знам, че Хенрик е искал да използва Срещата като трибуна, от която да обяви... *годежа* си с мен — тя едва успя да изговори думата. — Обявление, което се оказа пречка за плана на чичо Ерон.

— Хм-м-м... — Изьолт се раздвижи и наметалото й прошумоли. — Е, предвид че марсточаните знаят, че си с принц Мерик, император Хенрик вероятно също ще научи. С други думи, има голяма вероятност и двете империи да се появят тук всеки момент.

Кожата на ръцете на Сафи настръхна и тя промърмори:

— Права си.

Нямаше как да потисне каменната хватка, в която страхът скова гръбнака ѝ, както и свиването на стомаха си при мисълта, че Картора и Марсток *действително* щяха да дойдат тук. И че изобщо нямаше да се притеснят да нарушат Спогодбата, ако това беше цената, за да си осигурят една веровещица.

— Трябва да побързаме — рече Сафи на Мерик, който се беше привел над картата на Стоостровието.

Двамата стояха на няколко крачки един от друг в каюта с люкове, подобна на каютата на Мерик на „Жана“... само че всичко беше наопаки. Стените се разтваряха нагоре, вместо надолу, а вратата беше на една стъпка над пода и за да влезе, човек трябваше да прекрачи високо.

Сафи беше накарала Мерик и Йорис да преминат *по-бързо* през Дара на Ноден — Мерик можеше да поздрави хората си по-късно — и Йорис беше отвел всички в галерата, която беше предизвикала усмивка дори у Изьолт.

Корабът лежеше върху квартердека си и беше подпрян под мостика за стабилност. През средата му минаваше път тека, подслонена под главната палуба, която играеше ролята на таван. Отгоре висяха стълби, които даваха достъп до трюма, а към някогашната капитанска каюта беше построено грубо стълбище.

Йорис намусено беше повел Иврен и Изьолт да се нахранят, а Сафи беше последвала Мерик в капитанската каюта, до масата с карти в средата — също като тази на „Жана“. Люковете вече нямаха стъкла и отворените летви на щорите пропускаха шума от всекидневното оживление — както и приятния бриз. Корабът имаше дебели стени, жегата вече се усещаше в късната утрин и Сафи установи, че вътре се поти повече, отколкото навън. Дори суетният Мерик беше свалил жакета и беше навил ръкавите на ризата си.

— Карторците вероятно ме преследват — рече тя.

Мерик отказа да вдигне поглед от щателното си изследване на картата. Тя се облегна на масата.

— Трябва да тръгнем за Лейна незабавно, принце. Далеч ли е?

— На един ден път, ако направим почивка през нощта.

— Тогава да не спираме.

Мерик стисна зъби и най-сетне закова очи върху нея.

— Нямаме избор, домна. Йорис има само два излишни коня, тоест ако Изьолт дойде...

— Кое то е несъмнено.

— ... заедно с Иврен — а съм убеден, че и тя ще се присъедини, — значи, ще трябва да яздим по двама на кон. *Кое то* пък, значи, че ще трябва да спрем за нощта, за да си починат конете. Освен това никой не е в състояние да открие залива на Нихар, тоест никой не би могъл да слезе на сушата близо до нас.

Той грабна жакета си от близкия стол, порови в джобовете и извади познат свитък — вече сплескан и омачкан.

После влудяващо бавно разгъна документа до картата. Взе парче сух хляб от купата в средата на масата и с насмешка отхапа голямо парче.

Сафи се наежи.

— Сигурно все още си ми ядосан.

В отговор той просто задъвчи по-енергично и се взря още по-съсредоточено в картата и в споразумението.

— Заслужих си го — добави тя.

После пристъпи по-близо и прогони порива да избухне в гневен пристъп. Това беше шансът ѝ да поговори с Мерик насаме. Най-сетне да се извини за... за *всичко*. Той не можеше да избяга, а и нямаше кой да ги прекъсне.

— Направих грешка — добави тя с надеждата, че изражението ѝ издава искреността ѝ.

Мерик изгълта една чаша вода и избърса уста съвсем нетипично за себе си. След което отново обърна очи към Сафи.

— „Грешка“ оставя впечатлението, че си го направила неволно, домна. Онова, което стори на екипажа ми и на помощник-капитана ми, беше пресметнато злонамерено.

— Пресметнато *какво*? — челюстите ѝ се стегнаха от възмущение. — Не е вярно, принце. Никога не съм искала да застраша Кълен или хората ти, а способностите ми показват, че дори *ти самият* не вярваш в току-що казаното.

Това го накара да млъкне, макар че той остана с издути ноздри, а Сафи се притесни, че може да се задави, ако не престанеше да отпива вода на такива мощни глътки.

Тя заобиколи стола, на който беше жакетът му.

Той мигновено отстъпи две стъпки назад. Картата и споразумението прошумолиха на дъските.

Тя вирна брадичка и този път направи три крачки напред — точно до него.

Той издиша драматично и изтрака с токове до другия край на масата.

— Сериозно? — викна тя. — *Толкова* ли е ужасна компанията ми?

— Да.

— Просто искам да погледна споразумението! — тя вдигна високо ръце. — Не е ли редно да знам какво очаква чичо ми от теб? И от мен?

Тялото му се вкамени, но накрая той изпусна примирена въздишка и остана на мястото си, когато Сафи заобиколи масата. Макар че вирна рамене до ушите и удиви Сафи с учестеното си дишане.

— Спокойно — промърмори тя и се наведе над договора. — Няма да те ухапя.

— Значи дивият лъв е опитомен?

— Виж ти — измърка тя и го озари с най-котешката си усмивка. — Проява на чувство за хумор.

— Виж ти — не й остана дължен той, — проява на опит за смяна на темата — той изпъна пръст и го залепи върху договора. — Прочети проклетия договор, домна, и се махай.

Усмивката й се стопи и в очите й проблесна гняв. Тя се наведе, облегна лакти на масата и се престори, че чете споразумението за пръв път.

Само че този път го четеше *различно*. Думите в него бяха същите, но чувствата, които предизвикваха у нея, начинът, по който караха стомаха й да се присвие.

Всички уговорки на страница втора от настоящия договор ще бъдат прекратени, ако Мерик Нихар не успее да доведе пасажерката до Лейна, ако кръвта й бъде пролята или ако тя загине.

Коляното й затрепери. В битката с морската лисица едва не беше проляла кръвта си и се беше разминала на косъм със смъртта. И въпреки че би повторила всяка своя постъпка в името на Изьолт, би го направила *по друг начин*. Трябваше първо да преценява рисковете и да спре да мисли само от собствената си гледна точка.

Онова, което я вбеси *окончателно* обаче — дотам, че й се дощя да извади ножовете си и да изкорми нещо, — беше, че чичо Ерон изобщо беше включил подобно условие в договора.

Тя преглътна. Гневът гореше гърлото ѝ.

— Чичо ми е пълен задник. Проливането на кръв е нелепо — човек може да се пореже на лист хартия. Той го знае и съм убедена, че го е включил нарочно. Съжалявам.

Спеченият въздух в каютата се сгорещи още повече. Извинението ѝ направо го накара да закипи, а Мерик остана приковал поглед в нея няколко дълги удара на сърцето си. След което на устните му заигра усмивка.

— Мисля, че в момента не се извиняваш заради чичо си. Поне не изцяло.

Сафи прехапа устни, но не извърна очи. Искаше той да забележи как се чувстваше. Да прочете разкаянието в очите ѝ.

Усмивката му се изви по-широко, той кимна — *почти* сякаш приемаше извинението ѝ — и отново насочи вниманието си към договора.

— Чичо ти просто държи да не пострадаш. Заяви го доста категорично, а и е съвсем естествено да бъде педантичен по отношение на здравето на племенницата си.

— Чичо ми — тя махна снисходително с ръка — би сметнал, че съм в отлично здраве, дори да бях намушкана четири пъти и надупчена от сто стрели. Вероятно окото му няма да трепне дори да ме съсечеш, принце.

Мерик се изсмя.

— Предлагам да не опитваме, става ли?

Той въздъхна и се наклони встрани, докато лявата му ръка едва не докосна тази на Сафи. А миризмата му не нахлу в ноздрите ѝ. *Солена вода, пот и сандалово дърво.*

Не беше твърде неприятна. Да не говорим, че ѝ беше трудно да отлепи поглед от голите му китки — като нищо два пъти по-дебели от нейните, както и от тънките косъмчета по предмишниците му.

— Ами годеникът ти? — попита той нежно и внимателно. — Как би се почувствал император Хенрик, ако бъдеш пронизана от сто стрели?

Още преди да мигне, кръвта закипя в ушите ѝ. Защо я разпитваше за Хенрик? И защо имаше чувството, че съдбата на целия свят зависи от отговора ѝ?

Когато най-сетне проговори, гласът ѝ звучеше изопнат като тетивата на лък.

— Хенрик не ми е годеник. Не мога да го приема. *Няма* да го приема. В един момент танцувам с теб на бала, а в следващия... — тя се изсмя дрезгаво. — В следващия император Хенрик ме обявява за бъдещата си съпруга.

Мерик издиша звучно.

— Искаш да кажеш, че дотогава не си знаела?

Тя поклати глава, като отбягваше очите му — макар че усещаше, че ги е впил в нея.

— Не знаех и за това диво бягство, което ми спретна чичо ми. Той спомена нещо за големи планове, но и за милион години не бих могла да предположа, че ще бъде отвлечена от Веняса, преследвана от кръвовещ и качена насила на кораба ти. Всичко е един огромен, безкраен водопад от изненади. Поне всичко това ме държи извън лапите на Хенрик.

Тя отново се изсмя притеснено, наведе се напред и се престори, че разглежда картата. Обаче секундите минаваха, а очите ѝ не виждаха и една река или път. Сякаш контролът над положението се местеше — изплъзваше се от нейните ръце и влизаше в тези на Мерик.

Накрая той се пресегна над картата и потупа една извита синя линия. Ръката му докосна нейната.

Докосването изглеждаше случайно, но тя знаеше — *убедена* беше — по начина, по който се движеше той, уверено и решително, че всъщност изобщо не беше случайно.

— Ще бивакуваме тук — рече той. — Йорис каза, че потокът е чист.

Сафи кимна. Или поне се опита. Сърцето ѝ беше заседнало в гърлото, а движенията ѝ бяха станали некоординирани. Дори трескави, а тя не можеше да кръстоса очи с неговите. Всъщност гледаше къде ли не по лицето му, *само не* и в очите.

Брадичката, бузите и горната му устна бяха покрити с набола брада. Триъгълникът между веждите му беше сбръчкан, но не от недоволство. Беше напрегнал внимание. Онова, което привлече вниманието ѝ най-вече обаче, беше ямката в основата на шията му — стори ѝ се, че забелязва трепкането на кожата от пулса му.

Накрая тя пое риска да вдигне очи и установи, че неговите очи бродеха по лицето ѝ. По устните ѝ. По шията ѝ.

Вратата се разтвори широко. Сафи и Мерик отскочиха един от друг.

Иврен влезе... и мигом отстъпи назад.

— Аз... да не прекъсвам нещо?

— *Не* — отсякоха и двамата едновременно и отстъпиха по две крачки назад. А после и трета, за всеки случай.

Изьолт изкуцука в каютата след монахинята. Беше свалила качулката, разкривайки бледото си лице. Изглеждаше, сякаш всеки момент ще повърне или ще припадне... или и двете.

Сафи се спусна към нея, улови я за ръката и я отведе до един стол. После разкопча карауенското наметало от шията ѝ и го подаде на Иврен.

— Много си потна. Зле ли ти е?

— Просто имам нужда от почивка — отговори Изьолт.

Мерик ѝ подаде чаша вода и тя му кимна с благодарност.

— Благодаря.

— Почивката няма да е достатъчна — настоя Иврен. — Нуждае се от лечение.

Дъхът на Сафи секна в леден ужас.

— От огневещ-лечител?

— Не от огневещ — побърза да я успокои Иврен, — но с неща, които в момента не мога да ѝ предложа. Изтощена съм — от дни смуча от силата си... — тя замлъкна и прехвърли очи на Мерик. — Ако можеше да идем при Кладенеца, бих могла да ѝ помогна.

Принцът застина и триъгълникът на челото му се задълбочи.

— Кладенецът не е лекувал никого от векове.

— Да, но може би ще увеличи моята сила — възрази Иврен. — Най-малкото, може да промием раната ѝ — водата там е съвършено чиста.

— Не е далеч — долетя нов глас.

Йорис. Той прекрачи през високия до коленете му праг и попи чело с ръкав.

— Пътеката покрай реката стига дотам. Надали ще ни отнеме повече от десет минути.

— Ами хората ти? — попита Мерик, все така смръщен. — Патрулират ли в района?

— Разбира се. Чак до самата граница на земите на Нихар.

Мълчание. След което Мерик кимна, лицето му се отпусна и доби почти спокойно изражение.

— Лельо — рече той на Иврен, — заведи Изьолт до Кладенеца. Излекувай я, ако можеш, а аз ще дойда да ви взема на следващия удар.

Монахинята изпусна дъх с въздишка.

— Благодаря ти, Мерик — тя сложи ръка зад гърба на Изьолт. — Хайде. Няма да бързаме.

Изьолт стана, Сафи понечи да я последва... но после се спря. Обърна се към Мерик, който се беше втренчил в нея.

— Бих искала да ида с тях — рече тя. — Но няма да го правя, ако смяташ, че излагам споразумението на риск.

Той се поизправи, сякаш изненадан, че се е загрижила за договора. И за *него*.

— Договорът надали ще пострада. Само че...

Той се доближи, пресегна се мъчително бавно и обви лявата ѝ китка с пръсти. Тя не се възпротиви, затова той вдигна ръката ѝ с дланта нагоре.

— Ако опиташ да избягаш, домна — говореше с нисък глас, от който гърдите ѝ затрептяха, — ще те намеря.

— Ами? — тя изви вежда, преструвайки се, че *не усеща* допира му. И че коремът ѝ *не* пърха и *не* се свива от гласа му. — Обещавах ли, принце?

Той се засмя лекичко и прокара пръсти по опакото на ръката ѝ. Палецът му остави огнена диря по дланта ѝ... После той я пусна, без да става ясно защо изобщо я беше хванал.

— Обещавам, домна Сафия.

— Сафи — рече тя и със задоволство отбеляза, че гласът ѝ беше спокоен... както и че Мерик се усмихваше. — Наричай ме „Сафи“.

След това тя се поклони с глава веднъж и излезе от каютата след Изьолт и Иврен на път към Кладенеца на произхода в Нубревна.

Пътеката до Кладенеца на водата не беше лесна и Изьолт се изтощи до смърт, още преди да оставят зад гърба си Дара на Ноден. Дори се съмняваше, че Иврен всъщност вървеше по истинска пътека. Беше стръмна, обрасла с пареща коприва (в която Сафи се навря и

нададе могъщ вой), а насекомите и птиците вдигаха такава врява, че Изьолт се притесни да не би гръдният ѝ кош да се пръсне от вибрациите.

Най-трудната част обаче беше стръмното изкачване до върха между двата хребета, на който се намираше Кладенецът на произхода. С помощта на Сафи и на Иврен обаче тя най-сетне изкачи хълма от черна скала и затаи дъх.

Намираше се край Кладенец на произхода. *Кладенецът на водата* във Вещерия. В карауенската книга имаше негова илюстрация, но това тук, истинският Кладенец...

Беше толкова *по-въздействащ* на живо. Една картина не би могла да улови всички подробности, отсенки и движения на мястото.

Край тясното корито на равно разстояние бяха разположени шест кипариса (макар и изсъхнали и оголели); водата вътре беше кристалночиста и разкриваше ясно скалистото дъно. В книгата ѝ пътеката от каменни плочи около Кладенеца беше изобразена сива, но тук Изьолт забеляза, че всъщност беше в милион оттенъка на древен бял цвят. Отвъд каменния ръб на Кладенеца се простираше Яданско море, синьо и безбрежно, но учудващо спокойно. Съвсем ефирен солен ветрец нежно къдреше повърхността на Кладенеца.

— Няма нищо общо с Кладенеца на земята — заяви Сафи.

Изражението и нишките ѝ издаваха почитание, каквото със сигурност струеше и от Изьолт.

Иврен изсумтя в съгласие.

— Всеки Кладенец е различен. Онзи в Карауенския манастир се намира на висок връх в Сирмайските планини; вечно покрит със сняг. И дърветата са борове, не изсъхнали кипариси — тя повдигна вежди въпросително към Сафи. — Как изглежда Кладенецът на земята?

— Беше под една козирка — погледът на Сафи се зарея и тя се пренесе в миналото. — Имаше шест бука, както и водопад, който го пълнеше. Той обаче потичаше само при дъжд.

Иврен кимна с разбиране.

— Същото е и тук — тя посочи каменната преграда, която разделяше източния хребет на две. — Това се вливаше в реката, но сега има вода само при буря.

— Може ли да погледнем? — попита Изьолт.

Беше ѝ любопитно да види каньона. В книгата не се споменаваха нищо за него.

— Не искаш ли първо да си починеш? — повдигна вежди Сафи, а нишките ѝ добиха разтревожен оттенък. — Или да опитаме да те излекуваме?

— Да — намеси се и Иврен, сложи ръка през рамото на Изьолт и я отведе до пътеката, която влизаше във водата. — Хайде да те съблечем и да те потопим в Кладенеца.

— Да ме съблечете?

Изьолт усети как кръвта напуска страните ѝ. И запъна пети на плочите.

— Не само раната ти има нужда от почистване — настоя Иврен и я побутна напред. — Освен това, ако в Кладенеца е останала някаква магия, е добре да я попиеш с възможно най-голяма част от кожата си.

Монахинята се замисли за кратко, след което добави:

— Ако предпочиташ, може да останеш по бельо.

— И аз ще се съблека — предложи Сафи и хвана пешовете на ризата си. — Ако някой се появи — ризата покри главата ѝ и заглуши гласа ѝ, — ще затанцувам, за да отвлека вниманието.

Изьолт се изкиска пискливо.

— Добре. Печелиш — както обикновено.

Сафи вече беше метнала ризата си на плочите, когато Изьолт се зае с копчетата на своята. Не след дълго и двете бяха останали само по бельо, а на шиите им блестяха нишкокамъните им. Сафи помогна на Изьолт да седне на брега... ох, водата беше ужасно *студена*... Иврен също се съблече.

Монахинята навлезе в Кладенеца, почти без да вдигне вълнички с настръхналата си кожа.

— Подай ми ръка, Изьолт. Ще притъпя болката ти, за да можеш да плуваш.

— Да плува? — изскимтя Сафи. — Защо ѝ е да плува?

— Лечебните свойства са най-силни в средата на Кладенеца. Ако успее да докосне извора му, може да се излекува напълно.

Сафи пое лявата ръка на Изьолт.

— Ще ти помогна да достигнеш дъното. Не съм се борила с морски лисици, за да се откажа от едното просто плуване.

Въпреки че Изьолт не беше особено въодушевена от идеята за плуването, тя подаде ръка на Иврен. Скоро познатата топлина се просмука в мишницата, раменете и пръстите ѝ и тя усети, че бръчките по лицето ѝ се изглаждат. И че дробовите ѝ се изпълват с повече въздух, отколкото бяха поемали в последните часове.

Тя разкърши рамене. И изпъна ръка. После изпусна престорено отчаяна въздишка.

— Де да имаше камъни, които да притъпяваха болката толкова лесно.

Иврен смръщи чело.

— Има. Нали използва един за... о... О... Това беше шега.

Изьолт изви устни в усмивка: монахинята започваше да разбира чувството ѝ за хумор. Сафи се изхили. После се оттласна в кладенеца и я дръпна след себе си. Двете заритаха непохватно към средата сред буря от пръски.

— Само се дръж — извика Сафи, — а аз ще те дръпна към дъното.

— Ще се справя и сама.

— Не ме интересува. Може да не усещаш болката, но тя не е изчезнала. Хайде, поemi си дъх.

Изьолт поe въздух и изду гърди...

Сафи се гмурна под нея и я повлече във вихъра от издишани мехурчета. Изьолт отвори рязко очи и се насочи надолу с тромав ритник с крака.

Така и не разбра как точно двете със Сафи определиха къде точно е изворът. Кладенецът беше един свят от камък, камък и пак камък. Въпреки това обаче нещо вътре в нея оживя. Жилка, която се навиваше все по-плътнo... стига Изьолт да плуваше в правилната, истинска посока.

Налягането нахлу в ушите ѝ, а очите ѝ затуптяха. При всяко ритване водата около кожата ѝ ставаше все по-студена и тя все по-трудно успяваше да се задържи за Сафи. Още преди да са преполовили пътя си, дробовите ѝ взеха да горят.

А после се озоваха на дъното и Сафи се протегна към скалата. Изьолт също...

Пръстите ѝ напипаха нещо. Не го виждаше, но почувства силата му — като *напрежение*, — която обля тялото ѝ.

Блесна червена светлина. И отново — по-ярко. И двата им нишкокамъка замигаха.

Внезапно се разнесе трясък, който връхлетя Изьолт.

Тласна я встрани и изкара въздуха от дробовете ѝ. Тя обаче не пусна Сафи, нито пък Сафи пусна нея. Двете се понесоха към повърхността, тласкани от водата. И от мощния грохот, който все още тресеше всичко около тях.

Изскочиха на повърхността. Към брега се бяха надигнали вълни. Изьолт взе да плюе и да се върти, напълно объркана от внезапно кипналия Кладенец. И от мощта, която струеше през тялото ѝ.

Изведнъж до нея изплува сива глава.

— Хайде!

Иврен мушна ръка под тази на Изьолт и я повлече към брега.

— Какво става? — викна Сафи зад тях.

— Земетресение — обясни Иврен и продължи да плува уверено.

Краката на Изьолт докоснаха камъните и тя стъпи. Иврен и Сафи също. Водите на Кладенеца около тях продължаваха да бушуват, да плискат, да се въртят и да блъбукат.

— Трябваше да ви предупредя — рече Иврен задъхано. — От време на време има трусове.

Водата взе да се успокоява, а земята най-сетне застина. Изьолт обаче едва го забеляза, тъй като беше приковала очи в нишките на Иврен. Не бяха в очаквания цвят на страх от земетресението и дори на тревога за безопасността на момичетата.

Нишките ѝ сияеха в ослепителното розово на залеза. Почитание.

Двете тръгнаха да излизат от водата; на Изьолт ѝ се стори, че забелязва сълзи в тъмните очи на монахинята.

Сафи я стисна за рамото и отвлече вниманието ѝ от Иврен.

— Добре ли си?

— О... Хм...

Изьолт протегна ръка и се съсредоточи върху движението на мускула и на ставите.

— Да. Чувствам се по-добре.

Всъщност цялото ѝ тяло се чувстваше по-добре. Имаше усещането, че може да тича с километри и да издържи и най-тежките тренировки на Хабим.

А и щом насочи вниманието си върху себе си, установи, че излъчва някаква необичайна, безгранична радост — която съвпаднаше почти напълно с ритъма на вълните около прасците ѝ. И с вятъра, който появяваше над Кладенеца. Както и с виещата се в нишките на Иврен радост.

Изьолт се втренчи в блесналите очи на Сафи, усмихна се доволно и рече:

— Мисля, че вече всичко е по-добре.

ТРИДЕСЕТ И ДВЕ

— Слязла е на брега — обяви Едуан.

Беше застанал на прага на каютата на Леополд, която — за негово учудване — беше точно колкото неговата собствена. Само че изглеждаше по-тясна заради подредените покрай стените сандъци на принца, както и заради пръснатите навсякъде десетки епоси с цветни корици.

Леополд се надигна уморено на самотното легло, огряно от слънцето.

— Кой е направил какво, монахо?

— Момичето на име Сафия е слязло на брега, а корабът ви се отдалечава прекалено много на изток...

Леополд изскочи от леглото и завивките се разхвърчаха.

— Защо го казваш на мен? Кажи го на капитана! Не... Аз ще кажа на капитана — той застина и впи очи в нощницата си. — Всъщност първо ще се облека, а *после* ще кажа на капитана.

— Аз ще му кажа — изръмжа Едуан.

Нямаше никаква представа за чий дявол принцът още спеше — беше късна утрин. Още по-малко — защо се беше издокарал със специално облекло за случая.

Не след дълго той се изправи до руля и занарежда на развален карторски; моряците заотстъпваха и взеха да правят с пръсти трескави знаци за прогонване на злото. Едуан не им обърна внимание. Мирисът на домната се беше изместил на север, а северът значеше суша.

Което пък значеше, че времето им изтича.

— И *къде* точно да пристана? — попита брадатият капитан високо, сякаш Едуан беше глух. Той вдигна далекогледа пред око и огледа скалистия бряг. — Тук няма къде да хвърля котва.

— Напред.

Едуан посочи самотната остра скала, извисила се над вълните.

— Нубревненците са минали зад нея, така че трябва да ги последваме.

— Невъзможно — повдигна вежди капитанът. — Ще се разбием и ще потънем за минути.

Едуан грабна далекогледа му и го прикова в самотната скала, блъскана от огромни вълни. Карторският им катер се носеше покрай нея и скоро щеше съвсем да се отдалечи. Капитанът обаче все пак имаше право — беше невъзможно да пристанат на подобно място.

Или пък... не съвсем.

Корабът беше подминал леко скалата и му позволи да разгледа брега зад нея. В скалистия бряг имаше пролука. Заливче.

Той тикна далекогледа обратно в ръцете на капитана, но онзи отказа да го поеме. Медното изделие издрънча на пода. Капитанът изруга.

Без да обръща внимание на глупака, Едуан вирна нос. Вдиша, докато гърдите му не се издуха и магията му не се закачи за снежно-истинната кръв на Сафия.

Беше влязла в заливчето и беше продължила пътя си по суша — на изток. Но не беше далеч. Мирисът ѝ пред него беше силен.

Той се затресе от възбуда. Тя заискри в кръвта му, в дробовете. Ако се движеше достатъчно бързо, можеше да залови веровещицата още днес.

Заедно с номатчето.

— Трябва ми ветровещ — рече и се обърна към капитана, като се постара да не потулва магията си. Искаше очите му да са червени, докато отправя заповедите си. — Един или няколко. Колкото са нужни, за да ме пренесат до скалите заедно с багажа ми.

Заедно с парите ми.

Капитанът се скова и сведе очи. Внезапно зад тях се чу глас.

— Направете каквото нареди монахът, капитане. Ще слезем на сушата начаса.

Едуан се извърна изключително бавно към принц Леополд, който се беше облякъл в напълно неподходящ жълт костюм.

— „Ние“? — попита. — Не мога да поема осем ад-бардове...

— Без ад-бардовете, монахо — Леополд прокара ръце през косата си и плъзна очи по нубревненските хълмове. — Сафия е годеница на чичо ми, така че с теб ще дойда аз. Сам.

Вратът на Едуан се скова от ярост.

— Само ще ме забавите — каза той, без да се интересува от тона си.

Леополд обаче просто го измери с поглед с усмивка, която не достигаше до очите му.

— Кой знае, монах Едуан, току-виж ви изненадам.

Едуан загуби няколко ценни часа заради принца. Първо, Леополд прекара цяла вечност в опаковането на едно торбенце и запасването на безполезната си сабя на колана. После той и командирът на ад-бардовете подхванаха шепнешком някакъв съзаклятнически разговор, който само Кладенците можеха да обяснят.

През цялото време Едуан стоеше на кварталдека, кършеше китки и пръсти и се гневеше заради моткането на принца.

Щом ветровещите най-сетне вдигнаха всички над катера, Едуан си каза, че навярно ще ускорят ход. Уви, остана излъган. Щом стъпиха на най-близките скали, Леополд изгуби още време, за да уведоми ветровещите за същите заповеди, които беше дал току-що на капитана. Нещо за думовещерски свитък, който щял да извести ад-бардовете кога и къде да идат да приберат него и годеницата на чичо му.

Затова той изостави принца за няколко минути и се отдалечи сред избелелите борови стъбла. Сребърните талери в желязното ковчеже тежаха твърде много и щяха да му попречат да поддържа максималната си бързина, затова реши да използва и без това пропиляното време, за да ги скрие някъде.

Тук нямаше миризми и звуци. Усещането беше, сякаш беше сам в морето и единствено солта изпълваше ноздрите му, а вятърът галеше ушите му. Долавяше миризмите на преминалите оттук хора, но в момента наблизко нямаше никого.

Тази празнота го накара да се почувства... неудобно. Оголен, като човек, подложил врат на дръвника. Дори в Манастира, високо в планината, в небето все пак летяха птици. Все пак имаше признаци на живот.

Неволно в ума му изплува разказът на някогашната му наставница. Разказ за отрова, магия и война. Той обаче си беше представял нещата другояче. Беше си представял изпепелена пустош като тази от неговото детство. Като пустошта, останала след марстошките пламъци.

Тази тиха пустиня по някакъв начин въздействаше по-ужасяващо от изпепелените домове. В обгорената земя и порутените села все пак личаха следите от човешка ръка. Нубревна обаче изглеждаше така, сякаш боговете просто се бяха отказали от нея. Сякаш бяха решили, че тази земя не заслужава вниманието им и я бяха изоставили.

Е, поне в свят без богове нямаше кой да види къде щеше да скрие талерите си.

Той откри един кух дънер и положи ковчежето вътре. Беше невидимо — човек трябваше да се приближи и да надникне вътре в дънера, за да го забележи.

Едуан опря ножа до лявата си китка и разряза кожата. Шепата му се напълни с кръв, тя потече по ръката му и накрая покапа по метала.

Сега парите бяха белязани. Можеше да ги намери, дори и да забравеше къде ги е скрил. Или по-лошото — дори някой да се опиташе да ги отмъкне.

Врълетя го порив на вятъра. Ветровещите се издигнаха над дърветата.

— Монах Едуан? — надвика Леополд вятъра. — Къде си?

Едуан пое дъх и от пръстите на краката му нагоре запълзя неуправляем гняв. Той закипя в жилите му. Империята на Леополд беше съсипала това място. Тя беше сложила край на живота тук — не само на хората, а и на самата земя. А сега принцът се моташе наоколо без капка уважение или разкаяние.

Той се озова до него за секунди и изсъска през стиснати зъби:

— Тишина. Без повече разговори по време на пътуването.

Принцът сведе глава. Раменете му се отпуснаха, а в кръвта му навлезе муден студ.

Леополд *знаеше* какво бяха сторили хората им тук и се срамуваше. И по-важното — не изпитваше нужда да крие срама си от Едуан.

Последният обаче нямаше време за подобни размишления.

— Задават се хора — рече той с ниско ръмжене и грабна чантата на Леополд. — Миришат на войници, така че не се отдалечавайте и мълчете.

Известно време напредваха добре. Движеха се през все по-жив пейзаж. Жужаха насекоми, обаждаха се птици, а малките туфи зелени листа шумоляха на яданския бриз. Крайморските скали ставаха все по-

високи, а накрая мирисът на Сафия се насочи навътре в сушата — към една низина.

Имаше войнишки патрули, но Едуан ги избягваше с лекота. Надушваше ги далеч преди двамата с Леополд да ги наближат. Отклоненията обаче забавяха напредъка им и забелязаха следи от човешки живот едва към средата на следобеда, когато слънцето вече беше започнало да се спуска.

Първо бяха димът в далечината и пътеките. Последваха гласове — основно жени и деца. Двамата наближиха река, а пътеката изглеждаше доста отгпкана, така че беше време да станат по-предпазливи. Едуан намисли да иде на оглед напред *сам* — щеше да остави принца за кратко.

Почти веднага се натъкна на повален дъб — беше добре скрит от пътеката и не излъчваше мириса на минаващите патрули. Дървото беше паднало скоро и нямаше почти никакви мъхове и храсталаци — макар че той беше убеден, че Леополд щеше да се размрънка, независимо от това.

Когато обаче му нареди да залегне под дъба, принцът нито се оплака, нито се възпротиви. Всъщност пропълзя под дънера с неочаквана ловкост.

По гръбнака на Едуан пропълзя ледено опасение. Спътникът му беше станал твърде сговорчив и учудващо предпазлив, откакто бяха навлезли в сушата. Той го изчака да се скрие и прогони мислите за него. Сега го интересуваше единствено Сафия.

Той запълзя към грохота на реката, а магията му долови много миризми — твърде много. Наоколо имаше доста хора и беше изключено той или Леополд да преминат незабелязано. Реката също беше проблем. Щеше лесно да я прекоси сам, но не можеше да издърпа и принца след себе си.

Налагаше се да потърсят друг път с надеждата отново да уловят дирята на Сафия по-нататък.

Той запълзя обратно към принца, обмисляйки най-подходящата посока, в която да продължат... както и на каква скорост можеше да се надява дори и Леополд да забързаше ход доброволно.

Клекна до дънера, готов да му подаде ръка...

Принцът не беше отдолу.

Едуан мигновено подуши въздуха за мириса му — търсеше новата кожа и задимените огнища.

Обаче не успя да улови и него. От мириса му се долавяше съвсем блед оттенък. Той застана на четири крака и бръкна под падналото дърво, в случай че някоя чаровеща го подлъгваше или отдолу имаше скрит проход.

Нито едното, нито другото; принц Леополд беше избягал.

Едуан изпълзя отпред, претърколи се и се изправи. Сърцето му ускори ударите си, а тялото му се изпълни с гневен страх. Трябваше ли да потърси принца, или можеше да го изостави?

През дърветата задуха вятър, подгони мислите му, а после ги изпъди окончателно. Тук имаше и друг кръвомирис. Който беше надушвал и преди.

Чисти езера и ледени ветрове.

Ръката му мигновено сграбчи дръжката на меча. Той огледа гората и вещерските му способности трескаво се опитаха да усвоят мириса. Да го разпознаят и запомнят.

Когато прозрението най-сетне дойде, Едуан едва не падна. Беше усетил мириса на кея във Веняса.

Тоест някой го беше проследил до Нубревна. И беше отвлякъл Леополд, принца на Картора.

ТРИДЕСЕТ И ТРИ

Мерик не беше очаквал ездата да бъде толкова противоречива смесица от мъка и наслада.

Следобедното слънце пробиваше през сухите клони на дъбовете и тъчеше дантела от сенки по прашната пътека. На трийсет левги източно от Дара на Ноден животът отново изчезна. Яздеха през тихо гробище, където се чуваха единствено тропотът на дорестата кобила на Мерик, потракването на сбруята ѝ и копитата на пъстрия кон на Иврен и Изьолт на дваисет крачки зад тях.

Йорис му беше отстъпил най-добрите си коне и им беше дал храна, вода, постелки и сигнален камък — ефировещерско парче кристал, което пламваше ярко, ако към лагера се зададеше опасност. Той щеше да им позволи да се наспят тази нощ, без да се налага да стоят на стража.

Мерик жадуваше за сън. Не беше спал от доста време насам.

Мирисът на сол нахлу в носа му — беше долетял с нов порив на вятъра. Яданско море оставаше скрито зад избелялата от слънцето гора, но пътеката никога не се отдалечаваеше твърде много от бриза.

Не че той го разхлаждаше. Не и със Сафия фон Хастрел на седлото му.

Въпреки че позата му... допирът до формите ѝ, обвил ръце около тялото ѝ, за да държи юздите... му даваше пълното основание да бъде разгорещен, тя значеше още, че коленете му щяха да се протрият, а краката му непрекъснато изтръпваха. Подозираше, че щом се установяха на мястото за лагер, той щеше да куцука като Хермин.

Мускулите му обаче далеч не го занимаваха, докато кобилата подскачаше бодро по голата пътека. С всяка нейна крачка бедрата, хълбоците и коремът му се търкаха в гърба на Сафи и колкото и да се опитваше да мисли за Дара на Ноден — да си припомня посрещането там и гордостта, която беше изпитал, — в мозъка му се въртяха други мисли.

Формата на бедрата на Сафи. Извивката между рамото и шията й. Как го беше предизвикала в капитанската каюта — танц с очи, думи и уж случайни докосвания.

От онзи миг насетне магията му — на гнева, който може би изобщо не беше гняв — направо кипеше под кожата му. Твърде сгорещено. Твърде твърдо.

Поне двамата се бяха помирили и вече му беше по-лесно да говори с нея. А тя го засипваше с хиляди въпроси. „Колко души живеят в Ловац? Ноден бог на всичко ли е, или само на водата? Колко езика знаеш?“

Той отговаряше на всичко с готовност. „В Ловац има около сто и петдесет хиляди души, но при война могат да станат четворно повече. Бог е на всичко. Говоря лошо карторски, прилично марстошки и отлично далмотски.“ Накрая обаче и той реши да зададе един въпрос.

— Карторците или марсточаните близо ли са? Можеш ли да ми кажеш чрез силата си?

Тя поклати леко глава.

— Мога да разпозная дали някой говори истината, или лъже. Когато погледна някого, виждам истинския облик на сърцето му, намеренията му. Но не мога да проверявам факти и твърдения.

— Хм-м-м. Истинския облик на сърцето?

Той й подаде водата. Тя отпи предпазливо, а той добави:

— И какво виждаш, когато погледнеш мен?

Тя се скова в ръцете му, а по гърдите му прескочиха някакви едва доловими искрички. После тя се отпусна и се засмя.

— Объркваш способностите ми. — Тя му върна мяха. — В момента твърдят, че мога да ти се доверя.

Той изсумтя тихо и също отпи. Водата беше затоплена от слънцето. След две глътки отпусна мяха.

— Мога ли да ти се доверя? — погледна го тя през рамо.

Той се усмихна.

— Стига да се подчиняваш на заповедите ми.

Стана му драго — невероятно драго, — когато репликата му спечели наперен сумтеж.

— Имаш опасно умение — рече той, щом тя се обърна напред. — Разбирам защо хората са готови да убиват за него.

— Вярно, могъщо е — призна тя. — Но не толкова, колкото смятат хората... А напоследък се убеждавам, че дори *аз самата* го надценявам. Лесно се заблуждавам от силната вяра. Ако човек вярва в онова, което говори, магията ми не може да долови разликата. Ще позная, ако някой изрече откровена лъжа, но когато хората *мислят*, че говорят истината, вещерството ми го приема — тя замълча, а после добави почти раздражено: — Затова не повярвах на думите ти, че Нубревна се нуждае от търговско споразумение. Способностите ми твърдяха, че е вярно. Те обаче казаха същото и за лъжите в учебниците ми по история.

— Ех... — въздъхна Мерик, впечатлен от тъгата в гласа й... както и от начина, по който той караше магията му да жужи в гърдите му.

Той стисна юзди в ръце и вещерският му знак се разкриви върху жилите му.

За половин удар на сърцето се отдаде на фантазията, че Сафи не е домна, а той не е принц. Че са просто двама пътници на голия път, където единственият шум бяха копитата на конете, повеите на вятъра и разговорът на Иврэн и Изьолт зад тях.

Пустошта наоколо обаче скоро обсеби мислите му, заедно с неизбежния кръжец тревоги, които не можеше да овладее. Кълен... Вивия... Крал Серафин.

Сафи като че усети накъде се беше насочил умът му и подхвърли:

— Носиш твърде тежко бреме, принце. — Тя се сгуши и се облегна на гърдите му. — Не съм срещала човек с толкова грижи.

— Роден съм с титлата си — каза той дрезгаво и леко я придърпа до себе си. Прие близостта, с която му говореше. С която го докосваше. — И я приемам сериозно. Въпреки че никой не иска да го правя.

— Това обаче е всичко, нали? — По гръбнака й премина предизвикателна тръпка. — Харесва ти да се чувстваш полезен. Дава ти цел в живота.

— Може би — промърмори той отнесено.

Близостта й го разсейваше. Както и начинът, по който дъхът му и вятърът си играеха с непокорните й къдрици. Накрая той си наложи да смени темата и да се съсредоточи върху *думите* на Сафи, не върху близостта й:

— Говориш отличен нубревненски. Почти без акцент.

— Години уроци — призна тя. — Макар че научих най-много от наставника си. Той е думовещ и магията изглажда акцента му. Караше ме да се упражнявам с часове с Из.

— Какво образование... — поклати глава Мерик. — И физически тренировки, в съчетание с вещерство, за което хората са готови да убиват. Помисли само какво можеш да постигнеш, Сафи. Помисли каква можеш да *станеш*.

Тялото ѝ трепна лекичко и тя тръсна крак.

— Предполагам — рече накрая, — че мога да се сдобия с власт, да променя нещата или да правя каквото умееш и ти — каквото и да е то, принце, но бих подхванала обречена битка. Нямам нужните качества, за да застанеш начело на хората си. За да ги *водя*. Твърде съм... непостоянна. *Ненавиждам* да стоя на едно място и с изключение на Изьолт в живота ми няма нищо сигурно.

— Значи, цял живот ще бягаш? Дори и ако някой пожелае да...

Той не довърши. Последната дума се запъна в гърлото му — да *останеш*.

Дори неизречена обаче, тя нажежи въздуха помежду им и Сафи се обърна към него, повдигнала вежди. После прикова очите си — прекалено сини — в него, на един пръст от неговите.

И изведнъж разстоянието между тях като че изчезна. Тази река не му беше подвластна, преливаше през бреговете си, а той не успя да измисли друго, освен да спре кобилата, да вдигне Сафи и...

Не. Не можеше да позволи на мислите си да тръгват нататък. И *нямаше* да го направи. Закачките бяха едно, но докосването... Можеше да го отведе на рисковано място. До рискован край. Не и с карторска домна. Не и с годеницата на императора.

Затова той отправи отчаяна молитва към Ноден денят да свърши по-бързо, преди той — или магията му — съвсем да излезеха от контрол.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Изьолт и останалите стигнаха до избраното за лагера място едва когато розовият слънчев диск вече се скриваше зад Яданско море. Тя вече беше напълно убедена, че бедрата ѝ са безвъзвратно деформирани отвътре.

Потокът беше чист — както беше обещал Йорис, — поради което около него беше изникнала гъста горичка. Той течеше буен и при дъжд заливаше тясното си корито. Затова след като напоиха конете, Мерик нареди да разположат лагера си на близкия хълм, в сянката на дъбове и скали.

Разбира се, беше нужно доста време, докато Мерик даде заповедта. Двата с Иврен прекараха поне четвърт час, съзерцавайки папратовите стъбла, заслушани в песента на нощните жаби. Нишките им бяха толкова еуфорични, толкова триумфални, че Изьолт посъветва Сафи просто да ги остави на спокойствие.

Накрая обаче дорестата кобила се отегчи от чакането. Тя пощипна Мерик по рамото с устни и го накара да се опомни. Докато Изьолт и Иврен събираха дърва за огън за вечерята, Сафи и принцът вчесаха конете.

Над главите им цвъртяха бързолети, които като че се радваха на компанията им не по-малко, отколкото Изьолт — на звуците им. Беше благодарна за всичко, което отвличаше вниманието ѝ от нишките, затуптели над Сафи и Мерик. Докато яздеха заедно, яркостта на нишките им насмалко не ѝ беше докарала главоболие.

Нишките на Иврен също бяха ослепителни и откакто бяха напуснали Дара на Ноден, не бяха спрели да сияят в замаяно розово и в уверено зелено.

Как беше възможно трима души да чувстват *толкова* много, я удивяваше и уморяваше.

Тя се приведе, грабна една обвивка на цикада от клона на земята и я сложи в нарастващата купчинка подпалки. Мерик настояваше стъкнатият огън да бъде малък, така че беше събрала достатъчно

дърва, но не беше готова да се върне при останалите. Имаше нужда от време, за да овладее мислите си. За да постигне нишковещерския мир.

Накрая обаче тя се застави да се върне и помогна на Иврен да развие постелките под една огромна скална козирка. Сигналният камък, поставен отгоре ѝ, сияеше в тъмнолилаво на залеза.

Когато най-сетне подредиха всичко и изгълтаха горещата овесена каша за вечеря, Изьолт се мушна в постелката си и склопи уморени очи, жадуваща за съвършеното чувство на принадлежност, което беше усетила в хладните, бурни води на Кладенеца на произхода. Въпреки това — макар че си спомняше как се беше почувствала — не успя да го изпита отново.

Унесена в мисли, въпроси и разсъждения, тя задряма.

Сянката я чакаше.

— Ето те! При това си съвсем здрава.

Звучеше искрено щастлива от това и Изьолт си представи, че в действителността е плеснала с ръце. Беше сигурна, че тя съществува в действителност; този глас не беше просто налудничаво продължение на най-скритите ѝ страхове.

— Права си — изгука сянката. — Истинска съм като теб. Ето, виж... Ще ти позволя за миг да погледнеш през моите очи — само за да те убедя.

Обзе я усещане, сякаш изплуваше от дълбоко под водата. Пред очите ѝ заигра светлина, последваха цветове — сиво и зелено — и неясни форми... докато накрая всичко не потъна в тъмнина, сякаш сянката затвори клепачи за дълго и светът не се материализира пред нея. Пред очите ѝ изникнаха сиви, изтрити и очукани камъни. Тоест пред очите на *сянката*, през които тя гледаше в момента.

Гледката напомняше стария фар във Веняса, но вместо мокрия морски плаж местността беше покрита с тучно зелено. По стените се виеха бръшляни. В основата на сградата никнеха туфи трева.

— Последвай ме, последвай ме — пееше сянката, макар че Изьолт всъщност не можеше нито да я последва, нито да мръдне. Тя гледаше през очите ѝ, тоест движеше се с нейните движения.

— Къде сме? — попита тя.

Искаше ѝ се да извърне главата на сянката и да види още нещо, не само сводестия вход на кръгло помещение.

Вечерното слънце нахлуваше през счупените стъкла на прозорците. Беше по-ярко от това в Нубревна. Сянката се насочи към витото стълбище в дъното. Движеше се със странна, пружинираща походка, сякаш стъпваше само на предната част на стъпалата. И сякаш всеки момент щеше да заподскача.

Щом стигна стълбите, тя *действително* заподскача. Нагоре, нагоре, нагоре, заковала очи в стъпалата, с притихнали мисли. Щом стигна втория етаж, претича до прозореца, от чиято желязна рамка все още висяха парчета стъкло.

— Намираме се в Познин — обясни тя най-сетне. — Чувала ли си за него? Столицата на някога великата Република Аритва. Всеки народ обаче преживява възход и падение, Изьолт. Но накрая всеки народ отново подема възхода си. Скоро тези руини ще се превърнат в градове и този път *други* народи ще загинат.

Докато говореше, сянката се облегна на перваза и пред очите ѝ изплува широка улица — пълна със стотици... не, със *стотици* стотици хора.

Изьолт се сепна. Мъжете и жените стояха в редици и дори на тъмnochервената светлина на залеза сажденият цвят на кожата им личеше. Както и чисто черните им очи.

И трите скъсани нишки, появяващи се над главите на всеки.

— Кукловода... — прошепна Изьолт.

Момичето сянка застина неподвижно, сякаш беше затаило дъх. После кимна отсечено и картината се размести.

— Да, казват ми „Кукловода“, макар че на мен не ми харесва. На *теб* би ли ти харесало, Изьолт? Звучи толкова... хм, знам ли. Толкова лекомислено. Сякаш заниманията ми са детска игра. А те *не* са — изсъска тя. — Това е изкуство. Шедьовър на тъкачеството. Никой обаче не благоволява да ме нарече становеща. Дори кралят! Именно той пръв ме обяви за становеща, а сега отказва да ме нарича с истинското ми звание.

— Хм-м-м... — пророни Изьолт.

Почти не слушаше мрънкането на момичето. Трябваше да извлече възможно най-много при всяко завъртане на очите ѝ към пръснатите. А и явно момичето не можеше да прочете мислите ѝ, докато беше потънала в своите собствени.

Във всяка редица имаше по десет души. Мъже, жени... дори и по някоя по-дребна фигура като поотраснало дете. Очите на Кукловода обаче никога не се спираха на отделните хора, а и Изьолт беше твърде заета да прецени размерите на армията, за да се съсредоточава върху подробностите, които забелязваше.

Беше преброила петдесетина редици — а не беше и преполовила улицата, — когато думите на Кукловода отново привлякоха вниманието ѝ:

— И ти си становеща, Изьолт, и щом се научиш да тъчеш, двете заедно ще променим званието си.

— За-заедно?

— Не си като другите нишковещи — обясни Кукловода. — Заредена си с потребността да променяш нещата, както и с *ненавистта*, за да го направиш. С *гнева*, за да разбиеш света. Скоро ще го прозреш. Ще приемеш истинската си същност, а когато това стане, ще дойдеш при мен. В Познин.

В гърдите на Изьолт се надигна горещ, потрисащ пристъп, толкова силен, че тя едва успя да го прикрие. Затова изтърси най-убедителната лъжа, която ѝ хрумна:

— Из-изглеждаш уморена. Съжалявам много. Тъкането изтощително ли е?

Кукловода явно се усмихна.

— Знаеш ли — заяви тя мило, — ти си първият човек, който ме пита подобно нещо. Разкъсването на нишките е уморително, но най-много ме изтощава разговорът с теб. И въпреки това...

Тя замлъкна и затвори очи. После наведе глава и облегна чело в желязната решетка на нивото на очите, а умората ѝ стана осезаема. Тя въздъхна, сякаш металът я успокои.

— Изтощението от разговорите с теб си струва. Напоследък кралят толкова често ми се гневи, а аз правя всичко, което пожелае. Разговорите с теб са единственият лъч светлина в дните ми. Никога досега не съм имала приятелка.

Изьолт не реагира. И най-малката мисъл или движение щяха да издадат онова, което се надигна дълбоко в нея: ужас.

И още по-лошо: смътна следа от съжаление.

За щастие, момичето сянка не забеляза мълчанието ѝ, тъй като словесният ѝ поток не спираше:

— Следващите няколко дни ще отсъствам, Изьолт. Кралят ми даде задача, която ще изцеди силите ми. Навярно след това ще бъда твърде уморена, за да те открия. Но... — в гласа ѝ се прокрадна обещание, — щом се възстановя напълно, пак ще те навестя.

Тя млъкна и зейна в широка прозявка.

— Преди да те оставя, искам да ти благодаря. Всички тези планове и места, скътани в ума ти, много зарадваха Краля на обирджиите. Именно затова той ми повери великата мисия за утре. Така че: благодаря ти — всичко се случи благодарение на теб. Сега трябва да си почина, за да мога да пръсна всички, както ми заповяда кралят.

„Какви хора? И какви планове и места? — понечи да попита Изьолт. — Какво си взела от ума ми?“

Думите ѝ обаче останаха неизречени. Владееше я единствено трескав, буен пламък — в ума ѝ, на езика ѝ, в дробовете... Като жилките на светкавица.

После гледката на Познин изгасна като фенер, също толкова внезапно, колкото се беше появила, а Изьолт се върна в собствената си кожа. Потъна в собствените си сънища, в плен на собствения си ужас.

Никога през живота си Едуан не беше следил някого с толкова сили и внимание. Със Сафия беше лесно — той успяваше да надуши кръвта ѝ без усилие, докато кръвта на *този* човек, с аромата на бистра езерна вода и снежни зими, му убягваше. Едуан го улавяше, но двайсет крачки по-късно го губеше и успяваше да го открие чак след известно време в гората.

Това беше необяснимо и щом изгуби мириса за стотен път, той почти се отказа от принца. Така или иначе, беше намислил да го измами и да задържи веровещицата за нуждите на баща си. И въпреки това всеки път, щом се замислеше дали да не го остави на невидимия си враг, необичайна неохота сковаваше раменете му. И врата. Сякаш...

Сякаш дължеше на принца живота си и се чувстваше длъжен да му се отплати.

Слънцето вече се снижаваше към хоризонта, когато следата изстина съвсем. Едуан стоеше пред черна, усойна скала, по чиято

снага се изкачваха стръмни стъпала. Реката тук беше почти оглушителна, а над главата му се носеха тлъсти прилепи.

Веровещицата беше минала оттук по-рано — той долови следи от мириса ѝ, — но не се беше задържала дълго. Тоест, и той самият нямаше да се бави. Принц Леополд не беше негова грижа. За разлика от Сафия. Време беше да се откаже от търсенето му.

Да, но той тъкмо се извърна, готов да поднови смисления лов, когато един повей на бриза над скалите донесе ухание до носа му... и в кръвта му.

Леополд.

Едуан се втурна нагоре по изтърканите стъпала. Летеше нагоре през две, после и през три наведнъж, докато най-сетне не стигна върха. Над леките вълнички блестеше розовеещо слънце. Вятърът шумолеше през обраслите в зелено клони на шест кипариса, а в далечината громолеше гръмотевица.

Намираше се пред Кладенец на произхода. Кладенецът на водата във Вещерия. Трябваше да се досети, че е тук, че това е той. Старата му наставница непрекъснато разказваше за него, когато Едуан беше малък.

Мястото обаче не отговаряше на описанията ѝ. Тук имаше живот. Дърветата бяха зелени, водата се къдреше. Изглеждаше почти сякаш Кладенецът беше жив... което обаче беше невъзможно.

Той пропъди мислите си. Нямаше време да огледа околността, а и тя не го интересуваше.

Вирнал високо нос, той се прокрадна отдясно на Кладенеца. Направи дванайсет стъпки, преди кръвомирисът на врага му да се появи отново. Във въздуха се разнесе бавно ръкопляскане.

Леополд излезе иззад най-близкия кипарис, пляскайки с ръце.

— Намери ме, монахо — принцът се усмихна безсърдечно. — По-бързо, отколкото се надявах.

Едуан сви ноздри и посегна към ножа за хвърляне.

— Планирали сте го.

— Така е — въздъхна Леополд. — Но преди да ме намушкаш, бих искал да отбележа, че трябваше да те убия, а предпочетох да не го правя.

— Да ме убиете... — повтори Едуан.

Преди следващия удар на сърцето си вече беше извадил ножа и беше протегнал ръка зад гърба си.

— По чия заповед?

Леополд просто се усмихна отново. С кухата си, плоска усмивка, която Едуан ненавиждаше.

Затова монахът вдигна лявата си ръка...

... и овладя кръвта му.

Стисна новата кожа и задимените огнища.

— Мога да изтръгна отговора от гърлото ви — рече равно, — затова ми кажете кой ви заповядва.

Соленият бриз развя косата на принца, а просветналата на хоризонта мълния отгук заприлича на венец върху застиналата му глава.

— Никой не ми заповядва — отвърна той накрая. — Както и никой не е с мен.

Едуан стегна хватката си върху кръвта му. Зениците на принца се уголемиха, уголемиха... но не достатъчно. Беше стреснат, но не и ужасен.

В този миг Едуан прозря.

„Именно това иска.“

Искаше Едуан да измъкне истината от него с мъчения.

„Защото така ще изгубя време.“

Принцът умишлено беше пропилял възможно най-голяма част от Деня. Целта му от Веняса насам беше да забави Едуан.

— Досетил си се — рече той. — Виждам го в очите ти, монахо.

— Наричайте ме „демон“, както всички останали.

Едуан стисна кръвта му още по-силно — така че да го заболи.

Леополд обаче просто го гледаше непоколебимо, след което заяви дрезгаво:

— Не мога... да допусна да намериш Сафия, преди тя да достигне до Лейна. Вече е почти там, а скоро съвсем ще се изплъзне от хватката ти.

— Откъде знаете? Кой ви заповядва?

В мига, в който въпросът се изтърколи между устните му, отговорът сам дойде при Едуан... Да потъне в Кладенците, що за идиот беше, че не се беше сетил по-рано?

Леополд беше част от заговора за отвлечането на Сафия.

В черепа му се надигна ярост — изпепеляваща и всепоглъщаща. Тя плъзна по врата и по раменете му. Мразеше Леополд, задето го беше измамил. Мразеше и себе си, задето не беше прозрял измамата.

Въпреки че логиката му убягваше, вече му беше ясно, че принцът работеше с нубревненците, с марстошкия огневещ, чаровещия и... кой друг? Мрежата от похитители на веровецицата беше огромна и Едуан действително се изкуши да изтръгне отговорите, от които се нуждаеше, с мъчения.

Ако обаче Сафия наистина беше близо до Лейна и ако това наистина щеше да я направи недостижима за него, както претендираше Леополд, то той нямаше повече време за губене.

Отпусна хватката си над дробовете и гърлото на принца, но нищо повече. Щеше да го задържи под властта си, докато стигнеше твърде далеч, за да може той да го настигне.

И въпреки това, още щом се обърна, за да се впусне в омагьосан бяг, Леополд прошепна:

— Не си демонът, който баща ти иска да бъдеш.

Едуан се закова на място. И се обърна изключително бавно.

— Какво казахте?

— Не си демонът...

— След това! — той се върна до Леополд и навря лицето си в неговото. — Аз нямам баща.

— Напротив — изхриптя принцът. — Онзи, който се нарича...

В този миг Едуан впи с всички сила нокти в кръвта му. Спря всички процеси в тялото му — дишане, пулс, зрение.

Но не и слуха му. Или мислите му.

— Аз — прошепна Едуан — съм демонът, за когото ме мислят. А вие, Ваше Височество, трябваше да ме убиете, когато имахте възможност.

Той стегна хватката си. По-здраво, по-здраво... докато не усети, че кръвта в мозъка на Леополд е твърде рядка, за да поддържа мислите му. И съзнанието му.

Той го отпусна. Принцът се стовари на плочите, вдървен като камък. Като мъртвец. Вече не усещаше дори буреносния повей на вятъра.

Едуан вдиша няколко дълбоки глътки солен въздух, без да отлепя очи от тялото му. Беше открил него, но не и втората миризма. Онази

кръв беше изчезнала. Чиято и да беше, несъмнено работеше заедно с принца. И вероятно също знаеше за бащата на Едуан.

Трябваше да убие Леополд. Баща му би го посъветвал да го направи. Да, но така никога нямаше да научи чий беше кръвомирисът на бистри езера и мразовити зими. И кой беше наредил на Леополд да го убие... и защо.

Какво пък, не можеше ли да излъже баща си и да направи свое собствено разследване?

Той кимна удовлетворено. Щеше да остави Леополд жив и да го издири по-нататък. За отговорите.

Затова без да поглежда повече назад, Едуан изостави принца на Карторската империя и Кладенеца на произхода и се втурна напред. Залязващото слънце грейна на гърба му, а вятърът зад него набра сила.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТ

Мерик се събуди стреснато от далечна гръмотевица — и от допира на пръсти до ключицата му. Ако не беше потънал в толкова дълбок сън, щеше да се замисли кои трима души биха дръзнали да го докоснат по този начин.

Той обаче все още беше в плен на съня и съзнанието се задейства доста след инстинктите. Той сграбчи пръстите на гърдите си, вирна единия си крак и праметна нападателя... После отвори клепачи задъхано, но всяка частица от тялото му беше в готовност.

Пред погледа му изплуваха сини очи, които изглеждаха почти черни на засенчената от облаци луна.

— Домна...

Той заби ръка в земята до главата ѝ. С другата я стисна за китката.

Тя сви пръсти и стегна китката си в хватката му. Стори му се, че усеща ударите на сърцето ѝ под гърдите си. Че го чува как блъска въпреки буреносния вятър и неспирната песен на гората... макар че може и да беше неговото собствено сърце.

Сафи облиза устни.

— Какво правиш?

Шепотът погъделичка брадичката му. По врата му пробягаха тръпки.

— Какво правиш *тук*? — прошепна той в отговор. — Тършуваш по джобовете ми?

— Хъркаше.

— А на теб ти течеше слюнка — тросна ѝ се той, малко сприхаво. Действително му бяха споменавали, че хърка.

Той плъзна свободната си ръка под главата ѝ и сведе своята, така че да засенчи напълно лицето ѝ от лъчите на луната. Накрая пред погледа му останаха единствено блесналите ѝ очи.

— Кажи ми истината, домна — произнесе бавно. — Какво търсеше ръката ти под ризата ми? Възползваш се от мен в съня ми?

— Не — изръмжа тя и вирна брадичка. — Просто се опитвах да те събудя. За да спреш да хъркаш.

Тя отново се разшава и тялото ѝ се напрегна под това на Мерик — знак, че гневът ѝ нарастваше. Ако той не се отместеше скоро, краката ѝ щяха да се увият около неговите, тя щеше да стисне пръсти, а очите ѝ щяха да заблестят по начин, който щеше да направи съпротивата срещу гнева му... срещу магията му... невъзможна.

Той отпусна хватката си около китката ѝ, извади ръката изпод главата ѝ, облегна се на колене и длани на земята и повдигна гърди от нейните.

Тя изви гръб.

Мерик застина.

Наполовина изправил се на лакти, в гръдния му кош се завихри някаква стихия. Тя забушува в тялото му... в нейното също. Сякаш гърдите им бяха свързани с нещо и всяко негово движение предизвикваше същото у нея.

Той прокара очи по снагата ѝ. Беше безпределно различна от жените в родината му. Косата ѝ беше с цвета на пясък, очите ѝ — с този на морето. Той издиша тежко. Независимо за какво жадуваха пръстите и устните му, не можеше да се поддаде на този... глад.

Оттласна се от нея и легна по гръб, закривайки очи с ръка, за да не вижда небето. За да се скрие от парещото усещане за Сафи до себе си. Чувстваше я с всяка капчица от вещерството си, с всеки сантиметър от плътта си.

— Не мога да го направя.

Най-сетне признание. Пред нея. Пред себе си. После той скочи на крака, грабна редингота си от постелката и закрачи към гората. Към морето.

Нахлузи дрехата в движение. Незнайно защо, но го караше да се чувства по-спокоен. И по-овладян... Обаче Сафи тръгна след него, разбира се... *разбира се*.

— Не мога да заспя.

— Не си и опитала.

— Не е нужно.

Той въздъхна. Как да оспори това? Имаше си достатъчно бръчки и без да добавя мислите за Сафи към тях. Затова продължи напред,

прокарвайки пръсти през папратовите листа и игличките на боровете. Толкова хладни на допир. Толкова живи.

Когато достигна до морето и проблясъците на далечната буря и белите гребени на вълните завладяха зора му, нещо в него се разгърна. И се успокои. Сафи се насочи наляво към огромна варовикова канара, а той я последва — макар че се държеше на две широки крачки разстояние. После двамата се облегнаха на скалата и известно време просто гледаха мълчаливо морето, луната, светкавиците.

Спокойствието му помогна да се отпусне. И да се остави на ритъма на вълните и на жуженето на насекомите.

Внезапно обаче то изчезна. Неусетно нощта беше впръскала заряда си в гърдите му — напрежение, което трябваше да освободи. Неукротим кипез като бурята на хоризонта. Сафи се размърда и привлече погледа му. Варовикът отразяваше светлината и я окъпваше в приглушени лунни отблясъци.

Тя сви устни с насмешка.

— Какво си ме зяпнал така, принце?

— Как?

— Сякаш се каниш да ме нападнеш.

Мерик се разсмя с топъл, искрен смях. После погледът му отново попадна в плен на Сафи. И по-точно на шията ѝ. Нейната извивка се очертаваше на фона на варовика... не си спомняше да е виждал толкова изящна шия през живота си.

— Извинявай — рече накрая. — Последното, което би ми хрумнало, е да те напада.

Тя се изчерви в розово на лунните лъчи, а после вдигна високо брадичка, сякаш поддразнена от реакцията си.

— Ако си представяш някакво по... *интимно* нападение, принце, нека те уведомя, че не съм такова момиче.

Изглеждаше — и звучеше — като истинска домна.

— Не съм си го и помислял.

Дойде неговият ред да се изчерви... не от смущение. От отегчение. И от малко гняв.

— И недей да си мислиш, че те желая, домна. Ако си търсех с кого да се потъркалям, най-малко бих се сетил за теб.

— Чудесно — тросна се тя, — защото и ти си последният човек, когото бих избрала аз.

— Поради което губиш, повярвай.

— Все едно си толкова талантлив, принце.

— Знаеш, че е така.

Тя го стрелна с очи. Изду гърди. Застина.

Мерик направи крачка напред. После още една, докато не се озова до нея.

— Ако беше такова момиче, щях... — той посегна към бузата ѝ, отначало колебливо, после, тъй като тя не се отдръпна, по-уверено. — Щях да започна оттук и да продължа надолу по шията ти.

Пръстите му зашепнаха по шията ѝ, по ключицата... а той със задоволство установи задъханото ѝ дишане. И тръпнещите устни.

— А после — продължи с плътен глас, който изплуваше от дълбините на гърлото му — щях да се върна. Да застана зад теб.

Той отметна плитката ѝ...

— Спри — прошепна тя.

Мерик спря, макар че — пресвети Ноден — не искаше да го прави.

После обаче тя извъртя тяло и внезапно устните ѝ се озоваха до неговите. Не, устните ѝ бяха над неговите. Колебание. Очакване — сякаш беше изненадала сама себе си и сега не знаеше какво да предприеме.

Неговият дъх се разбушува в гърдите му — задържан там заедно с мислите му. И въпреки всичко сантиметрите между телата им се равняваха на километри, а разстоянието между устните им изглеждаше непреодолимо.

Дъхът на Сафи погали брадичката му. Или беше бризът? Или собственият му дъх? Вече не можеше да прецени. Трудно му беше да прави каквото и да било, освен да се взира в очите ѝ, искрящи и близки.

Тя премести очи надолу и смръщи чело — сякаш искаше да направи още нещо. После вдигна ръце и ги положи на хълбоците му. Сви пръсти.

Магията на Мерик лумна.

Вятърът изригна нагоре, помете косата от лицето на Сафи и щеше да я събори... ако Мерик не се беше намесил. Той я притисна до

скалата и я целуна сред грохота на жежкия вятър.

Жаждата от целия ден го изпепели, но за огромно негово удоволствие Сафи я утоли. *Изтръгна* я от него с хищни пръсти, а ритъмът на бедрата ѝ надмина дори четиристъпката.

Беше подивяла — до безсрамие — и той не усети кога започна да хапе, да дърпа и да тегли. Зъби, нокти и свирепи, бесни ветрове.

Обаче сякаш не можеше да я дръпне достатъчно близо. Независимо колко силно притискаше устни към нейните, колко здраво го дърпаха ръцете ѝ под палтото... под ризата...

Адски огньове, пръстите ѝ бяха на голата му кожа.

Нова гореща вълна заля тялото му. Коленете му едва не се подгънаха, а ветровете му се втурнаха бясно навън. И нагоре. Той издигна Сафи на един нисък камък и зарови пръсти в пешовете на ризата ѝ. Устните му се движеха по всички места, за които беше обещал. Ухото ѝ — при което тя изстена. Шията ѝ — при което заизвива тяло. Ключицата...

Тя вклини ръце между тях. И го отблъсна.

Мерик залитна назад. Зяпнал. Объркан. Гърдите на Сафи се повдигаха, очите ѝ бяха огромни... той не можеше да разбере защо беше спряла бурята между тях. Да не беше прекрачил някоя граница?

— Слушай... — изхриптя тя най-сетне. — Чуваш ли?

Мерик поклати глава — все още объркан — и си пое накъсано дъх.

След което чу. Сигурен ритъм, думкащ над морето.
Ветробарабан.

Мерик скочи встрани.

Ветробарабанът на „Жана“.

След миг той се носеше обратно по пътя, по който бяха дошли, следван по петите от Сафи. Клонките и камъчетата хрущяха под краката им, но той не забелязваше. Ветробарабанът се усилваше. „Жана“ щеше да се появи пред очите им всеки миг, а той трябваше да научи защо — трябваше да види на какво разстояние е корабът му от брега. Можеше да отлети до екипажа си, но само ако ги виждаше...

Сафи го стисна за рамото и го принуди да спре.

— Ето!

Тя посочи на юг, към точката, в която той едва различаваше границата между вълните и облаците в сивотата.

Той извади далекогледа си, огледа морето... и забеляза светлините — погрешно ги беше взел за част от бурята. Изображението доби очертанията на нубревненски боен кораб. „Жана“, с фенерите и огледалата, които осветяваха водата пред нея. Белите платна се бяха издули — от ветровещерството на Кълен.

Ветробарабанът не спираше да бие, твърде силно за такова разстояние, тоест Райбър използваше магическия чук и беше насочила барабана към брега. Към Мерик.

Кълен го зовеше.

Затова той пое дълбоко въздух и събра ветровете си. Кожата му настръхна, а тялото пламна.

— Пази се — предупреди той Сафи.

Трябваше да насочи порива на вятъра си съвсем точно, за да улучи малката точица на хоризонта, така че екипажът му да разбере къде се намираше.

Той вдигна двете си ръце... след което изпусна дъх. Над морето изригна огромна фуния от вятър.

А той зачака. Чакаше, загледан в морето, със Сафи до себе си. Беше благодарен, че е с него. Изпънатите й рамене и безстрашният й поглед го спираха да потъне в тежки мисли. Да скочи от скалата и просто да полети към нишкобрат си...

Ветробарабанът спря и Мерик се подготви за съобщението, което щеше да изпрати Кълен. Когато то най-сетне пристигна — когато ушите му уловиха съчетанието от удари и паузи, — той заскърца със зъби, а гневът му се възпламени.

— Какво има? — попита Сафи и го стисна за ръката.

— Кръвовещият ни следва — изграчи той.

Тя стисна по-силно.

— Да се върнем в Дара на Ноден...

— Да, но той е зад нас. Марсточаните пък плават към Лейна — *пред* нас.

При тези думи гневът му се разгоря сериозно — същинска ярост, която го принуди да отстъпи две крачки назад.

Обаче се налагаше да се овладее, тъй като причината не беше у Сафи. Всичко се дължеше на трижди проклетите обстоятелства, а те

бяха извън трижди проклетия му контрол. Как изобщо марсточаните бяха разбрали накъде се е насочил?

— Ще отлетя до „Жана“ — рече той, а в гърдите му вреше. — Вие с Изьолт и Иврен продължете да яздите на изток. Към Лейна. Пришпорете конете до край.

— Защо да не отлетим заедно до „Жана“ и да не стигнем до Лейна по вода?

— Защото марсточаните ще ни изпреварят, а Кълен не е достатъчно силен, за да се изправи срещу тях. Дори не бива да плава.

Мерик погледна притеснено към морето. Към „Жана“.

Проклет глупак, нишкобрат му.

— Най-големи шансове имаме, ако ние настигнем марсточаните — продължи той. — Ако двамата с Кълен успеем да отвлечем вниманието им, може и да стигнете до Лейна по сушата. Отидете на седмия кей, а после се махайте оттук, *адски огньове*.

— *Ти* как ще ни откриеш? След... След това?

— Сигналният камък. Иврен може да го възпламени, а аз ще видя светлината му от морето — Мерик направи две широки крачки и застана до нея. — Яздете на изток и ще ви намеря. Скоро.

Сафи поклати глава мудно, със съмнение.

— Това не ми харесва.

— Моля те — рече ѝ той. — Моля те, недей да спориш. Това е най-разумният план...

— Не затова — прекъсна го тя. — Просто... Имам чувството, че никога повече няма да те видя.

В гърдите на Мерик зейна дупка и за част от секундата той остана без думи. После взе лицето ѝ в ръце и я целуна. Нежно. Бързо. Просто.

Тя се отдръпна първа, прехапа устни и посегна към пешовете на ризата му. Загащи ги и приглади памучния плат.

— Излъгах те, да знаеш. Не си *последният*, когото бих избрала.

— Сериозно?

— Да — тя се ухили дяволито и зъбите ѝ проблеснаха. — Предпоследният си. Или пред-предпоследният.

В стомаха на Мерик се надигна смях, тръгна към гърлото, но преди той да измисли нещо остроумно в отговор, тя се отдръпна и рече:

— Безопасни пристани, Мерик.

— Безопасни пристани — отвърна той простиичко.

После Мерик Нихар се приближи до скалата, прекрачи през ръба и *полетя*.

Сафи не проследи отдалечаването на Мерик. Нуждата да бърза я пришпори — както и пресният спомен за кръвовещия. Начинът, по който я беше открил... Начинът, по който очите му се наливаха с червено.

Косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. По гръбнака ѝ пропълзяха студени пръсти.

Тя се запровира през гората, все по-бързо... и по-бързо, докато не се затича, докато не *препусна*. Листата на папратите я пердашеха през ръцете, сипейки спори наоколо. Не беше за вярване, че само преди миг двамата с Мерик бяха минали оттук.

Тя изскочи в лагера и го завари вече събран, а конете — оседлани. Иврен връзваше постелките на дисагите, а Изьолт затягаше оглавника на петнистия кон. Конете клатеха глави — готови за езда, въпреки дългия преход на предишния ден.

Щом чу ботушите ѝ, Изьолт се въртна към нея.

— Тръгвате... без мен? — изрече Сафи задъхано.

— Чухме барабаните — обясни Изьолт, дозатегна оглавника и той издрънча. — Иврен ми преведе съобщението.

— Къде е Мерик? — попита Иврен.

Тя се дръпна от дисагите, стиснала в ръка наметалото, препасала здраво ремъка си през гърди.

— Отлетя на „Жана“ — отвърна Сафи. — Ще се опита да отклони марсточаните.

Изьолт повдигна вежди едва забележимо.

— Значи няма да яздим на север? Няма да опитваме да избягаме?

Сафи тръсна отсечено глава и се приближи до огъня.

— Все още можем да достигнем Лейна преди тях — тя засипа живите въглени с прах и пепел с крак. — *После* може да избягаме на север.

— Е, тогава скачайте на конете — нареди Иврен.

— Сафи, може да яздиш с мен...

— Не. И двете ще яздите сами — Иврен се заметна с наметалото и закопча токата с умело, механично движение. — Аз ще изчакам тук и

ще спра Едуан.

Напрегнато мълчание. Последвано от думите на Изьолт:

— Моля ви, не го правете, монахиня Иврен.

— Моля ви — присъедини се и Сафи. — Ще го надбягаме...

— Да, но не можете — прекъсна я Иврен с решителен глас. —

Едуан е по-бърз и от кон, ще ви настигне, накъдето и да тръгнете. Ще намеря лесно за отбрана място по пътеката и ще направя всичко възможно да го забавя.

— Да го забавите? — повтори Изьолт. — Не да го спрете?

— Едуан не може да бъде възпрян, но поне *може* да бъде вразумен. А ако се наложи — тя потупа двата си останали ножа; токата издрънча, — тези не са само за показ.

— Ще ви убие — възпротиви се Сафи.

Пределно ясно ѝ беше, че нямаха време за губене, но не можеше да допусне Иврен да постъпи толкова глупаво.

— Моля ви, послушайте думите на Мерик и елате с нас.

Лицето на монахинята се вкамени и когато заговори, в гласа ѝ се беше прокраднала остра нотка на нетърпение. И на обида.

— Мерик забравя, че съм монахиня, обучена за битки. Ще се изправя срещу Едуан сама, а вие двете ще тръгнете към Лейна с конете. Хайде, качвайте се.

Тя подаде вдървено ръка на Сафи. Тя не се нуждаеше от помощ, но все пак я прие.

После Иврен помогна и на Изьолт да се качи на своя кон, отвори решително дисагите и извади сигналния камък. Той проблясваше в сивкаво, като просветляващото небе над главите им. Тя пророни: „Сигнал“ и вътрешността му лумна в ярка синя светлина.

— Така Мерик ще може да ви намери — тя подаде камъка на Сафи. — Извадете го, щом пътеката ви тръгне по брега.

Сафи я измери с поглед — сивите ѝ коси се развяваха на утринния бриз, украсени в сапфиреносиньо от светлината. Тя разтвори пръсти и пое тежкия кварц.

Иврен кимна спокойно. След това свали колана с меча си.

— Изьолт, вземи сабята на Мерик. Вързана е за седлото на петнистия кон. Сафи, ти получаваш това — тя положи ножницата с острието в скута ѝ. — Все пак карауенската стомана е най-добрата.

Сафи преглътна. Дребната шега я накара да осмисли момента и тежкото прозрение колко много хора рискуваха живота си, за да ѝ позволят да стигне до Лейна, за да може Мерик да получи търговското си споразумение.

Тя *нямаше* да ги предаде.

— Изьолт — рече, черпейки думи от същината, от ядрото на вещерството си, — тръгваме за Лейна. Без забавяне, без спиране.

Нишкосестра ѝ я погледна и лешниковите ѝ очи се обагриха в яркозелено на светлината на сигналния камък. Погледът ѝ проблесна диво — този блясък неизменно ѝ вдъхваше сили, — тя вдигна брадичка и рече:

— Води, Сафи. Знаеш, че винаги ще те следвам.

При тези думи Иврэн се усмихна.

— Нямате представа откога чакам да чуя тези думи. Да ви видя двете, яхнали конете. *Истински* — очите ѝ грейнаха със странен блясък. — Знам, че думите ми в момента не означават нищо за вас, но скоро ще ме разберете.

— След като се изправя срещу Едуан... след като му покажа за какво се бие... ще ви намеря в Лейна. Благодар... — Иврэн се задави на думата, а очите ѝ грейнаха щастливо. — Благодаря ви, че ми вдъхнахте надежда, момичета. След толкова векове Скръбта на Еридиси най-сетне се сбъдва; открих Каар Ауен, а вие събудихте Кладенеца на водата. Затова сега ще ви защита с всичко, с което разполагам, както ме задължава обетът ми.

Тя се поклони тържествено, а магията на Сафи запя от истината, с която беше пропит жестът.

После Иврэн Нихар се извърна и се отдалечи.

— Луната майка да ни пази! — прошепна Изьолт. — К-к-какво беше това?

Сафи обърна очи към нея. Тя беше възвърнала маската си на нишковеца, макар че не беше овладяла съвсем езика.

— Не знам, Из. Да не би да мисли, че ние сме...

— Каар Ауен — довърши Изьолт. — М-м... Мисля, че да.

— Подземни богове, днес не мога да понеса повече изненади.

Сафи насочи коня към изгрева и потисна объркването и съмненията си — скри ги дълбоко, където не ги усещаше.

Щом подкара кобилата към пътеката, със задоволство усети, че животното подръпваше юздите. Конете бяха готови за галоп, Изьолт също, а Сафи щеше да сложи *край* на това.

Тя заби пети в ребрата на кобилата и се понесе в елегантен галоп — към Лейна, в Стоостровието.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТ

Когато Мерик най-сетне се приземи на главната палуба на „Жана“, там цареше оживление. Носеха се на запад, а изгряващото слънце ги следеше ядно в гръб.

Той присви очи към руля — точно срещу слънцето — и забеляза Кълен. Превитата му, задъхана фигура някак успяваше да изпълни платната с вятър. *Кълен*. Мерик се понесе през палубата, а над думкането на ветробарабана ечна гръм.

След него се спусна цяла свита.

— Адмирале... — извика Райбър.

Той я отпрати с ръка със задъхана команда:

— Хермин.

Опитваше се да тича, говори и диша едновременно. Самият той вече беше уморен, така че не можеше да си представи колко изтощен е Кълен.

Хермин докуцука до него.

— Какво става?

— Йорис е намерил принц Леополд в безсъзнание до Кладенеца на произхода. Кръвовещият явно го е нападнал и предал.

Мерик забави крачка. И Леополд ли беше тук? Какво, по дяволите, щеше да прави с проклетия принц? За момента прогони мисълта и я остави за после.

— Адмирале! — викна Райбър отново. — Важно е, сър!

— Не сега.

Той скочи на квартердека, където вятърът брулеше по-шумно и по-силно. Приблужи се до приведения над руля Кълен и се зачуди защо Райбър беше допуснала сърценишката си да се пресили толкова.

— Спри кораба! — изрева му. — Спри вятъра!

После стисна Кълен за редингота и го вдигна пред себе си.

Лицето на нишкобрат му сивееше, но очите грееха ясно зад ветроочилата.

— Не мога... да спра — рече той задъхано. — Трябва да настигнем... марсточаните.

— Ще ги настигнем, но не е нужно да бързае толкова...

— Напротив! — извика Райбър и се изправи пред него. — *Нужна е, защото кръвовецията е тук.*

Дъхът заседна в гърлото на Мерик и той се опули срещу Райбър. Омагьосаният въздух дразнеше очите му, ревеше в ушите му. Той се метна към фалшборда и извади далекогледа си.

— Къде? — прошепна със заседнало в гърлото сърце.

— По на изток — Райбър внимателно побутна далекогледа надясно, докато Мерик не съзря самотно бяло петънце, носещо се по крайбрежния път.

Той премести далекогледа още по на изток, докато... Ето. Два силуета на коне, един в бяло, един в черно. Препускаха по същия път, а кръвовецията беше на не повече от една левга зад тях. Щеше да настигне Сафи и Изьолт, още преди Мерик да успее да долети обратно на брега.

Той събра далекогледа и си заповяда да вдиша — през носа. „Тежка миризма на задаващ се дъжд.“ След това издиша през стиснати зъби.

Това не помогна.

— Как, *по дяволите* — проскърца гласът му ядно, — това чудовище се озова тук толкова бързо?

— Пресвети светни — изруга Хермин и надникна през собствения си далекоглед. — Това бяло петно *той* ли е?

— Черпи сили направо от Пустотата — рече Райбър мрачно, а после изпищя: — Кълен! — и напусна фалшборда.

Мерик се спусна след нея и с помощта ѝ отскубна побелялата от стискане ръка на Кълен от руля. После плъзна своята под неговата мишница.

Тялото на нишкобрат му беше твърде изстинало, а дрехите му бяха подгизнали от пот.

— Трябва да спреш! — викна Мерик. — Спри ветровете си, Кълен!

— Ако спра — отговори той с учудваща решителност, — ще загубим договора ти.

— Животът ти струва повече от един договор — възпротиви се Мерик.

Кълен обаче се разсмя — насечен, сподавен смях — и повдигна отпаднало ръка, за да посочи на юг.

— Имам идея.

Мерик проследи пръста му, но видя единствено мрачното небе и проблясващите в далечината светкавици.

Когато обаче Райбър прошепна: „Не!“, стомахът му се сви.

— Не!

Той завъртя Кълен с лице към себе си. Косата на помощник-капитана беше толкова слепнала от потта, че дори вятърът не можеше да я повдигне.

— *Исключено* е да правиш това, Кълен. Забрави!

— Това е единственият ни избор. Нубревна се нуждае от... споразумението.

— Ти едва се държиш на краката си!

— Не е нужно да съм на крака... — рече той, — ако яздя буря.

Мерик заклати трескаво глава в паника, докато Райбър не спираше да шепти:

— Моля те, недей, моля те, недей, моля те, недей...

— Забрави ли какво стана последния път, когато призова буря?

Той погледна към Райбър за подкрепа, но тя вече плачеше... С ужасена сигурност той осъзна, че вече е приела избора на нишкобрат му.

Как обаче? Как можеше да се предаде толкова лесно и толкова бързо?

— Търговското споразумение не ни е нужно — настоя Мерик. — Нихарските земи са се съживили. *Съживили* са се, Кълен. Така че като твой адмирал и твой принц ти заповядвам да не го правиш.

Кашлицата на Кълен се успокои. Той си пое дълбок, наистина дълбок дъх, който прозвуча като ножове и огън.

След което се усмихна. Широка, плашеща усмивка.

— А като твой нишкобрат аз избирам да не те послушам.

Магията оживя с прилив на горещина и мощ, а очите на Кълен потръпнаха. Присвиха се. Зениците му се свиха... изчезнаха...

Над палубата забрули вятър... заблъска Мерик и Райбър и едва не ги събори на земята. Мерик нямаше избор.

Той свали редингота си, а Райбър пое към него, за да го вземе. Вятърът ги блъскаше, но те превиха тела напред — тя се беше насочила към вътрешността на кораба с палтото, а той напредваше към руля.

Щом застана на руля на бойния кораб на баща си, той отново отправи молитва към Ноден — този път обаче се молеше Кълен и всички от екипажа му да оцелеят след тази нощ.

Защото бурята вече се носеше към тях, а той не можеше да направи нищо, за да я възпре.

Сафи никога не беше прищпорвала кон толкова ожесточено. По страните на кобилата ѝ се стичаше пот, а петнистият кон на Изьолт се беше разпенил. Всеки момент можеше да загубят подкова или да стъпят накриво, но докато това се случеше, докато създанията не се сринеха от изтощение, тя нямаше избор — трябваше да галопира по пътя покрай скалния отвее.

Дългите им сенки препускаха до тях. Бледият пламък на изгряващото над Яданско море слънце блещукаше над широкия залив, чийто край дори не се виждаше. Над блестящите приливни води се издигаха голи скалисти острови във всякакви форми и размери.

Стоостровието.

Пътят пое със завой надолу и накрая достигна морското равнище... и до Лейна. След близо километър през зелени поля, внезапно отново се бяха озовали в пустошта. Наоколо беше оглушително тихо. Потресаващо мъртво. Начинът, по който сигналният камък пронизваше небето от мястото си, вързан над дисагите, не се нравеше на Сафи. *Буквално* молеха да бъдат забелязани.

— Има ли някого? — надвика тя четиритактовия тропот на копитата.

Изьолт за миг присви очи. След което ги ококори.

— Никого. Все още.

Сафи стисна юздите по-здраво и премести едната си ръка на дръжката на меча. „Само да стигнем до кея.“ Това беше всичко, което се искаше от нея.

— Знак! — кресна Изьолт.

Сафи се взря пред себе си. Някога красиво отпечатаният знак в момента висеше накриво на железен стълб. Беше четвъртият по ред, който виждаха.

ЛЕЙНА: 1 ЛЕВГА

Една левга. От града ги дяляха няколко минути. Въпреки насълзените си от вятъра и прахоляка очи, въпреки че сърцето ѝ заплашваше да изскочи през гърлото от страх, въпреки че двете с Изьолт можеше да бъдат посечени от кръвовеция всеки момент, Сафи се усмихна.

Нишкосестра ѝ беше до нея. Единствено това имаше значение... — единствено това бе имало значение някога.

Конят ѝ взе поредния завой. Призрачната гора отстъпи и разкри града пред тях. Лейна беше обгърнала брега във формата на полумесец. Долепените една до друга къщи вероятно навремето бяха изглеждали шарени и свежи, но сега бяха в руини, с пропаднали покриви. Само три от кейовете все още се крепяха — от другите бяха останали самотни, щръкнали над вълните колове.

Сафи пришпори кобилата още по-яростно. Щеше да осигури трижди проклетото споразумение за Мерик.

— Това Мерик ли е?

Въпросът на Изьолт разпръсна мислите ѝ.

Тя огледа морето и в ума ѝ се надигна надежда... докато не съзря нубревненския боен кораб, който навлизаше в сърповидния залив на града. Движеше се с главоломна скорост, платната грееха на оранжевите слънчеви лъчи, а по палубата бродеха облечени в зелено моряци.

Надеждите ѝ се пръснаха на парченца. Тя извика на Изьолт да спре и дръпна юздите на собственото си животно.

Петнистият кон на нишкосестра ѝ спря на място в облак прах. Двете поведоха конете покрай скалата, присвили очи срещу слънцето. Животните пръхтяха от умора, но все още виреха уши.

— Това не е ли корабът, който оставихме на марсточаните? — рече Сафи накрая. — Корабът на принцеса Вивия.

— Униформите определено приличат на техните. Тоест ще си имаме работа с огневещи.

Сафи изруга и прокара гореща ръка по лицето си. Прахолякът застърга по кожата й... Всичко стържеше — гърлото, очите, умът... А прахолякът не спираше да се наслаява.

— Войниците не са ли твърде много за един-единствен кораб? Съмнявам се да е заради мен.

От юг долетя гръм — краткотраен, но оглушителен. Сафи извърна глава... и от езика й се отрони водопад ругатни.

Буреносните облаци наближаваха *стремително*, а на изхода на залива имаше още кораби. Марстошки бойни галери, строени в редица, сякаш за да предпазват Стоостровието.

Или да препречат пътя на „Жана“.

— Мерик няма да може да влезе.

Тя пришпори кобилата в лек тръс. Пътеката зави навътре в сушата; може би гората от изсъхнали борове щеше да ги защити донякъде от ускоряващия се вятър и от очите на марстошките моряци.

— Това е най-малката ни грижа — рече Изьолт и ускори хода на коня си. — Първият кораб почти е стигнал до кейовете на Лейна. Очевидно е засада...

Гласът й замлъкна, защото нов порив на вятъра връхлетя отгоре й... и върху Сафи.

И двете прикриха лица и заслониха очи и уста. Вятърът се заигра с дрехите и косите им, задрънча по сбруята на конете и затрака със сухите като кокали клони над главите им. Единственото светлината на сигналния камък не се подчини на волята му. Сафи си даде сметка, че вероятно не беше лошо да го прибере. Нямаше нужда да *привличат* вниманието на марсточаните.

Докато отвързваше камъка от дисагите си, Изьолт се провикна:

— На кой кей трябва да стигнеш?

Добър въпрос. Сафи нямаше никаква представа кой от проклетите кейове беше номер седем. Не можеше да се ориентира сред толкова много оголели колове.

— Налага се да опитаме и трите.

Тя потупа кобилата, чиято козина все още тъмнееше от потта, но явно животното се беше поуспокоило ходом. После я въведе сред борове.

— Някакви идеи за план?

— Всъщност — отвърна Изьолт бавно — май да. Спомняш ли си онзи път край Веняса? Когато си разменихме дрехите?

— Да не говориш за случая до кръчмата, когато онези мръсни номатсомразци едва не ни убиха?

— Точно за него!

Изьолт докара коня си по-близо — явно предпочиташе да не се налага да реве с пълно гърло целия си план. Косата се мятеше и виеше около лицето ѝ.

— Дадохме им онова, което очакваха да видят, нали помниш? Изведнъж обаче номатското момиче, което бяха сгащили, се оказа ти.

— Доста изкусен номер — усмихна се Сафи нервно и махна собствената си коса от очите си.

— Какво пречи да го направим отново? — попита Изьолт. — Все пак може да опитаме да достигнем Лейна преди кораба, но ако не успеем...

— Така изглежда.

— ... тогава ще зарежем конете, ще скрием сигналния камък и ще се разделим. Аз ще бъда примамката и ще ги привлека към града. Това ще ти позволи да стигнеш до кейовете. Обиколи ги и трите и се върни при сигналния камък. Запали го и аз ще те откроя.

— Абсолютно *изключено* — отсече я Сафи ядосано. — Това е най-тъпата идея, която ти е хрумвала някога. Защо ще се излагаш на опасност...

— Точно в това е номерът — прекъсна я Изьолт. — В Спогодбата пише, че не могат да убиват никого на чужда почва, нали?

— Пише още, че не могат да слизат на сушата тук, но тях това очевидно не ги интересува.

— Всъщност Спогодбата гласи, че тук не могат да пристават *чуждоземни* съдове — възпротиви се Изьолт. — Техният съд не е чуждоземен.

— Именно за това говоря, Из! Изопачили са тази клауза, защо да не го сторят и с другите? Дори не сме сигурни дали изобщо се стремят да не нарушават Спогодбата.

Това накара Изьолт да се замисли — слава на боговете, — но Сафи тъкмо вдигна юзди, за да подкара отново, когато нишкосестра ѝ вдигна ръка.

— Нишкокамъните... — рече равно. — Ако се озова в беда, ще разбереш по нишкокамъка си. Ако светне, значи трябва да ми дойдеш на помощ.

— Не...

— Да — в ъгълчето на устата на Изьолт заигра усмивка, тя извади нишкокамъка си и го стисна здраво. — Ясно ти е, че планът може и да сработи, а и е единствената смислена стратегия, която мога да измисля. Просто трябва да се благодарим, че Лейна е опустял град. Никой няма да пострада.

— Освен *нас*, искаш да кажеш.

— Престани да спориш и започвай да се събличаш.

Тя скочи от седлото и омота юздите си около един нисък клон. После взе да разкопчава ризата си.

— Задава се буря, Саф, а ти си в окото ѝ. Мога да бъда дясната ръка, ако ти пожелаеш да си лявата.

„Лявата ръка вярва на дясната — непрекъснато повтаряше Матю. — Лявата ръка никога не се обръща назад, преди портмонето да бъде задигнато.“

Изьолт винаги беше играла ролята на лявата ръка — винаги беше разчитала на Сафи, за да отвлеча вниманието докрай. Е, сега беше ред на Сафи да стори същото.

В гората нахлу мощен вятър. Той връхлетя върху Сафи, около нея... а после се събра зад нея. Тя се обърна с насълзени очи. Над дърветата се виеха черни като катран буреносни облаци.

— Това не ми харесва — рече тя; вече *наистина* се налагаше да крещи. — Всъщност направо го *ненавиждам* — и бурята, и плана. Защо трябва все да сме „ние“? Не може ли да бъда само *аз*?

— Защото „само аз“ не сме ние — викна Изьолт в отговор. — Винаги ще те следвам, Сафи, както и ти винаги ще следваш мен. Нишкосестри до края.

При тези думи в дробовете на Сафи се надигна свирепа, пареща нужда. Искаше да сподели с Изьолт всичките си чувства — благодарността, обичта, ужаса, вярата... но не го направи. Вместо това се усмихна мрачно.

— Нишкосестри до края.

После послуша съвета на Изьолт: скочи от кобилата и започна да съблича дрехите си.

Едуан надуши старата си наставница от повече от километър. Никога не би сбъркал мириса ѝ — прясна изворна вода и солени скали. Познаваше го, както познаваше собствения си пулс.

И знаеше, че няма как да го избегне, освен ако не решише да се отклони от пътеката — което не смяташе да прави — или да я убие на място.

Което също нямаше да направи.

Носеше се през размазани в петно зелени гори, жълтеникави скали, утринна светлина и громоляща буря. Едуан достигна до най-тесната точка на пътеката — участък, в който от едната страна имаше високи скали, а от другата — бездна, спускаща се към морето, и отпусна хватката си върху собствената си кръв. Върна силата на сърцето и мускулите си на тялото си, забави ход и спря.

Монахиня Иврен стоеше пред него, неподвижна като статуя. Единственото движение беше горещият вятър в косите и в карауенското ѝ наметало. На ремъка ѝ бяха останали само два ножа. От меча ѝ нямаше и следа.

Старата монахиня не се беше променила за двете години, откакто Едуан беше напуснал Манастира. Може би лицето ѝ беше малко по-изпечено. И уморено — изглеждаше, сякаш не беше спала от дни. Дори седмици. При все това косата ѝ си оставаше все така сребриста.

А изражението — все така нежно и загрижено, каквото го помнеше.

Това го разгневи. Никога не беше имала правото да се тревожи за него... определено нямаше това право и сега.

— Мина твърде много време — подхвърли тя с гърления си глас. — Пораснал си.

Той усети, че стисва зъби. И присвива очи.

— Отстъпи!

— Знаеш, че не мога да го направя, Едуан.

Той извади собствения си меч от ножницата. Едва доловим шепот на фона на грохота на вълните под тях.

— Ще те посека.

— Няма да е лесно.

Иврен изви китка. В дланта ѝ тупна зловещо острие. Тя ловко изнесе крак назад и приклепна в отбранителна позиция.

— Не забравяй кой те е обучил.

— А ти не забравяй за вещерството ми, монахиня Иврен.

Той извади ножа за дуел от хълбока си и присви колене като нея.

Тя се раздвижи — завъртя се и наметалото ѝ се вдигна във въздуха. Целеше да го обърка, само че той не изпускаше ръката ѝ от очи. В крайна сметка самата тя го беше научила, че тайната на всяка битка с ножове е да владееш ръката с ножа.

Иврен се въртеше все по-близо. Той се приведе, за да я посрещне.

Обаче посрещна не острието ѝ, а стъпалата... по-точно, тока на ботуша ѝ, който се заби във врата му. Едва тогава и ножът се заби в гърдите му.

Той залитна назад, не достатъчно ловко. Както би го направил, ако се биеше с някого другиго, а не с нея.

Магията му изригна и той отскочи на десет крачки назад — твърде бързо и твърде далеч, за да успее да го последва. После сведе очи.

Ножът ѝ го беше порязал. Четири плитки разреза, които вещерските му способности щяха да излекуват, независимо дали го искаше, или не. Щеше да пропилее част от силите си за безвредни драскотини.

— Знаеш кои са — викна Иврен и взе да обикаля решително около него. — Дали сме обет, длъжни сме да ги браним.

Едуан я наблюдаваше изпод вежди.

— Значи си чула слуховете? Уверявам те, монахиня Иврен, те не са Каар Ауен. За целта трябва и двете да са ефировещи.

— Това няма значение — тя се усмихна ужасяващо, в смесица от възторг и дива ярост. — Явно сме разтълкували погрешно Записите и не е нужна пустовеща. Видях го, Едуан — момичетата пробудиха нубревненския Кладенец на произхода...

В този миг той нападна, насочил меч, макар че по някаква причина не се хвърли напред с цялата сила, на която беше способен. Не изви посоката си в последния миг, не изстреля бърза поредица от ножове. Просто насочи меча си напред, а тя — както и очакваше — се изви вляво и го парира с лекота.

— Момичетата доплуваха до центъра на извора — рече тя.

— Невъзможно — Едуан се извъртя наляво.

— Видях го със собствените си очи. Видях как магията се възпламени, а земята затрепери.

Тя замахна към него с ножовете си, след което заби пръста на крака си в коляното му със светкавичен ритник.

На пръста имаше острие.

В крака на Едуан изригна болка... следвана от кръв. Той потисна рева си и се завъртя встрани, преди да попадне под атаката на нови остриета.

Опитваше се да го измори. Дребни рани, с които да го забави.

Обаче вече се беше задъхала — нещо, което беше изключено две години по-рано. *Беше* уморена и беше изключено да издържи повече от него. Дори с бързите си, безмилостни атаки. Дори той да я щадеше.

— Видяла си единствено онова, което си искала да видиш — рече той и отскочи назад. — Кладенецът никога не би ги допуснал до средата.

— Но го *направи*.

Иврен се спря, вдигнала ръце и остриета в готовност, заковала върху него поглед, пълен с плам.

— Момичетата докоснаха извора на Кладенеца и той се пробуди. А после водите излекуваха Изьолт.

Изьолт. Номатското момиче без кръвомирис.

Не можеше тя да е едната от Каар Ауен. Той отказваше да го повярва. Беше твърде обикновена. Твърде мрачна.

Колкото до веровещицата, ако тя действително беше другата половина от Каар Ауен, то да я предостави на баща си означаваше да наруши карауенския си обет. Самата мисъл за това изпълни жилите му с ярост. *Нямаше* да загуби всичко ценно в живота си, защото монахиня Иврен беше лековерна, отчаяна стара глупачка.

Затова той запрати един от ножовете си към нея със светкавично движение.

Иврен го отби във въздуха и използва засилката, за да хвърли един от собствените си ножове.

Едуан се метна наляво. Улови ножа и го хвърли обратно.

Тя обаче вече танцуваше нагоре по козирката, превръщайки терена в свое предимство. Лесно изпълзя нагоре по камъните и извади

камичката от ножницата... последното ѝ оръжие. После се хвърли към Едуан.

Той се метна напред и се изтърка под нея. После се изправи, замахна с меч...

... и острието се удари в камичката и се спря в париращия зъб. Ръката ѝ потрепери. Беше изключено малкото ѝ острие да устои на меч; или пък силата ѝ да възпре тази на Едуан.

— Не забравяй... кой си — простена тя.

Стоманата на меча му се плъзгаше... все по-близо до нея. Всеки момент лакътят ѝ щеше да поддаде. И острието му щеше да разпори гърлото ѝ.

— Каар Ауен са дошли, за да ни спасят, Едуан. Не забравяй дълга си към тях.

Камичката се изметна.

Острието на Едуан се стрелна надолу. Достигна гърлото ѝ...

... обаче той го спря. Задържа го в последната частица от секундата. По стоманата покапа кръв. Иврен пое въздух, ококорила очи.

— Приключихме — заяви Едуан и отдръпна меч.

Пръсна кръв. Тя покапа по лицето на Иврен и по униформата на Едуан.

Лицето ѝ посърна рязко. Пред очите му тя се превърна в уморена, стара баба.

Гледката го свари неподготвен, затова без да промълви нищо повече, той прибра меча си в ножницата и се спусна надолу по пътеката.

Обаче щом стигна завоя към гората — под грохота на гръмотевиците, които долитаха от далеч по-близо от очакваното, — в гърба му издрънча стомана. Тя застърга в ребрата му и прониза десния му бял дроб.

Усещането беше познато. Карауенски нож за хвърляне. Същият, който самият той беше запратил по нея преди малко.

Заболя го. Освен това кръвта, която заклокочи в гърлото му, затрудни дишането му. Мисълта, че Иврен беше безскрупулна, както винаги, обаче го накара да се усмихне. Поне *това* не се беше променило.

ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Това като нищо щеше да излезе най-глупавият план, който Изьолт беше измисляла някога, така че — в името на Луната майка, — дано Мерик и договорът му да си заслужаваха.

„Осемдесет крачки“, помисли си тя, докато гледаше приближаващите я с пълна скорост по главната крайбрежна улица в Лейна седемнайсет моряци. Други дванайсет трополяха по първия кей, на който вече стоеше закотвеният им кораб.

Защото — разбира се — марсточаните бяха достигнали града в същия момент като тях самите. И сега войниците — някои от които несъмнено бяха огневещи... или нещо по-лошо — се носеха към нея с ужасяваща пъргавина.

Изьолт не помръдна. Не трепна. Стоеше на самия край на града. Щеше да се раздвижи, когато моряците достигнеха на двайсет крачки от нея. Подобно разстояние щеше да ѝ позволи да запази преднината си — поне докато Сафи влезеше в града.

Беше огледала добре терена на влизане, но планът ѝ до голяма степен се основаваше на догадки. Много от онова, което *смяташе*, че знае за павираните улици и улички на Лейна, може и да беше погрешно и ако пролуките между покривите не бележеха улици отдолу и ако голямата, квадратна дупка между тях не беше централният градски площад, то тя беше прецакана, с една дума.

В плана ѝ имаше и други недостатъци — например че изрязаната от ризата на Сафи бяла кърпа, която прикриваше косата ѝ, можеше и да не се задържи на силния вятър. Или че беше избрала ужасна уличка между долепените къщи — сенчесто-мрачна и доста стръмна.

Или че както беше застанала тук, вдигнала високо ръце, докато сабията ѝ все още беше в ножницата, може би беше твърде уязвима.

Шейсет крачки. Вече виждаше очите на моряците; насочените им напред саби проблясваха, а нишките над тях се виеха в лилаво старание.

„Няма да те убият — напомни си тя за стотен път. — Покой. Покой от пръстите на ръцете до пръстите на краката.“

Тя усещаше нишките на Сафи зад себе си — горяха в тъмнозелена готовност, докато пълзеше през сенките на гората. Сафи беше готова, значи и тя също беше готова. Начало, край — само че този път обратно.

Трийсет крачки.

Изьолт заби пети в земята, пое дъх...

Двайсет крачки.

Тя побягна.

Потъна в дебелите сенки, но пред нея се мерзелееше сива светлина. Паваж и фасади на магазини.

Зад нея екнаха стъпки. Въпреки че бяха с меки ботуши, а гръмотевиците трещяха все по-близо с всяка изминала секунда, не можеше да сбърка трополенето на марсточански крака.

В края на уличката Изьолт се изпързала, зави рязко и се обърна надясно. *Улица... широка улица.* Точно на това се беше надявала. Тя се изкачваше по диагонал през хълма, водейки към нещо в далечината — може би площад.

Дано да беше площад.

С периферното си зрение Изьолт различаваше разбити врати и изпочупени прозорци. Вятърът все още духаше в гръб и я тласкаше напред. Вече беше завалял и дъжд. Капките плющяха по улицата и паважът беше станал хлъзгав.

В дъното на съзнанието си тя се зачуди какво трябваше да предприеме за дъжда, когато стигнеше площада. Той щеше да се отрази на отбраната й...

Или пък не, предвид, че от улицата пред нея изскочиха нови войници. Онези от кея явно бяха тръгнали направо по хълма, за да пресекат пътя й.

Беше влетяла сама в капана и планът й стана на пух и прах, преди още да е започнал.

Не, не. Не можеше да позволи на паниката да я завладее. Нуждаеше се от миг — от една секундичка без марсточаните, които дишаха във врата й.

Тя зави рязко наляво. Краката й се подхлъзнаха, тя се претърколи напред... и се улови за един знак. Маневрата й костваше ценни мигове,

но нямаше време да съжалява. Пое дъх и краката ѝ отново се замятаха с пълна сила. Уличката несъмнено щеше да я изведе до друга главна улица. А тя несъмнено щеше да намери миг-два, за да помисли.

Насочи вниманието си към паветата под себе си. Към това да мести крак пред крак, да поема дъх... и после пак.

„Покой. Покой.“ Щеше да се справи.

Зави по нова главна улица...

... на която имаше *още* марсточани — извираха от друга уличка по-напред. Един след друг те се втурнаха към нея. Беше в капан. Или...

Тя зави вляво — и влетя в паянтова врата.

Рамото я прониза от сблъсъка. Тя прехапа език и усети в устата и в ума си кряска от болка и вкуса на кръв. Точно от подобна промяна имаше нужда. За кратко настъпилият покой ѝ позволи да прецени терена: магазинче с тезгях и врата зад него.

Тя се метна през тезгяха. Прозорецът се пръсна и вътре нахлу бурята.

Както и войниците, но тя вече се беше изстреляла през задната врата и беше изскочила на уличката отзад. Стрелна се надясно — рязко, светкавично. Над главата ѝ бляскаха светкавици и виеше вятър, но сградите я пазеха.

Стигна до ъгъла, зави... и по стената зад нея затракаха отровни стрелички. Кое то значеше, че във веселбата се бяха включили и отрововещи. Марстошките Усойници.

Внезапно сградите свършиха. Светлината и вятърът я връхлетяха и Изьолт се озова на площад. На *площада*, на който се беше надявала. В средата се мъдреше мърляв стар шадраван. Отгоре му имаше статуя на нубревненския бог Ноден — с изсечени мускули и къдрави коси, — седнал на кораловия Си трон.

Изьолт скочи на високия до коленете ѝ ръб на шадравана, хлъзгав от водораслите и птичите курешки. Тоест, лесно можеше да се подхлъзне към марсточаните и не можеше да разчита на кой знае каква стабилност.

През същото време моряците не спираха да се носят след нея — рояк прогизнали от дъжда униформи и съсредоточени нишки. Дребни и жиливи, широкоплещести, очевидно женствени, изобщо — всякакви.

Поради вятъра, плисъка на дъжда и грохота на черните облаци над главата ѝ слухът ѝ не беше от полза. Кожата ѝ беше изтръпнала и мокра.

Първите войници изскочиха на площада... и забавиха крачка. Спряха предпазливо, а нечий женски глас надвика воя на бурята:

— Това не е тя!

Стомахът на Изьолт стана на камък. Тя посегна с лява ръка към главата си. Кърпата я нямаше. Прогизналата ѝ черна коса се виждаше ясно.

— Намерете истинската домна! — нареди жената. — Към брега!

Ледът, сковал стомаха на Изьолт, тръгна нагоре. Попречи ѝ да диша. Щяха да си тръгнат... просто така?

— *Чакайте!* — изпищя тя и скочи от шадравана.

Ако успееше да привлече вниманието на няколко от тях и да ги задържи тук, Сафи може би щеше да има шансове.

Тя се затича след оттеглящите се войници. Няколко бяха спрели и се обръщаха към нея. Бавно, много бавно. Изьолт се пресегна към сабята си, готова за нападение.

До мига, в който не я прониза гореща вълна. *Хряс!* След което нишките се свиха, толкова рязко, че коленете ѝ едва не се подкосиха.

Само за един дъх време безброй нишки просто се бяха скъсали. Бяха пречупени.

Пръснати.

Най-близкият войник се извърна с лице към нея. Очите му бяха черни. Кожата му беше покрита с плюски.

После той започна да дере ръкавите си... кожата си... докато зад него все повече войници се обръщаха към Изьолт.

И всички се пръсваха.

ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ

Сафи огледа запустялата улица край кея иззад една избеляла елша. Потрепваше с пръстите на краката си, впила нокти в грубата кора, а поривът да помогне на Изьолт направо щеше да прекърши гръбнака ѝ.

Тя обаче не изостави плана и изчака и последният марсточанин да се спусне след Изьолт по уличката. После тръгна към Лейна.

Не отлепяше очи от кораба, заклатил се силно край първия кей. Няколко моряци се суетяха по палубата, но бяха твърде заети с усиливащата се буря, за да погледнат към нея. Все пак тя извади карауенския си меч — за всеки случай.

Очите ѝ се стрелкаха между пътя, който приближаваше, и най-близкия кей. Празно, празно... наоколо нямаше жива душа. Един от доковете трябва да беше посоченият от чичо Ерон в договора кей Седем.

Макар че на този етап не би се учудила, ако се окажеше, че кей Седем изобщо не съществува. Че чичо Ерон никога не беше имал намерението да изпълни своята част от уговорката.

Е, в този случай излъганият щеше да остане той, защото Сафи беше решена да осигури договора за Мерик през адски огньове или океански миноги.

В мига, щом стъпи на първите павета, на главата ѝ падна тлъста дъждовна капка. Тя погледна небето — и мигновено се раздуха. Бурята почти беше достигнала Лейна и определено *не* беше естествена — особено с тези черни облаци.

„Какво правиш, принце?“

Дъждът се усили. Внезапно една от вълните заля мярката за висока вода, потоци първия док и покри паважа с пяна.

Дотук с дебненето значи. Сафи се затича... препусна като бясна. Ако бурята продължаваше така, след минути и трите кея щяха да се озоват под вода.

Тя стигна до първата дървена платформа. Беше покрита с водорасли и скърцаше заплашително под подметките ѝ. Сафи направи четири крачки напред, без да изпуска поклащания се отпред боен кораб от очи, после се обърна, готова да се втурне към следващия кей.

Докът обаче беше хлъзгав, вълните го блъскаха яростно, а вятърът беше твърде силен. Тя толкова се беше съсредоточила в това къде стъпва и кога да прескочи следващата вълна, че не забеляза спотаилата се наблизил тъмна сянка.

Едва когато отново се върна на улицата, тя най-сетне забеляза марстошката Усойница на трийсет крачки пред себе си, *точно* на пътя към следващия кей.

— Ако дойдеш с мен, никой няма да пострада! — извика Усойницата.

Гласът ѝ — а и силуетът, определено бяха женски.

„Не, благодаря“, помисли си Сафи и вдигна меча. Жената нямаше оръжие, за разлика от нея. Тя размаха меча си.

— Ще ти дам само един шанс, веровещице! Или се присъедини към Марсток като съюзница, или умри като наш враг!

Сафи едва не се изсмя на думите ѝ. Мрачен, гневен смях, защото *този* миг беше очаквала цял живот: мигът, в който вещерските ѝ способности щяха да изрисуват мишена на челото ѝ и войниците щяха да се спуснат да я гонят.

Вярно, толкова години беше очаквала по-скоро ад-бардове, но спокойно щеше да се задоволи и с Усойниците.

Тя присви тяло в бойна готовност за атака. Блесна светкавица. Тя премигна — не успя да се овладее, — а щом отново отвори очи, вятърът я заблъска. Дъждът я прониза. А жената вече имаше оръжие... *разбира се*. Преди един удар на сърцето ръцете ѝ бяха празни, а сега в тях се мъдреше млатило, чиято желязна глава беше с размерите на черепа на Сафи.

— Откъде, по дяволите, се взе това? — промърмори Сафи. — И това по топката *шипове* ли са?

Тя отскочи назад — макар че вятърът почти не ѝ позволяваше да помръдне — и за миг се замисли дали карауенската стомана беше достатъчно здрава, за да пререже желязото.

Реши, че не е — точно в мига, в който бодливата смъртоносна топка се понесе към главата ѝ.

Сафи се изви настрани. Млатилото профуча покрай главата ѝ, един от шиповете закачи кожата ѝ и кръвта нахлу в очите ѝ. За част от секундата думите на договора грейнаха под клепачите ѝ: „Всички уговорки ще бъдат прекратени, ако кръвта ѝ бъде пролята“.

В следващия миг кракът на Усойницата полетя към лицето ѝ и времето ѝ за мислене изтече.

Тя блъсна ботуша с лакът и успя да наруши равновесието ѝ — както и да я накара да отпусне млатилото.

Сафи замахна с меча си към желязната верига, обаче вместо засилката на топката да замотае веригата около меча — и да ѝ позволи да *изтръгне* оръжието от хватката на Усойницата — желязото сякаш се разтопи... плъзна се над стоманата... и отново се събра в едно от другата страна на острието.

Тя стисна очи, за да прогони кръвта и дъжда, убедена, че не е видяла добре. Обаче не беше така. Жената променяше брънка след брънка чак до желязната топка — и направи млатилото още по-голямо, а шиповете му — още по-дълги. Пред Сафи стоеше железовеца.

„Проклятие... Проклятие, проклятие, проклятие?“

Сериозно беше подценила врага си. Не можеше да се изправи срещу нея сама. Карауенската стомана също беше желязо, така че единственият ѝ шанс бе да се отърве от меча, да се промъкне покрай Усойницата, след което да се спусне напред, сякаш Пустотата я гонеше по петите.

И тя направи именно това. Захвърли меча встрани — наум се извини на Иврен, — а когато Усойницата замахна с млатилото, целейки се в бедрата ѝ, тя скочи колкото можеше по-високо.

Само че не достатъчно. Топката се понесе към глезена ѝ, готова да смаже костите ѝ с железните си шипове.

Сафи се подчини на инстинкта. Извъртя се във въздуха и изметна дясна пета навън. Тя се заби в гърлото на Усойницата.

Сафи не успя да види какво стана след това. Зад нея изригна омагьосан порив на вятъра и преди да се усети, тя полетя над врага, *носена* от виещата буря. После паважът се стрелна към лицето ѝ — твърде стремително — и тя се строполи на земята. Болката прониза цялото ѝ тяло.

Вече валеше. Светкавиците пращяха, съскаха и се мятаха сред яростния вятър.

Тя се вдигна на крака и премигна, за да прогони водата и убийствената болка. После се втурна решително напред към втория кей. Както и преди, направи четири крачки по хлъзгавите дъски и хукна обратно.

Където я чакаше Усойницата.

Затова Сафи направи единственото, което успя да измисли: вдигна ръце във въздуха и извика:

— Твоя съм!

Усойницата обаче не отпусна млатилото.

— Остави ме да те окова, веровещице, и тогава ще ти повярвам!

— Веровещица? — викна Сафи и повдигна рамене невинно. — Мисля, че си хванала погрешното момиче!

Лъжа, просъска магията й.

— Аз съм просто домна, при това имението ми не е кой знае какво!

— Не можеш да ме измамиш — изрева жената.

Униформата й се развяваше на вятъра. Шалът й се беше размотал и плющеше бясно като черно знаме.

Незнайно защо Сафи не можеше да отдели очи от черното парче плат... както и да се отърси от собствената си магия. „Лъжа, лъжа, лъжа!“, пищеше тя неспирно. „Грешка, грешка, грешка!“

Подобна реакция беше твърде яростна за дреболията, за която беше излъгала.

И в този миг Сафи разбра. Досети се.

Пръсване.

Още щом думата се процеди през съзнанието й, небето избухна.

От облаците изригна взрив от горещина и блясък. Той я заслепи напълно, погълна всички звуци, притъпи всички сетива.

Коленете й се подкосиха. Тя се катурна напред, премига, протегна ръце с *отчаяно* желание да установи къде е, къде е и Усойницата...

И най-важното — кой се пръсва.

Пред очите й изплува неясно изображение... Усойницата. На колене. Втръчена с ужас в ръцете си, които — както забеляза тя замаяно — бяха с разкъсани ръкави.

Тази жена ли щеше да се пръсне?

Сафи напъна всички сили, за да се надигне и да седне, за да се противопостави на вятъра, на заряда във въздуха и да потърси следи от черно или мазно по жената...

След което осъзна, че шалът на Усойницата липсваше. Беше се размотал напълно и сега черната ѝ коса се вееше във всички посоки като рамка на бронзовото ѝ, *красиво* лице с остри черти.

Пред нея стоеше Императрицата на Марсток.

Ветровещерската буря беше разстроила магията на Едуан — беше попречила на мириса на Сафия да достигне до кръвта му. А може би тя имаше и друго саламандрово платно. Така или иначе, не му беше останало какво да стори, освен да остави способностите си настрана и просто да следи марсточаните през Лейна с поглед с надеждата те да го отведат до нея. Когато си даде сметка, че моряците се бяха събрали на един от площадите, той се качи на покривите, за да вижда по-добре, а и за да се движи по-бързо.

Въпреки това, когато достигна до площада, забеляза, че моряците се бяха втурнали обратно към морето... А номатското момиче без кръвомирис стоеше до статуята на нубревненския бог. Беше ги заблудила до един. Беше примамка.

Едуан изруга и мигновено предизвика магията си, за да потърси веровещицата. Щеше да се заеме с номатчето по-късно. След това обаче ноздрите му уловиха мириса на нещо познато: *черни рани и разкъсана смърт. Болка, мизерия и безкраен глад.*

Пръсване.

Вещерската му природа се отдръпна назад, за миг поразена от изненада. И от ужас при вида на марсточаните, късащи униформите си. И на черната мас, която забълбука под кожата им. И на номатското момиче, което се готвеше за бой с тях.

Беше му пределно ясно, че трябва да се измъква... *веднага*. Той обаче направи друго. Изчака. Огледа се... А накрая реши.

От устните му се откъсна ръмжене. Това беше дело на Кукловода. Едуан вече можеше да разпознае стила ѝ. Явно се беше досетила къде е веровещицата и сега се опитваше да му помогне по своя извратен, пръсващ начин.

Тоест, ако Изьолт загинеше тук, вината щеше да бъде негова — точно обратното на отплата за живота.

Затова той се втурна към стрехата и скочи. Полетя от третия етаж към шадравана. Вятърът свистеше в ушите му.

Силно, стремително. Десният му крак докосна земята. Той впрегна засилката си в претъркулване и се изправи на крака — точно навреме, за да не се вреже в нишковещата.

Чиято сабя се носеше към главата му. Той залегна ниско и стоманата изсвистя във въздуха.

— *Не!* — успя да извика единствено, преди да извади меча си от ножницата и да се обърне към най-близкия пръснат.

Мъжът беше от Усойниците, но беше разкъсал черната си качулка, а кожата му беше мазна и се гърчеше. Той хапеше въздуха в търсене на някого, когото да погълне.

Едуан заби острието си в рамото му... после го извади. Горещата киселина пръсна по наметалото му, без да го закачи. Една капка обаче попадна на лицето му и изгори кожата на бузата му.

„Значи кръвта им наистина е *отрова!*“

Нямаше време да размишлява над прозрението си. Пръснатият мъж вече се тътреше напред. Киселинната му кръв разяде униформата и постепенно гърдите и ръцете му се разкриха: обсипани с горещи мехури, готови да се пръснат.

— Главата! — изкрещя момичето, преди да замахне широко със сабята.

Стоманата се впи в плътта. В жилите и костите. Главата на Усойника полетя във въздуха, тялото му се заклати несигурно и взе да пръска киселина по площада като фонтан. Капките попаднаха върху дрехите на момичето и прогориха плата. Тя отстъпи назад... после заби крак в обезглавеното тяло. То се строполи.

Номатчето зяпна ръкавите си, сякаш ужасено от дупките. *Глупачка*. Не беше ли виждала как действа киселината? Сама си беше виновна, задето се беше изпречила на пътя ѝ толкова безразсъдно. И въпреки това Едуан усети, че отваря уста и произнася:

— Стой зад мен.

После се насочи към още четирима марсточани и се зае с тях. Те се хвърлиха към него... Разбира се, досадната нишковеща не остана

зад него, както ѝ беше наредил, а се спусна напред и замахна със сабя на височината на гърлото.

Не улучи. Най-близкият от пръснатите отскочи назад с неестествена ловкост. „Ветровещ“, осъзна Едуан и се спусна напред, вдигнал собственото си оръжие. Онзи отново отскочи назад. Кожата му вреше в черно.

Вятърът блъсна Едуан и той залитна към шадравана. Нишковещата също се олюля, макар че успя да запази равновесие.

Зад него се разнесе оглушителен трясък. Той едва успя да се извърне и да види пукнатината, която разцепи шадравана, когато нишковещата го стисна за наметалото и го *дръпна*.

Шадраванът се пръсна в кълбо от водни пръски и парчета стар камък. Едуан и момичето на име Изьолт обаче вече се носеха към близката уличка. Явно някой от марсточаните беше приливовещ и беше намерил източник на сили. Едуан не можеше да го надвие.

Омагьосаният вятър го блъскаше в гърба подобно на нож, опитващ се да разцепи кожата му. Наметалото все пак го предпазваше, а той предпазваше момичето.

Той се затича по-бързо и я побутна пред себе си.

— Надясно! — извика и тя се стрелна в новата посока.

Дъждът валеше силно. Пронизваше ги. Което само усили силата на пръсващия се приливовещ. Над улиците се понесе кръвожаден писък. Няколко писъка... десетки писъци.

— Наляво! — излая той на следващата сенчеста пресечка.

Нямаше представа накъде тичат, но едно беше ясно: трябваше да увеличат разстоянието между себе си и пръснатите. Можеше да скрие номатчето, докато това приключеше.

Да, Щеше да се издължи на Изьолт за живота си, след което щеше да я забрави завинаги. Тя не беше Каар Ауен; не беше негов проблем.

Той съгледа нишата на един вход в края на улицата. Вратата беше увиснала на пантите си.

— Напред! — викна той. — Вътре!

Нишковещата забави ход, извърна се и го погледна опулено.

— *Давай*.

Той я стисна за ръката свирепо и *напомпа* кръвта си с магия. Скоростта му се удвои, уличката се размаза, а момичето изпищя. Не тичаше толкова бързо, а той не можеше да накара кръвта ѝ да ускори.

След миг обаче се озоваха на входа, той я блъсна вътре, дръпна я към вътрешността на къщата и я поведе през кухнята. Задъханото им дишане почти заглушаваше воя на вятъра и плющенето на дъжда навън.

„Бюфет.“

Едуан съзря високия шкаф в дъното на кухнята, опасно близо до счупения прозорец. Обаче беше единственото скривалище, което виждаше. Той бутна момичето към него.

— Влизай вътре.

— Не. — Тя се обърна и го погледна. — Какво правиш?

— Отплащам ти се за живота си. Ти ме пощади; сега аз ще пощадя теб.

Той завъртя китка, разкопча саламандровото си наметало и ѝ го подаде:

— Скрый се под това. Няма да те надушат.

— Не.

— Ти глуха ли си, или глупава? Пръснатите са на няколко секунди отгук. Повярвай ми.

— Не.

Тя присви лешниковите си очи. Но не от страх. От безсмислен инат.

— Повярвай ми — повтори Едуан по-внимателно, докато ушите и магията му се ослушваха за пръснатите.

Щяха да се появят всеки момент, а номатчето не помръдваше.

А ако не помръднеше, той нямаше как да ѝ изплати дълга си.

Затова той прибягна до единствените думи, за които беше сигурен, че ще я накарат да го послуша:

— *Мхе веружта. Мхе веружта.*

Тя повдигна високо вежди.

— Откъде... откъде знаеш тези думи?

— Оттам, откъдето и ти. Сега влизай.

Той я блъсна мощно във вътрешността на бюфета. Търпението му се беше изчерпало, а и надушваше приближаващите се пръснати. *Омазани с кръв тайни и покрити с мръсотия лъжи.*

Момичето се подчини на волята му. Пристъпи в бюфета и го измери с очи със странното си изражение на лице. Той ѝ подхвърли наметалото. Тя го улови ловко.

— Колко да изчакам? — попита, след което очите ѝ се плъзнаха по тялото му. — Ранен си.

Той сведе очи към кървавите петна от старите си рани, както и от новите пробойни, нанесени му от Иврен.

— Дреболия — промърмори, след което затвори вратата.

Лицето на момичето потъна в сянка, но преди да затвори съвсем, той спря.

— Дългът за живота ми е изплатен, нишковеца. Ако пътищата ни се пресекат отново, не се заблуждавай: *ще* те убия.

— Не, няма — прошепна тя, а вратата хлопна.

Едуан се застави да замълчи. Тя не заслужаваше отговор — ако мислеше, че ще я пощади, грешката си беше нейна.

Затова той вдигна нос, засили магията си, обърна гръб на бюфета и излезе в този свят на дъжд, вятър и смърт.

Мерик летеше, ослепял от ужас. Кълен почти беше достигнал до Лейна и се носеше към първия кей. Нещо обаче не беше наред. Той беше полетял по-бързо, отколкото бе по силите на Мерик, и се беше откъснал от него, при това с неовладяна агресия, каквато не беше виждал у него преди. Принцът остана да се мята зад него, опитвайки се да се овладее, доколкото можеше.

Когато най-сетне достигна до града, той се строполи на първия разцепен кей — където беше видял да се приземява и Кълен. Въпреки това в шемета на бурята не виждаше нищо. Още по-плашещото беше, че цялото му тяло се тресеше от магията. Тя дращеше безумно отвътре по кожата му — сякаш някой наблизко щеше да се пръсне. Сякаш този някой скоро щеше да блъсне и Мерик през ръба.

Той прекоси кея на бегом и с подскоци и се устреми към сушата. До фасадата на един магазин изтрещя светкавица и той съзря Кълен. Беше коленичил в началото на уличка и по тялото му играеха тлъсти, ослепителни ивици електричество. После светкавицата отшумя, а нишкобрат му изчезна зад завеса от вятър, морска вода, келп и пясък.

Мерик достигна до уличката. И се вряза с главата напред във въртяща се стена от светкавици и вятър.

Не... сега имаше още нещо. Стъкло и трески от дърво. Кълен вече събаряше цели сгради.

Мерик влетя във всичко това с рев от светлина, звук и електричество. После вихърът го помете. Вятърът го пречупи. Водата го заля. Магията го погълна.

А той не можа да ѝ се противопостави. Не беше и наполовина добър колкото Кълен, а и имаше чувството, че силите му може да се пръснат всеки момент. Затова единственото, което можеше да направи, беше да се предаде.

Вихърът го заиздига нависоко, толкова бързо, че стомахът му сякаш остана някъде долу. Нагоре, нагоре, нагоре, в неспирен полет. Той стисна плътно очи. Отломките го блъскаха. Стъклото драскаше голата му кожа.

После обаче се почувства свободен — също толкова бързо, колкото го беше засмукала бурята. Въртенето престана; вятърът го остави. Бурята обаче продължаваше — той я чуваше, усещаше я...

Под него.

Насили се да отвори очи, напъна магия, за да остане във въздуха, докато успее да се ориентира какво ставаше.

Намираше се в облаците над бурята на Кълен. Циклонът обаче се изкачваше и засмукваше облаците наоколо, а скоро засмука и него самия.

Ето го обаче — тъмна точка посред бурята, на стотици стъпки под него. Кълен.

Без да се замисля, Мерик се хвърли напред в болезнен вихър от своя собствен вятър. После освободи магията си и полетя свободно надолу. Носеше се по-бързо, отколкото се беше изкачил, в бесен устрем към улицата. Докато летеше през тази кръстоска от ад и вещерска буря, той и за миг не изпусна нишкобрат си от насълзените си очи.

Кълен го съзря. Беше клекнал на паважа до една срутена... не, до една срутваща се *в момента* сграда. Той беше притиснал ръце о гърдите си, отметнал глава назад. Мерик разбра, че го е виждал.

Кълен вдигна ръце нагоре. Порив на вятъра се вряза в Мерик и го улови посред полета му. Спусна го полека на улицата. В окото на

бурята на Кълен.

В мига, щом подметките му докоснаха земята, Мерик се хвърли към нишкобрат си. Той беше коленичил, свел лице надолу.

— Кълен! — изкрещя Мерик.

Гърлото го заболя от напъна да надвика неспирния грохот, трясъка на рушащите се сгради и пръскащото се стъкло. Той падна на земята. Парчетата стъкло се забиха в коленете му.

— Кълен! Спри бурята! Трябва да се отпуснеш и да я *спреш*!

Единственият отговор беше потръпването на гърба на Кълен — трепет, който му беше пределно познат. Беше го виждал твърде често през живота си.

Той изправи тялото на нишкобрат си и изрева:

— Дишай! *Дишай!*

Кълен обърна лице към него и размърда безсилно устни. Лицето му беше посивяло и се кривеше...

А очите му бяха по-черни и от водния ад на Ноден.

Дишането нямаше да го спаси — не и от този пристъп.

Нишкобрат му се пръсваше.

Един мъчителен, болезнен миг Мерик остана вторачен в най-добрия си приятел. Потърси по лицето му някаква следа от човека, когото познаваше.

Кълен разтвори широко уста, циклонът *запищя* с неговата ярост и покварената магия разтърси Мерик, заплашвайки да пръсне и него.

Той обаче не отстъпи уплашено и не отблъсна Кълен. Бурята навън беше нищо в сравнение с онова, което бушуваше вътре в него.

Кълен впи пръсти в ризата му и от пукнатите мехури покапа черна кръв.

— Убий... ме — изхъхри той.

— Не.

Мерик не успя да каже друго. Единствено тази дума можеше да изрази всичко, което чувстваше.

Кълен го пусна и за мимолетен миг чернотата в очите му се отдръпна навътре. Той се усмихна тъжно, съкрушено на Мерик.

— Сбогом, мой кралю. Сбогом, приятелю.

После скочи нагоре във вихър от скорост и мощ и се изстреля във въздуха над кея. Вятърът и отломките се стовариха върху Мерик, притиснаха го към улицата и заглушиха сетивата му. Цяла вечност

единственото, което чувстваше, единственото, което *беше*, беше циклонът на Кълен.

Докато могъщ трясък не разцепи хаоса и парчетата дърво и болка не се понесоха надолу с грохот.

А светът на Мерик потъна в мрак.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Изьолт седеше в бюфета, стиснала здраво очи, насочила сетивата си навън. Магията ѝ търсеше някакви признаци на живот. На пръснати.

Колкото до кръвовещия на име Едуан, нишките му си оставаха все така непроницаеми за нея. Беше успяла да разбере какво изпитва само по изражението на лицето му... и доколкото можеше да прецени, той не изпитваше нищо. И въпреки че му се беше доверила, че няма да я убие — и че вероятно няма да я остави на пръснатите, — в цялата работа нямаше никаква *веружта*.

Мхе веружта. Най-светият номатски израз, който означаваше: „Повярвай ми, сякаш душата ми е твоя“.

Това беше казала Луната майка на номатците, когато ги беше повела далеч от потъналия във войни далечен изток. Това казваха родителите на децата си, преди да ги целунат за „лека нощ“. Това изричаха сърценишките, когато се вричаха в брак.

Едуан можеше да знае израза само ако беше живял с номатско племе... Или ако той самият *беше* номатец. Откъде го знаеше обаче, нямаше значение. Беше помогнал на Изьолт. А после си беше тръгнал.

Магията ѝ потрепна — усети, че един пръснат марсточанин дебне край счупения прозорец. Той носеше три виещи се ивици смърт, същите като онези, които беше забелязала над трупа във Веняса. И като онези, които беше видяла през очите на Кукловода.

Тези нишки обаче бяха по-дебели. По-тлъсти и необичайно дълги. Превръщаха се в крехки ластари, които чезнеха в небето, подобно конците на марионетка...

Изьолт се сепна рязко. *Кукловода*. Делото ѝ се развиваше в момента пред очите ѝ. Прекъснатите нишки стигаха чак до Познин — сигурна беше, — тоест Кукловода някак беше успяла да пръсне всички тези хора от разстояние.

Не, не „някак“. Беше го направила с нейна помощ.

„Всички тези планове и места, скътани в ума ти — беше ѝ казала Кукловода, — много зарадваха Краля на обирджиите. Затова и той ми

повери тази велика мисия за утре. Така че: благодаря ти — всичко това стана благодарение на теб.“

Кукловода се беше досетила, че Изьолт и Сафи са се насочили към Лейна и беше пръснала всички, до които беше успяла да се домогне.

Внезапно кръвта на Изьолт кипна под наметалото. Тя взе да се задушаваша в бюфета. Главата ѝ я изгаряше отвътре. Защо не се беше противопоставила по-упорито на Кукловода? По-добре да беше се отказала от съня и да се беше *изтръгнала* от хватката на сянката на тази жена.

Взе да ѝ се гади...

Не, направо *повръщаше*. Сухи, разтърсващи спазми; всички тези пръснати тежаха на нейната душа. Тя ги беше убила със слабостта си.

Нови нишки примигнаха в съзнанието ѝ. Ярки, живи нишки, които пометоха прилошаването ѝ. Познаваше ги — този оттенък на зелена решителност и тревожно бежово.

Иврен. Монахинята беше точно пред прозореца.

Докато сърцето ѝ тупне, Изьолт беше изскочила от бюфета. Не можеше да допусне и монахинята да загине. Тя излетя през счупения прозорец. Стъклата закачиха наметалото, но токата издържа. После тя зави надясно, в посоката, от която долавяше нишките на Иврен, и се понесе по тясната улица.

Дъждът я пронизваше, а раната на лицето ѝ смъдеше. Бурята се засилваше все повече, сякаш самото небе беше оживяло. Облаците бучаха, мятаха се и се носеха в една посока — към кея.

Изьолт зърна нещо бяло през дъжда. Тя напъна прасци и се развика:

— *Иврен!*

Бялото петно спря. Силуетът на Иврен се очерта, сребристите ѝ глава също. Тя погледна назад. На лицето ѝ се изписа изненада, но нишките ѝ посиняха от облекчение.

От близката стреха заструи чернилка. Просмука се през сенките на една витрина.

Пръснатите.

— *Зад теб!* — изпищя Изьолт и вдигна сабя.

Обаче закъсня. Пръснатите се спуснаха върху Иврен и монахинята изчезна под ордата на смъртта.

Изьолт се понесе като стрела по пътя, като крещеше и сечеше около себе си. Остриетата ѝ режеха глави, съсичаха крака. Мехурите се пръскаха и покриваха стените със съскаща киселина. Както и наметалото ѝ.

Въпреки това тя продължаваше: замахваше, сечеше, мушкаше и не спираше да крещи името на Иврен.

Скоро не остана никой за убиване. Пръснатите побягнаха... а на мястото, където беше паднала Иврен, беше останало единствено огромно петно кръв.

Изьолт се завъртя и в полуда взе да търси по входовете и сенките.

От монахинята обаче нямаше и помен — както и от пръснатите.

Затова тя стисна очи, за да забрави за бурята, и потърси нишките. *Ето.* От другата страна на най-близката уличка грееха нечий ужасени бели нишки, примесени със сиво от болка. Със сиво от *много* болка.

Тя тръгна срещу вятъра, стиснала здраво наметалото на Едуан. Кръвовещият ѝ беше казал истината: пръснатите явно не можеха да я подушат.

Стигна до пресечка с редичка тесни къщи. Виещата се по земята кървава следа от Иврен вече беше започнала да се размива на дъжда.

Изьолт ускори ход и я последва докъдето можа, само че пороят бързо отмиваше кръвта. Дори усилията да долови нишките на монахинята скоро се оказаха безплодни. Движеха се твърде бързо. Далеч по-бързо, отколкото можеше да върви тя в бурята.

Тя се мушна в една позната тясна уличка и зърна блъсканото от вълни пристанище на няколко пресечки по-надолу. Намираше се в западния край на града, откъдето беше влязла в началото. Вятърът я засипваше с пясък и солени пръски, а бурята се усилваше. Дъските скърцаха; сградите се рушаха.

Изьолт вдигна ръка пред лицето си и трескаво се огледа за следи от Иврен — бяло петно сред бурята или проблясване на нишките ѝ. Обаче не забеляза нищо. Бурята поглъщаше всичко. Тя едва долавяше дори присъствието на пръснатите. Всъщност те като че бяха започнали да напускат града, насочвайки се в северна посока.

Блесна светкавица. Светлината и горещината я накараха да затвори очи. Засипа я вълна от магия, която заигра по кожата ѝ и в дробовете ѝ. Тя се добра до най-близката стена и се сви в наметалото.

За половин дъх — който обаче ѝ се стори безкраен — се остави на смазващото чувство за вина. И на ненавистта към самата себе си, към магията си и към Кукловода.

След това обаче бурята утихна. Грохотът, напорът и безмилостният дъжд намаляха...

В съзнанието ѝ блеснаха нишки. *Живи* нишки, наблизко. Тя скочи на крака и отметна наметалото. Циклонът се отдалечаваше в спирала над морето като виеща се черна змия.

Изълт изкуцука до една порутена уличка в търсене на живите нишки. Стъпките ѝ захрущяха по стъклото, докато най-сетне не откри принца на Нубревна: охлузен, окървавен, заклещен под останките на една сграда.

И все пак жив. Слава на боговете, тя също беше жива и щеше да го спаси.

Сафи се втренчи във Ванес, а в гърлото ѝ се надигна смях. *Разбира се*, императрицата на Марсток. Кой друг би имал куража да се бие с млатило? Или да е достатъчно откачен, за да се изправи срещу нея сам?

Все още валеше. Духаше злостен вятър — с волска сила, която при това се ускоряваше, — а вълните всеки миг щяха да залейт цялата улица. В другия край на града боботеше ураган, но тя и за миг не отлепи очи от императрица Ванес. Ако се пръснеше...

Обаче, подземни богове, Сафи беше ли в състояние да убие императрица?

Очите ѝ отскочиха към млатилото, на една ръка разстояние от Ванес, сякаш забравено. Ако пръсването на императрицата започнеше, това оръжие беше единственият ѝ шанс...

Ванес притихна. Спря да чеше ръце и застина напълно неподвижно. Беше приковала очи зад Сафи.

— Дванайсетте да ме пазят — възкликна тя.

„Щом говори, значи не се пръсва“, каза си Сафи наум.

Каквато и покварена магия да се беше надигнала у Ванес, императрицата не ѝ се беше поддала.

След това обаче Сафи направи грешката да проследи погледа ѝ. Бурята се отдалечаваше, а в центъра ѝ стоеше човек. По черния му

силует пращяха светкавици, докато той се виеше и мятеше тичешком към морето.

Кълен.

О, богове. Сафи залитна, но задържа главата си изправена, за да огледа улицата. Не забеляза следи от Мерик. Невъзможно беше да е загинал. Преди обаче тя да тръгне нататък, Ванес извика:

— Предай се, веровещице.

По дяволите. Сафи се извърна изключително бавно към нея. Онази беше вдигнала млатилото.

Сафи облиза устни. Усети вкуса на кръв и сол. Нямаше ли да успее да отвлече вниманието на Ванес и да ѝ избяга?

— Защо вие? — попита тя. — Защо не изпратихте войниците си да ме убият? Защо поемате сама този риск?

— Защото аз служа на народа си. Ако се наложи нечий ръце да се изцапат, винаги цапам своите собствени.

Сафи премигна. А после се разсмя — накъсано, с изненада. Току-виж се оказа, че в това отношение Ванес беше досущ като Мерик. И все пак...

— Това е далеч повече от... *оцапване* на ръцете, императрице. Едва не загинахте в урагана. И едва не се пръснахте.

— Ако враговете ми се бяха докопали първи до теб, щеше да ме свалиш от власт. А в мои ръце можеш да спасиш едно кралство. Моето. За мен това е достатъчна причина да умра.

Ех. Думите накараха Сафи да въздъхне и в основата на гръбнака ѝ се разшава нещо изконно и древно. „Един в името на мнозина!“ Сега го проумя.

— Предай се — Ванес махна с ръка и бодливата топка на млатилото се заклати. — Нямах избор.

Лъжа, зашептя магията на Сафи и приливът на енергия накара *всичко* от последните няколко дни да я връхлети. Потоп от думи и лъжи, които хората вярваха за нея.

„... да продължиш безхаберното си съществуване, към което винаги си се стремила... вече не става дума само за теб... Само ти би могла да проявиш подобно безразсъдство... Нямах избор...“

След което една мисъл се откри ясно в съзнанието ѝ: „Ако беше пожелала, Сафия, можеше да определиш облика на света“.

Думите принадлежаха на чичо й Ерон. Сафия осъзна — почти през смях, — че беше прав. Не беше в плен на собствената си кожа или на грешките си и нямаше нужда да се променя. Носеше в себе си всичко, от което имаше нужда: наученото от Матю и Хабим... дори от чичо Ерон, заедно с непоколебимата, непреклонна любов на нишкосестра си.

Сафи действително можеше да определи облика на света.

И беше време да го направи.

С едно рязко, гладко движение тя заклеци пета зад глезена на Ванес и фрасна императрицата в носа. Ванес падна по гръб на улицата.

А Сафи побягна... затича се бясно към третия кей. Без да поглежда назад, без да мисли. Това беше тя, такава искаше да бъде. Мислеше със стъпалата на краката си, усещаше с дланите на ръцете си. Кълбо мускули и магия, обучени да се борят в името на хората, които обичаше, и на каузите, в които вярваше. Животът й не я беше водил към Веняса или към бягството от бала. Беше я водил към този галоп към последния кей.

Не искаше свобода. Искаше вяра в нещо — а подобна награда беше достатъчна, за да си заслужава да се спусне в бяг или в битка и да не се *отказва*, независимо от обстоятелствата.

Сега имаше такава награда. Тичаше за Нубревна. За Мерик. За Изьолт. За Кълен, за Райбър, за Матю и Хабим, а най-вече — за *самата себе си*.

Отвсякъде в периферното й зрение се материализираха войници. Поток от зелени униформи, стичащ се по улиците на Лейна. Те обаче не можеха да я застигнат — поне не и преди да стигне до целта си.

Усещаше го със самото сърце на вещерството си и с всеки мощен, гръмовен писък в гърдите си: *истина-истина-истина*, Сафи ускоряваше все повече.

Вече беше на десет крачки от кея.

Пет.

Нещо малко и здраво — може би дръжката на млатило — се врязва в коляното й. Тя падна, но инстинктите й се включиха. Претърколи се с елегантно кълбо... и поднови спринта си.

После стъпи на първата дъска на кея и болката я прониза.

Яростна болка, от която ослепя.

Зашеметяваща болка, от която слухът й отказа.

Сафи изкрещя и падна напред. Ръцете ѝ се сгънаха под тялото ѝ.

Левия ѝ крак... Покритата с шипове топка на млатилото я беше ударила. Костите ѝ бяха натрошени. Кръвта ѝ бликаше.

Тя обаче беше на кея и независимо дали беше проляла кръв, или не, договорът трябваше да бъде спазен. *Трябваше.*

Черните ботуши запълниха всичко пред очите ѝ. След секунди двама от Усойниците я дръпнаха на крака и я оковаха.

Императрицата се приближи, крещейки заповеди на марстошки. Бяха твърде трудни за Сафи, но тя самодоволно забеляза синината, оформила се под окото на Ванес. Охо, и колко кръв беше шурнала от носа ѝ!

Двамата Усойници я стиснаха за раменете, въпреки че не би могла да им избяга — дори ходом — независимо колко упорито опитваше. Всъщност ако не бяха ръцете на раменете ѝ, не беше сигурна дали би успяла изобщо да се задържи на крака, докато императрицата се приближаваше.

И макар че Сафи не копнееше за нищо повече от това да мигне, да заплаче, да се *помоли* някой да се погрижи за крака ѝ, тя впи очи във Ванес, без да отклонява поглед.

Накрая императрицата се усмихна. *Ужасяваща* усмивка с цялата кръв, която се процеждаше между зъбите ѝ.

— Вече не можеш да ми избягаш.

— Аз... не съм и опитвала — изхриптя Сафи, макар че всъщност искаше просто да изкрещи. Насили се да се засмее дрезгаво. — Ако искате магията ми, императрице — ако смятате, че съм толкова могъща... сте в заблуда. Мога да различавам истината от лъжата, но това е всичко. А и дори когато знам истината... невинаги я *казвам*.

Ванес стисна челюсти. Наведе се към нея, сякаш се опитваше да разчете тайните в очите ѝ.

— Как мога да спечеля верността ти тогава? Как да гарантирам, че ще ми кажеш истините, от които се нуждая и които ще ми помогнат да спася кралството си? Кажи цената си.

Сафи се взря в подутото ѝ, полилавяло лице и пусна магията си в търсене на признаци за искреност у Ванес. Звучеше невъзможно тя да ѝ предложи нещо толкова сериозно... Обаче въпреки изпепеляващата болка Сафи долови положителното трептене на магията си.

На устните ѝ заигра триумфална усмивка — макар че изражението ѝ *спокойно* би могло да бъде гримаса от болка. В този момент беше трудно да се прецени.

— Искам търговия с Нубревна — рече тя. — Искам да изпратите конвой до Ловац и да договорите износ на храна в замяна на... в замяна на нещо, което могат да ви предложат нубревненците.

Ванес повдигна окървавена вежда, а бризът развя мократа коса пред лицето ѝ.

— Защо ти е да искаш това?

— По същите причини като вас.

Сафи наклони глава към града, но мигом се разкая. Резките движения ѝ костваха твърде много кръв. Всъщност *всички* движения.

— Готова съм да изцапам ръцете си за хората, които са важни за мен. Готова съм да стигна, докъдето трябва, и да се боря, колкото е нужно. Ако това е цената, за да им помогна, тогава ще го направя.

За нейно учудване в отговор Ванес се усмихна лекичко, но *искрено*.

— Значи се разбрахме, веровещице.

— Значи способностите ми са на ваше разположение.

Тялото ѝ потръпна с облекчение... или като предупреждение, че беше загубила твърде много кръв.

Тя премести поглед към улицата, по която смяташе, че е изчезнал Мерик — беше близо до мястото, на което беше видяла за последно и Изьолт. Мигът се разтегна във времето; тя чуваше единствено плискането на водата по дока. Усещаше единствено нежния, измиващ дъжд по бузите си. Мислеше единствено за семейството си.

Тя кимна към приятелите си и се сбогува наум с тях. С надеждата да са добре... и с увереността, че ще дойдат да я потърсят.

След това кухо шляпащите нови стъпки разпръснаха мислите ѝ и донесоха със себе си *разкъсваща* болка.

— Време е да полетим — рече Ванес и даде знак на най-ниския моряк от множеството, с татуировка на ветровещ на ръката. — Флотата ни не е далеч. Ще се справиш ли, веровещице?

— Да — прошепна Сафи и залитна към един от мъжете, които я подкрепяха. После му се ухили и рече: — Аз съм Сафия фон Хастрел и мога да направя *каквото* пожелаея.

Думите се откъснаха от езика ѝ, а магията ѝ се наежи... след което замърка като лъв на припек.

Истина, говореше тя. Истина вечно и завинаги.

ЧЕТИРИДЕСЕТ

Щом съзря пръснатите, нападнали наставницата му, Едуан се спусна на помощ, без да се замисля — гмурна се сред тях, за да вземе окървавеното ѝ тяло. Сечейки, режейки и мушкайки *всичко* по пътя си.

Той стигна до нея, взе отпуснатото ѝ тяло в ръце и овладя кръвта ѝ, за да попречи тя да изтече през раната на шията ѝ.

После се отдалечи от Лейна с всички сили на крилете на магията си. Щеше да отнесе Иврен до Кладенеца на произхода, за друго не се сещаше. Ако водите му действително бяха потекли отново, може би щеше да успее да я спаси от раната на шията.

Когато не му останаха повече сили да спринтира, той премина в лек бяг.

Когато се умори и от това, продължи ходом, без да отпуска хватката на магията си върху кръвта на Иврен. Бегло осъзнаваше, че е изпуснал шанса да хване веровещицата, но това не го интересуваше. Не и в момента.

Носеше Иврен левга след левга, скала през скала, стъпка след уморена стъпка и за пръв път от години го обзе страх.

Беше му нужен половин ден, за да осъзнае чувството. Празнината в гърдите му, безкрайния кръг на мисълта... „Не умирай. Не умирай.“

Ясно му беше, че това не беше просто отплата за спасен живот. Противно на всичко, което копнееше да бъде той, противно на всичко, което *смяташе*, че е, Едуан се страхуваше.

Още преди да види реката, чу ромона ѝ през жужащите в следобеда насекоми и цвъртенето на птиците. Усети изпаренията над бързеите, които се смесваха с влагата на деня. Надуши и осемте войници, чакащи край стъпалата към Кладенеца. Някой явно беше открил принц Леополд и смяташе, че Едуан ще се върне.

Затова той прибягна до малкото си останала магия и задави войниците. Беше му нужна цяла вечност. Беше отслабнал; те — не.

Вятърът поклащаше тялото му досущ като дърветата наоколо. Ако се наложеше да остане прав още дълго, щеше да изпусне Иврен.

Накрая войниците се строполиха на земята и той ги подмина. После се закатери по изтърканите стъпала към Кладенеца на произхода — бавно, но решително.

Мина по плочите към рампата. Влезе във водата и отпусна Иврен по гръб.

Тя започна да се оправя.

Едуан по-скоро го почувства, отколкото видя. Каквато и да беше силата на Кладенеца, тя действаше толкова постепенно, че щяха да бъдат нужни дни, докато тялото ѝ се възстанови напълно. И все пак той усети как кръвта ѝ тръгна по жилите без чужда помощ. Почувства как на мястото на прореза в гърлото ѝ изниква нова плът.

Въпреки това задържа кръвта ѝ под своя власт, докато гърлото ѝ не заздравя достатъчно, за да може тя да си поеме дъх. И докато сърцето ѝ не събра сили да забие самостоятелно.

После той внимателно избута Иврен до рампата по повърхността и я изнесе на плочите. Остави краката ѝ потопени донякъде, за да продължи изцерението, след което излезе от Кладенеца, ръсейки вода по плочите. Въпреки тежестта на прогизналите си дрехи, установи с изненада, че гърбът му е изправен. Вещерството му беше изцяло възстановено...

А умът му не можеше да отрече очевидното: Кладенецът на произхода се беше съживил. Дори и да не беше видял магията в действие, беше усетил присъствие, когато беше навлязъл във водата.

Единност.

Завършеност.

Кладенецът отваряше сънливо единственото си око и не след дълго щеше да се пробуди напълно.

Тоест... колкото и невъзможно му беше да го приеме... веровещицата беше едната половина от Каар Ауен, а Изьолт...

Тази номатска нишковеща без кръвомирис... както и поредната ефировеща...

Тя беше другата половина. Двете бяха двойката, за чиято защита Едуан се беше заклел в живота си. Обетът, който беше дал на тринайсет — преди баща му отново да се появи в живота му, — сега изискваше да бъде спазен, а той не знаеше как да постъпи.

Никога не беше вярвал, че този ден ще дойде — денят, в който щеше да отдаде цялото си обучение и бъдещето си на митичните, древни Каар Ауен.

За Иврен беше лесно. Тя беше прекарала целия си живот с вяра. Завръщането на Каар Ауен доизграждаше *целостта* ѝ.

За него обаче то беше пречка. Беше попаднал в Манастира, принуден от обстоятелствата, и беше останал там, просто защото нямаше къде другаде да иде... другаде, където не убиваха кръвовещите, още щом ги зърнеха. Сега обаче той имаше планове. За себе си. За баща си.

Едуан беше в недоумение на кого е редно да бъде верен — на обета си или на семейството си, — но беше сигурен поне в едно: беше благодарен, че Кладенецът беше спасил монахиня Иврен.

Може би затова краката му го отведоха до най-близкия кипарис. Стволът грееше в червено на яркото утринно слънце, а зелените, живи клони шумоляха на свежия бриз.

Листата по тях се бяха умножили от вчера.

Той клекна на плочите. Водата капеше ли, капеше: от дрехите му, от косата, дори от ремъка, който той беше забравил да сваля. Едуан обаче не му обърна внимание, просто се сви на кълбо, отпусна се на колене и положи длани на кипариса. След това изрече молитвата на Каар Ауен.

Точно както го беше учила Иврен.

Пазя носителя на светлина.

Браня раздавача на мрак.

Живея за творителя на света.

Умирам за убиеца на сенките.

Кръвта си дарявам свободно.

Нишките си отстъпвам изцяло.

Вечната ми душа не принадлежи на друго.

Ефирът ми е ваш.

Водете острието ми.

От сега до края.

Той приключи с наизустените думи с облекчение — установи, че му се бяха сторили също толкова безвкусни, колкото ги беше смятал винаги; зарадва се и на списъка със задачи, който мигом изскочи в ума му. „Остриетата ми са мокри; трябва да ги смажа. И да си намеря ново саламандрово наметало... Както и кон. Бърз кон.“

Действаше му ободряващо, че е способен да пренебрегне карауенския си обет с такава лекота, дори застанал до Кладенец на произхода. За момента разполагаше с ковчеже със сребърни талери, които да връчи на баща си, и само това имаше значение.

Той хвърли последен поглед на старата си наставница, монахинята на име Иврен. Страните ѝ бяха възвърнали цвета си.

Добре. Едуан най-сетне ѝ се беше отплатил поне за един от случаите, в които му беше спасявала живота.

И така, кръвовещият на име Едуан раздвижи пръсти, разкърши китки, а после се отправи към баща си, краля-обирджия на Аритва.

С големи усилия, с *всичките* сили, които ѝ бяха останали, Изьолт повдигна, избута и претърколи дървените греди от тялото на Мерик Нихар. Крехките сутрешни лъчи пробиха сивите облаци. Първият кей и цяло каре постройки бяха изравнени със земята. Бурята на Кълен ги беше превърнала в купчина трески; а явно беше отнела и живота на самия помощник-капитан. Покрай поукротилите се вълни вече не мърдаха никакви души или нишки. Не летяха птици, не жужаха насекоми, нямаше никакъв живот...

С изключение на зелен рояк, който се носеше към хоризонта. В сърцето му Изьолт долови бегла следа от удивени нишки.

Сафи.

Нямаше я. Нямаше я. Беше я изгубила — поредната грешка, която щеше да натегне над душата ѝ.

Тя обаче прогони тези мисли и продължи тежката борба с останките от сградата. Шумът и движението накараха Мерик да се опомни, нишките му припламнаха рязко и гневно оживяха. Оцветени в матовосива болка и синя мъка.

Той се обърна по гръб; на места кожата му беше свлечена, а парчетата стъкло се бяха забили доста навътре.

— Къде те боли? — попита Изьолт и клекна до него.

Вече не заекваше. И не изпитваше нищо.

— Навсякъде — изхъхри Мерик и отвори очи.

— Ще те прегледам за счупени кости — рече тя.

„Или за нещо по-лошо“.

Той не се възпротиви, затова тя се зае внимателно да опипва тялото му — от темето до пръстите на обутите в ботуши крака. През годините го беше правила стотици пъти със Сафи — Хабим я беше научил как — и тя се отдаде на мира на механичните, методични движения.

Покой. Мокрите дрехи, над които подухваше бризът, принадлежаха на друго. Кожата, която милваше, не беше нейната. Раните, които кървяха, не бяха по тялото на Мерик... А тя нямаше да мисли за Кукловода. За пръснатите. За Иврен, за Кълен или за Сафи. *Покой.*

Докато го преглеждаше, тя непрекъснато поглеждаше нишките му, нащрек за по-ярко обагряне или болка. При всяко извадено стъкло те грейваха по-силно, но едва когато стигна до ребрата му, изригнаха в агония. От устните му излезе стон. Ребрата му бяха счупени; можеше да бъде и по-зле.

После тя насочи вниманието си към кожата му и провери дали стъклата и треските, които беше извадила, не бяха оставили след себе си опасни рани, жицата беше опръскана с кръв; докато тя омотаваше ръкава, откъснат от ризата му, около разреза на предмишницата му, той попита:

— Къде е... Сафи?

— Марсточаните я отвлякоха.

— Ти... ще я върнеш ли?

Изълт въздъхна угрижено и се изненада колко я заболяха дробовите при движението. *Щеше ли да върне Сафи?*

В пристъп на паника тя довърши импровизираната си превръзка и извади нишкокамъка си. Той тъмнееше, тоест Сафи беше в безопасност. И не беше пострадала.

Липсата на светлина значеше още, че Изълт не можеше да проследи нишкосестра си. Какво ѝ беше казала Сафи? Някой от хората на Ерон щял да дойде тук... в някакво кафене. Изълт можеше да изчака този човек... *налагаше* се да го изчака. Той — който и да беше — щеше да ѝ помогне да открие Сафи.

Тя пусна нишкокамъка и той тупна на гърдите ѝ. После върна вниманието си върху Мерик и заяви:

— Трябва ти лечител.

Още щом го изрече, ѝ се допря да можеше да вземе думите си назад, защото Мерик, разбира се, попита дрезгаво:

— А леля... ми?

Желанието ѝ да излъже — да измисли лъжа не само заради Мерик, а и заради самата себе си — беше неустоймо.

„Не беше по моя вина — идеше ѝ да каже. — Пръснатите я хванаха, което също не беше по моя вина“.

Всъщност обаче беше по нейна вина и тя го знаеше.

— Пръснатите я нападнаха.

Тонът на Изьолт беше безцветен. Целенасочен. Идваше от хиляда левги разстояние, от нечия чужда уста.

— Не знам дали е оцеляла. Тръгнах след нея, но тя напусна пределите на града.

В този миг нишките на Мерик се предадоха. Синята мъка ги превзе изцяло, той премигна, за да отпъди сълзите, а дъхът му се насече по начин, от който счупените му ребра вероятно боляха адски.

Пак в този миг ледът се пропука и тя се отказа от опитите да се овладее. Сви се на колене до Мерик... За втори път в живота си Изьолт дет Мидензи се разплака.

Днес беше убила толкова много хора. Не нарочно, не пряко, но от това бремето не ставаше по-леко. И не беше по-маловажно.

Едва ли не... едва ли не ѝ се искаше заклинанието на Корлант да я беше погубило. Поне тогава всички тези загубени души може би все още щяха да бъдат живи.

Накрая болките на Мерик надвиха и тя насочи вниманието си към тях. Той беше пребледнял, тресеше се, а нишките му изсветляваха твърде бързо.

Затова тя забрави чувствата си — нишките, които никога нямаше да се развият, застана до него и попита, с надеждата екипажът му да успее да го отведе при лечител:

— Къде е „Жана“?

Двете със Сафи бяха оставили конете, а Изьолт нямаше представа къде беше най-близкият населен град.

— Височество, трябва да знам къде е „Жана“ — тя взе лицето му в шепи. — Как да стигна до кораба?

Мерик се беше разтреперил, стиснал ръце пред гърдите си, макар че на допир кожата му гореше. Нишките му ставаха все по-бледи...

„Да бъда проклета, ако го оставя да умре“, рече си Изьолт и се наведе по-близо. Накара го да я погледне в очите.

— Как да се свържа с „Жана“, Височество?

— Ветро... ветробарабана на Лейна — изграчи той. — Удари по него.

Тя пусна лицето му и прокара очи по улицата... *Ето*. В източния край на града, само на няколко пресечки, имаше същия барабан като този на борда на „Жана“.

Тя се изправи на крака. Морската утрин се завъртя около нея и тя се почувства сякаш имаше натрошено стъкло в мускулите си. Обаче сложи единия си крак пред другия... после пак, докато накрая не стигна до барабана.

Вдигна чука... беше само един, и тя се помоли да е омагьосаният, с който можеше да изпрати порив на вятъра надалеч. После го стовари върху барабана. И пак, и пак, и пак.

Докато биеше — докато *блъскаше* с душата си, с грешките си, по кожения барабан, — тя закри план. Поне с това разполагаше. Все още пазеше уменията да преценява терена и враговете си. Все още носеше инстинкта да избира най-доброто бойно поле.

Този път Сафи беше сложила начало на нещо малко по-мащабно — с отвличането си от марсточаните определено постигаше нова висота, — но независимо какво щеше да ѝ коства, Изьолт щеше да намери пътя.

Щеше да намери лечител за Мерик.

Щеше да намери начин да спре Кукловода... да попречи на момичето от сенките да сине *когато и да било* повече.

Щеше да намери отговори относно заклинанието на Корлант... а може би щеше отново да открие и Гречя и Алма.

Преди всичко обаче Изьолт щеше да тръгне след Сафи. Със сигурността на ударите на ветробарабана, на пренебрежението, с което подминаваше писъка на мускулите си и изтощението в краката си, тя щеше да последва Сафи и *да си я върне*.

Нишкосестри до край.

Мхе веружта.

При пристигането на „Жана“ Мерик беше в безсъзнание. Когато стигна до Дара на Ноден и Кладенеца на произхода, той беше почти мъртъв. В раните му имаше солена вода, беше прекалил с магията си, а трите му счупени ребра не искаха да зараснат.

Когато най-сетне се пробуди на ниското легло в обърнатата наопаки каюта в Дара на Ноден, той завари до себе си леля си. Сребристата ѝ коса беше сияйна както винаги. Нежната ѝ усмивка потръпваше от облекчение.

— Имам добри новини — рече му тя и усмивката ѝ бързо прерасна в съсредоточено смръщване, докато тя мажеше мазило по ръцете, лицето и дланите му. — Гласовещите от Ловац търсят Хермин цял ден. Изглежда, че въпреки нападението си над Лейна, марсточаните искат да установят търговия. Само че настояват да преговарят единствено с *теб*, Мерик... Представям си колко се пени Вивия от това.

— Ех — въздъхна той със съзнанието, че би трябвало да се зарадва.

Цял живот беше мечтал за търговия, а сега беше доказал, че може да я осигури за Нубревна.

Триумфът му обаче имаше пепеляв привкус и той не можеше да приеме, че жертвата си струваше.

— Къде е... Изьолт? — попита с дрезгав, сух глас.

Изражението на Иврэн се вгорчи.

— Екипажът ти я остави в Лейна. Явно е успяла да убеди Хермин, че ще се оправи сама. Трябвало да се срещне с някакъв човек в някакво кафене.

Мерик се зачуди с кого можеше да има среща Изьолт, а леля му продължи с разказа си за изчезването на принц Леополд от Дара на Ноден.

— В един момент беше в кораба, под строга охрана, а в следващия килията му беше абсолютно празна. Единственото обяснение, което имам, е, че някоя чаровеща му е помогнала да избяга.

Това беше твърде много за размътения от мъка и болка мозък на Мерик. Той поклати глава, промърмори, че ще се заеме с това по-

късно, след което потъна в магически целебен сън.

Два дни по-късно — три дни след загубата на Кълен — той най-сетне отпътува от Дара на Ноден за залива на Нихар. Иврэн се раздели с него с обяснението, че трябвало незабавно да иде в Карауенския манастир; Мерик не успя да надвие гордостта си и да я помоли да остане с него.

Тя идваше и си отиваше още от детските му години. Защо да променя това сега?

И така, придружаван от куцукация Хермин, Мерик тръгна покрай стволовете и клоните — всички буйни от глътката нов живот. Лишеи, насекоми, зелено, зелено, зелено... Мерик не можеше да го обясни... и неизбежно си мечтаеше и Кълен да беше тук, за да го види.

Всъщност той като че не можеше да се отърси от Кълен. Спомените изгаряха клепачите му отвътре, а загубата пулсираше в основата на черепа му. Дори при вида на живите птици, носещи се над залива, или на гребящия към кораба Хермин, край чудодейно скачащите над вълните риби... всичко имаше пепеляв привкус.

Когато той най-сетне се изкатери на „Жана“, екипажът му беше строен на главната палуба. Всички бяха сложили ивица ирисовосин плат под рамото в знак на траур за загубения си другар; поздравиха отривисто Мерик при преминаването му.

Той обаче почти не ги забеляза. Искаше да види един-единствен човек... единствения, който щеше да разбере как се чувстваше.

Той се обърна към Хермин.

— Доведи Райбър, моля те.

Хермин се сви.

— Тя... няма я, сър.

— Няма я? — повдигна вежди Мерик с недоумение. — Къде е?

— Не знаем, сър. Беше на кораба, когато дойдохме при вас в Лейна, и мислехме, че все още е на него, когато достигнахме залива на Нихар. Само че... не сме сигурни. Знаем само, че в момента не е тук.

Това обаче не задоволи недоумението на Мерик... та къде можеше да иде Райбър? *Защо* би отишла другаде?

— Оставила е бележка, макар че не пише нищичко за мястото, на което отива. На леглото ви е, сър.

И така, той се качи в капитанската си каюта под съпровода на пронизителна болка в ребрата от усилието. Прекоси каютата с широки

крачки, почти сякаш тичаше, и се спря пред омачкания редингот, метнат на леглото. Върху него имаше лист хартия.

Той го взе и очите му забързаха по почти неразбираемите криволици на Райбър.

Адмирале, мой принце.

Съжалявам, че тръгвам, но един ден отново ще се срещнем. Докато ме няма, вие трябва да станете кралят, за който Кълен неотменно ви смяташе.

Моля ви. Нубревна се нуждае от вас.

Райбър

(Освен това бръкнете в джоба на жакета си.)

Челото на Мерик се сбърчи при последните думи. Джоба на жакета? *Търговското споразумение.*

Той сграбчи дрехата с разтреперани ръце и внимателно извади договора. Последната страница беше изпъстрена с пепеляви следи от пръсти... и с дебел, разкривен почерк.

Чичо,

Не бъди такъв задник относно това търговско споразумение. Принц Мерик Нихар направи всичко по силите си, за да ме докара до Лейна невредима, така че,

Той обърна страницата.

ако пострадам по пътя и дори ако не успея да стигна до произволно избрания от теб кей, не може да виниш него. Принц Мерик и Нубревна заслужават търговско споразумение с Хастрел. Обещавам ти едно, чичо: ако не изпълниш договора и не започнеш търговия с Нубревна, аз просто ще напиша ново споразумение. То ще бъде ужасно

и ще бъде изцяло в полза на Нубревна, която ще получи всичките пари.

Не забравяй: името ми има тежест и противно на твоите убеждения за мен, все пак от време на време проявявам някаква предприемчивост.

Следваше подпис с потресаващо разкривен почерк:

Сафия фон Хастрел
Домна на Картора

Нещо взе да пари в гърлото на Мерик. Той обърна договора и установи, че подписът на дом Ерон, както и неговият, все още си бяха там... а от думите „кръвта ѝ бъде пролята“ нямаше и следа.

Не можеше да повярва. Съзнанието му изключи; сърцето му спря да бие. Онази нощ, когато се беше събудил от ръката на Сафи на гърдите си... било е заради това. Тя беше откраднала документа и беше написала горното с пепел от огъня.

А сега Мерик имаше търговията с Хастрел. И с Марсток. В гърлото му се надигна тих, истеричен смях. Беше загубил повече, отколкото си беше представял, но все пак в гърдите си усещаше болезнена убеденост.

Бавно, леко замаяно, той седна на ръба на леглото. Приглади търговското споразумение с почернели пръсти и го остави до себе си.

А след това Мерик Нихар, принц на Нубревна, вдигна глава и се помоли.

За всичко, което беше обичал, за всичко, което беше загубил, и за всичко, което той и страната му — все пак можеше да спечелят.

Сафия фон Хастрел се облегна на фалшборда на личната галера на императрица Ванес, стиснала патерица в ръка. Тучното крайбрежие на земите, владение на далмотийците, се носеше покрай тях, а Сафи се преструваше, че *не* завира на пладнешкото слънце.

Това бяха земи на палми и джунгли, с начесто разположени рибарски селища и с толкова влажен въздух, че в него можеше да се плува. Тя искаше да се наслаждава на красотата около себе си, а не да се разтапя на противната жегата.

Преди стотици години тези земи бяха принадлежали на народа на билианците. Поне така си спомняше Сафи от уроците си. Вече знаеше, че не може да има вяра на учебниците по история.

Поне бялата ѝ памучна рокля пазеше известен хлад въпреки жегата, за разлика от неудобния железен колан, препасан през талията ѝ. Желязото беше изключително модерно в Азмир — без съмнение по внушение на Ванес. В крайна сметка така тя имаше власт над всекиго, който носеше нещо желязно.

Въпреки колана обаче Ванес беше настояла Сафи да си сложи и стоманена огърлица. Накитът представляваше тънка, елегантна верижка, която обаче нямаше начало и край. Императрицата я беше запоила около шията ѝ и въпреки упоритите си, сумтящи опити, Сафи не беше успяла да я махне.

Слава на боговете, Ванес беше преценила, че нишкокамъкът ѝ е безвреден.

Сафи се усмихна криво на пейзажа и облегна тежестта си на патерицата. Левият ѝ крак беше превързан и оздравяваше благодарение на усърдните грижи на шест вещици-лечителки от флотилията на Ванес. Явно — както я уверяваше самата тя непрекъснато — не беше целила да нанесе такива рани на Сафи. Тя просто беше твърде ценна (както се изрази Ванес) за подобно „грубо отношение“, така че животът ѝ не беше попадал под заплаха в Лейна.

Вещерските ѝ умения бяха показали, че *това* не беше истина, но тя беше приела лъжата.

Зад нея се дочуха стъпки и императрицата на Марсток се изправи до нея. Черната ѝ памучна рокля се развяваше на вятъра — знак на почит към осемнайсетте Усойници и моряци, които се бяха пръснали в Лейна. Щом стигнеха в двореца ѝ в Азмир, Ванес щеше да отслужи помен.

— Имам новини за теб — рече тя на марстошки. — Двайсетгодишната спогодба изтече — и добави безчувствено: — Картора вече се готви за първата атака в опит да те върне. Така че да се

надяваме — тя повдигна едната си вежда хладно, — че си заслужаваш, веровещице.

Тя я озари с безизразна, каменна усмивка. После се обърна и я остави сама без нито дума повече.

Сафи пък се отпусна замаяно на патерицата си. Беше объркана. Не знаеше дали да се разсмее с глас, или да избухне в истеричен плач, защото се случваше именно онова, което чичо Ерон — и всички участници в плана му — се бяха опитали да предотвратят. Нали? Спогодбата се беше разпаднала преждевременно; сега вече нямаше мир.

А тя определено не помагаше на намеренията на чичо Ерон със съюза си с Ванес — а оттам и с цялата империя на Марсток. Въпреки това отказа да се почувства гузна или да съжали за последните си решения. За пръв път в живота си беше начертала сама пътя си. Беше изиграла собствените си карти, без никой друг да напътства хода на играта.

„Игра, която включва Императрицата и Вещицата“, помисли си тя на шега... макар че мисълта за таро я подсещаше за шлифования измамник... *което* просто я влудяваше. Един ден щеше да си вземе парите от него.

Смръщила чело, Сафи извади нишкокамъка си. Рубинът проблесна на слънцето и при вида на омотаните около камъка коралови нишки чувството ѝ за самота отслабна. Харесваше ѝ да си мисли, че Изьолт — където и да се намираше — също държеше своя камък.

Сафи може и да не беше с нишкосестра си, може и да не търсеше ново жилище във Веняса, *технически* може и да се водеше затворничка, но всъщност не изпитваше страх за бъдещето.

„Физически тренировки — беше казал Мерик — в съчетание с вещерство, за което хората са готови да убиват. Помисли само какво можеш да постигнеш. Помисли каква можеш да *станеш*“.

Тя въздъхна — изпразни дробовете си, изкара тежестта от гърдите си, сърцето ѝ заби както никога досега и успокои треперенето на краката ѝ. Напълно.

Защото сега тя знаеше какво можеше да направи... каква можеше да *стане*. Беше осигурила договора за Мерик, беше му спечелила и

преговори с Марсток. Можеше да определи облика на света и да го превърне в по-добро място.

Магията ѝ зажужа, доволна и затоплена от тази истина, и след като пусна нишкокамъка си под роклята, тя разтвори ръце. И отпусна глава назад.

Сафия фон Хастрел усети слънцето на бузите си. И морските пръски по ръцете си. И бъдещето, което я чакаше в Марсток.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.